JOSEPHINE COX

Nr. 1 în topurile internaționale ale genului romantic

Secretul lui Barney

BESTSELLER INTERNAȚIONAL

Prin *Secretul lui Barney*, celebra autoare americană JOSEPHINE COX oferă o nouă măsură a uriaşului său talent.

O saga prezentată pe parcursul a încă două romane: *Sfârşitul călătoriei* şi *Iubiri şi minciuni*.

Ben Morris, arhitect reprofilat în fermier într-un sat din Anglia, după o căsnicie destrămată şi o carieră nu tocmai prodigioasă în Londra, face cunoştinţă cu două femei: Lucy Baker şi fiica sa Mary. Astfel, el află de la Lucy despre marea iubire dintre doi tineri, Barney Davidson şi soţia sa Vicky, iubire pe al cărei altar se înfăptuieşte un incredibil sacrificiu, cu mobiluri ce rămân învăluite în mister.

Secretul lui Barney va fi, totuşi, dezvăluit de aceeaşi Lucy, ea însăşi implicată în derularea unor evenimente tragice, cu urmări ce continuă să se facă simţite şi în prezent.

O tulburătoare poveste despre profunzimea dragostei, despre nobleţe de caracter şi despre puterea de sacrificiu, cu un ecou ce va stărui multă vreme în mintea cititorului

EDITURA ORIZONTURI

LEI 29,90 (26.90 + 2.47 TVA + 0,53 TL)

JOSEPHINE COX

SECRETUL LUI BARNEY

JOSEPHINE COX

SECRETUL LUI BARNEY

Traducere: Gabriela Marin

EDITURA ORIZONTURI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
COX, JOSEPHINE
Secretul lui Barney / Josephine Cox ; trad.: Gabriela Marin. - Bucureşti : Orizonturi, 2009
Index
ISBN 978-973-736-121-9

I. Marin,Gabriela (trad.)

821.111-31=135.1

Redactor: Corina Dumitriu
Tehnoredactare: Liviu Perţea
Coperta: Bogdan Căpâlneanu

Bd. Libertăţii, nr. 4, bloc 117, etaj 3, ap. 7,
sector 4, cod 040128 - Bucureşti
Tel.: 317.76.79, 0744531333, Fax: 317.76.78
e-mail: orizonturi@editura-orizonturi.ro

Pentru dragul meu Ken, ca întotdeauna

În septembrie 2004 am avut onoarea să fiu rugată să inaugurez oficial o pajiște în memoria tuturor generațiilor familiilor din Brogborough. A fost minunat să văd, cu această ocazie, toate acele chipuri familiare.

Această mică, banală, proprietate din Blackburn, unde am venit pentru prima dată când au divorțat părinții mei, a fost un rai pentru mine ca tânără fată. Răposatul meu soț a crescut acolo, la fel ca mulți prieteni și membri ai familiilor noastre.

Pentru mine, Brogborough va fi întotdeauna un loc special. Amintirile legate de acel loc minunat nu mă vor părăsi niciodată, nu în ultimul rând, datorită oamenilor care au trecut pe acolo și pe care nu-i voi uita niciodată. La Brogborough, l-am cunoscut pe Ken; acolo am crescut și am devenit femeie; și, tot acolo, fiecare membru al fiecărei case era pentru mine ca un membru al familiei mele.

Încă mai am rude în Brogborough, iar o parte din inima mea va rămâne mereu acolo.

Sper ca pajiștea să aducă familiilor și copiilor multă bucurie în anii ce vor veni.

Un sincer „Bravo!“ tuturor celor implicați și mulțumiri din inimă lui Tracey, Claire și Madge, care m-au ajutat să fac parte din acea zi specială.

Domnul să vă binecuvânteze. Vă iubesc mult,

Josephine

CUPRINS

PARTEA ÎNTÂI

Ianuarie, 1952

Femeia cea tristă

CAPITOLUL UNU

Salford, Bedfordshire

Le mai văzuse de două ori şi, de fiecare dată, îi treziră curiozitatea. Braţ la braţ, cele două femei intrau încet în cimitir, depuneau florile la mormânt şi mai zăboveau o vreme, înainte de a pleca în aceeaşi manieră discretă în care veniseră.

Astăzi, în timp ce neastâmpăratul lui labrador negru, Chuck, trăgea de lesă, cu nările fremătând din cauza mirosului discret al iepurilor din curtea bisericii, cele două femei veniră din nou. Încercă să pară indiferent, dar, în momentul în care intrară pe poartă şi trecură pe lângă el, nu se putu opri să nu arunce o privire în direcţia lor. Îl salutară cu o înclinare politicoasă a capului, apoi trecură mai departe şi-şi văzură de treburile lor, ca şi cum el nici n-ar fi fost acolo.

Fiecare dintre cele două femei era frumoasă în felul ei. Cea mai înaltă dintre ele, care părea să aibă în jur de 50 de ani, avea un păr lung castaniu-şaten, gri pe alocuri, legat la spate cu o panglică, nişte ochi minunaţi aurii-maro, o siluetă elegantă, deşi plinuţă şi trăsături uşor rotunjite. Astăzi, buchetul de brebenei care se legănau pe braţul ei parcă îi accentua şi mai mult frumuseţea, deşi nu era o frumuseţe neîntinată, întrucât timpul necruţător şi emoţiile îşi săpaseră adânc urmele pe faţa ei.

Se deplasa ajutându-se de un baston lung şi subţire, cu mâner de os şi capăt placat cu argint. Era evident că e uşor handicapată,

deşi acest lucru nu-i scădea din aerul demn şi impresia de fermitate. Cu ţinuta sobră şi paşii măsuraţi cu grijă, făcea o impresie puternică.

Ştia că se îndreaptă spre aceeaşi piatră funerară unde se oprise şi el de multe ori. În formă de cruce, piatra era mică şi obişnuită, dar cuvintele înscrise acolo erau atât de puternice, încât plasau acea piatră modestă deasupra tuturor celorlalte. Aceste cuvinte, sculptate adânc, erau:

BARNEY DAVIDSON
1890-1933
UN OM PLIN DE CURAJ.
A FĂCUT CEL MAI MARE SACRIFICIU
DINTRE TOATE.

Citind inscripţia şi fiind intrigat de ea, Ben o ştia pe dinafară. Cuvintele îi treziseră în minte tot felul de întrebări. Ce făcuse acest om, încât să merite o asemenea onoare? Ce însemnau aceste cuvinte? Şi cine pusese să se facă inscripţia? Simţea cumva că nu are nimic de-a face cu eroismul de pe câmpul de luptă. Acest Barney Davidson ar fi avut 24 de ani în momentul izbucnirii Primului Război Mondial – şi fără îndoială că tânărul şi-a făcut datoria –, dar murise înaintea începerii celui de-al Doilea.

Atenţia îi fu atrasă de cele două femei.

Cu o tandreţe care l-a surprins, femeia mai în vârstă mângâie cu vârful degetelor numele celui mort. Vocea sa reverberă cu mândrie în timp ce şopti:

– Oh, dragul meu Barney!

În momentul în care îşi ridică privirea spre cer, ochii ei bruni străluceau de lacrimi. Câtă durere, îşi spuse el. Câtă emoţie.

Simţi că, undeva în sufletul ei, femeia purta o teribilă povară. Cum suna zicala aceea? „Ochii sunt oglinda sufletului". Se întreba ce secrete pline de regrete ascundea ea.

Privirea discretă a bărbatului se mută asupra femeii mai tinere. Mai mică de statură, cu o siluetă plăcută, deşi uşor plinuţă, părul ei blond era tuns deasupra umerilor şi, chiar şi de unde stătea el, putea vedea că ochii ei frumoşi aveau culoarea albastru-închis a lavandei. Şi-a imaginat că, în circumstanţe normale, acei ochi erau uşor de înveselit, dar nu şi astăzi. Astăzi, privirea ei atentă o urmărea pe femeia mai în vârstă.

Cele două vizitatoare erau îmbrăcate gros. Ca şi el, amândouă purtau haine lungi şi pantofi rezistenţi, întrucât vremea fusese rea în ultimele zile, iar în anumite locuri terenul era alunecos.

În primele ore ale acestei duminici din ianuarie 1952, şanţurile şi cărările erau pline cu zăpada topită, rezultată în urma unei ninsori puternice. Până la amiază, vântul se înteţise, iar acum, judecând după cerul întunecat, se părea că o nouă furtună se apropia.

– Aici, Chuck! Aici, băiete! spuse el cu o şoaptă aspră şi trase cu putere de lesă, cuminţindu-şi imediat căţelul.

Într-o izbucnire de afecţiune, animalul sări în sus şi-l linse pe obraz, aproape doborându-l. După ce-şi recăpătă echilibrul, îl mângâie şi porni spre poarta cimitirului, urmându-şi drumul spre casă.

Era la câţiva paşi de mormântul lui Barney Davidson, când cele două femei se puseră în mişcare, la mai puţin de un braţ distanţă în faţa lui. Încetinind pasul, continuă să meargă în urma lor, cu câinele la pas, ascultător, lângă el.

Aproape ajunseseră la poartă, când bastonul femeii mai în vârstă alunecă în noroi şi ea căzu greu, părând că şi-a luxat piciorul în cădere.

Când tânăra ei însoţitoare strigă şi încercă din răsputeri s-o ridice, el se apropie.

– Vă rog... daţi-mi voie să vă ajut.

Băgându-şi mâinile pe sub braţele femeii, o ridică cu grijă. Când i se păru că şi-a recăpătat echilibrul, îi dădu drumul, îi recuperă bastonul şi i-l dădu.

– Sper că nu v-aţi lovit rău, spuse el politicos.

– Vă mulţumesc.

Ochii ei întunecaţi îl măsurară din cap până-n picioare.

– După cum vedeţi, nu mai sunt la fel de agilă ca odinioară.

O voce mai suavă interveni.

– Da, vă mulţumim, domnule...

Tânăra femeie îşi arătă nemulţumirea.

– Cum vă putem mulţumi cum se cuvine, dacă nu vă cunoaştem numele?

Privirea lui caldă îi învălui faţa drăgălaşă.

– Numele meu este Ben, spuse.

Benjamin Morris. Şi întinzând mâna, fu plăcut surprins şi încântat când ea îşi puse mâna mică într-a lui. Surprins pentru că strângerea ei era puternică şi fermă, ca şi cum ocupaţia ei ar fi presupus, în vreun fel, lucrul cu mâinile. Încântat, pentru că păru să-i ţină mâna într-a ei o clipă mai mult decât era necesar.

Observându-i reacţia, femeia mai în vârstă râse.

– Fiica mea Mary are o strângere de mână puternică pentru o persoană atât de mică, nu credeţi?

Mary încercă să explice.

– Grădinăritul este de vină, spuse ea cu timiditate.

– Acum câţiva ani, bătrânul nostru grădinar a ieşit la pensie şi, în loc să angajăm unul nou, am convins-o pe mama să mă lase să încerc eu să mă ocup de asta. Faţa i se îmbujoră de plăcere. E multă muncă, dar îmi place fiecare minut.

– Mary e o fată muncitoare, declară mama ei. Când nu este ocupată până peste urechi în grădină, lucrează cinci zile pe săptămână în florăria ei din Leighton Buzzard. Iar de câte ori se iveşte ocazia, se duce şi vinde florile ea însăşi, cu camioneta magazinului.

Încheie cu o exclamaţie plină de dezaprobare:

– Nu ştiu de unde are atâta energie!

– Aşadar, o doamnă ocupată. Ben privi în jos la faţa luminoasă şi plină de viaţă şi se întrebă de ce nu era căsătorită.

– Şi pot să întreb ce faceţi în grădina aceasta a dumneavoastră?

Răspunse mama:

– Îşi petrece fiecare clipă liberă în ea, asta face!

După privirea plină de reproş pe care i-o aruncă lui Mary, era limpede că era de părere că fiica ei ar trebui să se bucure de viaţă făcând şi alte lucruri, cât timp mai era tânără.

– Ea cultivă tot ce consumăm, spuse cu mândrie. Şi a redecorat complet grădina, a transformat-o într-un mic paradis, cu alei încântătoare şi ronduri colorate pline de boboci la fiecare cotitură. Cu asta se ocupă, excepţie fac doar zilele ca aceasta, spuse uitându-se la cerul care era ameninţător.

– Atunci pare a fi un timp petrecut cu folos, comentă Ben.

Se întrebă de ce petrecea Mary fiecare clipă liberă în grădină. Nu ieşea oare niciodată cu prietenii? Nu fusese niciodată abordată de bărbaţi dornici să se bucure de compania ei? Era o fiinţă atât de atrăgătoare! Pe el cu siguranţă nu l-ar deranja să o cunoască mai bine.

– Grădina e atât de încântătoare! vorbea din nou mama. A reuşit chiar să amenajeze o serie de mici unghere – locuri liniştite unde te poţi adăposti de ploaie şi bucura de câteva clipe de singurătate.

Vocea caldă a tinerei interveni.

– M-am gândit că ar fi plăcut să ai un loc liniştit unde să te ascunzi de restul lumii.

Roşind din cauza laudelor generoase ale mamei sale, Mary făcu efortul să abată atenţia de la persoana sa.

– Vă place grădinăritul, domnule Morris?

Timp de câteva lungi momente se uită la ea, cu inima fremătându-i ca niciodată până atunci.

– De ce să vrei să te ascunzi de restul lumii? spuse el, ignorându-i întrebarea.

Mary nu se aşteptase să-i răspundă cu o altă întrebare.

– Nu avem cu toţii nevoie de asta câteodată? întrebă cu precauţie.

Nu prea ştia cum să răspundă, aşa că nu o făcu. În schimb, reveni la întrebarea ei de mai înainte. Mă ocup de o fermă, răspunse patetic.

Mă tem că nu-mi mai rămâne prea mult timp pentru plăcerea de a grădinări şi nici pentru altceva.

Zâmbetul ei fu plin de admiraţie.

– Într-un fel, munca la o fermă este aceeaşi ca la o grădină, doar că la o scară mai mare, nu credeţi?

– Dacă spuneţi dumneavoastră... Când ochii aceia albaştri ca lavanda străluceau ca acum, întreg chipul părea să i se lumineze.

– Nu-mi vine să cred!

Cu un zâmbet abia schiţat şi şiret, femeia mai în vârstă le reaminti:

– Eu sunt serios rănită, iar voi schimbaţi politeţuri de parcă nici n-aş fi aici.

Se ruşinară amândoi.

– La ce mi-o fi fost mintea! exclamă Ben. Vă cer scuze!

Fusese atât de ocupat cu fiica, încât o neglijase pe mamă şi îi era ruşine.

– Trebuie s-o duc pe mama acasă.

Uitându-se încă la Ben, Mary se apropie mai mult de femeia în vârstă.

– Nu ştiu ce m-aş fi făcut dacă nu apăreaţi adineauri.

Îl mai văzuse pe acest străin, străbătând străzile din Salford cu credinciosul lui câine în lesă, când trecea în camioneta ei.

Măsurându-l discret, acum că se afla aici, lângă ea, îi plăcu. Chipeş, bine-făcut, cu ochii închişi la culoare, expresivi, părea atras de ea, la fel cum, în mod ciudat, şi ea se simţea atrasă de el.

– Mă bucur că am putut să vă fiu de ajutor. Se întreba cum de arăta atât de calm, în timp ce inima îi bătea nebuneşte.

Aruncă o privire spre doamna mai în vârstă şi surprinse o sclipire în ochii ei zâmbitori. Îşi dădu seama că a observat totul. Arătă spre glezna ei.

– După cum arată, cred că nu v-aţi rupt nimic.

Ea încuviinţă printr-o mişcare a capului.

– Probabil e doar o luxaţie. După ce o să ajung acasă şi o să mă întind, o să fiu ca nouă.

– Ar fi bine să nu vă sprijiniţi prea mult pe acel picior. Arătând peste câmp, spre casa de un alb murdar cu multe canaturi din depărtare, le spuse:

– Ferma Far Crest, acolo locuiesc. Vă pot ajuta să mergeţi până acolo dacă vreţi, ca să mă uit la gleznă şi să văd ce e de făcut.

Văzând că femeile ezită, adăugă repede:

– Sau, dacă preferaţi, aş putea să dau o fugă, să-mi iau maşina şi să vă duc acasă. Îmi ia doar câteva minute.

Femeia mai în vârstă îi mulţumi.

– Să nu credeţi că nu vă sunt recunoscătoare. Avea o charismă naturală, care îl cuceri imediat. Dar voi fi ingrijită foarte bine. Vedeţi? spuse arătând către maşina lungă şi neagră care aştepta la curba de lângă biserică.

Am o maşină şi un şofer care mă aşteaptă.

Jenat, Ben îşi ceru scuze.

– Oh, îmi pare rău. Nu mi-am dat seama...

– Cum aţi fi putut? Zâmbetul ei se accentuă. Sunt o bătrână fragilă care se deplasează cu ajutorul unui baston, dar, după cum vezi, mai am câţiva aşi în mânecă.

Ben zâmbi.

– Nu-mi creaţi impresia unei bătrâne fragile, remarcă el, ţinând deschisă poarta cimitirului pentru ca cele două femei să treacă. De fapt, îmi imaginez că dacă v-ar prinde cineva într-o pasă proastă, ar regreta amarnic.

Mary zâmbi la această remarcă.

– Aveţi mare dreptate. Ceea ce vezi nu este întotdeauna ce primeşti. Îi aruncă mamei sale o privire ciudată. Apele liniştite sunt adânci, nu aşa se spune?

Mama ei încuviinţă cu o mişcare a capului, dar nu spuse nimic. Ochii ei se întoarseră către piatra funerară cu inscripţia *Barney*.

A fost un om mai bun decât alţii, gândi. Un bărbat atât de curajos, încât a făcut-o să fie mai umilă. Chiar şi acum, după atâţia ani, inima îi plângea după el, pentru îngrozitorul chin prin care a trecut. Şi totul în numele dragostei.

– Uite, vine Adam! În timp ce şoferul se apropia s-o ajute să coboare în stradă, femeia i-a întins lui Ben mâna.

– Aţi fost foarte amabil, domnule Morris. Vă mulţumesc încă o dată.

Sprijinindu-se de braţul şoferului său, porni spre maşina ei confortabilă şi spaţioasă iar în timp ce se îndepărta, strigă:

– Apropo, numele meu e Lucy. Îi devenise simpatic acest tânăr şi, judecând după privirea fiicei ei, bănuia că şi ei.

– La revedere! replică Ben. Aveţi grijă de dumneavoastră.

– Pe curând atunci, spuse Mary cu speranţă în glas.

Sunt sigură că drumurile noastre se vor mai întâlni.

El zâmbi, privind-o în ochi. Ar fi vrut să-i spună atât de multe lucruri, dar nu acum. Poate că nu i le va spune niciodată, se gândi cu tristeţe.

În clipa următoare, cele două femei plecaseră, iar el se simţi mai singur ca niciodată. Întorcându-se la modesta piatră funerară, citi inscripţia:

– *A făcut cel mai mare sacrificiu dintre toate...*

Cuvintele îi ardeau în suflet ca fieru-ncins.

– Barney Davidson... spuse cu voce tare.

Soţul lui Lucy poate? Fratele ei? Nu prea era convins. Curiozitatea i se accentuă.

– Ce mare sacrificiu ai făcut, Barney? întrebă.

Adâncit în gânduri, aproape că sări ca ars când o voce molcomă spuse în spatele lui:

– Barney a fost soţul lui Lucy, a murit la scurtă vreme după ce s-au mutat aici. În ceea ce priveşte inscripţia, şi eu m-am întrebat adesea ce înseamnă.

Întorcându-se, Ben dădu cu ochii de noul vicar, reverendul Michael Gray.

– Oh, dumneavoastră eraţi, domnule vicar! Îl întâmpină pe bărbatul mai în vârstă cu un zâmbet jenat. De regulă nu vorbesc singur cu voce tare, îi explică, dar trebuie să recunosc că sunt curios.

– Ştii ce se spune despre cei care vorbesc cu voce tare?

În vârstă de aproape 50 de ani, în plin proces de chelire şi purtând ochelari, reverendul Mike Gray avea aspectul vinovat al unui om ce poartă pe umerii săi toată greutatea lumii. Cu toate astea, avea un zâmbet minunat.

Când porni spre poartă, Ben îl însoţi.

– După cum ştii, sunt venit aici doar de câteva luni, îi aminti vicarul. Dar, ca şi tine, sunt intrigat de acel mormânt.

– Poate că ar trebui să le întrebaţi pe doamne! sugeră Ben. Sunt sigur că nu s-ar supăra dacă ar veni din partea dumneavoastră – doar sunteţi vicarul lor aici, la Saint Andrew.

Mike Gray scutură din cap.

– Au fost momente când am fost extrem de tentat să întreb, mărturisi el, şi-şi lărgi cu un deget strânsoarea gulerului clerical. Apoi îmi era teamă că aş face o indiscreţie şi m-am gândit că ar fi mai bine să aştept, cel puţin până le voi cunoaşte ceva mai bine. Ele vin aici să-şi arate devoţiunea de aproape 20 de ani, cred. Dar, desigur, războiul ne-a schimbat tuturor priorităţile, iar acea piatră funerară ţine de trecut acum.

– Probabil că aveţi dreptate, replică Ben. Cu toate astea, este foarte ciudată o asemenea inscripţie.

– Da, foarte ciudată, într-adevăr.

Reverendul făcu o pauză şi mângâie capul catifelat al lui Chuck.

– Este evident că acest bărbat a făcut ceva ieşit din comun. Trăsăturile i se încreţiră într-un mic zâmbet silit. E de dorit ca noi toţi să aspirăm la fapte măreţe, înainte de a fi chemaţi la El. Ridicându-şi ochii spre cer, suspină îndelung şi adânc.

– Din păcate, mulţi flăcăi sărmani sunt nevoiţi să fie eroi în război, fie că-şi doresc asta, fie că nu. Adevărul e că cei mai mulţi dintre noi nu suntem destinaţi unui destin măreţ.

Până să ajungă la poartă, cei doi epuizaseră toate variantele.

– Poate că a salvat viaţa cuiva, sacrificând-o pe a sa! specula Ben.

– Mmm. Vicarul dădu din cap aprobator.

– Sau poate că a dovedit o bravură de netăgăduit în Primul Război Mondial. Ceea ce ne sugerează cu siguranţă vârsta lui este faptul că putea foarte bine să fie chemat să-şi servească ţara.

Ben luă în considerare această ipoteză.

– E posibil.

Oprindu-se din mersu-i hotărât, Mike Gray aruncă o privire spre piatra funerară rămasă în spate, tot mai greu de distins în lumina care se împuţina.

– Orice ar însemna acea inscripţie, declară cu înţelepciune, putem bănui că Barney Davidson al nostru a fost un om remarcabil.

Auzind un foşnet în spatele unei tise mari de lângă sacristie, Chuck se smuci din lesă şi o luă la goană. În timp ce Ben îl chema înapoi, vicarul găsi pe jos un obiect închis la culoare şi se aplecă să-l ridice.

– Măi să fie!

Şterse urmele de pământ şi de apă cu marginea mânecii.

Un zâmbet de cunoscător îi încreţi faţa.

– Asta trebuie să aparţină uneia dintre doamnele noastre, spuse. Poate că, dacă ai merge s-o returnezi, ai avea privilegiul să descoperi adevăratul înţeles al acelei inscripţii.

– Probabil că mama lui Mary a scăpat-o când a alunecat mai devreme. M-aş duce cu plăcere să-i înapoiez poşeta.

Ben îşi aminti de tânăra femeie şi de frumoşii ei ochi albaştri ca lavanda. Ar fi bucuros s-o vadă din nou, gândi el.

– Numai că nu ştiu unde locuiesc.

– Nimic mai simplu. Locuiesc în casa Knudsden, trebuie s-o ştii, răspunse cu promptitudine reverendul Gray. Îmi amintesc că am admirat-o când am venit în sat pentru prima dată. Este casa aceea mare în stil Eduard, cu grădini întinse şi frumos întreţinute. N-ai cum s-o ratezi.

Într-adevăr, Ben văzuse casa. Arhitect de formaţie, arătase un viu interes clădirilor din jurul lui.

– Desigur! exclamă. Cea situată la oarecare distanţă faţă de drum, cu porţi înalte de fier.

Dădu din cap nevenindu-i să creadă.

– N-aş fi ghicit niciodată că acolo locuiesc.

Cumva, în ciuda bastonului elegant şi a maşinii cu şofer, şi le imaginase pe cele două femei trăind într-o casă de ţară mare, cu formă neregulată, cu acoperiş de paie şi trandafiri la uşă.

Vicarul remarcă gânditor:

– După spusele menajerei mele, casa Knudsden a aparţinut înainte celui mai bogat moşier din sat. El a murit în urmă cu 20 de ani, iar casa a fost scoasă la vânzare.

După ce făcu o pauză pentru a-şi aminti cu exactitate vorbele menajerei sale, continuă:

– Atunci a fost cumpărată de domnul Davidson şi de soţia lui. Fiica lor Mary era un copil în acea vreme. Era o familie care ţinea la intimitatea ei.

Se lăsă liniştea, în timp ce Ben digera toate aceste informaţii.

Vicarul adăugă îngândurat:

– Multă vreme aproape că n-au părăsit proprietatea. În ultimii ani însă, ele au devenit mai preocupate de viaţa comunităţii, dedicându-se generos oricărei cauze bune – fiica prin munca şi timpul ei, iar mama prin donaţii în bani.

– Hmh! Pentru cineva care ştie foarte puţine despre familie, se pare că aţi adunat o mulţime de informaţii.

– Ai dreptate!

Şi vicarul păru surprins să constate acest lucru.

– Nu uita, am spionii mei, spuse cu umor. Menajera mea se trage dintr-un lung şir de bârfitoare, care au locuit în acest sat de la începutul vremii. Aşa că e de la sine înţeles că nu merită să fie ştiut ceea ce ea nu ştie. Nu uita, morţii ştiu să-şi păstreze secretele. Şi nici măcar ea nu ştie dezlegarea misterului acelei inscripţii.

Când labradorul se întoarse lângă el, Ben îi prinse zgarda şi o înfăşură pe mână. Fu scuturat de un frison de frig. Temperatura scăzuse cât timp stătuseră de vorbă.

– Dar fiica? întrebă Ben. A frecventat şcoala din sat?

– Nu, Mary a fost educată acasă. Un profesor venea în fiecare dimineaţă şi pleca după-amiaza. Vocea vicarului se transformă în şoaptă. Trebuie să fi fost o viaţă tare însingurată pentru o copiliţă.

Ben se gândea la acelaşi lucru şi gândurile lui merseră spre ea.

– Aşadar, din câte ştiţi dumneavoastră, nu a avut niciodată prieteni?

– Din câte am înţeles, fiica nu are prieteni apropiaţi, dar se înţelege foarte bine cu cele două femei care le ajută. Elsie Langton se ocupă de treburile casei, iar fata ei căsătorită, Rona, lucrează la florărie. Mary este mai apropiată de Rona, ceea ce e de înţeles, având în vedere că se văd în fiecare zi la magazin.

Ben mai auzise numele acesta.

– Acelaşi Langton care are fierăria de la ferma vecină cu a mea?

– El e tatăl. Nu e însă ferma lui, ştiu sigur asta. Dar duce un trai decent câştigând din fierărit şi din comerţul cu legume. Din tot satul, familia Langton este cea mai apropiată de familia Davidson.

– Ce puteţi să-mi spuneţi despre şoferul lor?

Şi de data asta, vicarul putu să-i satisfacă curiozitatea.

– Adam Chives este un vechi prieten din Liverpool al doamnei Davidson. Este un om liniştit şi bine crescut. Locuieşte în casa mai mică de lângă cea în care stau ei.

Îi dădu poşeta lui Ben.

– Trebuie să termin cu pălăvrăgeala şi să mă întorc la treburile mele. Îţi las ţie asta, da?

– Nu voi putea s-o returnez imediat.

Ben luă poşeta.

– Am nişte animale flămânde de hrănit.

– Desigur, înţeleg.

Lucrând toată viaţa în parohii săteşti, vicarul era familiarizat cu felul acesta de mers al lucrurilor.

– Animalele nu ştiu sau nu le pasă ce zi este. Orice ar fi, au nevoie de îngrijire.

Dădu din cap ca un cunoscător.

– Cam aşa se întâmplă şi cu turma mea, nu?

Ben examină gentuţa; era din piele şi părea scumpă.

– Mă întreb cum de n-am văzut-o din prima clipă, zise. Vreau să spun că e destul de greu de trecut cu vederea, nu?

Vicarul fu de acord cu el. În acel moment observă o persoană mică şi rotunjoară care îi făcea semne dinspre drum.

– E Betty, menajera mea, spuse cu voce joasă. Sunt sigur că iar trece printr-o criză. Săptămâna trecută a stricat aspiratorul cel nou, iar cu o săptămână înainte a lăsat apa să curgă în chiuveta de la baie şi aproape că a inundat casa parohială.

Ridică ochii spre cer.

– Numai Domnul poate şti ce dezastru a mai dezlănţuit acum.

Îi făcu un semn cu mâna, ca să ştie că porneşte spre ea.

– Mai bine mă duc, murmură nemulţumit, înainte să vedem cum se prăbuşeşte casa sub ochii noştri.

Râsul lui de om bun îl asigură pe Ben că, probabil, îi va ierta menajerei şi ultima boacănă.

– Cu poşeta cum rămâne? strigă Ben în urma lui Mike Gray. Dacă nu e a lor?

– Atunci probabil că aparţine altcuiva, răspunse vicarul întorcându-se spre Ben. Dar nu vom şti până nu le vei întreba, nu? Ia poşeta cu tine. O poţi duce la casa Knudsden după ce îţi hrăneşti animalele.

Îi făcu cu ochiul plin de înţeles.

– În plus, te-am văzut stând de vorbă cu tânăra Mary şi, sper să nu te superi că spun asta, mi s-a părut că aţi face o pereche frumoasă. Sunt sigur că va fi foarte încântată să se trezească cu tine la uşă.

Apoi plecă. Mergea grăbit pe drumul de ţară în spatele femeii mici şi rotunde, care ţipa peste umăr părând disperată în legătură cu un lucru sau altul.

Zâmbind, Ben porni spre casă. Viaţa de vicar nu era atât de plicticoasă cum îşi imaginase. Apoi gândurile îi zburară la Mary şi deveni melancolic. Vicarul avea dreptate: el şi fata se înţeleseseră într-adevăr bine, dar dacă ei i-ar face plăcere să se trezească cu el la uşă era cu totul altă problemă.

Ajunsese deja departe de teritoriul bisericii, în câmp deschis, când dădu drumul câinelui.

– Să nu te duci să te bălăceşti în pârâu! strigă după el. N-am timp să-ţi fac baie azi.

Avea lucruri mai importante de făcut. Cea mai importantă era vizita pe care avea de gând s-o facă la casa Knudsden.

Mergând cu pas întins peste câmp, îl urmărea cu atenţie pe Chuck; când văzu că labradorul a zbughit-o după un iepure, îl chemă la el.

– Aici, Chuck! Bravo, băiete!

La chemarea stăpânului său, câinele veni în salturi mari, dar o luă din nou la goană, când ochi un alt câine lăsat liber pe câmp. Văzând motivul bucuriei, Ben îl lăsă să-şi facă damblaua, zâmbind la vederea lui Chuck care se gudura pe lângă animalul mai mic şi mai drăgălaş.

– Casanova ce eşti! Ai urmări orice poartă fustă! strigă după el.

Iuţind pasul, îşi strânse haina pe lângă corp. Vântul se înteţea, cerul era tot mai întunecat, iar aerul mirosea tot mai mult a furtună. Îşi chemă câinele, dar acesta deja nu se mai vedea nicăieri.

– Chuck! Aici, băiete!

Scrută împrejurimile şi-l strigă din nou, dar câinele dispăruse.

Ben aproape ajunsese acasă. Grăbi pasul şi se opri în vârful dealului. De aici avea toată lumea la picioare şi pe Chuck în câmpul lui vizual.

– Hai, băiete!

Dar Chuck era prea prins în hârjoneala de după escapada amoroasă. Cu o voce autoritară, Ben îi atrase în final atenţia.

– Aici, băiete! strigă.

Cu urechile ciulite şi capul plecat contra vântului, câinele alergă spre vârful dealului, ajungând într-o clipă lângă stăpânul său. Câteva minute mai târziu, cei doi coborau în fugă panta dealului, către casa fermei.

* * *

– Am plecat, domnule Morris!

Bătrânul ieşi pe poarta dinspre câmp şi o închise în urma sa cu zgomot.

– N-o să-mi pară rău să ajung acasă, îi spuse lui Ben. S-a făcut foarte frig dintr-odată.

Scoţându-şi şapca turtită, se scărpină în cap şi îşi îndreptă privirea spre cer.

– Cred că se pregăteşte o furtună urâtă.

Ben îi dădu dreptate.

– Aşa e. Ai grijă cum ajungi acasă şi ne vedem mâine.

Când a cumpărat ferma, bătrânul Les a făcut parte din aranjament. Ben nu a regretat niciodată că a fost de acord să-l păstreze, pentru că era muncitor şi te puteai baza pe el, o adevărată comoară la casa omului. Pe lângă aceste calităţi, avea de întreţinut o soţie plină de viaţă şi un nepot leneş, bun de nimic, care apărea din când în când, în speranţa vreunui plocon. Şi, deşi era o adevărată pacoste, Les nu l-a alungat niciodată.

– Am curăţat cele trei ramuri şi le-am tăiat, îl informă pe Ben. Le găsiţi în picioare, în spatele hambarului, gata să fie tăiate. Când veţi termina, veţi avea destul lemn de foc cât să aprovizionaţi întreg satul. Am nivelat şi terenul din spate, aşa cum aţi cerut, dar va trebui să luaţi un ax nou pentru tractor. Dacă ar fi să mă întrebaţi pe mine, ăsta nu rezistă mai mult de maximum o lună, şi asta în cel mai fericit caz.

Grăbit să-i dea dreptate, Ben îi făcu o propunere bătrânului.

– Cred că ar fi timpul să cumpărăm un tractor nou, ce zici?

Faţa bătrânului se lumină.

– Zic că e o idee grozavă!

– Bine, atunci. Vom merge într-o zi să ne uităm la câteva. Acum du-te acasă, Les, şi odihneşte-te, că meriţi.

– Aş putea să rămân să vă ajut la animale, dacă vreţi.

Din clipa în care făcuse cunoştinţă cu el, Les simţi că e un om bun. Prima impresie se dovedise a fi corectă, întrucât Ben era drept, bun şi generos. Şi, deşi nu mai lucrase pământul, înainte să cumpere ferma Far Crest, această activitate i se potrivea ca o mănuşă.

– Nevasta n-o să se supere, insistă Les. Spuneţi doar şi vă urmez.

Ben scutură din cap.

– Mulţumesc oricum, dar mă descurc şi singur.

– Încă nu mi-a trecut, aş vrea să ştiţi asta, adăugă bătrânul. N-a fost vina mea că vierul m-a atacat.

– Ştiu că nu ţi-a trecut. Ştiu şi că n-a fost vina ta că te-a atacat vierul. Dar a făcut-o şi era cât pe ce să te omoare. Nu pot să risc să se întâmple din nou asta.

Ben nu voia să-l jignească pe bătrân, dar, dacă el nu ar fi abătut atenţia porcului în acea zi, Les ar fi fost cu siguranţă omorât. În final, suferise o fractură de picior şi rămăsese cu un uşor şchiopătat. Ben se simţea încă vinovat de întâmplarea aceea.

– Uite ce e, am mai vorbit despre asta de atâtea ori şi n-am să mă răzgândesc, îi spuse cu blândeţe. În plus, nu crezi că faci destule pe aici deja?

– Aş putea face mai multe dacă m-aţi lăsa.

– Nu e nevoie, Les. Înţelegerea noastră funcţionează foarte bine. Arăm şi semănăm împreună. Eu mă îngrijesc de gardul viu, tu tai ramurile uscate, iar eu le fac butuci. Cu ajutorul suplimentar din zilele de recoltă, mica fermă funcţionează ca un ceas. Aşa că, hai, să nu stricăm un aranjament aşa de bun.

Bătrânul ridică din umeri.

– Dacă aşa vreţi dumneavoastră, domnule Morris...

– Aşa vreau, dar să nu crezi că nu îţi sunt recunoscător pentru ofertă. Am să-ţi dezvălui un secret, vrei? Îmi place să hrănesc animalele.

Zâmbi.

– Au început să creadă că sunt mama lor.

Bătrânul râse.

– Păi, aveţi un fel aparte de a vă purta cu ele, trebuie să recunosc.

Îşi trase şapca pe frunte.

– Dacă sunteţi sigur, atunci aş face paşi. Cred că nevasta are ceaiul pe masă şi ceainicul fluierând pe aragaz.

Înainte să se despartă, Ben îl linişti:

– Les, ştii prea bine că n-aş putea să mă descurc fără tine.

Aceste cuvinte aduseră un zâmbet pe faţa bătrânului ajutor de fermă, pentru că ştia sigur că Ben Morris îi refuzase pe alţi bărbaţi mai tineri şi mai puternici, doar ca să nu-l lase pe el pe drumuri.

– Sunteţi un om bun, domnule Morris. Dumnezeu să vă binecuvânteze.

Cu aceste cuvinte o porni la drum, pe cărarea care cobora către casa unde îl aştepta femeia lui iubită.

* * *

Pentru următoarele câteva ore Ben fu ocupat. Avea o metodă de acum testată de hrănire a animalelor. Cu toate astea, nu era

numai o muncă murdară, dar consuma, totodată, şi mult timp. Avea 200 de găini în coteţe, 20 de porci graşi, în ţarcuri, acelaşi număr de vaci de lapte, în grajdul cel mic, şi o mică turmă formată din 30 de oi, în grajdul cel mare.

Ca să le hrănească pe toate, îi lua două-trei ore dimineaţa şi la fel şi seara. Iar când erau lăsate libere, toate adăposturile şi hambarele trebuiau curăţate de murdărie, gata pentru momentul în care vremea s-ar fi răcit, iar animalele ar fi trebuit aduse înapoi.

Când intră în casă, Ben respiră uşurat. Se îndrăgostise de această casă încă din clipa în care îi călcase pragul. Înăuntru domnea un calm ca după furtună, un rai unde putea să-şi îngrijească rănile şi să-şi recapete puterile.

Anul care precedase mutarea fusese cel mai rău din viaţa lui. După ce părăsise Royal Air Force, unde servise timp de trei ani după încheierea perioadei de pregătire, se întorsese la cariera de arhitect. Când compania unde a lucrat a dat faliment, din cauza unui management financiar defectuos şi a lipsei unor materii de bază, a făcut un împrumut la bancă pentru a-şi porni propria afacere. Din păcate, afacerea nu a demarat niciodată cu adevărat. A vândut biroul şi a ieşit în pierdere. A găsit de lucru la consiliul local, dar a urât fiecare clipă petrecută acolo. Relaţia cu soţia lui se răci, întrucât nu mai avea banii care să-i asigure stilul de viaţă pe care şi-l dorea. Apoi, iubita lui fiică, Abbie, pe atunci în vârstă de 18 ani, se mută din casa părintească, iar el îi duse teribil dorul.

Spera ca relaţia cu soţia sa, Pauline, să revină la normal, şi chiar era convins de acest lucru, până a prins-o în pat cu cel mai bun prieten al lui, Peter. Urmă apoi o lungă şi neplăcută perioadă în care nu a ştiut încotro s-o apuce. Fiica lui ar fi putut fi salvarea căutată, dar ea avea deja viaţa ei; împărţea un apartament cu încă două fete şi avea o slujbă bună, lucrând pentru un importator de ceai din Londra. Din fericire, destrămarea căsniciei părinţilor ei nu părea să-i fi afectat în mare măsură viaţa.

Divorțul fusese neplăcut, în final singurii câştigători fiind avocații. Cu toate astea, Ben era hotărât să nu se lase copleşit de amărăciune. Faptul era consumat şi nu mai exista cale de întoarcere pentru niciunul dintre ei.

După ce totul s-a terminat, el şi soția lui rămaseră cu suficient de mulți bani obținuți din vânzarea casei, încât s-o poată lua de la capăt. Ea plecă să trăiască în străinătate cu noul ei soț, în timp ce Ben alese un cu totul alt tip de viață. Acum era destul de fericit. Poate că, în mod straniu, era mai fericit decât fusese vreodată.

Oftând adânc, aruncă o privire prin încăperile fermei. Acest locuşor era încărcat cu un cald sentiment al istoriei. Nu putea nega că existau anumite dezavantaje, deşi erau mici în comparație cu bucuria pe care o găsise aici. Un zâmbet îi lumină chipul când își aminti de câte ori s-a lovit de bârnele joase, iar sobele pe lemn făceau mai mult praf şi mizerie decât şi-ar fi putut imagina vreodată. Prin ferestrele mici intra curentul, iar când vântul bătea în rafale, ploaia se prelingea pe la tocuri şi uda pereții. Podelele pavate cu dale de piatră erau adâncite şi sparte pe alocuri şi, chiar şi în mijlocul verii, persista în aer o umezeală care îți pătrundea în oase. Era prima lui iarnă în cabană şi, odată cu venirea căldurii, ştia că va trebui să-şi petreacă multe ore făcând reparații, printre multe alte îndatoriri.

Totuşi, în ciuda tuturor acestor lucruri, nu ar fi schimbat absolut nimic.

Ca de obicei, merse direct în bucătărie, unde porni soba cu gaz, umplu ceainicul cu apă şi-l puse pe foc.

– Aşa, Chuck.

Merse la debara, scoase un cotlet de miel şi-l puse în castronul câinelui.

– Ronțăie ăsta cât timp eu văd cine mi-a scris.

Se întoarse la bufet şi luă corespondența care stătea acolo din ziua precedentă. Era o factură pentru plata hranei animalelor, un

card care îi amintea să restituie o carte la biblioteca locală şi un plic alb cu un timbru de doi penny şi o mică floare roz desenată într-un colț.

– Ştim de la cine e asta, nu?

Îi aruncă o privire plină de subînțeles lui Chuck, care era prea ocupat să se bucure de delicatesa primită, ca să se mai preocupe cu ce a adus poştaşul.

Ben scoase din plic scrisoarea şi o despături. Ochii lui scanau cuvintele şi inima i se încălzea pe măsură ce citea cu voce tare:

Dragă tată,

Am reuşit în sfârşit să-mi iau timp liber, aşa că, dacă îți convine şi ție, plănuiesc să vin în vizită pentru câteva zile. A trecut ceva timp de când am purtat o conversație serioasă, nu crezi? Nu sunt sigură în ce zi am să ajung, ştiu doar că va fi următoarea duminică sau luni. Dacă îți dă peste cap planurile, anunță-mă din timp. Dacă nu primesc nicio veste de la tine, înseamnă că pot veni în una dintre acele zile. Abia aştept să te văd. Între timp, ai grijă de tine.

Fiica ta iubitoare,
Abbie xxx

Împături scrisoarea, o puse înapoi în plic şi apoi în bufet.

– Va trebui să-ți aperi poziția, îi spuse cățelului, atenționându-l cu degetul. Vine Abbie pentru câteva zile, iar când e ea prin preajmă, nimeni nu are parte de linişte.

Fiica lui era gălăgioasă, dezordonată şi putea deveni cea mai enervantă ființă din lume. După mai mult de o săptămână de stat cu ea, probabil că îşi va smulge părul din cap. Dar era atât de nerăbdător s-o vadă!

Era atât de emoţionat, încât îşi tăie degetul în timp ce îşi făcea un sandvici cu brânză. Apoi, îşi dădu seama că nu poate decât să ciugulească din el, deşi dăduse pe gât trei ceşti de ceai şi înfulecase o tartă cu dulceaţă, făcută special pentru el de soţia lui Les. De fapt, îi făcuse o pungă întreagă în urmă cu abia două zile, iar aceasta era ultima.

– Scuze, amice, îi spuse câinelui care-şi terminase osul şi acum cerşea o bucăţică. Tu ţi-ai servit ceaiul. Asta e a mea şi e prea mică pentru a fi împărţită.

Totuşi îi fu ruşine să nu-i arunce o bucăţică.

După ce termină tarta şi goli ceainicul, îşi puse hainele de lucru şi, cu câinele lângă el, ieşi în curte şi descuie hambarul unde păstra hrana pentru animale. Aici, pregăti trei găleţi mari, galvanizate, una pentru găini, una pentru oi şi alta pentru porci. Apoi dădu la o parte capacele de la trei containere şi, scoţând mai multe măsuri destul de mari, pline cu hrană din fiecare dintre ele, umplu găleţile până la refuz.

Ridică găleţile, două într-o mână şi una în cealaltă, şi porni spre grajdul cel mare. Ştiind cu precizie când se apropie ora mesei, oile erau deja strânse în jurul troacelor pentru mâncare. Când îl văzură, începură să se împingă şi să-şi facă loc ca să ajungă în faţă.

– Înapoi! ÎNAPOI, AM ZIS!

Făcându-şi loc printre animalele gălăgioase, umplu parţial mai multe troace. Apoi, lăsând animalele să se descurce singure, urcă pe scară în podul cu fân, de unde arnncă patru baloţi de fân, asigurându-se că au căzut destul de departe unul de celălalt, astfel încât să-şi primească fiecare porţia fără prea multă ceartă.

După aceea, rămase câteva minute în uşa grajdului. Satisfăcut că toate oile mănâncă şi par mulţumite, se duse afară la pompă, umplu o găleată cu apă, se întoarse înăuntru golind-o în cele două troace speciale pentru apă.

– Ar trebui să vă ajungă o vreme, le spuse. Dimineaţă s-ar putea să vă dau drumul pe câmp.

Era mereu o plăcere pentru ele să le dea drumul, pentru că oile nu sunt animale care se simt bine închise. Nefiind prea deştepte şi dornice doar să mănânce, era în firea lor să păşuneze, să se încurce în tufele de mure şi să se lase cuprinse de nemişcare ori de câte ori se iveşte ocazia.

Cu oile sătule şi pregătite pentru noapte, porni spre ţarcurile deschise ale porcilor. Aici făcu aceeaşi operaţiune, doar cu o altă hrană, alcătuită din boabe mai mari, pentru că porcii erau lacomi şi aveau nevoie de mai multă mâncare. Ben se purta întotdeauna cu mare grijă când era înconjurat de porci. Cântărind de la o jumătate de tonă în sus fiecare, erau capabili să provoace răni serioase oamenilor dacă le stăteau în cale.

Mai ales vierii erau deosebit de agresivi când erau închişi, aşa cum bătrânul Les nu uita să-i amintească lui Ben de fiecare dată când avea ocazia.

– Am cunoscut odată un om al cărui vier şi-a băgat colţii în femurul acestuia; l-a ologit pe viaţă, asta a făcut. Aşa că nu vă jucaţi cu blestemaţii ăia mari, pentru că, dacă nu vă vin de hac cu colţii, vă dărâmă şi vă calcă în picioare.

Nu era nevoie să-i spună de două ori. Culmea ironiei era faptul că bietul Les ajunse chiar el victimă cu toate că el l-a avertizat.

Cu porcii îngropându-şi fericiţi râturile în troace, Ben se ocupă de celelalte animale; mai întâi de vaci, iar apoi, de găini.

Vacile erau găzduite în cel mai mic dintre cele două grajduri. Spaţiul fusese împărţit astfel încât să se obţină opt ţarcuri mari pe o parte şi şase pe cealaltă. Animalele aveau spaţiu mai mult decât suficient şi, câtă vreme primeau hrană, apă şi li se făcea curat, petreceau iarna în condiţii optime de viaţă. Dar, odată vremea rea trecută, şi ele erau bucuroase să fie lăsate libere pe câmpuri.

Încăpătorul coteț al păsărilor era atât de vast și de generos, încât oferea găinilor suficient spațiu, chiar să și alerge. Noaptea, fie se strângeau pe bârnele inferioare, fie se retrăgeau în numeroasele cuști din lemn plasate pe ambii pereți ai încăperii. Din păcate, unele găini căzură pradă vicleneі vulpi care cutezase să scormonească pe sub gardul de sârmă, făcând un adevărat tunel în jurul întregului perimetru. Din fericire, în ultima vreme, nu mai fusese niciun incident de acest fel, iar Les supraveghease atent mai ales zonele în care împletitura de sârmă era mai șubredă.

După ceva vreme, Ben se întoarse în casă obosit. La ușă își dădu jos încălțările și salopeta, înainte să treacă prin camera de zi.

Mai întâi, își făcu o ceașcă bine-meritată de ceai, apoi urcă la etaj pentru un foarte necesar duș. Pornise boilerul dinainte, ca să se încălzească apa.

– Nu mă pot duce în vizită la doamne mirosind a bălegar de porci și a găinaț de găini, îi spuse câinelui, care se culcă pe o parte, căscă lung și, după ce se cutremură ca de un fior, se adânci într-un somn profund.

În baie, dădu drumul la robinete și lăsă cada să se umple, în timp ce se dezbrăca. Câteva momente mai târziu alunecă ușor sub apă și stătu așa o vreme, bucurându-se de căldură și gândindu-se la tânăra Mary, cu frumoșii ei ochi albaștri ca lavanda și felul în care colțurile gurii ei se ridicau când zâmbea...

CAPITOLUL DOI

La ora opt în seara aceea, Ben își făcu apariția la ușa casei Knudsden. Stând pe treapta cea mai de sus a scărilor de la intrare, se foi neliniștit înainte de a întinde mâna și a ciocăni cu mișcări energice.

Ușa se deschise și Mary apăru în fața lui. I se tăie respirația. Fără haina grea de iarnă, Mary era îmbrăcată cu o bluză și o vestă, ambele liliachii, și o fustă drăguță, lungă până la genunchi. Lumina de pe hol, dar și strălucirea ei, îl năuceau.

Cu gesturi stângace, scoase geanta de sub haină, unde o ascunsese.

– Am găsit asta, spuse sacadat.

– E a mamei mele, mulțumesc.

Femeia constatase lipsa poșetei chiar în momentul în care ajunsese acasă. Din fericire, Mary avea propria ei cheie de la ușa de la intrare și astfel au putut intra în casă. Adam se oferise să meargă s-o caute, după ce cotrobăise fără succes prin mașină, dar Lucy i-a spus să stea liniștit, că e în ordine. Starea ei nu era deloc bună, pentru a mai permite o agitație în plus, iar poșeta ar fi apărut într-un fel sau altul. Oamenii cu care avea de-a face erau cinstiți.

– Nu vreți să intrați? îl întrebă Mary. Cred că mama ar dori să vă mulțumească personal.

Primi invitația fără să ezite și o urmă în camera de desen.

– Mama dumneavoastră se simte bine? Vreau să spun, a avut vreo supărare în urma căderii?

– Ea spune că se simte bine. Cu mama, nu poţi fi niciodată prea sigur.

Când Mary se întoarse şi-i zâmbi, Ben se simţi stingher, ca un băieţandru la prima întâlnire, nu ca un bărbat matur de 40 de ani.

Ea continuă să-l privească, moment ce lui i se păru interminabil, zâmbetul ei liniştit pătrunzându-i adânc în suflet. Brusc, zâmbetul dispăru şi, încetinind pasul, fata i se confesă.

– Adevărul e că, de când a căzut în curtea bisericii, nu s-a simţit bine deloc, şopti. Sunt îngrijorată din cauza ei.

Înainte de a deschide uşa, îi mărturisi:

– Am vrut să-l chem pe doctorul Nolan, dar nici n-a vrut s-audă. Îi scăpă un suspin. E atât de independentă şi de încăpăţânată, ceva de necrezut. Dar sunt tentată să-l chem oricum pe doctor.

– Nu e nevoie să şopteşti, fata mea! strigă Lucy din cameră. Am auzit tot ce ai spus şi nu va intra niciun doctor în casa asta!

Păşind în cameră, Mary primi o morală fără drept la replică:

– Dacă aş fi avut nevoie de doctor – ceea ce nu e cazul – există doar unul singur pe care aş fi fost de acord să-l primesc, iar acela s-a pensionat şi trăieşte la Liverpool. Aşa că nu mai vreau să aud nimic despre doctori. Mă asculţi, Mary?

Nemulţumită, Mary confirmă printr-o mişcare a capului.

– Domnul Morris ţi-a găsit poşeta în curtea bisericii şi ţi-a adus-o. M-am gândit că vei dori să-i mulţumeşti personal.

– Mmm. Privirea plină de reproş mai zăbovi o vreme asupra fiicei ei, înainte de a se îndrepta spre Ben. Îmi iubesc mult fiica, dar se agită inutil.

– Doar pentru că e îngrijorată din cauza dumneavoastră, sunt sigur de asta.

În timp ce vorbea, Ben observă felul în care camera reflectă personalitatea lui Lucy. În primul rând, era mobila solidă, de bună calitate, robustă, iar apoi era culoarea vibrantă a perdelelor şi a covoarelor. Urmând-o pe Mary în cameră, simţi că toată viaţa mamei ei e legată de cea a tatălui, în picturile elaborate şi strălucitoare de pe pereţi şi în numeroasele bibelouri din porţelan şi cositor – unele surprinse în îmbrăţişări sfâşietoare, altele dansând, cu braţele în aer şi picioarele executând piruete.

Îi aminteau de Lucy însăşi: de o frumuseţe matură şi, cu toate astea, foarte plină de viaţă.

– Nu e nevoie să-şi facă griji, explodă ea. Sunt într-o formă foarte bună, slavă Domnului. Mereu am fost!

Gândurile îi zburară la tinereţea ei, la vremea când se abătuse de la calea cea dreaptă şi la toate consecinţele care au urmat. Vremuri bune, vremuri rele, când viaţa era trăită la maximum, când prietenii te ajutau la greu şi când nimic nu părea să conteze cu adevărat. Şi apoi fusese Barney.

Inima o duru la amintirea acelui om minunat.

Cu mintea zdruncinată, îi spuse lui Ben:

– Mi-aţi arătat de două ori bunătatea dumneavoastră, într-o singură zi. Vă mulţumesc din nou, tinere domn.

– Vicarul a găsit-o, explică Ben. Eu doar m-am oferit s-o returnez.

Îi plăcea să i se spună „tinere", deşi era, de fapt, cu aproximativ 12 ani mai tânăr decât Lucy şi avea, la rândul lui, o fată mare. Sentimentele lui faţă de Mary nu erau totuşi acelea ale unui tată.

Când se întoarse să-i zâmbească lui Mary, Lucy observă imediat scânteia care se aprinsese între cei doi.

– Îndrăznesc să spun că doreaţi s-o revedeţi pe Mary a mea.

Faţa i se strâmbă în acelaşi zâmbet şiret pe care îl văzuse în curtea bisericii.

– Începe să vă placă, nu-i aşa?

Când îi făcu cu ochiul şugubăţ, nu se putu abţine să nu zâmbească, în ciuda timidităţii sale.

– Mamă!

Faţa lui Mary căpătă o strălucitoare nuanţă roz.

– Cum poţi să spui aşa ceva? Nu-l pune pe domnul Morris într-o situaţie jenantă! Sunt sigură că nu se gândea la aşa ceva.

Dar Lucy n-o băgă în seamă. Adresându-i-se lui Ben, îl aduse din nou în centrul atenţiei.

– Recunoaşte adevărul, domnule Morris, şi spune că nu şi-a băgat dracul coada. Te-ai oferit să înapoiezi geanta, sperând s-o revezi pe Mary, nu-i acesta adevărul?

Ben râse cu gura până la urechi.

– Îi citiţi pe toţi oamenii la fel de uşor? Era ciudat, gândi el, cât de în largul lui se simţea în prezenţa ei. Da, aveţi dreptate. Speram într-adevăr s-o revăd.

– Poftim! Ştiam eu!

Bătând din palme entuziasmată, femeia în vârstă spuse triumfătoare:

– Ştiam eu că te simpatizează, Mary, doar ţi-am zis! Şi, uită-te la tine, nici măcar nu l-ai întrebat pe oaspetele nostru dacă ar dori să ia cina cu noi. Să-ţi fie ruşine, fata mea!

– Ţie să-ţi fie ruşine, mamă, că ne pui pe amândoi într-o situaţie atât de jenantă.

Deşi era încântată de faptul că Ben recunoscuse că spera s-o mai vadă o dată, lui Mary îi venea să intre în pământ de ruşine. Oare ce gândea Ben despre ea acum? Speră ca el să refuze invitaţia la cină şi, inventând o scuză, să plece imediat.

Între timp, instinctele îi spuneau lui Lucy că Ben era un om bun, un posibil soţ pentru fata ei, dacă nu avea niciun angajament. Nu avea aproape niciun dubiu că ei doi ar putea să aibă o viaţă frumoasă şi fericită împreună. Da! Dacă i s-ar întâmpla ceva neprevăzut în viitorul apropiat, Ben Morris ar fi bărbatul care ar

putea să aibă grijă de Mary. Zâmbetul şi felul lui de a fi îi aminteau de Barney al ei.

În ultima vreme, se simţise slăbită fizic şi sufleteşte, iar viitorul lui Mary ajunsese s-o preocupe profund. Deşi Ben trebuie să fi avut de două ori vârsta fiicei ei şi, cu siguranţă, avea o poveste de viaţă în spate, precum şi motive serioase care l-au determinat să se mute în Salford, părea să fie un om bun şi onorabil. Observase deja o urmă de tristeţe în ochii lui, precum şi mâinile frumoase de artist, încă nestricate de munca de la fermă. Era momentul să afle mai multe despre el. Va începe cu cea mai importantă întrebare.

– Sunteţi căsătorit?

– MAMĂ, ÎNCETEAZĂ!

Îngrozită, Mary ţâşni în faţă.

– Acum o clipă îl inviţi pe domnul Morris la cină, iar în clipa următoare îi pui întrebări despre viaţa lui personală. Sunt sigură că nu va rămâne niciun minut în plus şi cine l-ar învinovăţi?

În ultimii câţiva ani, fuseseră câţiva tineri interesaţi de ea, dar, spre consternarea ei, Lucy îi trimisese pe toţi în mod sistematic la plimbare. Cu toate astea, existaseră motive serioase pentru a proceda astfel: niciunul nu era destul de bun pentru ea, spuse Lucy hotărâtă. Şi s-a dovedit că a avut dreptate când fiecare dintre ei şi-a arătat într-un final adevărata faţă.

– Prostii! N-am intenţii rele. Sunt doar eu însămi, băgăcioasă, replică Lucy, oprind-o pe Mary cu un gest al mâinii. În plus, cred că sunt destul de bătrână, încât să-mi pot spune părerea fără să-i jignesc pe cei din jur. Sunt sigură că domnul Morris nu se supără. În fond, trebuie să cunoaştem ce fel de om este cel care ne-a tăiat calea de două ori astăzi.

Întorcându-se spre Ben, îl întrebă direct:

– Te jignesc întrebările mele?

Ben negă cu un gest al capului.

– Am fost căsătorit, iar acum sunt divorțat, spuse încet. Nu a fost cea mai plăcută experiență a vieții mele, trebuie să recunosc.

– Şi ai copii?

– O fiică... Abbie.

– Unde e?

– Locuieşte la Londra, unde împarte un apartament cu alte tinere care muncesc. Mi-e dor de ea, dar va veni la fermă săptămâna viitoare, să stea câteva zile cu mine.

– Ajunge, mamă!

Făcând un pas în față, ca şi cum ar fi vrut să-l protejeze pe Ben, Mary îi spuse:

– Eşti binevenit să rămâi la cină, dar poți să pleci chiar acum dacă vrei şi nu te-aş învinovăți. Vezi tu, mama nu va înceta cu întrebările, până nu va şti totul despre tine.

Mary îşi dorea foarte mult ca el să rămână, dar trebuia ca aceasta să fie decizia lui.

– E în regulă. S-ar putea să am şi eu câteva întrebări mai târziu, spuse.

Lucy izbucni în râs.

– Aşadar, tinere, plănuieşti să rămâi sau să fugi?

– Am să rămân.

Se hotărâse deja.

– Vă mulțumesc foarte mult. Ar trebui să mă duc acasă, să mă schimb pentru cină!

Bănuia că Lucy Davidson era tipul care ținea la etichetă.

Se înşela.

– După părerea mea, eşti îmbrăcat destul de decent, aşa că scoate-ți ideea asta prostească din cap. Apoi spuse:

– Lui Mary nu-i va lua mult să încropească o masă pentru noi trei. Între timp, simte-te ca acasă.

– Cum spuneți dumneavoastră.

Era ciudat faptul că felul ei abrupt şi autoritar de a fi nu îl intimida deloc. Instinctele îi spuneau că toate acestea nu erau decât o fațadă.

– Vă sunt amândurora recunoscător.

Iar când el şi Mary îşi zâmbiră, Lucy fu de-a dreptul încântată. Cu cât îl privea mai atent pe Ben, cu atât îl plăcea mai mult şi încrederea în el creştea.

El era alesul potrivit fiicei ei. Era sigură de asta.

Aşa că rămase stabilit.

Ben se consideră norocos să petreacă o seară cu Mary şi cu mama ei. Îi plăcea Lucy, avea o fire aparte. Dar Mary era cea care-i ocupa cea mai mare parte a gândurilor. Dintr-un motiv inexplicabil, tânăra îi aprinsese imaginația – şi, probabil, şi inima, deşi era mult prea devreme de apreciat, îşi spuse cu prudență.

Mai fusese îndrăgostit, şi se dovedise că totul a fost doar o sursă de suferință.

După experiența care l-a marcat cu Pauline, nu era încă gata să se implice prea mult cu nimeni.

CAPITOLUL TREI

Mary privi în grădină de la nişa cu fereastră arcuită. Lumina ei se reflecta pe pajişte, unde Ben îşi croia cu grijă drum pe lângă potecă, admirând munca ei.

– Nu e nevoie să trimiţi după Elsie, îi spuse mamei ei. N-ar fi mare lucru de capul meu dacă n-aş fi în stare să pregătesc o cină pentru trei persoane.

– Ştiu asta replică Lucy.

– Doar că vreau ca tu şi Ben să aflaţi mai multe unul despre celălalt şi nu poţi face asta dacă stai în bucătărie şi găteşti, nu?

– Mamă, eşti diavolul în persoană!

Mary nu se putu abţine să nu zâmbească.

– Ştiu ce pui la cale şi cred că l-ai pus destul în dificultate, chiar şi fără să încerci să ne cuplezi. Dacă el mă place şi eu îl plac, atunci lucrurile vor veni de la sine. Iar dacă nu, nu.

Deşi spera ca lucrurile să evolueze în sensul dorit şi de mama sa, pentru că nu mai întâlnise un bărbat ca Ben până atunci. Părea atât de matur în comparaţie cu iubiţii ei de până atunci.

– Şi îţi place?

– Cine?

– BEN! strigă Lucy. Îţi place de el?

– Aş fi nebună să-ţi spun asta.

Mary îşi scutură capul.

N-ai decât să crezi ce vrei, spuse ea relaxată. Oricum, îţi vei face o opinie personală, orice ţi-aş spune eu.

Mama ei era unul dintre cei mai rar întâlniţi şi mai minunaţi oameni. Nu-i scăpa niciodată nimic. Când Lucy Davidson era prin preajmă, era inutil să încerci să ţii un secret.

Unde e acum?

Curioasă, Lucy îşi întinse gâtul să vadă pe fereastră afară.

Nu a fugit, nu? Sper că nu l-ai speriat.

Mary izbucni în râs.

Nu, a vrut să vadă ce am făcut în grădină, asta-i tot.

Lucy o dojeni.

Prostuţo! Chiar nu ştii nimic?

Uneori, o exaspera, alteori, era mândră de Mary – şi mândră de ea însăşi – pentru că însemna că a crescut o fată inteligentă şi încrezătoare, care reuşea să vadă ce era mai bun în oameni.

Ce vrei să spui, mamă?

E destul de evident, nu? Voia să mergi şi să-i arăţi tu! Vai de mine şi de mine!

Mary nu ar fi recunoscut în faţa mamei ei, dar fusese foarte tentată să i se alăture lui Ben în grădină. Doar că nu era suficient timp. Dacă cele două femei ar fi fost singure, atunci o farfurie de supă şi câte o bucată de plăcintă cu mere, rece, le-ar fi fost mai mult decât suficiente pentru cină. Dar, invitându-l pe Ben să li se alăture, trebuiau să pregătească ceva mai mult de atât. Mary plănuia să gătească cotlete de porc şi să le servească alături de un piure de cartofi şi murături de casă.

Ai uitat că am o cină de pregătitrăspunse. Mai târziu, va fi timp suficient pentru toţi trei să ne cunoaştem mai bine.

Un ciocănit familiar în uşa de la living le scurtă conversaţia. Mary se grăbi s-o deschidă.

Bună, Adam, spuse ea şi îl îmbrăţişă pe bărbat.

În ultimii ani, micuţul om fusese ca un tată pentru ea, deşi, din bună-creştere, Adam păstrase mereu distanţa.

Chipul lui Lucy se lumină.

– Adam, intră! Intră odată!

Concediind-o pe Mary cu un gest al mâinii, îi aminti:

– Tu parcă erai grăbită să pregăteşti cina...

– Da, într-adevăr... Mă duc.

Uitându-se când la Adam, când la mama ei, fata nu se putea abţine să nu se întrebe ce se întâmplă. De fiecare dată când mama ei voia să scape de ea în felul acesta, se punea, de obicei, ceva la cale.

Pe de altă parte, mereu punea ceva la cale, draga de ea. Asta o ţinea pe linia de plutire.

– Du-te, atunci! o repezi ea. Am de discutat afaceri cu Adam, aşa că lasă-ne singuri.

Nu putuse să vorbească între patru ochi cu el mai devreme, când le dusese la cimitir, iar acum voia să schimbe cu el câteva cuvinte în linişte.

– N-o să se schimbe niciodată, nu-i aşa, Adam? murmură Mary amuzată. Acelaşi tiran dintotdeauna.

Privirea afectuoasă a lui Adam o învălui pe femeia mai în vârstă.

– Nu se va schimba niciodată, spuse încet. Slavă Domnului!

De aceeaşi vârstă cu Lucy, rămăsese alături de ea la bine şi la rău şi tot timpul o iubise şi o adorase de la distanţă. Lucy ştia acest lucru, deşi n-o spusese niciodată. Şi ea simţea multă afecţiune pentru el. Dar nu era pasiunea profundă, nestăpânită, pe care o simţise pentru Barney. Acea iubire nu o poţi simţi decât o dată în viaţă.

Şi totuşi, în adâncul inimii ei, deşi avusese mare grijă de ea şi îi arătase mereu numai bunătate, Lucy ştia că Barney n-a iubit-o la fel cum l-a iubit ea. Cum ar fi putut, când iubirea lui se afla la mii de mile depărtare, probabil încă tânjind după dragul ei

Barney şi suferind cu gândul la acest om minunat, pe care îl adora mai mult decât pe oricare altul şi care, din motive pe care probabil că nu le va şti niciodată, îi frânsese inima şi-i distrusese viaţa.

Fusese o tragedie, o afacere crudă şi nefericită, pe care numai zeii ar fi putut-o preveni. Cel puţin, asta susţinea Barney.

Îmi pare rău că a trebuit să-mi folosesc cheia ca să intru, se explică Adam. Am bătut de câteva ori, dar nu a răspuns nimeni. În mod evident, nu m-aţi auzit.

Nu e nevoie să-ţi ceri scuze, îl dojeni Lucy. Ţi s-a dat cheia ca s-o foloseşti de câte ori ai nevoie. Acum ai avut nevoie de ea, aşa că nu mai vreau să aud nimic despre asta.

Nu e de mirare că nu am auzit când ai bătut la uşă, observă Mary fără răutate. Mama era prea ocupată să mă critice, să dea milităria jos din pod şi să încerce să-mi aranjeze ploile cu un bărbat care a fost atât de amabil încât a venit să-i restituie poşeta pierdută.

Vai, aşa deci!

Făcând cu ochiul spre Mary, Adam spuse cu dojană în glas:

Iar se amestecă, nu-i aşa? Dar să ştii că nu pot să nu-i dau dreptate.

Cu raţiunea şi vigilenţa sa în ceea ce priveşte bărbaţii, Lucy ştia să deosebească soiurile bune de uscături. Mary, pe de altă parte, era mai încrezătoare, dar mai puţin trecută prin viaţă. Fetişcana nu era ceea ce se cheamă o frumuseţe, dar era fără îndoială atrăgătoare, avea o inimă de aur şi avea foarte multe de oferit. Adam nu avea nicio îndoială că nu va trece mult până când va deveni soţia iubitoare şi devotată a unui bărbat.

* * *

După ce plecă Mary, Lucy îl invită pe Adam să se aşeze pe scaunul din faţa ei.

– Ai făcut ce te-am rugat? îl întrebă ea cu voce joasă.

El încuviinţă cu un gest al capului.

– Da. Am pornit spre Liverpool ieri-dimineaţă şi m-am dus acasă la el.

Lucy suspină lung şi adânc.

– Mulţumesc. Ştiam că mă pot baza pe tine.

Cu ochii plini de lacrimi, îl întrebă:

– Şi ce a spus?

Lui Adam nu-i plăcea s-o dezamăgească.

– A fost surprins să mă vadă. Au trecut câţiva ani buni, nu?

Lucy încuviinţă.

– Aproape douăzeci. Apoi, a fost şi războiul, şi tot restul. E bine, sănătos?

– Destul de bine, da.

– Şi care a fost răspunsul lui?

Bărbatul nu a mai avut încotro, aşa că îi spuse adevărul.

– Îmi pare rău, Lucy. Oricât de mult ar vrea să te vadă, nu poate veni în vizită. Cel puţin, nu încă.

Lucy fu consternată la auzul veştii.

– Oh, Adam, de ce nu?

Dezamăgirea îi făcu glasul să tremure.

– De ce nu poate veni până aici?

Adam îi explică.

– Vezi tu, a fost bolnav o bucată de vreme – bronşită cu un fel de complicaţii, cred că pleurezie. Abia acum începe să-şi revină. Gândeşte-te, nu mai e tânăr. Niciunul dintre noi nu mai e.

Lucy încuviinţă din cap.

– N-are ce să facă dacă e bolnav, spuse ea.

– Dar îţi transmite salutări şi să ai grijă de tine şi promite să vină în vizită cu prima ocazie.

Adam scoase din buzunar un plic şi i-l dădu.

– M-a rugat să-ţi dau asta.

Lucy luă plicul, îi rupse marginea şi scoase scrisoarea, pe care o citi cu glas tare:

Draga mea Lucy,

Cât de mult mă bucur să primesc veşti de la tine, după toţi aceşti ani îndelungaţi. Sper că eşti bine şi că eşti aceeaşi dintotdeauna, trăind viaţa din plin, acea tânără plină de curaj pe care mi-o amintesc din anii mei de medic practician.

Nu cred că e nevoie să-ţi spun cât de rău mi-a părut să aud de moartea lui Barney. Ca şi tine, n-am să-l uit niciodată şi n-am să uit nici ce a făcut. Când m-a implorat să-i păstrez secretul, m-am luptat cu conştiinţa mea, dar, Dumnezeu să mă ajute, n-am putut să-l refuz.

De-a lungul anilor, m-am gândit adesea la Barney şi la situaţia imposibilă în care se afla, dar n-am regretat niciodată ce am făcut; şi îmi închipui că nici el.

Ai grijă de tine, draga mea Lucy. Când voi fi destul de întremat, promit să vin în vizită. Sunt sigur că va fi exact tonicul de care am nevoie.

Îmi permit să spun că am fost foarte încântat şi surprins să-l văd pe Adam Chives – dragul tău prieten care, după câte am înţeles, nu e niciodată foarte departe de tine, ca întotdeauna.

Cele mai bune urări! Dumnezeu să vă binecuvânteze pe amândoi!

Raymond Lucas

Rezemându-se de spătarul scaunului, Lucy închise ochii. Multă vreme nu spuse nimic.

– Lucy!

Adam ştia că e amarnic dezamăgită.

– Va veni în vizită, a spus-o doar. Şi, din câte îmi amintesc, a fost întotdeauna un om de cuvânt.

– Ştiu.

Deschise ochii, care-i străluceau din cauza lacrimilor.

– Bietul Raymond. Nu mă îndoiesc că şi-a primit porţia de necazuri, dar mi-ar fi prins atât de bine să-l văd! Tăcu, extenuată dintr-odată.

– Jamie... şopti.

Îngrijorat, Adam îi atinse mâna.

– Te simţi bine, fetiţă?

– Mi-a trezit toate amintirile, asta-i tot.

Dorind să-l liniştească, îi oferi cel mai strălucitor zâmbet al ei şi, pentru un foarte scurt moment, el o văzu aşa cum o cunoscuse cu mulţi ani în urmă, tânără şi efervescentă, muncitoare şi cu o inimă generoasă.

– Spune-mi, Lucy, care a fost adevăratul motiv pentru care doreai să-l vezi?

– Ce vrei să spui? întrebă ea.

Adam ştia cât poate fi de şireată.

– Vreau să spun: eşti bolnavă şi ascunzi acest lucru?

– Dacă aş fi fost bolnavă, ai fi aflat imediat, minţi ea.

Alegându-şi cu grijă cuvintele, continuă:

– Îţi aminteşti cum era acum mulţi ani, nu-i aşa?

– Sigur că îmi amintesc.

Mutându-şi privirea în altă parte, văzu totul cu ochii minţii. Se întrebase adesea dacă, în cazul în care ar fi fost supus aceluiaşi test ca Barney, ar fi putut fi la fel de puternic.

– Îmi amintesc totul, şopti. Cum aş putea să uit?

– Şi îţi aminteşti ce prieten de nădejde era doctorul Lucas?

Vocea i se frânse. Toate acele amintiri! Înghiţi cu greu şi continuă:

– M-am gândit că ar fi fost plăcut să reînnod o veche prietenie.

Adevărul era că Lucy avea alte motive pentru care ar fi vrut ca doctorul să vină, dar nu voia să îngrijoreze pe nimeni. Nu încă. Deşi doctorii din împrejurimi erau pricepuţi şi cu experienţă, nu putea avea încredere în ei când era vorba de ceva atât de grav. Dacă exista un om care într-adevăr i-ar fi spus adevărul, atunci acela era Raymond Lucas.

– Îmbătrânesc, Adam. Cu fiecare zi ce trece, amintirile devin tot mai vii. Se reculese. Vreau să-i mulţumesc doctorului Lucas pentru tot ce a făcut. Vreau să-l văd, asta-i tot... Înainte de a fi prea târziu.

Alarmat, micuţul om o privi în ochi.

– Eşti sigură că nu-mi ascunzi nimic?

– Ce-aş putea să-ţi ascund?

Ignorându-i întrebarea, o descusu:

– Ce ţi-a spus, mai precis, doctorul Nolan când te-a văzut la clinică săptămâna trecută?

Răspunde înciudată:

– Ţi-am mai spus o dată. Mi-a zis că trebuie să mă menajez, că sunt extenuată.

– Asta-i tot? Nimic altceva?

Exasperată, Lucy explodă

– Nu te mai îngrijora atât! V-am spus deja, sunt într-o formă de zile mari – pentru o babă ca mine, în orice caz. Chicoti. Dacă cineva ar dori să scape de mine, ar fi nevoit să mă împuşte.

Se lăsă o linişte adâncă, încărcată cu lucruri nerostite. Legătura dintre ei era profundă.

Deşi istoria vieţii lor fusese în mare măsură scrisă şi consumată, Adam Chives nu-şi dorea nimic mai mult decât s-o facă pe Lucy soţia sa. Dorea să aibă grijă de ea, s-o răsfeţe, s-o ţină strâns în braţe când era tristă şi să râdă împreună când era fericită. Să fie lângă ea înainte să adoarmă şi să aştepte la căpătâiul

ei înainte să se trezească. Să fie părtaş la fiecare moment preţios din viaţa ei. Asta era tot ce îşi dorea de foarte multă vreme.

Lucy intui că fusese foarte aproape de punctul de a o cere în căsătorie. Recunoscu semnele, clipitul pleoapelor şi suferinţa din voce, şi fu nevoită să-l dezamăgească din nou.

– Nu vreau să-ţi faci griji pentru mine, bătrâne prieten. Trebuie doar să nu uiţi că nu mai sunt o fetişcană, aşa cum nici tu nu mai eşti un băieţandru.

Uneori, o dureau oasele atât de tare, încât avea impresia că o vor lăsa de tot. Iar alteori, după o plimbare mai lungă ajutată de baston, degetele i se încleştau pe mâner şi nu mai putea să le desfacă.

Se aplecă şi-i luă mâna într-a ei.

– Sunt o femeie norocoasă să am un asemenea prieten – cel mai bun prieten pe care l-ar putea avea o femeie.

În afară de Barney, gândi ea. Dar el îi fusese mai mult decât un prieten. El fusese totul pentru ea: prieten, erou, iubit, suflet-pereche şi confident. Toţi bărbaţii din lume puşi laolaltă nu l-ar fi putut înlocui pe iubitul ei Barney.

Cu toate acestea, îi datora atât de multe acestui om drag.

– N-aş fi putut să supravieţuiesc în aceşti ultimi ani fără tine.

Îi strânse mâna cu afecţiune.

Trebuie să mă crezi.

Se uită la ea, cu inima plină de tot felul de sentimente şi îi spuse pe un ton cam aspru:

– Ştii bine că-ţi voi fi mereu alături, oricând vei avea nevoie de mine.

Promisiunea lui venită din inimă o emoţionă profund.

– Oh, Adam! Atât de multe secrete, murmură cu o voce plină de regret, atâta suferinţă! Orice aş face, nu pot să-l aduc înapoi. Nu pot să îndrept nimic. Uneori, când sunt în pat, cufundată în cel mai adânc somn, amintirile acelea îngrozitoare pun stăpânire pe mine şi atunci mă gândesc la persoanele dragi lui Barney.

Îşi coborî privirea.

– Ar trebui să le spun, nu-i aşa?

Adam suspină adânc.

– În privinţa asta trebuie să-ţi asculţi inima, Lucy, fetiţă dragă. Eu nu pot să-ţi dau niciun sfat. Nimeni nu poate.

– Dacă aş şti măcar dacă astfel lucrurile s-ar îmbunătăţi sau, dimpotrivă, s-ar înrăutăţi...

Vocea i se frânse.

– Dumnezeu să mă ajute, prieten drag. Nu ştiu ce să fac. Ar trebui să te întrebi dacă, spunându-le, le uşurezi lor povara sau o uşurezi numai pe a ta.

Lucy îşi pusese de multe ori această întrebare.

– Cred că mie nimic nu-mi poate uşura povara, răspunse ea îngândurată. Dar mă îndurerează profund faptul că ei ar putea să nu afle niciodată ce fel de om a fost cu adevărat.

Uneori, greutatea aceasta fusese de nesuportat.

– Îşi vor aminti pentru tot restul vieţii ce s-a întâmplat. Se vor gândi la asta şi amărăciunea li se va adânci. Nu vor putea vedea niciodată adevărul. Vor vedea doar ceea ce Barney a vrut ca ei să vadă.

Îşi înghiţi lacrimile care ameninţau să se pornească.

– Ăsta e un lucru îngrozitor, Adam. Nu e drept faţă de ei şi nici faţă de Barney.

Cântărind lucrurile în minte, Adam dădu uşor din cap.

– Trebuie să faci ceea ce te îndeamnă inima, draga mea, repetă el cu blândeţe. După cum spuneam, nimeni nu te poate sfătui în privinţa asta. Deşi, odată adevărul ieşit la suprafaţă, îţi dai seama că nu va mai exista cale de întoarcere, nu-i aşa?

– Îmi dau seama mult prea bine de asta.

Îşi termină propoziţia cu un lung şi tăcut oftat.

– Oare ce sentimente le-ar trezi? S-ar învinovăţi pe ei înşişi? M-ar învinovăţi pe mine... sau pe Barney? Şi oare vor avea vreodată puterea să ierte?

Îl apucă de braţ cu ambele mâini, ca şi cum ar fi vrut să-i ceară ajutorul.

– Dumnezeu să mă ajute, Adam! Dacă iau hotărârea cea greşită, suferinţa lor ar putea depăşi orice imaginaţie. Şi nu ar fi corect, pentru că ei nu sunt cu nimic responsabili.

– Cu Mary cum rămâne?

Crescuse sub ochii lui şi simţea o mare afecţiune pentru fiica lui Lucy.

– Ei îi vei spune? Va trebui să afle la un moment dat.

Lucy se gândise mult timp la asta.

– M-am chinuit mult gândindu-mă la efectul pe care îl va avea ca urmare, la aflarea adevărului despre tatăl ei. Dar am ştiut mereu că va veni ziua în care voi fi nevoită să-i spun totul.

O strălucire plină de mândrie îi traversă privirea.

– Mary e puternică. Da, ceea ce va afla va fi un şoc pentru ea, dar cred cu putere că, în final, ea va fi cea care va rămâne principala forţă de coeziune.

Pentru o clipă, cei doi continuară să-şi ţină mâinile, strâns unite. Apoi, depăşind momentul, Lucy se desprinse şi îi aruncă o privire şireată lui Adam.

– Înainte să pleci, îmi mai faci o favoare?

– Bineînţeles!

– Bate la uşa lui Elsie Langton şi întreab-o dacă ar deranja-o să se întoarcă şi să pregătească o cină pentru trei persoane.

El chicoti.

– Vulpe bătrână! Ai plănuit totul, nu-i aşa?

– Păi nu se vor putea întâlni în veci, atâta vreme cât el se va plimba prin grădină, murind de frig, iar ea va trebălui şi va asuda în bucătărie. Depinde de noi, cei bătrâni, să le arătăm calea.

Îl impinse uşor.

- Du-te odată! Adu-o înapoi pe Elsie şi spune-i că va fi plătită dublu pentru plăcerea asta.

Se ridică şi o privi cu admiraţie.

- Consideră problema ca şi rezolvată.

Flutură din mână cu nerăbdare.

- Mişcă-te odată, atunci! Înainte ca Mary să se îngroape până la gât în coji de cartofi şi de varză. Un iz din aroma asta şi, Făt-Frumosul nostru va pleca pentru totdeauna.

Adam izbucni în râs.

- Mary are dreptate. Chiar eşti un tiran.

Cu aceste cuvinte, porni cu pas lent, chicotind şi zornăind cheile de la maşină.

Apoi se întrebă din nou care fusese adevăratul motiv pentru care voise să-l vadă pe doctorul Lucas şi simţi cum i se opreşte inima. Doamne fereşte, să i se întâmple ceva. Lumea ar fi mult mai greu de suportat fără Lucy.

* * *

Ajungând la fierărie, Adam parcă maşina cea neagră şi lungă şi merse pe aleea din faţă până la uşa de la intrare. Ştiind că Charlie Langton e puţin surd, bătu cu putere cu pumnul în uşă.

– Dumnezeule mare!

Grăbindu-se să vadă cine e la uşa lui, soţul lui Elsie Langton nu fu prea încântat să afle motivul acestei vizite târzii.

– Nu puteţi să vă descurcaţi singuri nici cinci minute, neajutoraţilor?

Charlie, născut în Lancaster, deşi se mutase în sud cu mulţi ani în urmă, acum, bătrân fiind, nu-şi pierduse deloc accentul şi cu atât mai puţin atitudinea. Dar era destul de inofensiv şi nu se auzise niciodată de vreun alt fierar mai destoinic. În plus, mereu

dădea dulciuri copiilor şi fusese dintotdeauna cât se poate de cinstit şi direct. Mereu ştiai cum stă treaba cu Charlie, iar după o vreme oamenii ajunseră să-l respecte şi să-l placă.

Invitându-l înăuntru, îi spuse:

– Biata de ea, nu se mai opreşte din robotit! A venit într-un suflet de la conac, a pus mâncarea pe masă, şi-a înfulecat porţia, iar acum e sus şi schimbă aşternuturile.

Un om ca toţi oamenii cu nevoi obişnuite, Charlie suferea de un tic nervos la ochiul stâng, ori de cîte ori lucrurile îl depăşeau. Cu cât devenea mai agitat, cu atât ticul se accentua mai mult, iar acum se accentuase mai mult ca niciodată.

– Bogătaşi blestemaţi! Cred că pot face orice vor cu oameni ca noi.

Fiind obişnuit cu felul lui de a fi, Adam nu se simţi jignit.

– Eu nu am bani, spuse tare, iar tu ştii la fel de bine ca şi mine că familia Davidson a făcut întotdeauna mult bine satului.

Charlie fornăi pe nas şi, întorcându-se spre Adam, îl informă:

– O fi aşa cum spui, dar poate că vreau şi eu să stau cu nevastă-mea din când în când. Poate că voi, neajutoraţii de la conac, ar trebui să vă gândiţi puţin şi la asta.

Îi aruncă bărbatului mai mic la trup o privire care îţi dădea fiori.

– În afară de asta, oi fi eu puţin surd, dar am încă o ureche bună, aşa că nu e nevoie să ţipi ca o blestemată de nevastă de pescar.

Spre amuzamentul lui Adam, Charlie continuă să bombăne tot drumul.

– N-o să vrea să vină şi n-o învinovăţesc pentru asta. Dacă ar fi fost după mine, ar fi stat în fotoliu, încălzindu-şi picioarele la focul din cămin. Dar pe mine nu mă ascultă, aşa că n-o să-mi mai pierd vremea.

Ajungând la capul scărilor, ridică vocea:

– ELSIE! A venit omul de la conac, vrea să-ţi vorbească! Aruncându-i lui Adam o privire severă cu ochiul cel liniştit, continuă să ţipe:

– ĂŞTIA VOR SÂNGE, ASTA VOR! AI FACE BINE SĂ COBORI, CĂ EU AM ALTE LUCRURI DE FĂCUT!

Timp de câteva minute se auzi zgomot de activitate intensă la etaj, urmată imediat de sunetul paşilor care coborau scările.

– Ce s-a întâmplat? Rotunjoară şi plăcută, cu o expresie uimită pe chip, apăru Elsie. Oh, Adam! Primul ei gând fu către Lucy. Doar n-a căzut din nou, nu?

– Nu, a liniştit-o el, nu e nimic de genul ăsta. Se întreba numai dacă ai putea să te întorci cu mine, să ajuţi la pregătirea unei cine şi să strângi după aceea.

Ridicând sprâncenele într-un mod familiar, îi explică:

– Are un musafir – tânărul de la ferma Far Crest – căruia se pare că i s-au aprins călcâiele după Mary şi...

Înainte să termine, Elsie îi făcu cu ochiul, cum că a înţeles.

– Înţeleg. Şi vrea să stau eu în bucătărie, pentru ca ei doi să petreacă ceva timp împreună, aşa e?

Adam zâmbi uşurat.

– O cunoşti aproape la fel de bine ca şi mine, Elsie. Da, cam asta ar fi ideea.

– Şi Mary ştie ce pune mama ei la cale?

– Nu ştie că am venit să te iau, dacă asta vrei să ştii. În momentul ăsta e în bucătărie şi pregăteşte cina. Dar să-ţi spun ceva, Elsie, pare să se înţeleagă foarte bine cu băiatul în chestiune.

Elsie fu încântată.

– În cazul ăsta, cum aş putea să refuz? Mary este o tânără încântătoare, care merită un bărbat bun care să aibă grijă de ea. Tipul e onorabil! N-am stat niciodată prea mult de vorbă cu el. Am schimbat politeţuri odată pe drum, dar nu a stat mult la taclale, pentru că tocmai pornise într-una din lungile lui plimbări. In fiecare dimineaţă, fie că e ploaie, fie că e soare, pleacă pe dealuri însoţit de căţelul lui.

Din scaunul lui de lângă şemineu, Charlie le văzu buzele mişcându-se, dar nu auzi niciun cuvânt.

– Ce spune? întrebă el iritat. Ce se mai întâmplă acum?

– Nimic care să te preocupe pe tine, îi răspunse soţia repezit. Plec să fac o tură în plus pentru doamna Davidson, asta-i tot.

– Da, măcar atât am înţeles şi eu. Şi cât timp ai să lipseşti?

– Cred că cel mult vreo două ore.

Se ridică brusc în scaun.

– Nu uita să le spui neajutoraţilor ălora că vrei să ţi se socotească dublu!

– Lucy va face asta fără să-i cer, replică Elsie. E o femeie bună.

– Iar eu ce fac cât eşti tu plecată? Bătrânul fierar arăta ca un copil capricios.

Elsie chicoti la auzul acestor vorbe.

– Poţi să faci ce faci de obicei, fie că sunt acasă, fie că nu.

– Aşa... Adică?

– Ca şi cum ar fi nevoie să-ţi spun eu. Poţi să te întinzi în pat şi să sforăi sau să asculţi ştirile la radio şi să înjuri atunci când ceva nu te interesează. Şi dacă asta nu-ţi ajunge, îţi mai rămâne preţiosul tău joc de cuvinte încrucişate.

Charlie îi zâmbi cu drag.

– Ştrengăriţă obraznică! Vino încoace şi dă-mi un sărut înainte să pleci.

Lui Adam i se păreau toate astea minunate. Familia Langton nu trăia în lux, dar erau mulţumiţi şi, în mod evident, erau încă îndrăgostiţi după atâţia ani împreună. Asta îşi dorea pentru el şi Lucy. Dar asta nu se va întâmpla niciodată şi, adânc, în sufletul lui, o ştiuse mereu.

După ce îşi sărută soţul şi se îmbrăcă, Elsie era pe punctul să iasă pe uşă, când Charlie o ajunse din urmă.

– Îţi aduc eu bicicleta, fetiţă.

– Nu-i nevoie, mulţumesc, dragule. Sunt sigură că Adam mă va duce acolo şi mă va aduce înapoi după ce voi termina.

– Ba nu, n-o va face! Nu accept aşa ceva! spuse supărat soţul. Nu las eu pe un fitecine să te conducă. De unde pot eu să ştiu că nu e un şofer nesăbuit? Şi că nu vei muri din cauza lui? Ce m-aş face atunci?

– Hei, sunt un şofer bun! Le duc peste tot pe doamna Davidson şi pe fiica ei, după cum bine ştii.

Charlie nici nu voia să audă.

– Nu dau nicio ceapă degerată pe ce faci tu cu alţii. Nu o duci nicăieri pe Elsie a mea şi cu asta basta!

Coborî treptele şi merse până în locul unde Elsie îşi rezemase bicicleta de perete când se întorsese mai devreme acasă. O luă de ghidon, i-o aduse lui Elsie şi insistă să o ia.

– Fă asta pentru mine, fetiţo, o rugă. Fă-o pentru mine, o să mă simt mai liniştit ştiindu-te în siguranţă, pe bicicleta ta, spuse el uitându-se cu dispreţ spre maşina neagră, şi nu zgâlţâită în vehiculul acela.

Formulată astfel rugămintea, Elsie nu putu să-l refuze.

– Problema cu tine, Charlie, este că refuzi să ţii pasul cu vremurile. Nu ştii nimic în afară de cai şi de biciclete.

– Da, şi asta e tot ce am nevoie să ştiu. Ultimele lui cuvinte fură pentru Adam şi maşina lui nouă şi lucioasă.

– Caii vor rămâne multă vreme după ce blestematele astea zgomotoase îşi vor fi trăit traiul.

– Bine, mă duc cu bicicleta, îl asigură Elsie. Acum du-te înăuntru şi întinde-ţi picioarele în faţa focului. N-o să lipsesc mult.

Cu aceste cuvinte, încălecă pe armăsarul ei credincios în aerul rece al serii, cu Adam venind în urma ei şi simţindu-se ca un nătărău. Deşi nu-şi putea stăpâni zâmbetul în această situaţie pe care o găsea comică.

CAPITOLUL PATRU

Mary află de aranjament abia când Elsie intră în bucătărie.

– Gata, domnişoară. Fugi şi îngrijeşte-te de musafirul dumitale şi lasă-mă pe mine să mă ocup de mâncare.

Aruncă un ochi experimentat asupra pregătirilor.

– Văd că ai pregătit deja legumele şi ai pus carnea la sfârâit în cuptor. Nu mi-a mai rămas mare lucru de făcut, nu-i aşa, decât s-o servesc şi să strâng masa după aceea. Am să pregătesc şi un strop de sos, nu?

Luată pe nepregătite, Mary o întrebă:

– Aici e mâna mamei, nu? Ea a trimis după tine. Biata Elsie! Îmi pare rău pentru tot deranjul. Nu ai vrea să fii mai degrabă acasă cu Charlie al tău?

– Nu, mai bine stau aici, gătesc pentru tine şi câştig dublu, iar apoi îl ascult pe bătrânul meu cum sforăie din toţi rărunchii.

– Bine atunci, cedă Mary, dar numai cu o condiţie.

– Care?

– Să pui o farfurie şi pentru tine. Va fi mai mult decât suficientă mâncare. Iar dacă va rămâne, du-o acasă lui Charlie.

– Aşa voi face, mulţumesc.

Mary o îmbrăţişă.

– Eu îţi mulţumesc, Elsie. N-o să uit ce faci pentru mine. După ce se spălă pe mâini şi îşi aranjă părul, o întrebă timid pe femeie:

– Arăt respectabil?

– Arăţi minunat. Elsie mereu fusese de părere că fiica lui Lucy avea ceva special. Deşi nu era frumoasă, avea o strălucire aparte, ochi blânzi şi strălucitori de o culoare minunată şi un fel de căldură care te făcea s-o îndrăgeşti.

– Du-te, domnişoară. Du-te şi alătură-te tânărului tău prieten. Voi servi cina în douăzeci de minute.

Mary îl găsi pe Ben în foişor. Toate luminile erau aprinse, iar el stătea pe unul din scaune, cufundat în gânduri.

– Te ascunzi de mama, nu-i aşa?

Zâmbetul ei lumină seara.

Cu mintea departe, reflectând la căsătoria lui dezastruoasă şi la anii pe care i-a pierdut, Ben se simţi ruşinat.

– Oare ce părere v-aţi făcut despre mine? Sunt invitat la cină, iar eu stau aici şi mă relaxez în foişor. Aveam de gând să rămân doar câteva minute, dar am pierdut şirul timpului. Ridicat în picioare, îi zâmbi. E vina ta, să ştii.

– Cum aşa? I se părea ciudat sentimentul că îl cunoaşte de o viaţă întreagă, gândi Mary.

Arătă spre grădină.

– Mama ta are dreptate. Ai făcut minuni cu grădina. E pur şi simplu minunată. Atât de multe şi încântătoare locuri ascunse... Nu era greu de imaginat ce sărbătoare a vieţii şi a culorii era în miezul verii.

– Dacă ai vrea, te-ai putea pierde aici pentru totdeauna.

– Şi vrei să te pierzi?

În acest moment, când îl luă prin surprindere, îi văzu tristeţea din ochi şi acest lucru o impresionă profund.

Îi trebuiră câteva secunde să răspundă la întrebare. Erau atât de multe lucruri pe care i le-ar fi putut spune, dar acum totul trecuse, ce-a fost a fost, cum se zice. În plus, dacă nu putea uita trecutul, cum ar fi putut avea un viitor? Întorcându-se spre ea, îşi aminti:

– Tu mi-ai spus că sunt momente când toţi simţim nevoia să ne ascundem de lume.

Ochii ei albaştri sclipiră cu neîncredere.

– Şi eu care credeam că te ascunzi de mama!

El râse din toată inima. Pentru un moment, îi studie faţa care privea în sus, buzele cărnoase, nasul mic şi drept apoi ochii zâmbitori, şi simţi cum e cuprins de un sentiment de mulţumire. Dacă s-ar lăsa purtat de val, ar putea s-o iubească pe această femeie, gândi. Dar, în acest caz, şi-ar dărui inima şi ar putea fi rănit din nou.

Privi spre casă.

– Ai venit să mă iei?

Ea încuviinţă cu un gest al capului.

– Cina va fi gata în curând. Mai avem câteva minute!

Ea încuviinţă din nou.

Luând-o de mână, o întrebă binedispus:

– Vrei să mi te alături? Ducând-o spre bancă, o invită să şadă. Bine ai venit în Paradis.

Pentru o vreme au stat împreună, au vorbit şi au râs, iar când ea fu scuturată de un fior de frig, el îndrăzni şi-şi puse braţul pe după umerii ei. Şi, la fel ca Ben, ea se temu de sentimentele ei şi de viitor.

Idila le fu brusc întreruptă, când o siluetă prietenoasă apăru în grabă de după colţ, strigând:

– Masa e gata! Mama ta spune să intri în casă din frig. Elsie chicoti voioasă. Trebuie să-ţi spun că nu o deranjează prea tare că vă giugiuliţi aici, dar nu vrea să faci pneumonie. Şi, dacă nu reuşesc să te conving să intri, va ieşi ea şi vă va goni pe amândoi în casă cu bastonul. În plus, am pregătit un castron mare cu o budincă delicioasă şi aş vrea ca domnul Morris să guste din plăcinta mea cu mere, cât e caldă. E o plăcintă făcută într-un vas adânc, plin cu cele mai bune mere coapte, acoperit cu un aluat care ţi se topeşte în gură. Este reîncălzită, dar am făcut-o abia ieri.

Stomacul lui Ben făcu gălăgie.

– Sună minunat.

– Nu sunt genul care să mă laud, spuse Elsie sigură pe ea, dar fac cea mai bună plăcintă din întreg Bedfordshire şi mare necaz va cădea pe capul celor ce vor susţine altceva.

* * *

Seara era una de mare succes.

Cotletele de porc erau suculente, legumele coapte exact cât trebuie şi, aşa cum promisese, plăcinta lui Elsie era cea mai bună pe care o gustase Ben vreodată. Lucy adusese o sticlă de vin din care băuse mai mult decât toţi ceilalţi la un loc. Tot ea vorbi cel mai mult dintre toţi. Îi povesti lui Ben despre oraşul ei natal, Liverpool, şi se lăsă dusă de valul amintirilor – deşi nu pomeni nimic despre o anumită amintire.

– Ce-ţi plăcea cel mai mult în Liverpool? întrebă Ben, intrigat de povestirile ei.

– Oh, docurile şi râul Mersey, bineînţeles.

Sorbind din nou din vinul ei roşu, Lucy îl savură pentru o clipă plimbându-l prin gură şi plescăind din buze, aşa cum face un câine după ce ronţăie un os.

Ben se jena să recunoască, dar nu văzuse niciodată râul Mersey.

– Poate că tu crezi că nu are nimic special – un râu ca oricare altul, care se varsă în mare, medită Lucy, dar pentru cei care au trăit şi au lucrat pe malurile lui o viaţă întreagă, e un râu foarte special. Vezi tu, se schimbă, nu e niciodată la fel două zile la rând. Are toane, la fel ca noi – e când sumbru, când liniştit. Iar după o vreme, ajungi să-l cunoşti şi nu te poţi stăpâni să nu fi afectat, într-un mod aproape magic.

Lăsă să-i scape un oftat lung şi nostalgic.

– Dacă n-ai văzut niciodată râul Mersey dimineața devreme, când este învăluit în ceață, sau n-ai stat pe malurile lui când lumina lunii dansează pe apă și îl trezește la viață, atunci viața îți e mai săracă.

– Înțeleg că va trebui să fac un drum până acolo cu prima ocazie spuse el, ascultător.

– Așa e! spuse Lucy aplaudând. Ai grijă să faci asta.

În timp ce Lucy și Ben stăteau de vorbă, lui Mary i se părea uimitor cât de bine se înțelegeau. Dar e adevărat că și ea se simțise în largul ei alături de el, încă de la început. Poate pentru că era mai în vârstă decât ea Ben era atât de relaxat și de natural, încât ar fi fost greu să nu te simți bine în compania lui.

– Te superi dacă te întreb ceva? Cu felul ei fermecător de a fi și cu povestirile ei interesante, Lucy îl acaparase, deși sperase ca el și Mary să recupereze mai târziu timpul pierdut.

– Dă-i drumul, tinere! Întreabă!

– Păi, mă întrebam... dacă erai atât de fericită la Liverpool, de ce te-ai gândit să pleci?

Brusc, atmosfera se încărcă cu o tăcere grea, iar Ben își dori imediat să nu fi pus niciodată acea întrebare. Dar gazda lui răspunse în final, pe un ton ciudat de sumbru.

– Uneori viața ne creează probleme pe care nu suntem pregătiți să le înfruntăm. Așa că fugim, ca niște lași ce suntem.

Ben se simți extrem de jenat.

– Vă cer scuze. Se pare că am redeschis răni vechi. Avea pe chip aceeași expresie pe care Ben o observase în curtea bisericii, o atitudine plină de resemnare, o tristețe aproape palpabilă.

Lucy, la rândul ei, era la fel de încurcată, pentru că le permisese să vadă prin armura ei, iar acum se temea.

– E în regulă, se grăbi ea să-l liniștească. Am iubit Liverpool-ul. Încă îl iubesc, dar nu mă pot întoarce. Vocea i se înăspri. N-aș putea să mă întorc, niciodată.

Mary nu-și auzise niciodată mama vorbind astfel și acest lucru o îngrijora. Din copilărie, știuse că exista ceva în trecutul mamei sale care nu-i dădea pace. Nu se putea baza pe propriile sale amintiri; prima parte a copilăriei ei părea chinuitor de îndepărtată. Acum, că Ben deschisese o ușă la care ea însăși nu avusese niciodată acces, anumite secrete ar putea ieși la suprafață și, în sfârșit, ar putea afla ce o bântuia în asemenea măsură pe mama sa.

Întorcându-se spre Ben, Mary mărturisi:

– Nu ești singurul care nu a văzut până acum râul Mersey. M-am născut în Liverpool, dar, cu toate astea, nu-mi amintesc nimic despre el.

Se uită către Lucy.

– M-am oferit în mai multe rânduri să mă întorc acolo cu mama, dar nu am făcut-o niciodată și încep să cred că nici nu o vom face vreodată.

Lucy zâmbi.

– Vei vedea Liverpool-ul, îi promise ea. Poate că nu cu mine, dar vei coborî pe Mersey și vei cunoaște uimirea pe care am simțit-o și eu în tinerețe. Curiozitatea te va doborî și, într-o bună zi, te vei întoarce, sunt sigură de asta.

Mary o întrebă direct:

– Și dacă aș vrea neapărat să vii cu mine, ai face-o?

Lucy scutură din cap:

– Nu.

– De ce nu?

În ciuda răspunsului hotărât al mamei sale, Mary simți că ar putea scoate la suprafață adevărul; până când speranțele îi fură risipite de replica fermă a mamei sale.

– Pentru că sunt prea bătrână acum. Călătoriile mă obosesc, așa cum prea bine știi. Râse când i se adresă lui Ben.

Am mers la Londra cu trenul. Vai de capul meu! Ce încercare! Toate acele coborâșuri și suișuri... Incredibil ce trafic e pe străzile

acelea. Şi toţi oamenii se grăbesc de parcă s-ar apropia sfârşitul lumii. A fost prea mult pentru mine.

Încheie cu un oftat:

– Nu, zilele în care călătoream au ajuns cu adevărat la sfârşit.

După ce au servit cina, s-au retras în confortabila cameră de zi. Aici, deşi ora era târzie, au continuat să stea de vorbă; printre altele, au vorbit de apariţia în premieră în America a televiziunii în culori.

– Absolut năucitor! spuse Lucy.

Televiziune în culori, într-adevăr! Oare ce vor mai inventa în continuare? Ea considera că radioul e suficient – la ce îţi mai trebuie unul din acele televizoare mari şi urâte?

Dar cel mai mult vorbiră de boala gravă a regelui George.

– A fost un rege bun, spuse Ben, i se va duce dorul.

Mary avea şi ea ceva de adăugat la asta.

– Ai dreptate, i se va duce dorul. Dar fiica lui, Elizabeth, va fi o regină minunată.

Ceilalţi doi fură imediat de acord cu ea, fără ezitare.

– Aşa...

După ce bătu la uşă, Elsie îşi strecură capul prin deschizătură.

– Eu am să plec acum. Am spălat vasele şi le-am pus la locul lor. Ne vedem dimineaţă.

– Mulţumesc, Elsie.

Lui Lucy îi era dragă această femeie bună.

– Fugi acasă şi odihneşte-te. Elsie chicoti.

– Ar fi bine să am norocul ăsta.

Mary se scuză şi o conduse pe Elsie. Când se întoarse în camera de zi, observă cât de obosită părea mama ei.

– Cred că ar fi timpul să mergi la culcare, îi spuse ea cu afecţiune.

– Prostii!

Lucy pica de somn, deşi nu ar fi recunoscut asta în veci.

– Abia încep să-l cunosc pe noul nostru prieten, spuse. Cu cât aflu mai multe despre el, cu atât îmi place mai mult.

Ben râse.

– Mă simt flatat îi spuse, dar în privinţa asta trebuie să fiu de acord cu fiica ta. În plus, a mai fost şi căderea şi rănirea ta în curtea bisericii. A fost o zi lungă şi grea şi nu te-ar învinovăţi nimeni dacă ai vrea să te odihneşti acum.

Observase cum, din când în când, închidea ochii şi se relaxa în scaun. Iar uneori îşi freca aprig mâinile una de cealaltă, ca şi cum s-ar fi luptat cu un demon interior.

– Înţeleg. Uitându-se de la unul la celălalt, zâmbi cu şiretenie. Încercaţi să scăpaţi de baba cea ramolită ca să puteţi rămâne singuri, nu-i aşa? Mary zâmbi, dar adevărul era că fusese îngrijorată pentru mama ei în ultimele luni. Părea să fie tot mai slăbită şi mai puţin mobilă, deşi nici nu voia să audă să fie consultată de un specialist.

Schimbând complet subiectul, Lucy îi spuse lui Mary:

– Cred că ar fi grozavă o ceaşcă cu ceai. Tu ce zici, Ben?

– Sună bine, mulţumesc, spuse înghiţind un căscat.

Şi pentru el era o oră târzie. La răsăritul soarelui, animalele se aşteaptă să fie hrănite.

– Du-te atunci! Pune ceainicul pe foc, Mary, până nu murim de sete. Şi fii o fetiţă bună şi nu mai aduce şi ceainicul din ceramică, prea multă ceremonie şi bătaie de cap. Toarnă ceaiul în trei ceşti, e suficient.

Frustrată din cauza insistenţei mamei sale de a o numi „copilă sau fetiţă", Mary spuse printre dinţi:

– Bine, mamă, mă duc.

Întorcându-se către Ben, se asigură:

– O linguriţă de zahăr şi un strop de lapte, nu?

Ţinuse minte de mai devreme, când Elsie îi dusese ceaiul.

– Aşa e, da. Mulţumesc.

Era surprins și încântat că reținuse.

– Poftim! interveni Lucy. Deja știe cum îți place să bei ceaiul. După asta se cunoaște o soție bună, nu-i așa, Ben?

– Eu aș spune că fiica ta are o memorie bună, răspunse el și se reținu de la alte comentarii.

Nu mult după ce Mary plecă la bucătărie, Lucy începu să-l chestioneze din nou.

– Îți place fata mea, nu-i așa?

Se obișnuise cu felul ei direct de a fi și i se părea revigorant, dar din când în când Lucy îi punea întrebări care îl luau prin surprindere.

– Da, îmi place.

Ce altceva ar fi putut spune, având în vedere că se simțise atras de Mary cum nu mai fusese de nicio altă femeie, de la pronunțarea divorțului încoace.

Lucy părea să-i citească gândurile.

– Știu că uneori pot fi impertinentă și îmi închipui ce părere ți-ai făcut despre mine, dar îmi fac griji pentru ea. Și când văd cât de bine vă înțelegeți, nu pot să nu mă întreb dacă și-a găsit în sfârșit alesul.

Vocea i se stinse și ochii i se închiseră încet.

Pentru o clipă, Ben crezu că a adormit, dar apoi ea își redresă brusc ținuta și îi puse o altă întrebare:

– Crezi că te vei împăca vreodată cu fosta ta soție?

Ben negă cu un gest al capului.

– Divorțul a fost o afacere lungă și neplăcută, iar acum s-a terminat, la fel ca și relația noastră.

– Dar fata?

– Vrei să spui Abbie, fiica mea?

– Da. Ce părere are despre faptul că tu și mama ei v-ați despărțit?

Pentru Ben, această întrebare era ca o lovitură sub centură. Cu toate astea, îi răspunse.

– A fost greu pentru ea, a fost greu pentru noi toți. În final, a fost mai bine așa.

– Nu mai are frați sau surori?

– Nu.

– Ai vrea să mai ai copii? După ce te vei căsători cu Mary, o să vreau o hoardă întreagă de nepoți.

Deveni melancolică.

– Mai ales un băiețel. Ar fi minunat să alint un băiețel.

În acel moment, Mary se întoarse cu tava.

– E gata!

Punând-o pe măsuța de cafea, dădu fiecăruia câte o cană și arătă spre farfuria cu bucățele de ciocolată.

– Serviți-vă! le spuse ea.

În următoarea jumătate de oră, conversația se concentră asupra lui Ben și a activității lui la fermă.

– Așadar ai descoperit un nou stil de viață, nu?

Lucy nu-și epuizase încă întrebările.

– E cu siguranță o lume foarte diferită de cea pe care o cunoșteam, răspunse Ben. După cum ai zis și tu, Londra e aglomerată și cerințele mari. Obișnuiam să mă trezesc la ora șapte, să pornesc spre birou...

Se aștepta să fie întrerupt și nu se înșelă.

– Cu ce te ocupai?

– Sunt de meserie arhitect.

Lucy fu impresionată.

– Și erai bun?

– Da, sau cel puțin așa mi s-a spus.

– Și aveai afacerea ta?

– Da, dar în final m-am întors să lucrez pentru Consiliul local din orașul meu natal.

– Mmm...

Lucy îi aruncă o privire lui Mary, care încerca disperată să schimbe subiectul conversației.

– Deci mai ai câțiva ași în mânecă...

– Mamă, te rog! Încetează cu întrebările, altfel sunt sigură că Ben nu va mai dori să pună piciorul în casa asta niciodată.

Lucy se adresă lui Ben:

– Te-ai săturat de întrebările mele?

El zâmbi reținut.

– Uite, îți propun ceva. Îți spun tot ce cred că ar trebui să știi, după care nu va mai fi nevoie de întrebări.

Lucy fu de acord.

– Prin urmare spuneai că te trezeai la șapte și porneai spre birou.

– Așa e. Lucram până la opt-nouă seara, după care mă întorceam acasă.

– Hmm... Nu e de mirare că ți s-a destrămat căsnicia.

– MAMĂ!

Mary îi aruncă o privire plină de dezaprobare.

Lucy tăcu și continuă să asculte.

Ben continuă, surprins să constate că îi venea atât de ușor să vorbească despre necazurile sale.

– Într-o noapte am ajuns acasă și am găsit-o pe soția mea în pat cu fostul meu partener de afaceri, Peter. Se pare că aventura lor dura de aproape un an. Zâmbi trist. Așa că s-ar putea să ai dreptate. E posibil ca programul meu încărcat de lucru să fi dus la destrămarea căsniciei mele.

Lucy nu se putu abține să nu facă un comentariu.

– Sper că l-ai muștruluit zdravăn.

– Am fost tentat, dar asta nu ar fi rezolvat nimic. Soția mea a vrut divorțul, iar eu am fost de acord.

Coborând privirea, spuse încet:

– Cred că iubirea dispăruse de mult, de ambele părți. Apropo, aveai dreptate, Lucy. Mai am câțiva ași în mânecă, dar asta nu are mare importanță atunci când viața îți e complet dată peste cap. N-am vrut să rămân la Londra, așa că mi-am luat câteva lucruri și am plecat. Am căutat mult până am găsit colțișorul ăsta minunat de lume. M-am stabilit aici și sunt mulțumit.

Râse.

– Sunt fermier și mă mândresc cu asta. În fiecare dimineață mă scol la cinci și merg să verific oile pe câmp și, uneori, nu ajung să mă culc mai devreme de miezul nopții. Dar n-am fost niciodată mai fericit ca acum.

Făcu o pauză înainte să încheie vesel.

– Deci cam asta e! Zâmbi.

Sper că ți-am dat destule amănunte pentru început.

Gazda lui scoase un oftat lung și mulțumit.

– Până și eu sunt mulțumită, spuse ea. Îți mulțumesc, băiete. Astăzi a fost o zi minunată, datorită faptului că te-am întâlnit. Iar acum, chiar trebuie să mă retrag în vastele mele apartamente.

CAPITOLUL CINCI

Se făcuse deja ora unsprezece când Lucy anunță că merge la culcare. Când se ridică din scaun, Mary îi dădu bastonul, iar Ben se grăbi să-i deschidă ușa camerei de zi.

– Te duc eu sus, mamă, se oferi Mary.

– Ba nu mă duci nicăieri! Amenințând-o cu bastonul, îi ordonă: Tu stai aici cu Ben! Sunt în stare să urc și singură scările până în camera mea, fără ajutorul tău.

Știind cât poate fi mama ei de încăpățânată, Mary nu o contrazise, dar o conduse totuși până la capul scărilor.

– Lasă-mă în pace, fetițo! Lucy devenea tot mai agitată. Nu mă trata ca pe o babă ramolită, care nu poate nici măcar să urce singură câteva trepte.

De fapt, ca să spunem adevărul, Lucy se simțea tot mai rău. Vinul, seara lungă și căderea din cimitir, o aduseseră la capătul puterilor. La jumătatea scărilor fu brusc cuprinsă de amețeală. Conștientă că ei o priveau de la baza scărilor, își încleștă mâna pe balustradă și bravă.

– Haide, plecați odată!

Se plânse nerăbdătoare.

– Îmi dați emoții.

Recăpătându-și controlul, porni din nou. Dar când amețeala reveni cu și mai mare putere, avu impresia că treptele se mișcă

sub picioarele sale și că întreaga scară se învârte. Când simți că se prăbușește, gândurile ei fugiră către Barney... și către ei.

Vocea lui Mary o readuse în simțiri.

– Totul e în regulă, mamă. Sunt aici. Alergase pe scări să prindă trupul frânt al lui Lucy. La un moment dat, se blocă; mama ei, o greutate fără viață în brațele ei.

Mary fu fericită să-l lase pe Ben să se ocupe de ea. Ridicând-o în brațe, urmă indicațiile lui Mary și o duse pe Lucy direct în dormitorul ei, unde o așeză pe pat.

– Te rog, Ben, dă o fugă și spune-i lui Adam ce s-a întâmplat. Locuiește în căsuța de lângă noi, n-ai cum să greșești.

Mary se întreba cum poate să pară atât de calmă, în timp ce sufletul ei era atât de tulburat.

În acest timp, Lucy își pierdea și recăpăta conștiința în mod repetat.

– Spune-i ce s-a întâmplat spuse fata. El va ști ce să facă.

În ultima vreme, ea și Adam fuseseră atât de îngrijorați din cauza lui Lucy, încât erau pregătiți pentru orice.

Lucy apucă dintr-odată mâneca lui Mary, făcându-i pe amândoi să tresară.

– Fără ambulanță, fără medic, imploră ea. Promite-mi!

Era atât e agitată, încât Mary nu avu încotro și-i promise.

Cu voce joasă, astfel încât mama ei să nu audă, Mary îl atenționă pe Ben:

– Spune-i lui Adam... fără ambulanță, dar să-l aducă pe doctorul Nolan cât mai repede cu putință.

Ben ajunse într-o clipă în cealaltă parte a încăperii.

– Stai liniștită! îi spuse, deși, judecând după paloarea chipului lui Lucy și după respirația greoaie, știa că Mary avea toate motivele să-și facă griji.

Deşi era miezul nopţii şi întreg satul era cufundat în somn, Adam era încă treaz şi îmbrăcat în hainele de zi. La auzul veştilor, micuţul om fu copleşit de îngrijorare.

– Ştiam că se va întâmpla ceva de genul ăsta, spuse, în timp ce ieşea în trombă pe uşă. Am simţit că asta se va întâmpla, dar, ca un drac încăpăţânat ce este, ea nu ar recunoaşte în veci că e bolnavă.

Urcând în maşina mare şi neagră, îl rugă pe Ben:

– Du-te înapoi la Mary. Spune-i că mă voi întoarce cât pot de repede.

Te puteai încrede în cuvântul lui Adam. La scurtă vreme după ce Ben se întoarse în casă, unde Mary îşi băgase mama în pat şi acum îi răcorea faţa cu apă rece, Adam intră în goană în încăpere, cu doctorul după el.

Lucy îşi revenise în simţiri, într-o anumită măsură, şi era hotărâtă să-l alunge.

– V-am spus, n-am nevoie de doctor! NU TE APROPIA DE MINE!

Doctorul Nolan însă refuză s-o asculte.

– Nu vei scăpa aşa uşor de mine de data asta, Lucy.

După ce mai avusese de-a face cu temperamentul ei dificil o dată sau de două ori până atunci, învăţase în sfârşit cum s-o stăpânească.

Întorcându-se spre Adam şi Mary, le spuse:

– S-ar putea să coopereze mai bine dacă aţi aştepta jos.

Fără tragere de inimă, cei doi îi îndepliniră dorinţa. Pe când ieşeau din cameră, o auziră pe Lucy cum îi ordona să plece din casa ei.

– Lasă-mă-n pace! Nu sunt bolnavă!

Cei doi mai întârziară puţin pe scări.

– Se pare că îşi ia din nou avânt, glumi Adam, apoi se uită spre Mary, cu ochii în lacrimi. Crezi că va fi bine? o întrebă pe fata care stătea lângă el şi vocea i se înecă de lacrimi.

Micuţul om nu se temuse niciodată de nimic, dar gândul că ar putea s-o piardă pe Lucy îl umplea de groază. Erau peste douăzeci de ani de când vedea viaţa prin ochii ei. Se bucurase alături de ea, plânsese cu ea şi, în tot acest timp, o iubise de la distanţă.

Ironia soartei era că, în acelaşi fel în care el o iubise pe Lucy, ea îl iubise pe Barney. Cu toate astea, Adam se consolase la gândul că Lucy nutrea pentru el o altfel de iubire, mai specială. Asta il ţinuse şi îl va ţine mereu aproape de ea.

Sper.

Gândurile lui Mary le urmau îndeaproape pe cele ale lui. O durea stomacul de îngrijorare.

L-a mai înfruntat pe bietul doctor Nolan şi l-a trimis acasă, îi aminti ea, glumind printre lacrimi.

Dar, de data asta, şi el este la fel de îngrijorat ca şi noi.

Fiecare întrebându-se care va fi deznodământul acestei nopţi, au coborât scările în linişte.

Erau la fel de tăcuţi şi de sobri când intrară în camera de zi.

Cum se simte?

Ben n-o cunoştea pe Lucy de mult timp, dar ea îşi câştigase deja un loc în inima lui.

Vom afla în curând, spuse Mary încet. Rămase în prag, uitându-se spre etaj. Doamne, ai grijă să se facă bine, se rugă. N-o lua încă de lângă mine. Undeva în sufletul ei ştiuse mereu că va veni o zi când îşi va pierde lumina vieţii. Dar nu încă, Doamne. Nu, pentru mulţi ani de acum încolo.

Aşteptarea părea să se prelungească la nesfârşit, când doctorul intră brusc în cameră.

Doarme acum, le spuse el. I-am dat un sedativ. Faţa lui prelungă şi slabă schiţă un zâmbet obosit.

– E dificilă, dar am dovedit-o în final.

– Ce are?

Lui Mary nu-i spunea nimic zâmbetul lui.

Zâmbetul dispăru, iar doctorul făcu o pauză pentru a-şi formula răspunsul.

– Nu pot fi sigur... Aş vrea să-i iau sânge şi să fac nişte analize în laboratoarele spitalului.

– Ce fel de analize?

– Păi... răspunse el cu grijă, este neobişnuit de obosită şi se plânge de dificultăţi în respiraţie. Asta ar putea indica o anemie. Pare să fie foarte slăbită. Zâmbetul îi reveni pe chip. Cu toate acestea, a reuşit să mă alunge o dată sau de două ori.

Fiind conştient că toţi trei îi sorb fiecare cuvânt, continuă pe un ton mai serios:

– Sunt puţin îngrijorat din cauza inimii şi a tensiunii arteriale, dar nu pot fi sigur de nimic până nu efectuez acele analize. Pentru asta, aş avea nevoie să stea în spital peste noapte.

La auzul cuvântului „spital", Adam păli.

– Dar se va face bine, nu-i aşa?

Foarte atent la formularea răspunsului, doctorul Nolan îşi coborî pentru o clipă privirea. Lucy Davidson era o adevărată legendă în sătuc. În ciuda firii ei retrase, îşi făcuse mulţi prieteni şi, din câte ştia,nu avea niciun duşman. Era generoasă, amuzantă, onestă şi directă şi înţelegea motivele îngrijorării acestor oameni buni. Totuşi în momentul de faţă nu putea să facă decât speculaţii referitor la starea ei de sănătate. Ceea ce era sigur era că e bolnavă. În această privinţă nu încăpea niciun dubiu.

– Dacă nu ar fi fost atât de surescitată, aş fi internat-o chiar în seara aceasta. Ţinând cont însă de situaţia de faţă şi având în vedere că s-a mai calmat, nu pierdem nimic dacă o lăsăm până mâine dimineaţă. Are nevoie de multă odihnă. S-o lăsăm să doar-

mă, e cel mai bun leac deocamdată. Mă voi întoarce mâine, la prima oră.

Dar se va face bine?

Ca şi Adam, Mary avea nevoie disperată să-i fie risipite temerile.

Nu putem decât aştepta şi vom vedea.

Îşi alese cu grijă vorbele.

Aş prefera să nu fac speculaţii, deşi nu pot nega că mama dumneavoastră e bolnavă, spuse cu blândeţe. Este foarte slăbită şi, după cum aţi constatat şi singură, are dificultăţi în respiraţie.

Înainte de a i se pune alte întrebări, doctorul îi opri ridicând o mână în aer.

Odată ce o vom duce la spital, vom afla mai multe.

Îndreptându-se spre ieşire, spuse:

Puteţi să mergeţi s-o vedeţi, bineînţeles... Chiar insist s-o faceţi. Dar nu trebuie deranjată. Odihna este cel mai bun lucru pentru ea acum.

După plecarea doctorului, atmosfera rămase gravă. Ben simţi că e în plus, dar când sugeră că ar trebui să plece, Mary îl rugă să mai rămână puţin.

Mă duc să verific starea mamei. Adam poate să pună ceainicul pe foc, dacă nu-l deranjează.

Micuţul om încuviinţă cu o mişcare a capului şi se îndreptă spre bucătărie. Mary se întoarse către Ben.

Ne putem ţine unul celuilalt companie o vreme, dacă nu ţii neapărat să pleci.

Se gândi la felul deschis în care venise aici, la casa Knudsden, pentru a returna poşeta mamei ei, şi la cum fusese interogat fără încetare în legătură cu viaţa sa personală. Pe deasupra, fusese făcut să creadă că era de datoria lui s-o invite în oraş într-o seară. Oricare alt bărbat ar fi plecat de mult, dar ea spera din tot sufletul ca el să rămână. Prezenţa lui îi oferea mult confort psihic.

Voi rămâne atâta timp cât vei dori.

Ben nu ezită nicio clipă.

– Nu mă aşteaptă nimic urgent acasă.

Se oferise să plece din curtoazie şi era încântat că ea are nevoie de el.

– Nu lipsesc mult.

În timp ce Ben se duse după Adam în bucătărie, Mary alergă la etaj şi se strecură în dormitorul mamei ei. Se uită la chipul adormit al lui Lucy. În lumina blândă a lămpii de lângă pat, mama ei arăta mult mai tânără; pielea îi era luminoasă şi întinsă ca alabastrul, iar genele i se întindeau ca nişte picioare de păianjen peste uşoara curbură a obrajilor. Părul lung îi stătea desfăcut peste umeri, iar gura ei mare şi frumoasă era uşor ridicată la colţuri, ca într-un mic surâs.

Aplecându-se, Mary îşi puse mâna pe cea a mamei ei. Putea simţi fineţea pielii ei calde şi, cu vârfurile degetelor, simţi sângele curgând prin venele lui Lucy. Ea şi mama ei nu se ţineau de mână prea des, aşa că se simţi privilegiată şi ciudat de umilă.

Înfrânându-şi emoţia, strecură mâna mamei ei sub cearşafuri şi o acoperi. Apoi îşi plimbă degetele prin şuviţele albite care stăteau întinse pe pernă ca nişte fire de mătase, atât de fine sub degetele ei.

Se uită îndelung la chipul lui Lucy, ochii ei urmărind fiecare trăsătură, fiecare umbră şi contur, şi în tot acest timp îşi punea întrebări legate de mama şi de tatăl ei. Ce fapt ieşise la suprafaţă înainte de a se naşte ea? Care era secretul de a cărui existenţă fusese conştientă toată viaţa? Şi de ce nu i se vorbise niciodată de adevăratul trecut al părinţilor ei?

Cu inima plină de emoţie şi cu întrebările arzătoare în minte, o sărută pe femeia adormită şi se alătură celor doi bărbaţi aflaţi la parter. Adam pregătise ceaiul şi acum îl turna în ceşti.

– Doarme liniştită, le spuse ea, şi acceptă cu recunoştinţă ceaşca care îi era întinsă. Nu cred s-o fi văzut-o vreodată atât de liniştită. Slavă Domnului pentru asta!

Adam ştia ce suflet neliniştit are Lucy şi, spre deosebire de Mary, cunoştea şi motivele acestei nelinişti.

– Îi va face foarte bine să doarmă toată noaptea.

Vocea i se stinse treptat, până când ajunse aproape de neauzit.

– Poate că, dacă doarme adânc, nu va fi chinuită de visele urâte.

– Ce vise urâte?

Mary îi auzi cuvintele şoptite, iar acestea o tulburară.

– Mama nu mi-a spus niciodată să fi avut vise urâte.

Blestemându-se pe neauzite, micuţul om încercă să minimalizeze importanţa cuvintelor sale.

– Nu e nimic important, minţi el. Îmi amintesc că odată mi-a spus că a visat urât, asta-i tot.

Mary nu fu mulţumită de explicaţie.

– Ai spus că e chinuită. Pentru mine asta nu înseamnă un singur vis urât.

Ştia că Adam îi cunoştea părinţii dinainte ca ea să se fi născut, iar acum îşi dădu seama că el face parte din secretul pe care nu avusese niciodată privilegiul să-l cunoască.

– E ceva ce nu vrei să-mi spui?

Simţind că e vorba de ceva mult prea complicat pentru ca el să înţeleagă, Ben schimbă cu iscusinţă subiectul.

– Focul aproape s-a stins. Să mai pun buşteni?

Uşurat că momentul dificil a fost depăşit, Adam se întoarse spre el.

– Cred că ar fi o idee bună spuse, iar apoi către Mary: dacă eşti şi tu de acord.

Crezând că e pe punctul de a arunca o mult-aşteptată privire în trecut, Mary se simţi frustrată.

– Da, răspunse ea.

– Mai bine să păstrăm focul aprins. Eu, cel puţin, n-am să merg la culcare în noaptea asta.

Adam fu îngrozit.

– Trebuie să-ţi faci somnul, îi spuse. Voi rămâne eu aici să am grijă de mama ta. Promit să te trezesc dacă e nevoie.

Mary se uită la Ben. Era un bărbat tăcut, dar ascundea atâta putere.

– Rămâi?

El îi zâmbi, un zâmbet calm, abia schiţat, care îi umplu inima şi o făcu să se simtă în siguranţă.

– Bineînţeles. Însă Adam are dreptate. Mama ta va avea nevoie ca tu să fii odihnită şi în putere mâine. Vei dormi mai bine în patul tău.

Mary nici nu voi să audă.

– Rămân aici cu voi. Trei perechi de urechi sunt mai bune decât una şi putem să mergem pe rând să verificăm dacă totul e în regulă. Uite, avem două canapele mari şi un fotoliu adânc. Va putea fiecare să fure câte un ceas de somn când oboseşte.

Le zâmbi.

– Între timp, ne vom bea ceaiul şi vom sta de vorbă. Făcu o pauză. Timpul o să treacă repede.

* * *

În timp ce Mary şi Ben îşi sorbeau ceaiul şi vorbeau despre alte lucruri decât cele care îi preocupau, Adam devenea tot mai agitat. Pomenind de coşmarurile lui Lucy, aproape că trădase îndelunga lui loialitate faţă de ea.

– Mary nu trebuie să afle niciodată... Promite-mi că nu-i vei spune.

Asta fusese rugămintea lui Lucy şi, deşi făcuse tot ce-i stătuse în putinţă pentru femeia pe care o adora, evitase să-i facă această promisiune.

Undeva în adâncul sufletului său, chiar credea că într-o bună zi Mary va trebui să afle adevărul despre cele ce se-ntâmplaseră; cu atât mai mult cu cât ea însăşi făcea parte din acea fascinantă şi devastatoare poveste, întrucât, dacă nimic nu s-ar fi întâmplat, ea nu s-ar fi născut.

Urmărindu-l discret, Mary observă cum Adam străbate camera în lung şi-n lat, tot mai repede, până în momentul în care crezu că-şi va pierde minţile. Citi panica pe faţa lui şi văzu felul în care îşi frânge mâinile, aproape la fel cum făcea mama ei când era îngrijorată.

Şi înţelese, fără să aibă nici cea mai mică îndoială, că vechi secrete îi înstrăina pe el şi pe mama ei unul de celălalt.

În timp ce ea îl urmărea pe Adam, Ben o urmărea pe ea. Şi, aşa cum ea văzuse angoasa şi durerea în ochii lui Adam, asta văzu şi Ben în ochii ei. Fără să spună niciun cuvânt, îi luă mâna într-a lui şi, când ea îşi întoarse privirea spre el, o mângâie scurt pe obraz.

– Mama ta se va face bine, îi şopti. Trebuie să crezi asta.

Mary îi răspunse cu o mişcare nesigură a capului. Ar fi vrut ca el s-o ţină în braţe, s-o sărute şi să fie acel liman liniştit pe care şi-l dorea; pentru că niciodată nu se simţise mai singură ca în acest moment.

Dintr-odată, se treziră cu Adam lângă ei.

– Mi s-a părut că am auzit un zgomot. Sunt sigur că a venit de sus. Te rog, fetiţo, vrei să te duci din nou la mama ta să vezi cum se simte?

Mary nu avea nevoie să i se spună de două ori. Se ridicase şi ieşise din cameră chiar înainte ca el să fi terminat de vorbit. În timp ce ea urca în fugă scările, Ben deveni tot mai îngrijorat pentru

Adam. Luându-l pe micuţul om pe după umeri, îl conduse la fotoliu.

– Haide, stai jos, înainte să te prăbuşeşti.

După ce Adam se aşeză, cu faţa ascunsă în mâini şi tot corpul tremurând, Ben fugi în bucătărie şi-i aduse un pahar cu apă.

– Bea asta, o să te ajute să te calmezi.

Adam tocmai dăduse pe gât şi ultima picătură de apă răcoroasă, când Mary se întoarse.

– Mama doarme adânc, le spuse ea. Aproape că nici nu s-a mişcat, a dat doar cuverturile puţin mai jos.

Lui Lucy nu-i plăcuse niciodată să-i fie prea cald, nici chiar atunci când dormea.

Adam o apucă de mână.

– Eşti sigură că e bine?

– Da, sunt sigură. Mary îi strânse mâna ca să-l liniştească. Aşa cum a spus şi doctorul, doarme adânc.

Atunci Adam izbucni în plâns. Mai întâi încet, până când hohotele ajunseră să-i zguduie tot corpul. Când îşi ridică faţa, părea un om hăituit.

– N-aş putea suporta să i se-ntâmple ceva mamei tale, spuse el printre sughiţuri. O iubesc, înţelegi? O iubesc de foarte multă vreme. O voi iubi mereu, până în ziua în care voi muri şi chiar şi după...

Mary se aşeză pe marginea canapelei, în faţa lui Adam şi lângă Ben, fără să dea nicio clipă drumul mâinii lui Adam.

– Crezi că nu ştiu cât de mult o iubeşti? îl întrebă ea cu blândeţe. Ştiu asta de când eram foarte mică. Am văzut cum o priveşti, te-am auzit şoptindu-i numele şi vorbind cu ea când credeai că nu te aude. Eu te-am auzit şi ştiu cât de mult o adori.

Avea însă o întrebare pentru el:

– Ea de ce nu te iubeşte în aceeaşi măsură?

Adam fu în mod neaşteptat rănit de întrebarea ei, deşi o înţelesese foarte bine.

– Dar m-a iubit... Mă iubeşte încă!

– Da, ştiu asta. Dar de ce nu te iubeşte în aceeaşi măsură?

Zâmbi îndurerat la auzul acestor cuvinte; era un zâmbet trist şi însingurat, care o făcu să se simtă vinovată.

– Nu putem alege întotdeauna persoana pe care o iubim, răspunse cu înţelepciune. Eu nu am ales să mă îndrăgostesc până peste urechi de Lucy, aşa cum nici ea nu a ales să se îndrăgostească până peste urechi de tatăl tău.

Oftă lung şi sacadat.

– Şi cine ar putea-o învinovăţi pentru asta? Vezi tu, Barney Davidson era un om deosebit. Nu pentru că era chipeş sau bogat, şi nici chiar pentru că era excepţional într-un mod pe care noi, muritorii de rând, abia dacă îl putem înţelege. Ochii îi străluceau de admiraţie. Nu. El era mai mult de atât. Era profund şi bun...

Ezitând, ridică din umeri.

– Uneori cuvintele nu reuşesc să descrie o persoană.

– Te rog, Adam, vrei să încerci să-l descrii pentru mine? Nu vorbeşte nimeni niciodată despre el.

Adam fu şocat să-i vadă lacrimile curgându-i pe faţă şi din nou fu tentat să-i spună totul.

– Tu nu l-ai cunoscut, nu-i aşa, fetiţo? Nu l-ai cunoscut cu adevărat... murmură. Erai o mână de om când l-am pierdut. A fost prietenul meu drag... cel mai bun tovarăş pe care l-ar putea avea cineva. Şi l-am iubit pentru asta.

De teamă să nu rateze din nou momentul, Mary insistă.

– Te rog, spune-mi tot ce ştii. Spune-mi ceeea ce tu şi mama aţi ascuns atâta timp de mine.

Vocea i se frânse.

– Nu mă voi linişti până nu voi afla ce s-a întâmplat. Şi să nu-mi spui că nu s-a întâmplat nimic neobişnuit în viaţa părinţilor

mei, pentru că aici înăuntru... şi bătu în dreptul lăcaşului inimii, ştiu bine că s-a întâmplat.

Profund mişcat, se uită în ochii aceia minunaţi scăldaţi în lacrimi.

– Mama ta nu ar fi trebuit să-ţi ascundă asta niciodată, recunoscu el grav. Am ştiut mereu că greşeşte. I-am spus că ai tot dreptul să ştii, că eşti copilul lui Barney, până la capăt. Dar i-a fost teamă... mereu i-a fost teamă.

– Teamă de ce anume?

Mary răsuflă uşurată. În sfârşit, se apropia de adevăr. Nu pot să-ţi spun. Se uită când la ea, când la Ben.

Am făcut o promisiune. NU!

Îşi scutură capul.

– De fapt n-am făcut niciodată acea promisiune. M-am gândit că e o greşeală, înţelegi? I-am spus:

„Mary va trebui să afle totul într-o bună zi..."

Cuvintele i se stinseră.

– Adam! Vocea fetei îi străpunse cele mai adânci gânduri. Acea zi a sosit. Ai dreptate: trebuie să ştiu. Aşa că spune-mi... te rog.

Eliberându-şi mâna din strânsoarei ei, Adam se ridică cu greu din fotoliu. Se plimbă o vreme prin cameră, apoi se opri o clipă şi se uită prin fereastră în noapte. Multă vreme nu scoase niciun cuvânt, părea că se scursese o eternitate. Apoi se îndreptă spre uşă, o deschise şi ieşi afară. Cei din cameră, văzură cum stă în capul scărilor şi se uită spre etaj. Buzele i se mişcau, dar ei nu puteau auzi ce spune.

Mary vru să se ridice de pe canapea, dar Ben întinse mâna şi, cu o mică apăsare, o reţinu.

– Mai bine lasă-l puţin, îi şopti. Dă-i o clipă răgaz.

Ştiind că Ben are dreptate, rămase nemişcată până ce Adam se întoarse în cameră.

* * *

La etaj, Lucy avu impresia că a auzit ceva. O voce. Vocea lui. Pe jumătate adormită, cu creierul amorţit de sedativ, îi strigă numele.

– Barney!

Vocea şi inima i se frânseră şi nu mai putu vorbi.

Neliniştită, ca de obicei, se întoarse pe o parte. Forţându-se să deschidă ochii şi adunându-şi ultimul strop de putere, întinse mâna până simţi marginea dură a sertarului de lângă pat. Deschizându-l puţin, scoase dinăuntru o cutie de biscuiţi lungă şi metalică şi o aduse la pieptul său. Rămase aşa până i se reglă respiraţia şi îşi recăpătă puterile.

Un moment mai târziu, deschise capacul şi, băgând degetele înăuntru, scoase o fotografie şi un plic lung, îngălbenite de vreme şi rupte la colţuri din cauza nenumăratelor ocazii când fuseseră scoase din cutie.

Ţinând fotografia aproape de haloul de lumină al lămpii de lângă pat, Lucy abia putea s-o vadă, din cauza lacrimilor care îi curgeau din ochi şi i se prelingeau nestăvilit pe faţă.

– Barney, dragul meu Barney!

Plânsul ei era moale precum catifeaua. Nimeni nu auzi. Nimeni nu află. Nimeni nu află vreodată.

Timp de aproape douăzeci de ani îi păstrase chipul viu în inima şi sufletul ei, dar acum, cu simţurile amorţite din cauza calmantului, îl văzu zâmbindu-i din fotografie şi i se păru aievea: buzele uşor umede, limba roz abia vizibilă în spatele acelor frumoşi dinţi albi şi ochii calzi şi albaştri, atât de trişti în spatele zâmbetului; cu toate astea, zâmbetul şi ochii erau atât de vii, încât parcă sclipiră.

Era aproape ca şi cum Barney se afla în cameră cu ea.

Femeia suferindă se reculese puţin, pentru ca, într-o stare mai puţin emoţională, să studieze trăsăturile familiare şi mult-iubite:

bogatul lui părul șaten, acei fascinanți ochi albaștri – nu albastru ca lavanda, ca ai lui Mary, ci un albastru mai închis, ca adâncurile oceanului. Și gura, cu buza de jos mai groasă. Zâmbetul minunat era o reflecție a sufletului plin de voioșie înnăscută al lui Barney; în vremuri rele sau bune, zâmbetul lui era ca o rază de soare.

Când îi zâmbea acum, Lucy avea senzația că-l aude cântând. Lui Barney îi plăcea să cânte când muncea. Îl putea auzi atât de clar, cu vocea lui puternică purtată de briză peste câmpuri, până în bucătăria ei. Nu cânta numai un cântec anume. Iar când nu cânta, fluiera.

Barney era unul dintre acei rari oameni care, fără să-și dea seama, putea să-ți trezească buna-dispoziție și să te facă să te simți bine, chiar și când te aflai în pasa cea mai rea.

Inima lui Lucy se potoli. Veniseră vremuri când cântecul lui Barney nu mai era atât de vesel și nici zâmbetul la fel de convingător. Fuseseră chiar vremuri, deși nu multe, când îl surprinsese plângând. Știuse atunci că se gândea la lucruri trecute. Și, în fiecare clipă de angoasă pe care o suferea, ea suferea alături de el, iar dragostea ei devenea mai puternică.

În scurta perioadă petrecută împreună, Barney ajunse să fie întreaga ei viață. El era ea și ea era el. Erau una. Împreună ar fi depășit orice obstacol și nimic nu i-ar fi putut despărți vreodată. Cu toate astea, acest lucru se întâmplă. Moartea îl luă mult prea repede.

După ce îl pierdu, viața ei ar fi luat sfârșit dacă nu ar fi existat Mary. Iar Mary era o parte din Barney. Îl vedea în ea de fiecare dată când Mary zâmbea ori cânta sau când o muștruluia.

Și o iubea pe copilă cu aceeași intensitate mistuitoare pe care o simțise pentru Barney. Mary fusese de fapt salvarea ei; Mary, care semăna cu tatăl ei în atâtea privințe; Mary, care îi adusese atâta nespusă bucurie.

Adam crezuse multă vreme că lui Mary ar trebui să i se aducă la cunoștință evenimentele care avură loc înainte să se nască ea.

Lucy fusese însă de altă părere. Fetița era nevinovată și trebuia protejată, așa că nu i se spuse nimic niciodată.

Dar cum rămânea cu ceilalți nevinovați? Doamne sfinte!

CU EI CUM RĂMÂNEA?

Ostenită deja, îi căzură mâinile, iar fotografia căzu pe pătură. Prea slăbită să-și ridice capul, pipăi suprafața până când fotografia se găsi din nou în siguranță în mâinile ei. Apoi, cu mișcări încete și tremurătoare, o puse lângă ea.

Despăturind scrisoarea din plic, o ridică astfel încât s-o vadă în lumina lămpii de lângă pat.

Își amintea când o primise, era o zi închisă și umedă, pe când se afla în căsuța ei din nord, și înțelesese că numai adevărul putea îndrepta lucrurile. Citise de atâtea ori scrisoarea, încât știa cuvintele pe dinafară. Le murmură acum, frazele fiind gravate în sufletul ei pe vecie:

Către Lucy Baker,

Ne doare că trebuie să scriem această scrisoare, dar suntem nevoiți s-o facem. Am aflat că trăiești cu tatăl nostru și că ai un copil cu el. Din cauza lucrurilor pe care le-ai făcut, nu simțim decât ură față de tine. Ură și dezgust! Lucy, ne-ai trădat! Am crezut că ești prietena noastră, sora noastră. Am avut toți încredere în tine, mai ales mama noastră, dar ai fost o viperă crescută la sân.

În ziua în care am plecat, am jurat să nu ne mai întoarcem niciodată, iar acel jurământ este mai puternic ca niciodată. Vrem doar să știi ce ne-ați făcut, tu și tatăl nostru; și mai ales ce i-ați făcut mamei.

Ați contribuit la distrugerea vieților noastre. Ești o femeie rea și malefică, și dacă există dreptate pe lume, va veni o zi în care

amândoi veţi plăti pentru ce aţi făcut. Ne rugăm din tot sufletul ca acea zi să vină.

Nu e nevoie să ne semnăm. Ne cunoşti numele.

Suntem Thomas, Ronald şi Susan Davidson.

Suntem conştiinţa ta.

Lucy împături scrisoarea cu mâini tremurânde şi o puse deoparte.

– Câtă ură! oftă ea.

O durea inima pentru acei tineri, pentru ei şi biata lor mamă, pentru că au suferit atât. Dar ei nu ştiau adevărul. NU ŞTIAU! Şi cum ar fi putut?

Cu grijă, puse fotografia la loc în cutia de biscuiţi, iar scrisoarea, în plic.

– Ce să fac, iubire? şopti.

Ai spus că nu trebuie să afle niciodată, dar eu simt că trebuie să le spun. Chiar dacă s-ar dovedi pentru ei o povară prea greu de îndurat. E timpul să limpezesc lucrurile, dacă Dumnezeu îmi va acorda răgazul necesar.

Apoi oboseala o doborî, iar sedativul puse din nou stăpânire pe ea. Dar visele nu dispărură. Trează sau adormită, visele nu erau niciodată prea departe.

* * *

Adam se întoarse în faţa şemineului şi rămase acolo o vreme, cu braţele sprijinindu-se pe consolă şi cu capul plecat.

– Nu ştiu dacă sunt eu cel care ar trebui să-ţi spună, murmură.

Mary simţi instinctiv că nu trebuie să mai spună nimic. Dacă el se lupta cu propria conştiinţă, ea nu trebuia să-l influenţeze în niciun fel. Aşa că aşteptă şi speră. După un timp, Adam se întoarse, îi privi şi se apropie încet de ei.

– Cred că Barney ar vrea ca tu să ştii, îi spuse grav lui Mary. Mă gândesc că ai dreptate, fetiţo. Acea zi a sosit.

În sfârşit, privirea lui nu mai păru hăituită.

– Aşadar îmi vei spune?

Gura i se uscase, abia putea să articuleze un cuvânt.

El încuviinţă cu o mişcare a capului.

– Îmi vei spune tot?

Mary înţelese că venise momentul mult-aşteptat. În sfârşit avea să treacă pragul care, deşi nu afectase niciodată dragostea profundă dintre ea şi Lucy, fusese întotdeauna prezent între ele. Emoţie şi teamă se amestecau acum, când simţea că uşa se va deschide pentru ea, acea uşă care fusese închisă prea mult timp, şi nu avea nicio îndoială că ceva nemaipomenit o va aştepta dincolo.

– Nu ştiu dacă procedez bine sau nu, dar ştiu că adevărul s-a lăsat prea mult timp aşteptat, răspunse Adam. Deşi probabil că am să ajung să regret, iar Lucy nu-mi va mulţumi pentru a nu-i fi respectat dorinţa, da, îţi voi spune tot, draga mea. Promit să nu omit nimic.

Ben se grăbi să se ridice şi să plece.

– Astea sunt probleme personale, de familie, spuse. Nu am niciun drept să mă aflu aici.

Adam şi Mary nici nu voiau să audă aşa ceva.

– Te rog, Ben, vreau să rămâi, spuse Mary, iar Adam încuviinţă din cap. Cred că ar trebui să auziţi amândoi ce am de povestit, spuse el.

Micuţul om avea sentimentul profund că cei doi erau făcuţi unul pentru celălalt. În acelaşi inevitabil mod în care Barney era ţesut în trecutul lui Mary, Ben era destinat să facă parte din viitorul ei. O văzuse privindu-l pe Ben în acelaşi mod în care mama ei îl privea pe Barney. Iar în seara aceasta, Ben îi amintise în câteva rânduri de dragul lui prieten. Ceva îi spunea că era martor la începutul altei poveşti de dragoste profunde şi speciale şi simţea că locul lui Ben chiar era aici.

Aşa că se aşeză în scaunul lui şi se lăsă transportat înapoi, în trecut. Înviind amintirile, retrăi mental povestea; povestea lui Lucy şi a lui Barney, şi desigur a celorlalţi care nu vedeau şi nu puteau vedea adevărul evenimentelor care se desfăşurau sub ochii lor.

Dar Adam văzuse şi se speriase pentru totdeauna. Aşa cum se speriase şi Lucy şi ceilalţi; deşi, până în ziua de azi, ceilalţi nu aflaseră adevărul despre cele întâmplate şi probabil că nici nu-l vor afla vreodată. Probabil că ura şi durerea vor fi mereu mai puternice.

Lui Adam i se părea trist, pentrn că tragedia care avusese loc cu atâţia ani în urmă, dăduse naştere la ceva măreţ.

* * *

Pe măsură ce noaptea înainta şi povestea se depăna, Mary şi Ben erau, pe rând, şocaţi şi impresionaţi. Şi, cu cât aflau mai multe, cu atât îşi dădeau seama că viaţa lor nu va mai putea fi niciodată la fel.

În timpul relatării, Adam fuse, pe rând, vesel sau înlăcrimat, iar când îşi aminti de sacrificiul teribil pe care îl făcuse Barney, ochii i se umplură de durere. Dar, mai presus de toate, era mândru că spune povestea lui Barney.

Pentru că, în adâncul inimii lui, credea că e una dintre cele mai puternice poveşti de dragoste a tuturor timpurilor.

PARTEA A DOUA

Vara anului 1930
Povestea lui Lucy

CAPITOLUL ŞASE

Vara lui 1930 se dovedise a fi una dintre cele mai frumoase, parcă pentru a compensa într-un fel suferinţa cauzată de şomajul masiv din Merseyside. Astăzi, 25 mai, docurile erau aproape pustii, dar străduţele lăturalnice, înguste şi şerpuitoare, erau la fel de aglomerate ca întotdeauna. Copiii se jucau; câini pricăjiţi leneveau prin colţuri răcoroase şi umbroase; femei cu şorţuri înflorate şi cu turbane pe cap se munceau cu lustruitul treptelor de piatră de la intrare, oprindu-se numai pentru câte o mică bârfă, când vreun vecin trecea pe stradă; şi, după ce golise litri întregi de lapte din putină în ulcioare, lăptarul se îndrepta leneş spre casă, cu roţile căruţului său huruind un cântec pe pavaj... clang-cling, clang-cling, bea-ţi laptele şi voi reveni... Copiii îl cântară când trecu pe lângă ei, alergară după el recitând cuvintele, iar apoi fugiră când el dădu colţul.

Înapoi pe docuri, marinarii debarcau, bucuroşi să atingă pământul după mai multe luni petrecute pe mare. Afişe postate peste tot anunţau ştirea: Aviatoarea britanică Amy Johnson zboară de la Londra în Australia în nouăsprezece ore şi jumătate.

– Ia uite, băiete.

Bărbatul înalt şi ciolănos, cu barba neîngrijită, fusese plecat pe mare prea mult timp, iar acum, în sfârşit, se întorsese acasă.

În timp ce tu cucereai cele şapte mări, doamna asta curajoasă cucerea cerurile.

– Hmm.

Tânărul avea o înfăţişare şi o fire aspră.

– Mai bine ea decât mine, singură acolo sus. N-am fost niciodată în stare să-mi suport propria companie.

Bărbatul mai în vârstă râse.

– Asta pentru că eşti un nesuferit. Eu ar trebui să ştiu cel mai bine, fiind nefericitul care a dormit în patul vecin cu tine.

– Ce vrei să spui? Ne-am înţeles bine, nu?

– E adevărat, dar numai pentru că, atunci când eşti pe o navă în mijlocul oceanului, fie te înţelegi bine cu colegii, fie te arunci peste bord. Iar eu unul n-am vrut să fiu următoarea masă a rechinilor.

– Încotro porneşti acum?

– Spre casă, în Ţara Galilor, slavă Domnului. Dar tu? Tu încotro o apuci oare?

Un zâmbet şmecher înflori pe faţa tânărului.

– Trebuie să trec pe la o femeie.

– O femeie zici?

Bărbatul cunoştea atracţia lui Edward Trent pentru femei, pentru că fusese martorul aventurilor lui în multe porturi.

– Încă una pe care ai lăsat-o în urmă, nu-i aşa?

– Nu ştiu dacă am lăsat-o sau nu în urmă, cert e că mă aşteaptă.

– Eşti un drac încrezut, trebuie să recunosc.

– S-ar putea ca de astă dată să nu mai plec, să fac o femeie cinstită din ea, se înfoie Trent cu mândrie.

Bărbatul mai în vârstă râse la auzul acestei idei.

– Asta niciodată!

– Ea e diferită. E foarte amuzantă, o adevărată frumuseţe. În plus, ar face orice pentru mine.

Spuse cu mândrie:

– Unui bărbat i s-ar putea întâmpla lucruri mai rele decât să rămână alături de o femeie precum Lucy Baker.

– Atunci să ai baftă, băiete! În ceea ce mă priveşte, mă întorc în draga mea Ţară a Galilor. De ajuns cu navigarea pe oceanele lumii pentru mine. Am încheiat cu asta.

– Şi ce vei face? Doar ştii că şomajul e mare. S-ar putea ca lucrurile să nu stea tocmai pe roze în partea ta de lume, camarade.

– Asta nu mă va deranja deloc.

Bărbatul inspiră adânc, plin de mulţumire, iar când dădu afară aerul din plămâni, veni şi răspunsul lui.

– Încă nu m-am hotărât, dar ştiu un lucru: îmi voi petrece timpul aşa cum doresc, având grijă de bucăţica mea de pământ şi pescuind. Nu mă voi mai lăsa condus de bani sau de ordinele altora. Am muncit din greu şi mi-am economisit salariile. Cu voia lui Dumnezeu, nu mă vei mai vedea niciodată.

Cu aceste cuvinte, îşi aruncă sacul peste umăr şi se îndepărtă fără să se mai uite înapoi.

Privindu-l cum se îndepărtează, celălalt râse pe sub mustaţă.

– Toţi spun asta, zise batjocoritor, nu eşti diferit de ceilalţi.

Brunet, cu ochii întunecaţi şi cu o inimă pe măsură, Edward Trent era un adevărat Don Juan, ce îşi dorea să satisfacă plăcerile fiecărei femei care-i ieşea în cale. Şi exact asta făcuse, în toate porturile din lume prin care trecuse.

Amândoi plecăm la pescuit, gândi în timp ce mergea. Am să te las să le prinzi pe cele cu coadă, Taffy Evans, iar eu o să mă mulţumesc cu celelalte – cele care se prefac că te alungă, când de fapt nu-şi doresc decât să le prinzi şi să le faci să se simtă bine.

Pe măsură ce se îndepărta de docuri şi se îndrepta spre cea mai apropiată pensiune, gândurile i se îndreptau către o singură femeie, o fetişcană plină de viaţă, cu părul lung şi mătăsos şi cu un zâmbet care ar fi topit de la o milă distanţă inima oricărui bărbat.

Eşti o fată norocoasă, Lucy Baker, chicoti.

Spera să fie la fel de frumoasă şi să-şi fi purtat de grijă, pentru că Eddie era în drum spre ea!

Îi repetă numele în minte şi zâmbi. Chiar şi după doi ani cât fusese plecat şi după nenumărate alte femei, avea încă o slăbiciune pentru ea. Era virgină când s-au cunoscut, o fată muncitoare, angajată într-un magazin, încă locuind cu părinţii. Se îndrăgostise lulea de el. Cine ştie, dacă se va purta frumos cu el, poate că se va gândi chiar să-i pună un inel pe deget. Cumva, ajunsese la inima lui într-un fel în care celelalte nu reuşiseră. Poate că erau de vină inocenţa şi loialitatea ei – calităţi cu care nu prea erau înzestrate femeile cu care avea el de-a face.

Îşi îndreptă umerii şi-şi continuă drumul. Asta nu însemna că va rămâne sigur cu ea, gândi. Oh, nu! Aşa cum spusese cineva, sunt destui peşti în baltă, iar jumătate din distracţie constă în a-i prinde, după care a le da drumul în apă, pentru altădată.

O oră şi jumătate mai târziu, băuse o bere, făcuse o baie şi se tăvălise de două ori cu fata proprietarului. Iar acum se afla în autobuz, îndreptând-se spre strada Kitchener, aflată la aproape o milă distanţă faţă de docuri, la numărul 14. Îşi verifică agenda şi trecu în revistă lunga listă de nume. Da, asta era – Lucy Baker, strada Kitchener, numărul 14, Liverpool.

– Vreţi un bilet cu două călătorii sau doar cu una?

Controlorul avea pregătită maşina cu tichete.

– S-ar putea să mă întorc sau s-ar putea să rămân.

Lui Edward îi plăcea să-şi păstreze căile deschise, mai ales când nu prea ştia ce-l aşteaptă.

– Daţi-mi un bilet cu două călătorii.

– Aşa să fie!

Învârtind mânerul maşinii de tichete, controlorul îi înmână tichetul.

– Face doi pence şi jumătate.

Douăzeci de minute mai târziu, tânărul marinar arogant se plimba pe strada Kitchener, verificând numerele caselor pe măsură ce înainta.

– Am ajuns!

Îşi amintise că strada era lungă şi că toate casele semănau între ele: uşi înguste, trepte din piatră albă şi perdele cu ochiuri mari la ferestre. Da, asta era casa – la mijlocul străzii şi arătând exact cum îşi amintea, bătu tare cu ciocănelul.

După câteva minute, o femeie plinuţă şi roşie la faţă deschise cu violenţă uşa.

– De-a ce dracu crezi că te joci? îl întrebă ea furioasă. Nu sunt surdă, dar am să fiu dacă mai baţi aşa la uşă!

– O caut pe Lucy Baker.

Uitase acea familiară muzicalitate a vorbei locuitorilor din Liverpool. Era un sunet plăcut pentru un bărbat care călătorise prin teritorii ostile.

– Familia Baker nu mai locuieşte aici.

Aplecându-se în faţă, femeia cu obraji roşii se uită în sus şi în jos pe stradă. Mulţumită că nu va fi auzită de nimeni, îi spuse în taină:

– A fost un mic scandal în familie, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Văzând că nu înţelege, continuă.

– Ted Baker, tatăl lui Lucy, a luat o altă femeie în pat, înţelegi? Atunci biata lui nevastă l-a dat afară din casă, şi pe bună dreptate, dacă mă întrebi pe mine!

– N-am nevoie să ştiu toate detaliile, îi spuse iritat. Vreau doar s-o găsesc pe Lucy.

– Ajung şi la asta. După ce tatăl lui Lucy a fost dat afară din casă, s-a mutat cu noua lui femeie, pe strada York. Ce să zic, drum bun şi cale bătută! Casa asta a rămas goală, iar eu şi Eric al meu ne-am mutat în ea. E ceva vreme de când trăim aici.

– Aşadar Lucy a plecat să locuiască împreună cu tatăl ei, asta vreţi să spuneţi?

– Am spus eu aşa ceva?

Îi plăcea să-şi spună povestea pe îndelete şi nu terminase încă.

– Nu mult timp după ce i-a dat papucii, nevasta lui şi-a strâns catrafusele şi s-a cărat, nimeni nu ştie unde.

– Şi Lucy unde e?

Nemulţumirea creştea în el.

– Cu ea ce s-a-ntâmplat?

– Stai blând, e de ajuns să mă întrebi.

– Păi vă întreb şi v-aş fi recunoscător dacă mi-aţi răspunde.

Trent nu avea răbdare cu astfel de oameni, mai ales după o călătorie. Bătuse cale lungă să ajungă aici şi nu încăpea îndoială că se va întoarce de unde a venit, mai devreme sau mai târziu. Aşa că nu avea timp de pierdut.

– Tot ce pot să spun e că e foarte bine că Lucy era unicul lor copil.

Încrucişându-şi braţele mici şi grase peste piept, femeia bătu în continuare câmpii.

– Vezi tu, maică-sa aşa s-a chinuit de tare să facă un copil! A pierdut patru de-a lungul anilor. Şi, ca şi cum asta n-ar fi fost de ajuns, derbedeul de bărba-su a sfârşit în patul alteia. Să-i fie ruşine, asta să-i fie!

– Ajunge cu pălăvrăgeala, femeie! Tot ce vreau să ştiu este unde se află Lucy.

Încă un minut şi probabil că ar fi strâns-o de gât pe băbătâie.

Nefiind una care să fie cu uşurinţă bruscată, îi spuse aspru:

– Potoleşte-te! Tocmai ajungeam şi la asta.

– Pentru Dumnezeu, femeie, atunci spune odată! Unde dracu e?

Când făcu un pas spre ea, femeia roşie la faţă se dădu un pas înapoi.

– S-a mutat cu Bridget.

– Cine dracu e Bridget?

Femeia mică şi grasă zâmbi cu şiretenie.

– Toţi o cunosc pe Bridget.

– Ei bine, eu n-o cunosc.

Când mai făcu un pas în faţă, ea se dădu încă unul înapoi.

– Mă doare-n cot de Bridget. Spune-mi doar unde se află prietena mea şi n-o să te mai deranjez.

– Bine, bine! Nu e nevoie să te enervezi. Ţi-am zis că ajung şi la asta.

Când o fixă furios cu privirea, ea îşi drese intimidată glasul şi se grăbi să explice.

– Bridget e o femeie foarte cunoscută prin părţile astea... mai ales de bărbaţi, înţelegi ce vreau să spun? E adevărat că e destul de generoasă cu serviciile ei, dar are tarife cam mari, ca şi fetele care lucrează pentru ea. Deşi bineînţeles nimeni nu recunoaşte că ştie ce se întâmplă în casa aia. Poliţia ar ridica-o imediat dacă ar descoperi-o şi niciunul dintre noi nu vrea să fie responsabil pentru trimiterea la închisoare a lui Bridget sau a vreuneia dintre fetele ei.

Făcu o bine-meritată pauză şi trase aer adânc în piept.

– În ciuda tuturor păcatelor ei, Bridget are o inimă bună şi ar ajuta pe oricine la nevoie. Locuieşte pe strada Viaduct, la numărul douăzeci şi trei. O vei găsi pe Lucy acolo.

Văzând întrebarea din ochii lui, se grăbi să-l liniştească.

– Nu, ea nu e una dintre fetele lui Bridget. Lucy Baker e un miel cuminte. S-a ţinut cu un individ bun-de-nimic care i-a promis câte-n lună şi-n stele şi apoi a plecat pe mare. Neavând unde să se ducă după ce părinţii ei s-au despărţit, Bridget a primit-o la ea. Vezi, aşa cum ţi-am zis, Bridget are inimă bună şi-i place să ajute oamenii la nevoie.

Pe când se îndepărta, strigă după el:

– Hei! Am uitat să-ţi spun ceva!

Dar Edward nu mai voia să audă nimic.

– Bătrână caraghioasă şi nebună, murmură el şi, fără să-i răspundă, îşi continuă drumul.

Văzând cât de repede se îndepărtează, femeia ridică din umerii ei rotunzi şi îi spuse în spate:

– Nu mai asculta. Pentru mine nu contează. Oricum, îmi închipui că vei afla cât de curând.

Gândul că va fi luat prin surprindere, o făcu să zâmbească. Până când îşi aminti cum aproape că i-a dărâmat uşa şi cum s-a uitat apoi amenințător la ea. Aşa că se înfurie imediat.

Agitând pumnii în aer, ţipă:

– Să nu mai vii să mă deranjezi vreodată, băiete! Eram ocupată cu spălatul rufelor când mi-ai bătut la uşă şi ai început cu întrebările tale blestemate! Nu e prea distractiv să speli pături, dar tu n-ai de unde să ştii asta, nu-i aşa? Oh, nu! Bărbații ăştia cu întrebările lor blestemate. Hai, du-te! Cară-te şi să nu mai vii pe aici!

Când el se întoarse să-i arunce o privire furioasă, femeia trânti uşa şi se grăbi să se întoarcă la ligheanul cu rufe, mormăind nemulțumită în timp ce mergea.

– Dacă Lucy Baker îi acordă măcar o privire acelui individ, înseamnă că are nevoie să fie examinată la cap, îndrugă pentru sine.

* * *

Când Edward Trent ajunse la casa lui Bridget, bătu la uşă cu aceeaşi forță ca în strada Kitchener.

– Nu e nevoie să baţi.

Femeia care îi deschise avea puţin peste douăzeci de ani, era înaltă şi sveltă, cu o coamă de păr negru şi trăsături foarte fardate.

– Nu ne formalizăm aici.

Îi făcu semn să intre repede.

– Pe coridor, înainte şi prima pe stânga.

El o luă înainte, iar ea îl urmă cu pas grăbit. Nu prea primeau vizite de la tineri, dar acesta era chipeş, deşi cam neprietenos.

După ce intră în cameră, închise încet uşa după ea şi îi spuse:

– Celelalte fete sunt plecate. Mandy e la coafor, iar Sandra e liberă. Aşa că va trebui să te mulţumeşti cu mine. Eu sunt Lynette.

Expresia lui încruntată se transformă în zâmbet.

– Crezi că sunt un client, nu?

Tânăra femeie ridică din umeri.

– Sper să fii, replică ea.

Făcându-i insinuant cu ochiul, continuă pe un ton învăluitor.

– Ai fi o schimbare bine-venită. De obicei primim vizite numai de la bărbaţi în vârstă – fraierii care nu sunt trataţi cum trebuie de neveste. Cel puţin, aşa spun ei. Râse apoi pe înfundate. Tu ce cauţi aici? Te-a dat cumva nevestica afară?

Gândindu-se că este o şansă prea bună ca s-o rateze, îi cântă în strună.

– Şi ce dacă ar fi aşa?

– Atunci îndrăznesc să spun că va trebui să te înveselesc eu, nu?

În timp ce vorbea, se apropie de el şi încet, aţâţător, începu să-i desfacă pantalonii.

– Am spus eu că poţi să faci asta?

Savura la maximum fiecare moment.

– Îmi pare rău, trebuia să-ţi cer voie?

– Prea târziu.

Apucându-i bluza de umeri, o rupse, dezgolindu-i spatele.

– E prea târziu să dai înapoi acum.

Aplecându-se, o sărută pe gât, apoi îl linse de sus în jos.

– Dacă vrei să te joci, atunci vreau şi eu.

În următoarele cincisprezece minute s-au jucat şi s-au atins, iar el a posedat-o fără emoţie şi fără ruşine, cu o foame nesăţioasă

și cu aceeași agresivitate cu care și-ar fi înfipt dinții într-un cotlet gras de miel sau cu care ar fi dat pe gât o carafă cu bere.

După aceea, în timp ce ea se îmbrăca, azvârli câteva monede pe pat.

– Pentru deranjul tău.

Apoi mai aruncă una.

– Iar asta e pentru ce urmează să faci.

– Și ce anume ar trebui să fac?

De astă dată, Lynette nu mai era la fel de sigură pe ea. Fusese neașteptat de dur bărbatul, aproape crud. Avea toate motivele să fie prudentă.

– Adu-o pe Lucy Baker la mine, îi zise, și o atenționă cu degetul, amenințător:

– Dacă-i vei spune un singur cuvânt despre ce am făcut noi adineauri, fața ta drăguță nu va mai fi la fel de drăguță.

Uimită că Lucy ar cunoaște un asemenea om, îi spuse:

– Lucy nu e aici.

Nici nu terminase bine de vorbit, când el o înșfăcă de gât.

– Ai face bine să nu mă minți, șuieră printre dinți.

– Nu mint. Speriată, începu să se zbată.

– Face menajul în casa moșierului, Haskell Hall, tocmai în satul Comberton. E acolo acum. Dă-mi drumul, te rog. Îți spun adevărul.

Aruncând-o pe pat, se urcă pe ea.

– La ce oră se întoarce?

– Nu sunt sigură. La cinci, poate șase. Îi place să lucreze mai mult, are nevoie de bani pentru...

– Taci din gură!

Apucând-o, o trase în sus și o ținu strâns lipită de el, sărutându-i gura, părul, pleoapele.

– Cum ajung acolo?

Vocea lui semănă cu sâsâitul moale, mortal al șarpelui.

Crispându-se la atingerea lui, îi spuse:

– Când ajungi la capătul străzii, o iei drept peste câmpuri, spre turnul de apă.

– Cât de departe?

– Urmează cărarea cu frânghie de-a lungul pârâului, spre satul Comberton-by-Weir. Există indicatoare. Urcă spre vârful dealului și nu te vei rătăci. După ce treci de ferma Overhill, coboară pe partea cealaltă și vei găsi casa moșierului după o jumătate de milă de mers. Se numește Haskell Hall. N-ai cum s-o ratezi. E o casă mare, veche, cu o cărare străjuită de copaci bătrâni, care merge până la intrare. În total, e cam o milă și jumătate de mers pe jos.

Aruncând-o deoparte, o privi cu mânie.

– Asta e! Dacă tot am venit până aici, încă o milă sau două în plus vor fi floare la ureche.

Înainte să plece, o avertiză din nou:

– Ne-am distrat și cu asta basta. Dacă spui un singur cuvânt cuiva, mai ales lui Lucy, vei regreta ziua. M-ai înțeles?

Temându-se pentru viața ei, Lynette încuviință.

– Nu voi spune nimic.

– Ce fată cuminte!

O fixă cu privirea câteva momente de nesuportat.

– Bănuiesc că am să te văd când ne întoarcem.

Apucând-o de păr cu degetele lui groase și puternice, îi trase capul spre spate și o sărută pe gât.

– Ia uite, începi să te învinețești.

Cu un rânjet prefăcut, o apăsă cu degetul rigid pe frunte până când fata se chirci de durere.

– Niciun cuvânt! șopti.

După aceea plecă, fluierând vesel în timp ce parcurgea cu pași mari strada.

Până acum, fusese o zi destul de bună, gândi el cu înfumurare. Reîntâlnirea cu Lucy va fi frișca de pe tort.

* * *

Între timp, în casa lui Bridget, apăruse însăşi proprietara. Ciolănoasă, cu o claie de păr ca focul şi ochii verzi ca ai unei pisici în întuneric, arăta la fel de irlandeză precum Piatra Blarney*, umplând camera de zi cu prezenţa ei. Fu uimită s-o găsească pe una dintre fetele ei în lacrimi.

– Hei! Îşi aruncă geanta pe cel mai apropiat scaun. Ia te uită! exclamă. O să ai nişte ochi ca două alune sparte, dacă nu termini cu bocitul, aşa să ştii. Simţind că e un bărbat la mijloc, vru să ştie ce s-a întâmplat.

– Cine a fost? Ce ţi-a făcut porcul? Lovi cu pumnul în dulap.

– Fii sigură că am să-i retez capul dacă te-a rănit. Judecând după dimensiunile ei, era clar că e capabilă să pună în practică ameninţarea.

– Nu are nicio legătură cu vreun tip. Fiindu-i teamă să spună adevărul, tânăra minţi convingător.

– Am avut toată ziua o durere îngrozitoare de dinte, care-mi dă în continuare bătaie de cap.

Bridget se relaxă.

– Dacă asta-i tot, ar fi bine să bei un strop de tărie din dulap. Ar trebui să te ajute să treci de noaptea asta. Iar dacă dimineaţă nu te simţi mai bine, te duci la un dentist, bine?

– Bine. Lynette oftă uşurată.

– Şi a trecut un bărbat pe aici... Nu un client, nimic de genul ăsta, adăugă repede.

Bridget fu dezamăgită.

– Păcat. Şi ce voia?

– O căuta pe Lucy.

– Serios? Şi i-ai spus unde poate s-o găsească?

* Blarney Stone – o piatră aflată la Castelul Blarney, lângă Cork – Irlanda, care se spune că înzestrează cu darul discursului persuasiv pe oricine o sărută (n.trad.)

– Da. I-am spus că lucrează la casa moşierului. A plecat într-acolo, să o întâlnească.

– Mmm. Lui Bridget nu-i plăcea ce aude. Şi cum arăta individul ăsta?

Tânăra ridică din umeri. Îşi răsfrânse buza de jos, ca şi cum s-ar fi străduit să-şi amintească trăsăturile lui, deşi în realitate n-ar fi putut să le uite vreodată.

– Avea o înfăţişare dură, să zicem, dar în acelaşi timp era chipeş.

– Asta nu mă prea ajută, nu crezi? O descriere ca asta s-ar putea potrivi oricui. Bridget se aruncă în fotoliul opus.

– Hai, Lynette, ce altceva îţi mai aminteşti?

– Păi era bronzat, ca şi cum ar fi stat mult timp în soare şi avea la el un sac. Pe măsură ce amintirea bărbatului o chinuia mai tare, debitul ei verbal se accelera, ca şi cum ar fi vrut să spună şi să termine totul cât mai repede posibil.

– Avea părul închis la culoare şi o înfăţişare de bărbat adevărat, o înfăţişare de dur. Să-ţi spun ceva, Bridget, n-aş vrea să fiu în locul lui Lucy, dacă s-a combinat cu genul ăsta de bărbat. Nu, cu siguranţă n-aş vrea!

Bridget deveni curioasă.

– Pentru cineva care are o durere îngrozitoare de măsea, se pare că ai găsit răgazul să te uiţi pe îndelete la el.

– Bineînţeles, pentru că stătea la uşă şi nu a vrut să plece până nu i-am spus unde se află Lucy.

– Vrei să spui că a devenit violent?

– Nu, nici vorbă de aşa ceva. Nu uitase ameninţarea lui dinainte să plece.

– Voia să ştie unde este, iar la început nu eram sigură că ar trebui să-i spun. Apoi n-a mai vrut să se urnească din prag şi nu am avut de ales.

– Aşa că i-ai spus, iar el a plecat?

– Exact. Trebuia să scap de el. Să-ţi spun sincer, nu-mi plăcea cum arată. Fără să vrea, se cutremură.

– Înţeleg. Bridget citi multă teamă în comportamentul lui Lynette.

– Pare să fie o mare belea, spuse încet. Eşti sigură că nu plângeai din cauza lui adineauri?

– Nu! Sărind de pe scaun, Lynette îşi acoperi gura cu mâna. E din cauza blestematului ăsta de dinte. Mă scoate din minţi.

Bridget se ridică de pe scaun şi o luă pe fată în braţe.

– Bea un strop de whisky din dulap şi apoi fugi la culcare. Coboară mai târziu, când ai să te simţi mai bine. Apoi dormi bine la noapte şi la prima oră te duci la dentist.

Înainte ca Lynette să iasă din cameră, Bridget îi mai puse o întrebare.

– Bărbatul ăsta... crezi că era marinar?

– Ar fi putut foarte bine să fie, spuse fata. Avea un tatuaj. În plus, marinarii au saci ca al lui, nu?

Bridget nu spuse nimic o vreme, ca şi cum tocmai şi-ar fi amintit cine era bărbatul.

– Brunet, cu o înfăţişare de om rău parcă ai spus. Mmm. Apoi tonul ei se învioră şi îi spuse tinerei:

– Bine, draga mea, nu-ţi face griji. Du-te şi ai grijă de tine. Sunt sigură că Lucy îmi va spune totul când se va întoarce.

Câteva minute mai târziu, după ce Lynette plecase să se culce, iar celelalte fete fiind plecate, Bridget se duse în bucătărie, unde menajera, Tillie, auzind că se întorsese mai devreme, îi turnase deja o ceaşcă de ceai.

– M-am gândit că ţi-ar prinde bine, spuse, şi o împinse spre locul unde Bridget îşi trăsese un scaun şi se aşezase. A fost o zi bună de cumpărături?

După ce fusese dată afară din casă de un tată vitreg violent, în ultimii patru ani, Tillie Salter găsise un cămin primitor în casa de

plăceri a lui Bridget. La şaptesprezece ani, inocentă şi cu o înfăţişare cât se poate de obişnuită, nu se pusese niciodată problema de a fi recrutată în „afacere"; aşa că i se dăduse un acoperiş deasupra capului şi un salariu pentru gătit şi menaj şi, în general, pentru a avea grijă de casa de la numărul 23 din strada Viaduct, dându-i astfel lui Bridget libertatea să ţină strâns frâiele afacerii sale, să-şi ţină contabilitatea, să aibă grijă de fete şi să meargă la cumpărături după placul inimii.

În cei patru ani de când lucra aici, Tillie Salter se bucurase de fiecare clipă şi ajunsese s-o considere pe Bridget ca pe mama ei adoptivă. Briget era idolul ei, eroina şi prietena ei. E adevărat că afacerea ei era conducerea unui bordel, dar o făcea cu discreţie, se îngrijea bine de fete şi avea o inimă de aur. Aşa că acele persoane care ştiau cu ce fel de afaceri se ocupă păstrau secretul, iar cei care erau de părere că e o femeie care şi-a câştigat cinstit banii, vorbeau cu ea pe stradă şi o priveau ca pe un suflet bun, înzestrat cu o personalitate veselă.

În plus, părea mereu dispusă să le asculte necazurile când ceilalţi n-o făceau.

Bridget îi mulţumi pentru ceai. Îşi scoase jacheta subţire şi îşi făcu vânt peste faţa îmbujorată.

Nu poţi să-ţi închipui ce aglomeraţie, spuse cu năduf. Te împing în toate părţile, te calcă pe picioare şi cred că e vina ta, nu a lor. Iisuse, Marie şi Iosife! Ce are shopping-ul atât de special de ne transformă pe noi, bietele femei, în martiri?

Aducându-şi şi ea ceaiul, Tillie se aşeză în partea cealaltă a mesei.

Dar îţi place, nu-i aşa? întrebă ea cu timiditate. Îţi place zgomotul şi agitaţia şi să-ţi cheltui banii în magazine. Şi pun pariu că te-ai dus pe docuri şi ai visat la ţara ta natală de peste ape.

Bridget îi strânse mâna.

– Mă cunoşti prea bine. Tillie, sunt zile când îmi e foarte dor de Irlanda mea şi oftă adânc.

Tillie adora să asculte poveşti despre copilăria lui Bridget în Kilkenny.

– Spune-mi din nou, ce-ţi lipseşte cel mai mult? întrebă ea cu nerăbdare.

Lui Bridget îi făcea plăcere să răspundă.

– Îmi lipsesc văile unduitoare şi felul în care soarele apune în spatele dealurilor seara. Îmi lipseşte familia mea, dar şi ceilalţi – cum ar fi bătrânul care stătea în faţa cârciumii într-o seară şi cânta la acordeon, pentru ca oamenii să-i arunce o generoasă mână de monede în şapcă, când treceau pe lângă el.

– Ce altceva, Bridget? insistă Tillie. Spune-mi, ce altceva îţi mai lipseşte?

Bridget râse.

– De câte ori să-ţi povestesc ca să fii mulţumită? Va trebui să am grijă, altfel vei traversa apa într-una din zilele astea, sunt sigură.

– Mai povesteşte-mi doar despre muzică şi despre dans o grăbi Tillie, cu ochii gri sclipind pe faţa ei tânără şi prietenoasă în aşteptarea depănării poveştii.

– Ah, dansul! Bridget ridică ochii spre tavan şi se lăsă pe spate în scaunul ei; putea vedea şi auzi festivităţile în mintea ei şi inima o durea.

– Îmi amintesc de bâlciul din Appleby, când călăreţii veneau din toată Irlanda şi chiar şi de peste Atlantic, din America, doar pentru a-şi arăta caii şi ţinutele de paradă şi să privească festivităţile. Şi, dacă îi plăcea cuiva unul din caii lor cei mai buni, ofereau un preţ şi, după ce terminau de negociat, scuipau în mână, băteau palma şi afacerea era încheiată.

Tillie se cutremură cu dezgust.

– Nu cred că mi-ar plăcea ca cineva să-mi scuipe în palmă. Îşi ascunse mâinile la spate, ca şi cum le-ar fi protejat.

Bridget râse cu poftă.

– Aşa se fac lucrurile. Cu siguranţă aşa s-a procedat de peste o sută de ani şi probabil că aşa va fi încă mulţi ani de acum încolo.

Molipsită de entuziasmul menajerei, Bridget continuă:

– După ce se încheie toate afacerile, bărbaţii merg în cârciumi şi sărbătoresc, beau, cântă şi dansează şi ce bine se distrează! Ridică braţele într-un elan de bucurie pură.

– Îţi spun, draga mea Tillie, e magie pură, asta e.

– Şi cu dansurile cum e, Bridget? Povesteşte-mi şi despre asta.

Bridget se aplecă în faţă.

– Uneori era un singur cuplu pe ringul de dans, iar ceilalţi priveau. Iar când picioarele nu mai aveau astâmpăr, mâinile ţineau ritmul şi nu mai rezistau să privească, se apucau toţi de mâini, asta făceau. Apoi dansau toţi în linie, în acelaşi ritm, cu picioarele împletindu-se, sărind şi aruncându-le în aer, ca şi cum ar fi fost o singură persoană. Şi stepul şi ritmul şi zgomotul pe podea...

Vorbea mai tare şi tot mai tare şi în curând propriile-i picioare începură să bată stepul, iar mâinile să aplaude şi cu siguranţă nu există magie mai mare pe lume ca un dans irlandez.

Deodată, îi spuse lui Tillie să ţină ritmul cu palmele, iar când fata începu, Bridget sări în picioare şi, ţinându-şi fusta ridicată, începu să-şi arunce picioarele în sus în ritmul bătăilor palmelor. În curând, ritmul deveni tot mai rapid, Bridget râdea şi dansa, şi nu după multă vreme se prăbuşi în scaun, cu faţa de un roşu aprins şi strălucind de plăcere.

Haide! o îndemnă ea pe Tillie. Ridică-te şi am să-ţi arăt cum se face.

Înainte să apuce să dea curs invitaţiei însă, un plânset de copil puse capăt distracţiei.

Oh, micuţul drăcuşor, l-am trezit!

Fugi repede la pătuţ şi luă copilul în braţe – un copilaş cu aspect sănătos cu faţa bucălată, trezit din somnul de după-amiază de dănţuiala, aplauzele şi râsetele care răsunară în casă.

– E un copilaş tare zdravăn, spuse Bridget cu glas piţigăiat, şi în curând copilul se linişti complet în poala ei, cu gura deschisă ca a unui peşte la ora mesei şi cu mânuţa mângâindu-i bluza, pe măsură ce se dezmeticea din somn.

– Uită-te la el, râse ea cu afecţiune. Îi dădu copilaşul lui Tillie.

– Ar fi bine să-i pregăteşti masa, draga mea, îi sugeră. După aceea poţi să-l duci sus, ca să-i faci baie. În curând va veni ora lui de culcare.

Tillie îl aşeză în scaunul lui înalt şi stătu acolo liniştit ca un şoricel, molfăindu-şi degeţelele şi privind-o pe Bridget care se uita în jos la el.

– Nu-mi vine să cred cât a crescut, spuse. Câţi ani are, mai precis?

Bridget nu reţinea bine figurile, decât dacă era vorba de vreun bărbat puternic, cu posterior fantastic şi umeri laţi.

Tillie se uită în jur după o bucată de pâine proaspăt coaptă, cu care să-i amăgească foamea lui Jamie. Adăugă şi câteva cubuleţe mici de brânză din care să ciugulească în timp ce ea îi pregătea oul moale.

– Are un an şi şase luni, o lumină pe Bridget. Nu mai e un bebe, ci un băieţel în toată regula. Chicoti tinereşte.

– A mers ieri pe marginea canapelei, iar piciorușele lui grase s-au curbat de tot.

Bridget râse.

– Dacă o ţine tot aşa, nu mai trece mult până pleacă la muncă, cu pachetul de mâncare în spate, glumi ea.

Femeile erau pline de afecţiune faţă de băieţel, pentru că se născuse cu un picior mai scurt decât celălalt şi-i era greu să-şi găsească echilibrul. Bridget studie trăsăturile băieţelului. Spre

deosebire de mama lui, ai cărei ochi erau galbeni-maronii, avea cei mai închişi ochi din lume; părul însă era de aceeaşi culoare ca a ei, maro-ul plin şi strălucitor al castanelor coapte.

Ca şi mama lui, copilul avea un zâmbet nestăpânit şi un râs molipsitor. Cu toate că în aceşti ultimi doi ani Lucy nu râsese prea mult, pentru că era singură şi tristă; deşi, ca în cazul tuturor sentimentelor profunde, încerca din răsputeri să le ascundă. Dar Bridget ştia şi îşi punea acum întrebări în legătură cu bărbatul care venise la uşa lor.

– Astăzi a trecut un bărbat pe aici, îi spuse lui Tillie, care se întorsese cu ceşcuţa pentru ou, o linguriţă şi un păhărel cu lapte pentru copil.

– Ştiu. Tillie era la fel de discretă ca întotdeauna.

– L-am auzit bătând la uşa de jos. Era foarte hotărât să fie auzit.

– Lynette a răspuns la uşă, nu? Bridget se întrebă dacă Tillie ştia mai multe decât spunea.

– Da. Eu îi schimbam şervetul ăstuia mic. Celelalte fete erau plecate. Încă nu s-au întors, după câte ştiu. Îi ţinu lui Jamie păhărelul la gură, atenţionându-l când îl smulse şi aproape îl zvârli cât colo.

– De ce?

Bridget se gândi o clipă, apoi îi spuse încet lui Tillie:

– Lynette mi l-a descris.

Da? Fata şterse copilul la gură şi puse jos paharul.

Eu nu l-am văzut. Dar îl auzise. Îi auzise. Însă nu vorbea niciodată despre ce auzea în casa aceasta. Bridget îi dăduse un acoperiş deasupra capului şi nu punea niciodată la îndoială şi nici nu judeca ce se întâmpla aici.

Bridget tăcu o vreme, apoi vorbi la fel de încet, ca şi cum ar fi fost cufundată în gânduri.

Am sentimentul că e el.

Tillie îi dăduse copilului o linguriță de gălbenuș, care acum era întins pe toată fața acestuia. Așa că acum îl ștergea cu șervetul pe care-l ținea în buzunar. Ridică privirea când auzi ce zise Bridget.

– Cine?

– Edward Trent, tatăl copilului. Cred că Lucy ți-a spus cum a început totul. A urmărit-o acasă din Wavertree Park și a sărit pe ea, nenorocitul. Și-a făcut poftele cu ea, i-a promis câte-n lună și-n stele și, trei luni mai târziu, a șters-o. După aceea, părinții ei s-au despărțit și ea a rămas pe drumuri. O mare belea a fost așa-zisul ei iubit, nu?

Terminând de hrănit copilul, Tillie îl așeză în poala ei.

– Măi să fie, deci s-a întors! Fata căscă ochii cât farfuriile. Credeam că și-a făcut bagajele și a plecat pe mare. S-a săturat să muncească pe docuri, așa-i? Și de atunci nu a mai dat niciun semn de viață.

– Așa e – și foarte bine a făcut. Dar poamele rele au talentul de a reapărea mereu. Și, dacă a existat vreodată o poamă rea, sigur el a fost aceea. Deși ea nu a înțeles asta niciodată.

– Pentru că l-a iubit. Lucy vorbise mult cu Tillie despre iubitul ei, tatăl copilului ei.

– A fost bun cu ea, nu?

– Nu tot timpul. Chipul lui Bridget se înăspri. Cred că obișnuia s-o lovească, nu așa încât să se observe, dar oricum îi făcea rău. Până și mama și tatăl ei au avertizat-o în ceea ce-l privește. Doar că ea nu-i putea vedea adevărata față. Îl iubea, înțelegi? Încă îl iubește, deși s-a cărat și a lăsat-o grea.

Lui Bridget îi era teamă pentru Lucy. O speriau motivele pentru care se întorsese Edward Trent. Ce urmărea? În ceea ce-o privea, bărbatul nu era stofă bună și nu va fi niciodată.

– Nici măcar nu i-a scris vreodată, nu? Tillie nu-l iertase pentru că-i făcuse asta prietenei ei. Biata Lucy fusese multă vreme

disperată, neștiind încotro s-o apuce, dorind să-i spună despre Jamie, fiul lui, după ce se născuse, dar neștiind cum să-l contacteze.

Bridget nu-i răspunse pentru că era cu gândurile departe. Oare ce pune la cale? se întreba în sinea ei. Ce caută aici după atâta vreme?

Se părea că aceeași întrebare se născuse și în mintea fragedă a lui Tillie.

– Tu de ce crezi că s-a întors? întrebă temătoare.

Patroana ei ridică din umeri.

– Cine poate ști? Își aminti ce-i spusese Lynette.

– A venit după ea, asta e sigur. Și chiar acum a plecat s-o caute. Oftă.

– Tot ce sper e ca Lucy să aibă destulă minte încât să nu se lase păcălită de el pentru a doua oară.

CAPITOLUL ŞAPTE

Neştiind nimic din cele întâmplate acasă, Lucy îşi concentră toată energia în ultima sarcină a zilei.

– Încă puţin şi am terminat, îi spuse coţofenei curioase care o privea de aproximativ zece minute.

Mai dau de câteva ori şi nu va mai rămâne nici urmă de praf.

Ridicând bătătorul, lovi atât de tare cu el covorul, încât acesta dansă pe sârma de rufe. Încă o lovitură zdravănă şi praful zbură în toate direcţiile; nu atât de mult ca atunci când abia scosese covorul afară, dar destul încât să-i provoace o criză de tuse şi să gonească pasărea speriată.

– Creatură laşă, strigă după ea. Dacă aş fi avut aripi, aş fi zburat şi eu. Oh, cum ar mai fi zburat. Mult deasupra coşurilor caselor, şi-ar fi ridicat capul şi ar fi dat din aripi atât de repede şi de hotărâtă, până ar fi trecut peste oceane. Apoi ar fi zburat mai departe, până ar fi găsit un paradis tropical. Dar nu ar fi plecat singură, nu. Oriunde ar fi plecat, l-ar fi luat pe iubitul ei fiu cu ea.

De la fereastra biroului de la etaj, femeia înaltă şi elegantă o privea pe Lucy în timp ce muncea; secretara moşierului o putea auzi pe Lucy cântând, dar asta nu era ceva neobişnuit. În timp ce lucra, fie înăuntru, fie afară, vocea melodioasă a lui Lucy putea fi auzită pe întreg domeniul Haskell Hall.

– Eşti un suflet bun, Lucy Baker, murmură domnişoara McGuire, punând jos stiloul. Muncitoare şi veselă cât e ziua de lungă.

În timp ce o privea pe Lucy cum trage covorul de pe sârmă şi-l pune pe jos, fu luată prin surprindere când fata ridică dintr-odată ochii şi o descoperi la fereastră.

– Nu mai durează mult! strigă ea. Termin imediat.

Lucy grăbi paşii spre casă, în timp ce briza fierbinte îi umfla poalele fustei şi, cu picioarele goale ca în ziua în care s-a născut. Cu covorul în braţe, ca o mamă care-şi cară pruncul, oferea o privelişte încântătoare.

Când o clipă mai târziu dădu buzna în bucătărie, domnişoara McGuire o aştepta.

– Pentru Dumnezeu, Lucy, nu înţeleg de ce baţi covorul, când ai putea folosi noul aspirator. A fost cumpărat ca să tragă praful şi ţărâna de pe pardosele, în fond, şi să scutească personalul de aici de o muncă solicitantă.

– Îl folosesc, protestă Lucy, dar nu e prea bun. Uneori se înţepenesc obiecte în el şi nu mai merge. Şi atunci bătrânul Jack trebuie să se uite la el, iar în timp ce face asta, sunt nevoită să bat covoarele. Arătă la cel pe care-l ţinea în braţe.

– Ăsta, de exemplu, nu e bun deloc. Are ciucuri lungi, care sunt prinşi în maşinărie şi apoi e munca dracului să-i scoţi de acolo. Este mult mai rapid să-l bat zdravăn pe frânghia de rufe.

Secretara moşierului era tentată să-i dea dreptate, dar nu spuse nimic. În schimb, se uită la picioarele ei goale. Mici şi îngrijite, erau acoperite cu un strat subţire de praf, iar între două degete se prisese o frunzuliţă minusculă.

– Hai să lăsăm covorul, replică ea.

– Poate vrei să-mi spui de ce nu porţi ghetele? Exasperată din cauza nenumăratelor ocazii în care o rugase pe tânăra femeie să

poarte întotdeauna ghetele, de teamă să nu-şi rănească picioarele pe pământul dur, oftă.

– Uită-te şi tu la bietele tale picioare, Lucy... acoperite de praf şi adunând toate gunoaiele de pe jos! Într-una din zilele astea ai să te răneşti. Am obosit de câte ori te-am rugat să porţi încălţămintea de lucru.

Lucy se uită în jos la picioarele sale.

– Sunt ca un căţel soios, ştiu, îi dădu dreptate, mişcându-şi degetele ca să scape de frunză, dar mă simt atât de inconfortabil cu ghetele în picioare... Îmi cer scuze, domnişoară McGuire. Am să încerc să le port, promit.

– De câte ori ai zis asta? Secretara îşi ridică ochii la cer. Şi de câte ori te-am văzut umblând de colo-colo în picioarele goale? Nu mai eşti un copil, Lucy. Eşti o femeie în toată firea, de aproape treizeci de ani, pentru Dumnezeu. Şi trebuie să te gândeşti la cel mic. Ce s-ar întâmpla dacă ţi-ar cădea ceva pe picioare şi le-ar rupe? Cum te-ai descurca atunci?

– Ştiu şi vă cer scuze, repetă Lucy. Promit să încerc să port pantofii. Lucy ura să poarte pantofi de orice tip, aproape la fel de mult cum ura terciul rece.

– Ai grijă s-o faci atunci!

Secretara era o femeie bună. Nu prea avea de-a face cu personalul care se ocupa cu întreţinerea casei, dar pentru Lucy avea o slăbiciune.

– În fine, de ajuns cu asta. E timpul să pleci acasă îi spuse lui Lucy.

– Nu a fost nicio zi măcar în ultimele două săptămîni, în care să fi plecat când trebuie.

– Pentru că îmi place să-mi termin toată treaba înainte de a pleca, explică Lucy.

– Ştiu asta prea bine, veni replica. Dar trebuie să-ţi păstrezi timp pentru tine şi pentru copil. Secretara încerca din răsputeri să

nu fie şocată de situaţia ei de mamă necăsătorită. Moşierul nu pleca niciodată urechea la bârfe şi nu aflase de existanţa lui Jamie. Cu toate astea, o mare parte a personalului era la curent cu statutul ei şi o trata cu antipatie din cauza aceasta.

– Dar fac asta, răspunse repede Lucy. Când nu lucrez aici, îmi petrec fiecare clipă cu el. O expresie de bucurie autentică îi lumină faţa. Nu vă puteţi închipui cât de mult îl iubesc. Nimeni nu poate.

Dorothy o îndrăgea destul de mult pe Lucy încât îi spuse:

– Nu-mi e foarte greu să-mi închipui cât de mult îl iubeşti. Ce vreau să spun e că nu-i de mirare că nu ai găsit încă un bărbat care să aibă grijă de tine şi de copil, având în vedere programul tău de lucru. Şi iată-te în vârstă de aproape douăzeci şi nouă de ani. Majoritatea femeilor sunt căsătorite şi la casa lor la vârsta asta.

Îşi dădu seama cu tristeţe că nici ea nu se afla în asemenea situaţie.

Când văzu expresia plină de tristeţe de pe faţa lui Lucy, fu îngrozită.

– A vorbit gura fără mine, draga mea. N-am vrut să fiu crudă. Doar că eşti o tânără atât de încântătoare şi îmi pasă ce se întâmplă cu tine. Urăsc gândul că ţi-ar fi scris să-ţi petreci viaţa singură.

– E-n regulă, domnişoară McGuire, nu mă deranjează.

Dar o deranjase. Iar acum mintea îi era plină de amintirile unui bărbat cu ochii negri care intrase rapid în viaţa ei şi-i umpluse zilele cu bună-dispoziţie, dar care dispăruse la fel de repede, fără vreun cuvânt de rămas-bun măcar!

Totuşi nu-l uitase. Nu-l va uita niciodată. Mai ales pentru că o lăsase gravidă şi îi crease atâtea necazuri acasă, încât fusese nevoită să plece acoperită de ruşine. Iar curând după aceea, mama şi tatăl ei se despărţiseră şi plecase fiecare pe drumul lui. Acum nu mai avea familie deloc, în afară de băieţelul ei, care reprezenta totul pentru ea.

– Du-te atunci! Pleacă, înainte ca menajera să-ți găsească altceva de făcut. Și stai liniștită, îi spun eu că ai plecat.

Vocea femeii îi răsună în minte, iar când ridică ochii, secretara cea bună dispăruse deja în coridorul cel lung.

Târând covorul prin bucătărie, Lucy îl duse în camera de zi, unde îl întinse în fața șemineului cel mare zicând:

– Am terminat și pe ziua de azi.

Uneori Lucy cânta, iar alteori, ca acum, vorbea singură. Și odată fusese surprinsă dansând pe banca de lemn și aproape că fu dată afară de menajeră.

La fel se purta și acasă. Bridget spunea adesea:

– Pentru Dumnezeu, vrei să stai locului odată și să taci din gură? Dar nu putea. Era prea plină de viață, nu era vina ei.

Fără să mai piardă timpul, Lucy fugi la dulapul în care erau aliniate cele două perechi ale ei de încălțăminte: cele negre cu șireturi pentru lucru și pantofii delicați cu barete la încheieturi, pentru mers acasă. Scoțând pantofii cu barete, îi puse în picioare și, dându-și la o parte părul din ochi, se grăbi să iasă pe ușa din spate, cântând și sărind.

Când ajunse la cotețele din partea laterală a clădirii, se opri să mângâie câinii de vânătoare. Se înțelegea de minune cu animalele. De câte ori aveau ocazia, câinii de vânătoare ai moșierului o urmau peste tot. Și, în timp ce toți ceilalți nu se apropiau de taur în țarcul lui, Lucy putea fi văzută adesea încălcând instrucțiunile și aplecându-se peste poartă ca să-i mângâie nasul.

Lucy ajunsese la mijlocul dealului, când se opri să-și scoată pantofii. Iarba părea foarte caldă, moale și ispititoare în căldura serii. Legând beretele una de cealaltă, își atârnă pantofii pe umăr și continuă drumul în picioarele goale.

Aproape ajunsese la pârâu, când văzu silueta unui bărbat venind spre ea. Nu era moșierul, el ar fi avut câinii cu el. Și nu era nici Barney Davidson de la Ferma Overhill, că el era mai mic de statură.

Stătea adesea de vorbă cu Barney, când era cu oile pe dealuri sau când își lucra pământul. Îi plăcea de el; avea un fel blând și atent de a fi și era o persoană cu care puteai să stai foarte ușor de vorbă. De fapt, dacă el nu ar fi fost căsătorit și dacă ea nu ar fi fost încă total vrăjită de Edward, s-ar fi putut îndrăgosti foarte ușor de el.

În timp ce Lucy era tot mai curioasă cine e bărbatul care venea din josul dealului, și el își mijea ochii pentru a vedea dacă cea care se apropia tot mai mult era Lucy. Când văzu părul acela lung fluturând în bătaia brizei și legănatul îndrăzneț al picioarelor ei lungi, știu că e ea și începu să alerge.

– LUCY! Vântul îi purta vocea peste vale.

– LUCY BAKER, SUNT EU! IUBITUL TĂU S-A ÎNTORS ACASĂ!

Auzind vocea, dar neputând să descifreze cuvintele, Lucy se opri și se uită cu atenție. Cu soarele în față, nu-i putea vedea trăsăturile. Dar îi văzu pașii mari și încrezători când fugea spre ea, iar când își aruncă sacul de pe umăr, remarcă ceva tulburător de familiar în felul în care se mișca. Încet, dar sigur, înțelese cine era.

– Edward? Edward al meu!

Îi șopti numele. Era într-adevăr el? Entuziasmul o cuprinse, dar nu strigă și nici nu alergă spre el. Nu îndrăzni să se încreadă în propria-i judecată.

Când ajunse destul de aproape încât să-l recunoască, o rupse la fugă în întâmpinarea lui. Când o prinse în brațe și o învârti în aer, ea râse și plânse de bucurie.

– Edward, am crezut că nu te voi mai vedea niciodată!

Se uită în ochii lui negri și se gândi că nu va mai fi niciodată atât de fericită.

– Ţi-am spus că mă voi întoarce. Fără suflare, o lăsă jos. Nu te-am uitat nicio clipă, Lucy. În fiecare zi, în fiecare minut cât am fost despărţiţi, m-am gândit la ziua aceasta.

Cuprins de emoţia momentului, o sărută lung şi apăsat, şi o ţinu astfel până când Lucy crezu că o să se sufoce.

– Opreşte-te! Îşi aminti de felul în care o părăsise şi îl împinse cu palmele.

– Ce te face să crezi că te poţi întoarce în viaţa mea şi să reiei totul de unde a rămas? Ai semnat contractul şi ai plecat pe mare fără să-mi ceri părerea, iar acum te întorci cu acelaşi tupeu.

Lucy nu uitase umilinţa, durerea suferită şi apoi disperarea. Fusese o afacere proastă pentru ea. Apoi aflase că e însărcinată şi a fost nevoită să sufere în tăcere, până nu a mai putut să ţină secretul. Sarcina ei, care provocase un mare scandal printre vecini, dăduse naştere la certuri şi alte repercusiuni între părinţii ei, pentru ca în final să fie martoră la destrămarea familiei ei. Şi era vina lui Edward, în aceeaşi măsură în care era şi vina ei.

Multă vreme lucrurile merseseră de la rău la tot mai rău, însă ea tot mai spera că el se va întoarce. Dar nu se întoarse – până acum. Şi, deşi era entuziasmată până dincolo de cuvinte de venirea lui, nu se putea abţine să nu-l admonesteze.

– M-ai dezamăgit foarte mult, Edward Trent!

Acum, că părea plin de regrete, îl iertă pe loc şi, luând-o la fugă, strigă:

– Dacă mă vrei înapoi, va trebui să mă prinzi!

Şi o prinse; pe o colină mică, ceva mai sus de izvor. Se aruncă greu peste ea, iar împreună o porniră rostogolindu-se pe deal în jos, până când se opriră chiar lângă pârâu. Ea îşi umplu o mână cu apă şi o azvârli spre el, în timp ce el zăcea epuizat, râzând.

– Eşti complet nebună, strigă el cu o voce ascuţită.

Ea nu mai putea vorbi de emoţie. Inima bătea nebuneşte. După atâta timp, în care renunţase la speranţa de a-l mai vedea vreodată, Edward Trent se întorsese.

Era prea minunat ca să poată fi exprimat în cuvinte. Tatăl copilului ei se întorsese acasă şi va îndrepta totul. Vor fi, în sfârşit, o familie adevărată şi, dacă ar fi putut să sară până la lună şi înapoi, Lucy ar fi făcut-o pe loc.

Trecându-i mâna puternică de marinar pe după talia-i subţire, o împinse uşor spre iarba moale şi bogată care creştea pe marginea pârâului şi, chiar acolo, cu apa curată şi proaspătă udându-le picioarele goale, o întinse şi o posedă cu un soi de foame animalică; nu cu tandreţe, nici cu blândeţe sau cruzime, ci în singurul mod pe care îl ştia, împins de dorinţă şi de nestăvilita sete de a fi satisfăcut. Ea era a treia sa parteneră din ziua aceea, a patra partidă de sex şi, pentru o vreme, pasiunea lui se potoli.

– A fost atât de bine, Lucy, spuse el răguşit. Nici nu ştii cât am aşteptat să fiu cu tine aşa.

Dar Lucy încă nu auzise cuvintele pe care dorea cu disperare să le audă.

– Mă iubeşti? întrebă ezitant. Mă iubeşti cu adevărat? Cumva, nu putea fi sigură de acest lucru nici măcar acum.

El râse.

– Ce întrebare caraghioasă! Şi apoi, ca pentru a-i alunga gândul, o sărută pe gură.

– Nu ţi-am arătat adineauri cât de mult te iubesc?

Lucy se retrase.

– Dar n-ai spus-o. Cât timp am făcut dragoste, nu mi-ai spus nici măcar o dată că mă iubeşti.

– Ba da! Sunt sigur că ţi-am spus!

„Femei blestemate, gândi el. Nu sunt niciodată mulţumite!"

– Spune-o acum!

Lucy voia să se convingă.

– Ce? Să spun ce? Furia îi făcea vocea să tremure.

– Că mă iubeşti, spune-o!

– Iisuse, dar văd că eşti insistentă.

Amuzat dintr-odată, zâmbi spre ea.

– Mereu ai fost un drac împielițat. Asta mi-a plăcut mereu cel mai mult la tine.

– Atunci spune-o.

Lipindu-se de el, Lucy îi desenă conturul buzelor cu degetul.

– Dacă n-o spui, am să ştiu că nu te gândeşti serios la relația noastră.

De două ori deschise gura s-o spună, dar nu-i venea uşor să declare unei femei că o iubeşte, în primul rând pentru că ideea lui despre dragoste era diferită de a ei. În timp ce ea s-ar fi gândit la ceva prețios pentru amândoi – o emoție împărtăşită, generoasă, dublată de o nevoie profundă de a întemeia o familie împreună –, el era un individ rece şi egoist, pentru care propriile nevoi aveau o importanță primordială.

Acum, când se uita la fața mică ridicată spre el, cu acei ochi atrăgători maro şi cu soarele dansându-i în părul răvăşit, fu nevoit s-o liniştească.

– Prostuță, sigur că te iubesc.

Strângând-o la piept, o ținu acolo o lungă vreme, care păru cât un veac; până când ea se retrase ca să-i dezvăluie un secret care-l cutremură până-n măruntaie.

– Edward, am să-ți spun ceva. Era atât de emoționată, încât simțea cum tremură.

El o sărută din nou.

– Serios? Atunci ar fi bine să-mi spui, nu?

Ea încuviință din cap.

– Când ai fost aici data trecută...

Ezită, neştiind dacă va fi mulțumit sau furios. Totuşi, dacă urma să se căsătorească şi să-şi întemeieze un cămin împreună, va trebui să afle. Aşa că îi spuse dintr-o suflare.

– Avem un fiu, Edward. Îl cheamă Jamie şi e atât de frumos!

În timp ce continua, dorind să scape mai repede de povara aceasta, nu observă cum strălucirea din ochii lui se reduse şi cum gura i se încleştă.

– Seamănă atât de mult cu tine şi tocmai în perioada asta începe să meargă...

Amuți când el o apucă brusc de umeri.

- Ce tot spui, Lucy?

Mâinile i se-ncleştară în carnea ei, provocându-i durere.

- Un fiu? Vrei să spui că ai un copil?

– Exact, Edward. Noi avem un copil. S-a născut la nouă luni după ce ai plecat. N-am ştiut că sunt însărcinată. Am vrut atât de mult să te anunț, dar n-am putut, pentru că n-am ştiut unde eşti. Vocea îi deveni ezitantă.

– L-am numit James – Jamie – după cel de al doilea nume al tău. Îl cheamă Jamie Baker, dar acum îl putem schimba în Trent.

În urmă cu câteva minute inima-i cânta de bucurie. Acum însă vedea cât de şocat era de această veste şi se temea.

– Totul va fi bine, continuă ea precipitat. Ne vom căsători, vom închiria o căsuță, iar eu voi lucra la Haskell Hall ca şi până acum. Va fi atât de minunat, Edward!

Făcu o pauză, cu speranța licărindu-i în ochi.

– Va fi minunat, nu?

Bărbatul nu răspunse imediat. Mintea îi lucra cu înfrigurare. Un copil? Un bastard care îl va ține legat de uscat, în timp ce se va speti cu munca pentru a-l întreține pe el şi pe ea. Nu voia asta. În plus, cum putea fi sigur că e al lui? Nu avea decât mărturia ei în acest sens. După mintea lui, putea foarte bine să ia copilul aruncat de un altul.

– Edward! Vocea ei firavă insistă. Va fi bine, nu-i așa? Lucy știuse întotdeauna că, dacă se va întoarce vreodată, vestea va fi un șoc pentru el, dar sperase ca, în final, să fie copleșit de bucuria de a avea un fiu.

– Desigur, de ce n-ar fi bine? Zâmbetul lui scurt ascunse furia din el. Dacă ea crezuse că de data asta va rămâne, ei bine, va afla în curând că lucrurile nu stau chiar așa.

– Nu ești supărat?

– Supărat? O ținu strâns, ca și cum nu avea de gând să-i mai dea drumul vreodată. Cum aș putea fi supărat? Recunosc că a fost un șoc, dar ce bărbat nu ar fi mulțumit să afle că îl așteaptă un fiu?

Lucy nu mai putu de bucurie.

– Vom fi o familie adevărată și te voi face fericit, promit. Deși nu scăpase de vocea aceea mică, care o avertiza să fie prudentă, Lucy fu nevoită să-l creadă.

– Și unde e fiul ăsta al meu?

– Acasă la Bridget. Ea a fost atât de bună cu noi, Edward! Unii oameni spun că e din soiul cel mai rău, pentru că are fete care țin companie, dar e o femeie bună. Vei vedea când o vei cunoaște. Are o menajeră pe care o cheamă Tillie, care are grijă de fiul nostru când eu lucrez...

– Înțeleg. În acest punct o întrerupse. Spui că are fete care țin companie? Se gândi la Lynette și zâmbi cu îngâmfare.

Lucy încuviință cu candoare.

– Sunt prietenele mele. Bridget are grijă de ele, așa cum are grijă și de mine.

– Le-a luat de pe stradă, nu?

– Ceva de genul ăsta, da.

Pe Lucy n-o interesa în ce direcție se îndrepta discuția.

– Sunt fete bune... Vreau să spun că sunt bune la suflet și atente și m-au ajutat să trec print-o perioadă grea. Când părinții

mei au aflat de copil, și-au pierdut mințile. Mama a vrut să mă trimită la o femeie care ajută ilegal femeile să scape de sarcinile nedorite. Dar tata a zis că e crudă și că ar trebui să așteptăm să te întorci, după care el se va asigura că lucrurile se vor aranja.

Amintirile nu dispăruseră niciodată, deși cu ajutorul lui Bridget reușise să le împingă în subconștient pe multe dintre ele. Acum însă ieșiseră toate la suprafață; certurile și neplăcerile și lucrurile îngrozitoare care fuseseră spuse. Lucy crezuse mereu că părinții ei au o căsnicie fericită, când, de fapt, doar inerția îi ținuse împreună, după cum se exprimase mama ei.

Când le-a spus că e însărcinată, parcă le-a dat jos de pe ochi un văl pe care amândoi se străduiseră să-l țină lăsat, și tot veninul ieși la suprafață.

– Edward, a fost îngrozitor. Până la urmă s-au despărțit, iar eu m-am trezit pe drumuri. Atunci m-a primit Bridget în casa ei. Frecventase școala mânăstirii împreună cu mama, dar e atât de diferită de ea, precum creta de brânză. Lacrimile îi umplură ochii. Mama n-a vrut să aibă nimic de-a face cu mine și nici cu nepotul ei, dar Bridget a fost în același timp mamă pentru mine și bunică pentru bebeluș.

Edward strânse din buze la auzul descrierii acestei „târfe cu inimă de aur".

– Acum nu mai ai de ce să-ți faci griji, minți el. Sunt aici și, așa cum a zis tatăl tău, totul se va rezolva.

În realitate se întreba deja unde își aruncase sacul, ca să se întoarcă după el și să plece ca vântul de aici. Dacă avusese vreun sentiment cât de mic pentru ea, acesta fusese sufocat de veștile pe care i le dăduse. Un bastard care să-l țintuiască locului pe viață, femei care „oferă companie"... Și cum putea fi sigur că Lucy nu ținuse companie unuia sau altuia și rămăsese astfel însărcinată? Oh, nu! Credea că putea fi nebun după o femeie frumoasă, dar nu îndeajuns încât să se lase legat ca o găină înainte de a fi băgată la cuptor.

– Edward!

Lucy observă că e adâncit în gânduri.

– E totul în regulă!

Ştia că se gândeşte la veştile pe care tocmai i le dăduse.

– Iartă-mă, iubito. Ridicându-se anevoie în picioare, o apucă şi pe ea de mână şi o trase sus.

– Mă duc să-mi recuperez sacul, după care ne vom întoarce spre casă, iar tu îmi vei face cunoştinţă cu fiul meu. Apoi vom face planuri. Totul va fi bine, Lucy.

Se ridicară şi porniră la drum. Ea se cuibări la subsuoara lui, picioarele îi erau sprinţare, iar inima plină de cântec. Edward se întorsese. Totul va fi bine acum.

Pe măsură ce înaintau, Lucy îşi făcea încontinuu planuri.

– Vom găsi o casă mică de închiriat, cu o grădină potrivită şi vom sta afară şi-l vom privi pe fiul nostru jucându-se. Apoi seara ne vom uita cum apune soarele. Iubitule... Se uită la el şi inima i se umplu de fericire.

– Sunt atât de fericită că te-ai întors!

Bărbatul nu dădea doi bani pe visele ei. Avea propriile lui planuri, care în niciun caz nu includeau statul în grădină şi privitul copilului altui bărbat jucându-se. Dar nu voia ca Lucy să ştie la ce se gândeşte. Aşa că spuse ce trebuia să spună şi o convinse că, dacă asta îşi dorea ea, atunci asta îşi dorea şi el. Iar Lucy îl crezu.

– Uite!

Atrăgându-i atenţia asupra turmei de oi care era mânată spre vârful dealului, Lucy spuse:

– Uite-l pe Barney Davidson.

Când se întoarse să se uite, Lucy îl împinse jucăuşă şi o rupse la fugă.

– Hai să ne luăm la întrecere până la drum!

– Mică pacoste ce eşti!

Îl luase prin surprindere şi era încântat. Asta îl motiva, o femeie plină de viaţă fugind şi el alergând după ea. Iar după ce o va prinde, ce-or să se mai distreze.

– Hai, Eddie, băiete îşi spuse. Du-te după ea. Las-o cu încă o gură de hrănit şi va găsi ea alt nenorocit care să aibă grijă de ea.

Pentru o clipă, rămase locului şi o privi cum aleargă în picioarele goale, cu pantofii cei drăguţi legănându-i-se în mână, părul unduindu-i pe spate şi sunetul râsului ei care îl incita – şi avu un moment de slăbiciune. Pentru o clipă scurtă şi periculoasă, chiar crezu că ea ar merita efortul să rămână. Dar când teama puse din nou stăpânire pe el, acea clipă fu repede uitată.

Ticăloşia şi cheful de distracţie preluară controlul. Nu era necesar un angajament serios, când putea să aibă totul şi apoi să plece. Acum Lucy voia ca el să alerge după ea şi o va face. Şi era firesc, pentru că asta credea el că e viaţa. Nu-l interesa să fie responsabil. Asta era pentru alţii, nu pentru un bărbat liber şi libertin ca el.

Cu un strigăt care s-o anunţe că se află pe urmele ei, porni în fugă după ea.

Sus pe deal, Barney îi văzu pe cei doi alergând pe câmp şi îndreptându-se spre pârleaz – Lucy în faţă, înaintând ca vântul, şi bărbatul apropiindu-se cu repeziciune.

Auzi râsul fericit al tinerei şi zâmbi.

– Se pare că a găsit puţină fericire, îi spuse lui Jess, căţeluşa setter roşu care mergea lângă el, fără să piardă din ochi oile. Dumnezeu ştie că merită, după toate prin câte a trecut.

O cunoştea pe Lucy, pentru că stăteau adesea de vorbă când ea mergea la muncă, iar iarna trecută o luase în trăsura lui, pentru că dealurile erau acoperite de zăpadă. Atunci i se confesase pentru prima dată. După aceea, merseseră adesea pe dealuri în aceeaşi direcţie, ea îndreptându-se spre sau venind de la casa moşierului, iar el mergând spre păşunile îndepărtate, ca să-şi verifice turma de oi.

Pe măsură ce se cunoşteau mai bine, Lucy îşi deschidea tot mai mult sufletul în faţa lui. Apoi, într-o bună zi, când draga lui Vicky îl însoţea, Lucy li se alătură. Cele două femei se înţeleseră atât de bine, încât Vicky o invită la ferma Overhill să bea ceaiul împreună şi petrecură o seară foarte plăcută.

– Nu ştiu dacă acela este tatăl băiatului, îi spuse lui Jess, pe când îşi continuau plimbarea, dar chiar dacă nu este, Lucy pare destul de mulţumită alături de el.

Tocmai atunci auzi un ţipăt şi, uitându-se din nou în jos, văzu că Lucy căzuse încercând să sară pârleazul. O putea vedea cum zace între pietroaie şi nu părea să se mişte deloc.

– Dumnezeule mare! Se pare că s-a rănit!

Când porni la fugă, câinele i-o luă în faţă cu urechile ciulite, simţind pericolul. Lucy încă nu se ridicase! De-a ce naiba se juca individul ăla? Făcându-şi mâinile pâlnie, Barney strigă:

– Hei, tu! E totul în regulă?

Pe măsură ce Barney se apropia tot mai mult, văzu că bărbatul stătea nemişcat, uitându-se în jos la Lucy şi nefăcând niciun gest s-o ajute. Deodată îşi aruncă sacul pe spate şi, după ce aruncă o privire peste umăr spre Barney, începu să se-ndepărteze mai întâi încet, apoi iuţind tot mai mult pasul. Iar când Barney ajunse la mai puţin de cincizeci de metri de el, îşi vârî capul între umeri, mări ritmul şi apoi o luă la fugă.

– Nu pot s-o ajut, mă aşteaptă o navă în port! strigă pe măsură ce fugea. Nici n-o cunosc pe femeia asta!

Barney avea două posibilităţi: fie alerga după bărbat şi-i dădea o lecţie pe care să n-o uite vreodată, fie o ajuta pe Lucy care zăcea întinsă într-o poziţie chinuită, cu capul sângerând pe un pietroi.

De fapt, nu prea avea de ales. Trebuia s-o ajute pe Lucy. Între timp începuse să geamă şi încerca să se mişte, fără să reuşească însă.

Ajungând în dreptul ei, începu să-i vorbească pe un ton liniştitor, în timp ce îngenunchea lângă ea.

– Totul e-n regulă, Lucy, îi spuse blând. Te-ai lovit la cap, dar totul va fi bine, stai liniştită. O să te duc acasă la Vicky a mea. Ea va şti ce să facă.

Când văzu că Lucy nu răspunde, continuă să-i vorbească încet, în acelaşi timp strecurându-şi cu grijă braţele pe sub trupul ei firav şi ridicând-o la pieptul lui. Pentru el era uşoară ca o frunză, întrucât era înzestrat cu puterea celui care muncise toată viaţa pământul.

Mişcarea o deranjă. Se uită în ochii lui, cu privirea înceţoşată şi şocată.

– Unde e Edward? mimară buzele ei, dar din gât nu ieşi niciun sunet. Oricât încercă, nu reuşi să-şi facă auzită vocea. Atunci închise ochii şi se lăsă purtată.

– Edward? Unde era?

– Stai liniştită, Lucy. Simţind că e tot mai agitată, ghici că se întreabă ce s-a-ntâmplat cu omul acela laş. Am eu grijă de tine acum, îi spuse. Ai încredere în mine.

Tot drumul până acasă continuă să-i vorbească pe un ton liniştitor, până când Lucy îşi pierdu cunoştinţa în braţele lui.

Barney era un bărbat puternic, căruia în mod normal i-ar fi luat zece-cincisprezece minute să ajungă acasă din acel loc. Dar Lucy era acum în stare de inconştienţă şi, cu fiecare pas în plus, devenea tot mai grea în braţele lui, astfel încât casa i se părea la un milion de mile depărtare.

– Du-te înainte, fetiţo! îi strigă setterului roşu. Anunţ-o că vin!

Vicky tocmai ducea rufele spălate în casă, când căţeaua apăru în fugă şi începu să se gudure la picioarele ei. O femeie mică, cu părul auriu şi ochii gri şi blânzi, o întîmpină pe căţea cu un gest al capului.

– Ce ai, fetiţo? râse ea.

Jess era înnebunită după joacă şi acum sărea pe ea, deşi avea braţele pline cu haine curate.

– Nu! Stai jos, câine neastâmpărat! Setterul alergase o bună bucată de drum într-un ritm alert, iar acum limba îi atârna afară și saliva îi curgea din gură. Vicky se temea să nu scape rufele pe jos.

– O să băloșești hainele și va trebui să le spăl din nou, afurisitele!

Jess continuă să se gudure, iar Vicky puse rufele în coș. Luând-o în brațe, o apostrofă:

– Ce-ți veni? Poartă-te frumos!

Când se întoarse, îl văzu cu coada ochiului pe Barney. Încă departe de casă și pășind cu mare grijă, avea în brațe ceea ce ea crezu că e o oaie moartă.

– BARNEY!

Ridicând glasul, alergă spre el.

– CE S-A ÎNTÂMPLAT?

Prinzând puteri la vederea casei și a iubitei lui, Barney se grăbi să ajungă cât mai repede.

– E Lucy! spuse gâfâind. A căzut rău! Cred că are nevoie de un doctor cât mai repede!

Alergând în față, Vicky deschise toate ușile și, cât ai clipi, Lucy era întinsă în patul pentru musafiri și acoperită cu o pătură.

– Du-te după doctor, își instrui soțul.

Eu am să-i schimb hainele și am s-o așez confortabil.

Astfel, în timp ce Vicky începu să se ocupe de Lucy, Barney plecă pe bicicletă în satul Comberton ca să aducă doctorul.

Până îi spălă rana de la cap, o schimbă într-una din cămășile ei de noapte și o înveli bine, Lucy își mai reveni, deși era încă amețită și nu putea să se concentreze prea bine.

– Jamie!

Primul său gând fu către fiul ei.

Vicky o liniști.

– Jamie e bine, îi spuse. Dacă vrei, am să-i spun lui Barney să meargă să ți-l aducă. Dar deocamdată este în siguranță cu Tillie, nu? Ea se îngrijește cum trebuie de el.

Liniștindu-se, Lucy încercă să-și amintească momentul căzăturii.

– Fugeam... încercă să-i explice.

– Edward... el... Își ridică puțin capul de pe pernă, apoi îl lăsă să cadă la loc, ca și cum ar fi fost prea greu pentru umerii ei. Era în spatele meu când am căzut. Încercă să se uită prin cameră. Unde e?

Vicky, habar n-avea cine este acest Edward.

– Nu știu, îi spuse cu blândețe. Cred că trebuie să fie prin preajmă.

Lucy fu cuprinsă de disperare.

– A plecat, nu-i așa? șopti cu tristețe. A plecat – și nu se va mai întoarce niciodată.

În adâncul inimii știuse că va pleca îndată ce se va ivi ocazia, dar își dorise din răsputeri să se înșele. Inima și mintea îi fuseseră îndoite în ceea ce-l privește, încă din prima clipă când îl întâlnise. Era atât de greu să renunțe la speranță, să vadă lucrurile așa cum erau de fapt.

– Nu-ți pot răspunde la întrebarea asta, spuse Vicky încet.

– Îl vom găsi pe Edward al tău, sunt sigură de asta, imediat ce se va întoarce Barney.

Oricât de bune erau intențiile ei, cuvintele lui Vicky nu reușiră s-o liniștească prea mult. Dezolată, închise ochii și lăsă somnul s-o cuprindă. Plecase. Edward plecase. Fusese totul prea frumos ca să fie adevărat. Nici măcar nu-și văzuse fiul.

Când sosi, doctorul Lucas o examină rapid, dar amănunțit.

– Nu pare a fi nicio consecință gravă, concluzionă, deși aș prefera să nu fie prea activă, cel puțin pentru o săptămână.

Îi dădu lui Vicky o sticluță cu un lichid maro închis.

– Curățați rana dimineața și seara, dar n-o acoperiți. Aerul proaspăt e cel mai bun leac. Mâncare ușoară și puțină mișcare, dar mai ales să se odihnească. Respectați indicațiile acestea timp de o săptămână și va fi ca nouă.

După ce dădu diagnosticul și indicațiile, își luă rămas bun.

– Ştiţi unde mă găsiţi dacă mai aveţi nevoie de mine, spuse într-o manieră abruptă, specifică tuturor doctorilor buni.

După aceea, în timp ce Vicky coborî să pună ceainicul pe foc, Barney îi spuse lui Lucy ce îi prescrisese medicul.

– Cel mai bine ar fi să rămâi la noi pentru o săptămână, îi sugeră, iar Lucy îi mulţumi.

– Sper să nu fie prea mare deranjul, spuse printre lacrimi.

– Niciun deranj, o asigură el.

Apoi adăugă cu un zâmbet:

– Cu trei copii şi cu Jess, nu pot spune că nu suntem o familie gălăgioasă uneori, dar voi avea grijă să nu fi deranjată prea mult. Unul dintre noi va da o fugă până la casa moşierului mâine dimineaţă şi-i va anunţa că ai avut un mic accident, ca să nu te aştepte în următoarele zile, bine?

Lucy îi mulţumi din nou, iar când acesta o lăsă să se odihnească, plânse până simţi că i se frânge inima. Edward plecase şi, odată cu el, dispăruse şi şansa ei de a avea o familie aşa cum se cuvine. Fiul ei nu-şi va cunoaşte niciodată de tatăl, iar ea nu va avea parte niciodată fericirea adevărată pe care o văzuse între Barney şi Vicky a lui.

Cei doi aveau ceva frumos, o legătură foarte specială la care ea nici nu putea spera vreodată.

CAPITOLUL OPT

A fost una dintre cele mai frumoase săptămâni din viaţa ei. Lucrând de ceva vreme în casa moşierului, ajunsese să cunoască bine împrejurimile, dar nu trăise niciodată atât de aproape de natură ca în ultima săptămână. Totul o încânta: porumbeii uguind dimineaţa devreme, roua strălucind în iarbă şi soarele înălţându-se de după deal, aducând căldură şi lumină şi încălzind inima. După două zile, rana se vindecase, dar doctorul o sfătui să rămână unde e. Bridget şi Tillie îl aduseseră pe Jamie sus la ferma Overhill şi se bucurase de puţină ospitalitate în natură. Aici sus, lipsurile şi greutăţile cu care se confruntau oamenii de la oraş, fuseseră, într-o anumită măsură, ţinute la distanţă.

Seara putea să vadă lacul în depărtare, unduind şi sclipind în lumina lunii. Era o experienţă nouă şi minunată şi constată că se trezea mai devreme ca niciodată. La ora cinci dimineaţa alerga la fereastră, de unde vedea silueta familiară a lui Barney care pleca să-şi verifice turma, cu câinele alături şi fluierând vesel în aerul liniştit al dimineţii.

Mai târziu, când îl împingea pe Jamie în leagănul vechi din livadă, era o încântare să-i urmărească pe Barney şi pe fiii săi cum lucrează pământul, întotdeauna cu căţelul pe urmele lor, şi pe încântătoarea Vicky trebăluind cât e ziua de lungă, adunând ouăle, spălând rufe, făcând curăţenie şi pregătind prăjituri pentru

familia ei mare şi frumoasă; mereu ocupată şi gălăgioasă, aşa cum promisese Barney.

Barney şi Vicky aveau trei copii. Thomas, la şaptesprezece ani, era un tânăr serios şi muncitor. Ca şi ceilalţi, îi era devotat tatălui său care, în ochii lui, nu putea greşi vreodată. Chipeş, cu ochi sinceri şi păr negru, era mânat de ambiţia de a avea într-o bună zi propria lui fermă, spre deosebire de Barney, care administra ferma Overhill în folosul bogatului proprietar de pământuri Leonard Maitland, ce locuia jos în sat, la conac.

Împreună cu fratele său Ronnie, Thomas îl ajuta pe Barney să se ocupe de fermă. Cei doi fii se achitau de toate sarcinile de bază, cum ar fi hrănirea numeroaselor animale, aducerea hranei de la distribuitor, desfacerea produselor la piaţă şi doborârea copacilor, vânzarea unei părţi din lemne şi tăierea celor rămase pentru încălzirea casei. În plus, era responsabilitatea lor să întreţină casa şi acareturile.

Iarnă sau vară, era întotdeauna ceva de făcut, iar la strângerea recoltei niciun ajutor nu era de prisos.

La cincisprezece ani, Ronnie era cu doi ani mai tânăr decât Thomas. Cu părul zbârlit şi blond şi ochii albaştri ai tatălui său, se afla tot timpul în vreo încurcătură, iubea distracţia, era sensibil, sincer şi teribil de loial. Când flirta cu neruşinare, ceea ce se întâmpla destul de des, fetele îi cădeau la picioare. Deşi îşi iubea mama, îi era complet devotat lui Barney, pe care avea tendinţa să-l ia drept exemplu în tot ce făcea.

Liniştită şi gânditoare, Susie era singura lor fată. În vârstă de treisprezece ani şi arătând ca o copie la scară mai mică a mamei ei, îşi adora părinţii – dar mai ales pe Barney, care o numea „micul lui înger".

Susie adora să facă lucruri pentru tatăl ei; îi lustruia pantofii de duminică înainte de a pleca la biserică, îi făcea coroniţe din margarete când mergeau la picnic, alerga să-l întâmpine când ajungea seara acasă. Îl certa când considera că nu are grijă de el

şi, cu excepţia zilelor când învăţa să confecţioneze pălării sub îndrumarea unei bătrâne excentrice pe nume Doris Dandy, în Everton, nu se afla niciodată prea departe de tatăl său.

- Mai degrabă m-aş ocupa de fermă decât să fac pălării, i-a spus într-o zi şi, pentru că el voia să dobândească o deprindere care să-i folosească tot restul vieţii, nici nu vru să mai audă aşa ceva.

Mai târziu, când deveni tot mai interesată de chestiunile profunde ale inimii, Susie îşi încolţea adesea tatăl ca să discute despre misterele şi sensul vieţii. Uneori, plin de înţelepciune, Barney stătea de vorbă cu ea şi o asculta, învăţând amândoi, unul de la celălalt.

Cât despre Lucy, în scurta săptămână cât locui sub acelaşi acoperiş cu ei, ajunsese să aibă o afecţiune profundă pentru familia lui Barney. Toţi cei care îi cunoşteau aveau o vorbă bună de spus despre ei. Era minunat să vezi felul în care se iubeau şi se susţineau reciproc. Chiar şi atunci când fraţii şi sora se certau, legătura strânsă dintre ei nu se rupea.

Asistând direct la viaţa lor de familie, făcu ca propria-i pierdere şi dezamăgire să fie cu atât mai dureroasă. Se gândea că dacă Edward ar fi rămas, în loc să fugă din nou, poate că ar fi putut avea aceeaşi viaţă strânsă de familie. Cu toate că era plină de regrete, nu-l ura, deşi Dumnezeu îi era martor că încercase din răsputeri s-o facă. Era doar plină de amărăciune; amărăciune şi indignare că putea să apară liniştit, după atâta vreme, numai pentru a-i da din nou viaţa peste cap. Slavă Domnului că şocul accidentului făcuse ca sângerarea lunară să vină mai devreme cu o săptămână. Ar fi fost un dezastru să rămână însărcinată din nou cu Edward.

Astăzi era ultima zi pe care Lucy o petrecea cu familia Davidson. În timp ce strângea lucrurile ei şi ale lui Jamie, Vicky şi familia ei o aşteptau jos pentru a lua cina împreună.

– Aş fi vrut să mai putem rămâne, îi spuse ea copilului în timp ce-i încheia jacheta albastră. A fost atât de frumos aici! O să-mi lipsească foarte mult.

Ca răspuns, Jamie își împinse mica locomotivă din lemn pe podea, scoţând sunete de tren. Îi plăcea să i se citească şi să fie alintat de copiii mai mari ai familiei lui Barney. În schimb, toţi îl adorau pe băieţel, alături de care petrecuseră multe ore fericite arătându-i toate animalele de la fermă. Ca şi mama lui, şi Jamie va duce dorul tuturor acestor lucruri.

Lucy se dovedise puternică în faţa tuturor dezamăgirilor pe care i le trimisese viaţa; plecarea lui Edward pe mare, descoperirea faptului că este însărcinată şi obligaţia de a le spune părinţilor adevărul, apoi despărţirea acestora după săptămâni întregi de scandal şi certuri, iar în final a rămâne pe străzi, fără un acoperiş deasupra capului.

Abia cu o săptămână în urmă, când Edward se întorsese acasă, speranţele ei renăscuseră, numai pentru a fi distruse din nou. Şi, parcă pentru a adăuga o insultă la faptul de a fi accidentată, dăduse bir cu fugiţii şi o lăsase să zacă rănită, lăsându-l pe Barney să aibă grijă de ea. Făcuse un lucru cu adevărat laş.

Înfruntase vitează toate aceste evenimente. Acum însă, când se pregătea să părăsească familia Davidson şi ferma Overhill, se simţea foarte tristă. Era prea mult pentru ea.

Perioada şederii ei se încheiase. După ce vor fi terminat masa, Barney o va duce acasă la Bridget, iar viaţa ei îşi va relua cursul de până atunci. Se va trezi devreme, îşi va lăsa fiul în grija micuţei Tillie şi va parcurge cu greu drumul către casa moşierului, unde va trudi ziua-ntreagă, după care va face acelaşi drum dificil înapoi, spre casă. Nu se temuse niciodată de muncă, dar avea o viaţă însingurată şi ducea dorul fiului ei. El creştea repede, iar ea rata momentele importante din dezvoltarea lui.

Fără casă, muncind în toate zilele de la Dumnezeu şi fără un bărbat care să-i fie alături, Lucy gândea că n-o aştepta o viaţă

prea fericită. Dar aceasta era viaţa care-i fusese dată şi depindea de ea ca să se descurce cât putea mai bine. Şi asta va face, căci ce altă alternativă ar fi avut? Ştia că nu ar fi trebuit să cedeze avansurilor lui Edward şi să se păstreze neîntinată pentru căsătorie. Dar împrejurarea făcuse ca ea să nu fi întâlnit persoana potrivită, ca restul colegelor ei de şcoală, şi la douăzeci şi cinci de ani se simţea deja ca o fată bătrână. Cum o mai incitaseră mângâierile lui Edward şi o făcuseră să-şi piardă capul, inima şi virginitatea! Asta e. Era adevărată vechea zicală că e inutil să plângi după laptele vărsat. Iar acum era puţin probabil că va găsi un bărbat decent care să fie dispus să-i accepte pe ea şi pe Jamie deopotrivă...

Îndreptându-se spre bucătăria prietenoasă, Lucy fu uimită să vadă întreaga familie adunată în jurul mesei, aşteptând-o pe ea. Observă că Ronnie se preocupase să-şi îndrepte părul zbârlit, Thomas îi făcu cu ochiul în semn de bun-venit, iar Susie zâmbea cuminte.

Barney şi soţia lui stăteau împreună, el cu braţul pe după mijlocul ei, iar ea atât de mulţumită alături de el.

– Intră, iubito!

Alergă s-o întâmpine şi, conducându-i spre masă pe ea şi pe Jamie, spuse:

– Uite, am aranjat masa frumos pentru tine.

Copleşită de ce făcuseră toţi pentru ea, Lucy se uită la masă şi îşi şterse o lacrimă. Era aranjată ca pentru un banchet. În mod normal, masa era aranjată simplu, cu mâncarea deja în farfurii. Nu se făcea niciodată caz de ceremonie. După masă, se adunau toţi împreună, cu stomacurile potolite de mâncarea bună pregătită de Vicky şi vorbeau despre evenimentele de peste zi.

Seara aceasta însă era specială pentru ei toţi. Plutea în aer un sentiment de excitare pe care Lucy nu-l înţelegea. Mai ales că ştiau cât era de nefericită că trebuie să plece.

Ai fi zis că erau mulțumiți că vor scăpa de un intrus. Dar, chiar și în momentul în care acest gând nepotrivit îi trecea prin cap, nu putu să-i dea crezare. În săptămâna care trecuse, Barney și familia lui făcuseră tot ce le stătuse în puteri ca s-o facă să se simtă ca una de-a lor, așa că ce motive ar fi avut să se simtă ușurați că pleacă? Nu! Sigur se înșela. Tot acest deranj și starea de surescitare era pentru a o face să se simtă mai bine înaintea plecării. Sigur era asta. Era cadoul lor de rămas-bun. Voiau să se despartă într-o atmosferă bună. Și, de dragul lor, va zâmbi și va râde, iar ei nu vor ști cât e de nenorocită.

– Deci, Lucy?

Vicky o înghionti cu cotul.

– Ce zici de masa mea? Nu m-au lăsat s-o aranjez singură. Toată lumea a dat o mână de ajutor și, chiar și așa, ne temeam că nu vom fi gata înainte să cobori tu.

Acoperită cu o față de masă lungă și unduitoare de un roșu aprins, masa cea mare și veche era aranjată cum Lucy nu mai văzuse vreodată. Erau lumânări în sfeșnice drăguțe, pahare cu picior înalt și câte un șervețel rotit în fiecare dintre ele. În mijloc erau platouri pline cu tot felul de cărnuri; erau și boluri cu legume opărite și un vas lung cu cartofi copți mici și crocanți, preferații lui Lucy. Mai era un coș împletit plin cu chifle proaspăt coapte, a căror mireasmă umplea camera și, chiar în mijlocul mesei, două sticle cu vin de soc făcut de Barney.

Lucy rămase fără grai parcă pentru o eternitate.

– Vicky, e atât de frumoasă!

Simțind că lacrimile amenință să-i curgă, le lăsă să cadă și apoi le șterse discret.

– N-ar fi trebuit să-ți dai atâta osteneală.

– Nici vorbă de osteneală.

Vicky o apucă pe după mijloc.

– Este cadoul nostru pentru tine spuse ea, ca să-ți arătăm cât de mult te iubim, pe tine și pe ăsta mic. Îl gâdilă pe micuțul Jamie sub bărbie, râzând când văzu cum chicotește de plăcere.

Reacția copilului destinse atmosfera. Ridicându-se de la masă, Barney o luă pe Lucy de mână.

– În seara asta ți-a fost rezervat locul meu, din capul mesei.

Și, fără alt comentariu, o conduse la masă și o invită să ia loc.

– În ceea ce-l privește pe micuțul ăsta...

Ridicând copilul din brațele ei, îl așeză în scaunul înalt, care fusese terminat abia în după-amiaza aceea, cu picioare zdravene și curele, care să-l țină în siguranță.

– Poate să stea la masă cu noi, ca un adult, spuse Ronnie cu mândrie.

– Tata a confecționat scheletul, Thomas picioarele, iar eu am tăiat curelele din piele care să-l țină. Acum o jumătate de oră încă mai lucram la el.

Oftă.

– De fapt, dacă ai fi coborât mai devreme, copilul probabil că s-ar fi rostogolit pe podea, pentru că scaunul avea fixat doar un picior și nu ar fi fost de ajuns să-l țină pe bulgărașul ăsta gras.

Toți izbucniră în râs, iar Susie protestă împotriva expresiei „bulgăraș gras".

Ca întotdeauna înaintea cinei, Barney se ridică și spuse rugăciunea. Fiind fermieri și lucrând pământul, toți erau conștienți că, o singură pasă neagră era de ajuns pentru ca natura să le distrugă recolta dintr-un an întreg și să-i lase fără resurse.

În toată experiența lui Barney, acest lucru se întâmplase o singură dată, nu mult după ce primise slujba de administrator la fermă. Nu uitase niciodată. Așa cum nu uita niciodată să mulțumească pentru tot ce are.

De data aceasta mulțumi:

– Pentru mâncarea și căldura pe care ne-o trimiți. Pentru însănătoșirea lui Lucy și pentru că ne păzești pe toți de rău.

Uitându-se spre soţia sa, o mângâie pe cap.

– Şi pentru această femeie minunată cu care m-ai binecuvântat. Îţi mulţumesc, Doamne.

Spuse aceste cuvinte cu o asemenea recunoştinţă calmă, încât nimic pe lume nu părea mai natural. Cu aceeaşi calmă recunoştinţă, mulţumiră toţi la rândul lor.

Când Lucy îşi ridică privirea şi văzu cum Vicky îl ia discret de mână pe Barney, inima i se umplu deopotrivă de tristeţe şi fericire. Acel gest mic şi plin de semnificaţie dintre soţ şi soţie nu mai fusese observat de nimeni altcineva, iar Lucy gândi că e cel mai înduioşător lucru la care avusese privilegiul să fie martoră.

Era evident că, chiar şi după mai mult de douăzeci de ani de căsnicie şi trei copii pe deasupra, Vicky şi Baruey se adorau la fel ca în prima zi când se cunoscuseră. Dragostea lor era profundă şi etern durabilă, o dragoste de care Lucy simţi că ea şi mulţi alţii nu vor avea parte niciodată în viaţă.

Mâncarea era minunată, la fel şi compania. Stătură de vorbă, râseră şi băură vin, iar când copilul adormi în scaun, Barney îl luă şi-l aşeză confortabil pe canapea.

– Aşa!

Întorcându-se la masă, îi rugă pe toţi să-şi umple paharele şi să le ridice pentru un toast. După ce toţi se conformară, rămase o clipă uitând-se de la unul la celălalt, până când ochii i se fixară asupra lui Lucy.

– Ne-ar fi plăcut să rămâi la noi spuse, iar inima lui Lucy tresări, dar, după cum ştii, asta ar fi însemnat ca Susie să doarmă la parter, pe canapea. Şi, deşi acest lucru n-o deranja, se uită la Susie care încuviinţă din cap, această situaţie nemaiputând continua prea mult timp.

Ezită o clipă.

– Înţelegi, nu-i aşa, Lucy?

Lucy înţelegea şi reuşi chiar să schiţeze un zâmbet luminos.

– Sigur că înţeleg îl asigură. Nici nu m-am gândit că aş putea rămâne aici. Sunt recunoscătoare pentru timpul şi ajutorul pe care mi l-aţi acordat cu toţii. Nu voi putea să vă mulţumesc niciodată îndeajuns.

Barney îi zâmbi.

– Uită-te sub farfurie, fetiţo.

Lucy era derutată.

– Sub farfurie?

– Ai auzit foarte bine!

Acesta fusese Ronnie, comic ca de obicei. Dar avea o licărire deosebită în ochi. De fapt, când Lucy se uită, pe rând, la fiecare membru al familiei, văzu că toţi aveau o licărire specială în ochi.

– Haide, Lucy! Uită-te şi vezi ce a pus acolo.

Susie sărea în scaunul ei plină de nerăbdare.

Cu grijă, Lucy ridică farfuria, o puse deoparte şi ridică un plic pe care-l găsi acolo. Deschise plicul, băgă mâna înăuntru şi scoase o monedă mare şi strălucitoare.

– O guinee!

Făcu ochii mari de uimire.

– Pentru ce?

Barney îi spuse cu afecţiune:

– Este primul tău salariu lunar. Eu şi Vicky a mea am stat de vorbă cu copiii şi am căzut de acord că e cam multă treabă la fermă pentru noi toţi. Când vine vremea culesului, nu ai timp nici să-ţi tragi respiraţia. Apoi mai e transportatul şi stivuitul, precum şi multe alte activităţi care ar necesita încă o pereche de mâini. Mai ales Vicky ar avea nevoie de ajutor, pentru că nu-şi mai vede capul de atâta muncă. Treburile casnice o depăşesc atunci când e nevoie de ea şi afară. Aici ai putea interveni tu, Lucy. Aşadar, slujba e a ta dacă o vrei.

Într-o secundă Lucy sări din scaunul ei. Alergând în jurul mesei, îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui Barney.

– Oh, Barney... Şi voi toţi! Nici nu ştiţi cât de mult înseamnă asta pentru mine.

Mergând de la unul la altul, îi sărută şi-i îmbrăţişă pe rând.

– În loc să trec pe lângă casa aceasta în fiecare dimineaţă şi să mă chinui tot drumul până la Hall, mă voi opri la poarta voastră. Emoţia o copleşea. Voi munci alături de voi toţi! Oh, e minunat!

Râdea printre lacrimi.

– Nu-mi vine să cred!

Era sigură că nimeni de la Haskell Hall nu-i va duce dorul, în afară de Dorothy.

În acel moment cineva bătu la uşă.

– Da, prietene, intră!

Se părea că Barney ştie cine e, înainte ca uşa să se fi deschis.

Uşa se deschise şi apăru un bărbat. Mic de statură, cu o faţă blândă şi ochi zâmbitori, salută pe rând pe toată lumea.

– Bună, Lucy! spuse la sfârşit. Sper că te-ai înzdrăvenit după accident.

Lucy nu era surprinsă să-l vadă.

– Bună, Adam! răspunse ea. Da, mă simt bine, mulţumesc.

Un om blând, puţin trecut de treizeci de ani, Adam Chives era foarte cunoscut în satul Comberton-by-Weir. De fapt, nu exista nici măcar o singură casă în care să nu fi intrat într-un moment sau altul, pentru că el era omul bun la toate. Toţi apelaseră la serviciile lui, aveau încredere în el şi îi purtau un mare respect. Lucy bănuise mereu că nutrea pe ascuns o slăbiciune pentru ea. Oricum, era prea domn pentru a-i spune ceva.

– Vino, amice!

Barney întinse mâna.

– Bănuiesc că ai adus-o.

– Am adus-o, veni cu mândrie răspunsul.

Am făcut tot ce mi-ai cerut, ba chiar mai mult. Îi dădu ceva lui Barney, făcu cu ochiul lui Ronnie şi spuse:

– Bănuiesc că mă aşteaptă un bonus pe undeva pe aici, nu-i aşa?

Barney gustă gluma.

– Cu siguranţă te aşteaptă, sub forma unei fripturi cu garnitură, dacă vrei, desigur.

Adam nu avea nevoie să fie rugat de două ori.

– Îmi convine, îi spuse lui Vicky, care se uita amuzată la ei. De fapt, numai la asta m-am gândit pe drumul încoace.

– Perfect! Atunci ia loc şi umple-ţi farfuria, în timp ce eu o să discut puţin în linişte cu Lucy.

– Cum spui tu. De fapt, Adam era deja la curent cu motivul pentru care Barney voia să vorbească între patru ochi cu Lucy.

Adam îl cunoştea pe Barney de mulţi ani. În copilărie, învăţaseră împreună tabla înmulţirii, călăriseră alături pe câmpuri, pe orice cal reuşeau să împrumute, împuşcaseră iepuri pentru masă, iar mai târziu stătură de nenumărate ori pe prispă, depănând poveşti din vremea când erau copii. Se cunoşteau la fel de bine ca fraţii şi se îndrăgeau în aceeaşi măsură.

Lăsându-i pe ceilalţi să stea de vorbă, Barney făcu ocol mesei şi, luând-o pe Lucy de mână, o conduse afară, pe prispa din spatele casei. Se aşezară pe bancă şi acolo Barney spuse ce îl preocupa.

– Trebuie să te hotărăşti într-o anumită privinţă.

Lucy îl întrebă despre ce e vorba. N-ar fi putut ghici în vecii vecilor ce avea de gând să-i spună.

Barney continuă.

– Ştiu că nu e treaba noastră, dar... Ei bine, eu şi Vicky am stat de vorbă şi uite ce credem: nu e bine ca un copil să crească într-o casă de femei ... înţelegi ce vreau să spun?

Lucy înţelegea perfect.

– Vrei să spui femei care ţin companie?

Barney strânse din buze şi respiră adânc.

Temându-se că l-ar fi putut înţelege greşit, răspunse sincer:

– Nu e treaba mea să-i judec pe ceilalţi. Tot ce vreau să spun e că, pentru binele micuţului Jamie şi al tău, n-ar fi rău să te muţi de acolo.

Lucy râse scurt şi sarcastic.

– Uşor de zis, greu de făcut. Ridică din umeri.

– Pentru început, unde m-aş putea duce?

El zâmbi.

– Adică ai pleca dacă ai avea unde să te duci, asta vrei să spui, Lucy?

– Oh, da.

Lucy era conştientă de mediul în care trăia şi ştia la fel de bine ca şi Barney că nu era un loc potrivit pentru a creşte un copil.

– Dacă aş avea unde să mă duc, aş pleca. Deşi trebuie să recunosc că mi-ar fi dor de Bridget şi de fete. Mi-au fost prietene atât de bune!

– Ştiu asta, recunoscu el. Nu te-au vizitat mereu de când te afli aici? Şi nu te-am auzit râzând cu ele, când, numai cu câteva ore înainte, nu erai bună de nimic? Crede-mă, Lucy, după ce te-ai simţit atât de rău, ne-a făcut bine să te auzim râzând. Acum vreau să iei asta, fetiţo. Desfăcând mâna, dezvălui o cheie grea de fier. Ia-o! o îndemnă el. Nu e nicio grabă. Dar gândeşte-te la asta şi anunţă-mă ce hotărâre ai luat.

Lucy era derutată.

– E o cheie.

El chicoti.

– Bineînţeles că e o cheie!

– O cheie de la ce?

– De la căsuţa aflată la capătul celălalt al pârâului, cea în care a locuit grădinarul lui Leonard Maitland, înainte de a-l da afară pentru că fura.

Treptat, Lucy începu să înţeleagă.

– Poftim? Te referi la căsuţa aceea drăguţă cu acoperişul de paie şi grădina micuţă care coboară până la marginea pârâului?

– Da, aceea.

Luă cheia care atârna greu în palma ei.

– Asta e cheia de la căsuţa aceea?

Barney încuviinţă.

– De la uşa din faţă. Mai am una pentru cea din spate. Dacă decizi că asta e ceea ce vrei, am să ţi-o dau şi pe cealaltă şi restul lucrurilor.

Un zâmbet timid înfioră buzele lui Lucy.

– Dar nu înţeleg. De ce îmi dai cheia asta?

Răspunzând cu un zâmbet privirii ei întrebătoare, Barney îi explică.

– Şeful – domnul Maitland – şi cu mine, am avut o mică discuţie ieri.

– Despre mine?

– Da, oarecum. Aflase de accidentul tău – ştii cum umblă vorba în sat – şi, având un suflet mare, a binevoit să se intereseze de soarta ta. I-am spus cum stau lucrurile, iar el mi-a zis că, dacă eu cred că ţi-ar fi de folos căsuţa vacantă, el nu ar avea nimic împotrivă să ţi-o ofere. Deşi ar vrea să lucrezi la el o jumătate de zi pe săptămână în loc de chirie… puţină curăţenie, lucruri de genul ăsta. În afară de asta, căsuţa are nevoie de un locatar, aşa a spus, altfel ar cădea în ruină. Noul grădinar are propria lui casă şi nu are nevoie de asta. De fapt, şeful se gândise s-o vândă împreună cu o bucată de pământ, dar nu a apucat să se ocupe de asta. În plus, a spus că, având în vedere cât e de mică, nu ar aduce cine ştie ce profit.

Făcu o pauză de-o respiraţie.

– Ca să-ţi spun sincer, Lucy, căsuţa nu prea prezintă interes pentru domnul Maitland, aşa că e a ta dacă o vrei.

Lucy respiră adânc.

– Nu-mi vine să cred ce se întâmplă!

Nu-şi mai încăpea în piele de bucurie. Era a doua oară în seara aceea când era complet luată prin surprindere.

– Căsuţa e a mea? Serios? Eşti sigur?

Râzând cu gura până la urechi, Barney îi strânse mâna.

– Trebuie să fii cam tare de urechi, o tachină. Nu asta ţi-am spus până acum?

Lucy rămase fără grai. Iar acum, lacrimile pe care reuşise să le reţină toată ziua, îi curgeau pe obraji, plângea şi râdea în acelaşi timp şi îi spunea lui Barney:

– N-am mobilă, dar vreau, sigur că vreau!

Era copleşită de fericire.

– Ne vom muta cât de curând posibil. N-avem nevoie de pat. Vom dormi pe jos dacă va fi nevoie!

– Nu va fi cazul. Căsuţa e complet mobilată şi utilată. Adam a făcut curat şi a aerisit-o deja pentru tine şi micul Jamie. Vei avea nevoie doar de aşternuturi noi şi de anumite mărunţişuri caraghioase de care o femeie se poate bucura ca să fie fericită. Şi nu trebuie să-ţi faci griji pentru micuţ în ziua când vei lucra la domnul Maitland, pentru că Vicky a zis că va fi mai mult decât fericită să aibă grijă de el. Şi nici nu încape vorbă că, atunci când vei lucra aici în restul săptămânii, copilul este binevenit să stea la noi cât e ziua de lungă.

Aşa că lucrurile fură stabilite. Lucy putea să se mute în zilele următoare şi, în timp ce îşi punea ordine în lucruri, Barney avea grijă să-i fie curăţată grădina şi totul să fie pus la punct pentru ea şi pentru copil.

* * *

Câteva zile mai târziu, Lucy îşi lua rămas-bun de la prietenii din strada Viaduct.

– Nu voi putea să vă mulţumesc niciodată îndeajuns pentru tot ce aţi făcut pentru mine.

Emoţia o sugruma în timp ce-şi arunca braţele în jurul gâtului lui Bridget. O strânse atât de tare, încât biata femeie fu nevoită să o împingă deoparte.

– Pentru Dumnezeu, dă-mi drumul odată! Vrei să mă sugrumi sau ce?

Ţinând-o pe Lucy la o depărtare de un braţ, se uită în acei ochi căprui sinceri şi se gândi cât de mult îi va lipsi tânăra femeie. Cu cântecele ei iscate din senin şi prezenţa luminoasă şi veselă, casa va fi mai săracă când ea nu va mai fi aici.

– Îmi pare rău că pleci, îi spuse lui Lucy, dar sunt fericită pentru tine, sincer. Vei avea cheia de la casa ta, iar Jamie va avea propria lui cămăruţă. Iar când eu şi fetele vom veni în vizită, vei avea pregătite brioşe proaspăt coapte pentru noi şi un ceainic mare plin cu ceai aşteptând pe aragaz.

Îi făcu cu ochiul.

– Doar dacă, bineînţeles, nu vei avea ascuns pe undeva prin dulap un strop de ceva tare pentru o veche prietenă.

Tristeţea i se risipi şi Lucy râse cu gura până la urechi.

– Sigur că voi avea, răspunse, imitând puternicul accent irlandez al lui Bridget. Sigur că voi avea o sticluţă pusă deoparte, pentru ca tu să poţi bea după pofta inimii, zău că da.

Bridget râse nestăpânit.

– Când te aud, parcă mă recunosc mai mult în vorba ta decât în a mea. Hai, drăcuşorule, pleacă odată!

O mai îmbrăţişă o dată şi-i strecură cu dibăcie două monede în palmă.

– Un mic ajutor, cu care poţi să demarezi. Ai grijă de tine, draga mea, îi spuse încet şi, înainte să înceapă să se smiorcăie la rândul ei, o goni pe Lucy.

Câteva minute mai târziu, cu acele câteva lucruşoare ale ei şi cu copilul pe genunchi, Lucy îşi ocupă locul în căruţa lui Baruey.

– Ai regrete, fetiţo?

Tânăra scutură capul a negaţie.

– Niciunul.

Singurele regrete pe care le avea erau vechi, iar acum nu mai păreau să conteze atât de mult.

Când sosise la casa lui Bridget, Barney le salutase pe ea şi pe fete cu obişnuita lui prietenie, iar acum, când pleca cu Lucy alături, îşi luă rămas-bun cu aceeaşi căldură, pentru că acesta era felul lui de a fi.

– Suntem gata de plecare?

Fusese de faţă la scena emoţionantă a despărţirii dintre Lucy şi prietenele ei, dar, ca şi Lucy, ştia că era spre binele ei să plece.

– Suntem gata, replică Lucy şi un nor de tristeţe îi întunecă pentru o clipă chipul.

– Atunci ar fi bine să te ţii bine, pentru că, odată ce-i voi da drumul animalului ăstuia sălbatic, nu se ştie unde am putea sfârşi.

Încercarea lui de a o înveseli funcţionă de minune, pentru că ea râse atât de tare, încât nu mai putu să-i răspundă. Mulţumit de sine, îi făcu cu ochiul, plin de afecţiune, lovi uşor crupa mare a calului, pentru a-l face pe animalul dezorientat să se mişte în faţă şi apoi îi spuse fetei în felul lui calm şi serios:

– Ai făcut ce trebuia.

Şi acestea au fost singurele cuvinte pe care le-a spus vreodată referitor la hotărârea luată de Lucy.

În timp ce animalul se puse în mişcare pe strada Viaduct, Lucy se întoarse să se uite la cele patru femei care stăteau în pragul casei şi, când îi făcură cu mâna, le trimise un sărut, şoptindu-le:

– O să-mi fie dor de voi.

Barney se uită la ea.

– Acolo e trecutul tău, iar în faţă e viitorul, îi spuse cu simplitate.

Barney Davidson era cunoscut ca un bărbat care vorbea puţin, dar, când se hotăra să vorbească, cuvintele lui spuneau mai multe decât întreaga slujbă a unui preot.

Pe măsură ce se îndepărtau, Lucy luă în considerare cuvintele lui înţelepte, pentru că ştia că are dreptate. După toate câte i se întâmplaseră, acesta era începutul unei noi vieţi, când putea să lase toate relele în spate şi s-o ia de la capăt.

În sfârşit, putea să aştepte ceva de la viitor.

După ce părăsiră străzile oraşului şi porniră pe drumul care ducea spre satul Comberton, Lucy văzu cum Barney îşi scoate vechea pipă din lemn de trandafir şi punga cu tutun din buzunarul de la vestă. Lăsând libere frâiele, îşi lăsă calul să înainteze în voie şi, după ce îşi umplu pipa cu tutun, scăpără un băţ de chibrit de talpa pantofului şi îl aprinse. Apoi îşi fumă relaxat pipa, rotocoalele de fum urcând şi risipindu-se încet deasupra capului său.

Brusc, în mjlocul gândurilor sale, se întoarse spre Lucy şi-i zâmbi în felul lui liniştitor. Atunci, zâmbetul minunat al lui Barney îi încălzi puţin inima, dar, în acelaşi timp, o legă în mod inevitabil de el.

Mulţi ani după aceea, amintindu-şi de acel tablou magic şi intim, cu copilul dormindu-i în braţe şi ei doi înaintând încet pe drumurile înguste de ţară, cu Barney fumându-şi mulţumit pipa şi păsările cântând peste tot în jurul lor, Lucy înţelese că acela trebuie să fi fost momentul când s-a îndrăgostit iremediabil de el, fără să-şi dea măcar seama.

Barney Davidson. Un bărbat înţelept şi bun, care cunoştea pământul de parcă ar fi fost al lui; un bărbat cu o inimă de leu, care îi putea proteja pe cei slabi, acesta era Barney.

Atunci însă, interpretându-şi greşit sentimentele cele mai profunde, îl privea pe Barney doar ca pe un prieten foarte drag. Atât şi nimic mai mult.

Cu toate astea, deşi vor mai trece multe nopţi în care luna va mai lumina pe cer până ce îşi va fi dat seama de adevărata profunzime a sentimentelor ei pentru Barney, Lucy ştia deja în inima şi sufletul ei că nu va mai avea niciodată ocazia să întâlnească altul asemenea lui.

CAPITOLUL NOUĂ

Săptămânile trecură şi veni deja sfârşitul lui iulie.

Lucy şi Jamie se instalaseră confortabil în căsuţa liberă a domnului Maitland. Era ca şi cum trăiseră acolo dintotdeauna. Lucy era mai fericită ca niciodată. Fiecare zi era pentru ea o sărbătoare. Viaţa îi era plină de noi experienţe, iar aici, la ţară, unde făcea parte din peisaj, lucrurile care înainte i se păruseră greu de realizat, aici i se păreau aproape fără importanţă.

Se consideră norocoasă să aibă asemenea prieteni precum familia Davidson. Era o mare bucurie să te afli în preajma lor. Muncind sau relaxându-se, fiecare minut petrecut alături de ei o făcea să se integreze tot mai mult în familia lor.

Uneori, duminică seara, Bridget sau altă fată din strada Viaduct veneau în vizită şi stăteau de vorbă şi râdeau după pofta inimii. Lucy avea grijă să păstreze deoparte un strop de „zeamă tare“, pentru zilele în care venea Bridget.

– Oh, eşti o drăguţă, zău că da!

Ridicând paharul şi încălzindu-şi inima, Bridget cânta şi dansa, şi pleca acasă fericită.

Aşa cum fusese stabilit, în timpul săptămânii Lucy muncea împreună cu familia Davidson, iar sâmbătă dimineaţa mergea acasă la Leonard Maitland, unde călca rufe sau făcea alte lucruri precum lustruitul argintăriei. Până la amiază îşi termina treaba,

iar sfârşitul săptămânii era al ei, bucurându-se de căsuţă şi jucându-se cu copilul.

În fiecare zi vedea cum Jamie devine tot mai zdravăn. Acum era foarte activ, iar aerul proaspăt îi făcea foarte bine. Îşi iubea noua familie şi începuse să stea de vorbă cu toţi, în felul lui. Toţi îl iubeau pe micuţ şi le făcea plăcere să-l aibă cu ei la fermă.

Într-o zi de sâmbătă, Lucy ştergea de praf argintăria din vitrină. Mai avea puţin şi îşi termina treaba, când auzi nişte voci în camera alăturată.

– Uneori am impresia că nu sunt făcută să fiu nevastă de fermier.

– Aş fi vrut să-mi fi spus asta înainte de a-ţi pune inelul de logodnă pe deget.

Urmă un râset tineresc şi fals şi sugestia veselă:

– Oh, Lenny! De ce nu vinzi totul – conacul ăsta, pământurile şi casele de la ţară. Am putea să ne mutăm la Londra sau să plecăm în străinătate! Ar fi atât de minunat să călătorim. Am putea să stăm plecaţi un an întreg, să vedem lumea sau să facem ceva pasionant.

Urmă o mică pauză, apoi femeia întrebă:

– Mă ignori intenţionat?

Altă pauză, apoi pe un ton mai sever:

– Leonard! Ai auzit ce am spus?

– Am auzit şi, da, te ignor intenţionat, Pat. Am avut discuţia asta de atâtea ori, încât începe să mă obosească.

Despărţită de ei doar de un perete foarte subţire, Lucy recunoscu vocea Patriciei Carstairs şi a lui Leonard Maitland. Se strădui din răsputeri să nu asculte, chiar fredonă încet un cântec pentru sine, dar vocile deveneau tot mai puternice şi mai furioase şi nu putea să nu audă fiecare cuvânt.

– Da, şi pe mine începe să mă obosească!

Vocea îi tremura de furie.

– De câte ori mă deranjez şi conduc ca să vin să te văd, fie eşti cu capul îngropat în hârtii, fie eşti plecat cu administratorul dis-

cutând despre tractoare sau alte lucruri de genul ăsta, fie supraveghezi o livrare. Ieri, şi nu pentru prima oară, te-am găsit închis în birou cu alţi doi bărbaţi şi, chiar şi după ce ai aflat că am sosit, n-ai făcut decât să scoţi capul pe uşă şi să te scuzi. Dumnezeule, Leonard! Nu ai ieşit de acolo încă o oră întreagă, iar eu am fost nevoită să aştept ca un căţel la ordinele stăpânului. Zilele astea abia ai timp pentru mine, şi lucrurile nu ar trebui să stea deloc aşa. Ar trebui ca eu să fiu prioritatea în viaţa ta, dar nu sunt. Şi m-am săturat!

– Atunci ascultă ce am de zis.

Vocea lui Leonard părea obosită. Şi chiar era obosit de pretenţiile, reproşurile şi de convingerea ei eronată că, la fel ca ea, el nu avea altceva mai bun de făcut decât să socializeze.

– Eu sunt fermier, Patricia... sunt un om ocupat. Ştiai asta când ne-am întâlnit, o ştii şi acum. Nu pot să schimb nimic în privinţa asta. Nu voi schimba nimic.

– Dar nu te ocupi chiar tu de fermă, nu?

Tonul ei era cinic.

Leonard râse sec şi nervos.

– Chiar nu înţelegi, nu-i aşa? îi spuse. Poate că nu conduc prea des tractorul, nici nu semăn ogorul şi nici nu culeg porumbul după ce se coace. Dar sunt proprietar de pământuri şi am anumite responsabilităţi. Eu stabilesc ce fel de seminţe vor fi semănate şi care tractor e mai potrivit s-o facă. Cutreier ţara ca să aflu unde pot obţine cel mai bun preţ pentru recolta mea. Lucratul pământului presupune o multitudine de lucruri. Eu monitorizez totul. Cumpăr şi vând şi tratez cu respect îndatoririle care îmi revin.

– Dar îl ai pe Barney Davidson. Îl ridici în slăvi atât de des, încât sunt sigură că dacă l-ai lăsa, ţi-ar lua o mare parte din responsabilităţi de pe umeri.

Urmă încă un moment de linişte, în care Lucy se simţi stânjenită, pentru că aproape simţea încordarea din aer.

După un moment care păru lung cât un veac, Leonard Maitland vorbi din nou, pe un ton tăios.

– Nu vei înţelege niciodată, nu-i aşa, Patricia? Nici măcar nu încerci să înţelegi implicaţiile lucrurilor despre care vorbesc. Am cumpărat pământul ăsta pentru că am simţit nevoia. Dacă nu aş avea pământ în jur, aş simţi că mă sufoc. Dar pământul nu este doar pentru a te uita la el, iar după ce îl cumperi, te dedici cu toată inima îngrijirii lui. Îl tratezi ca pe o entitate vie, care respiră, pentru că exact asta şi este. Pământul dă înapoi mai mult decât ia şi merită să fie iubit. Dar, aşa cum am mai spus, nu vei înţelege niciodată şi nu te învinovăţesc pentru asta.

– Îmi cer scuze, iubitule.

Sincer sau nu, vocea şi posesoarea ei păreau că se căiesc.

– Tot ce vreau să spun e de ce nu-l laşi pe Barney să preia conducerea din când în când? În fond, mereu ai spus că el cunoaşte pământul la fel de bine ca şi tine. Nici nu pot să număr de câte ori ai remarcat că un om atât de capabil precum Barney Davidson ar fi trebuit să aibă propria lui fermă, dar că viaţa nu a fost destul de generoasă cu el.

– Da, Pat, şi credeam ce spuneam. Dar ăsta e pământul meu. Responsabilitatea mea. Barney e partenerul meu, într-un fel. El este ochii şi urechile mele, iar în timp ce eu mă ocup de restul, el se ocupă efectiv de fermă. Şi asta e bine, pentru că şi el iubeşte pământul la fel de mult ca mine.

– Oh, Lenny. Vocea începu să se smiorcăie. Ştiu cât de mult te pasionează locul ăsta...

– Nu, nu ştii. Acum se mai calmase şi încerca să se explice. Tu trăieşti în oraş. N-ai de unde să ştii ce simţi când vezi recolta strânsă sau când te plimbi pe câmpuri într-o dimineaţă de iarnă, când zăpada acoperă şanţurile, iar copacii se îndoaie sub greutatea ei.

Vocea îi scăzu.

– Dacă vrei să ne căsătorim, aşa cum vreau şi eu, atunci trebuie să înţelegi că munca mea e importantă pentru mine.

– Bine, dragul meu, dar de ce nu putem pleca măcar pentru o lună?

– Vom pleca, o consolă el. Uite, am stabilit să ne căsătorim primăvara următoare. Dacă vrei, putem avea o lună de miere mult mai lungă decât planificasem. Ce spui de asta?

– Şi pot să aleg unde să mergem?

Era răsfăţată ca un copil.

– Dacă vrei tu, da.

– Şi banii nu sunt o problemă?

El oftă. Oare logodnica lui nu realiza că cea mai mare parte a lumii se confrunta cu o criză financiară?

– E luna noastră de miere, până la urmă, îi spuse resemnat.

– Oh, Lenny, va fi atât de minunat!

Entuziasmul i se citea în glas.

– Iar la iarnă putem merge departe, în sudul Franţei sau chiar mai departe! Prietenii mei din Londra şi-au petrecut iarna trecută la Sidney şi mi-au zis că a fost cel mai frumos sejur pe care l-au petrecut vreodată. Ar fi atât de frumos dacă am pleca cât mai curând! Mă plictisesc îngrozitor vizitând mereu aceleaşi locuri.

– Eşti un mister pentru mine.

O altă simţire se citi în glasul lui.

– Mă scoţi din minţi şi eşti egoistă şi uneori mă întreb ce văd la tine. Dar, prost cum sunt, nu mă pot abţine să nu te iubesc.

– O să-mi amintesc asta când îmi vei refuza vreo rugăminte.

– Va trebui să-ţi aminteşti şi altceva.

– Ca de exemplu?

– De exemplu că, fiind proprietar de pământuri, trebuie să mă supun îndatoririlor mele de aici. Vor fi mereu perioade când nu voi putea să plec pur şi simplu, la fiecare toană şi capriciu al tău.

Atunci se auzi din nou râsul ei cristalin.

– Asta rămâne de văzut, nu-i aşa? Acum cred că ar trebui să-mi dai un sărut, în loc de scuze.

– Nu crezi că tu ar trebui să-ţi ceri scuze?

– Leonard! Chiar contează cine-şi cere scuze? Sărută-mă şi să uităm că ne-am certat vreodată.

Tăcerea se aşternu pentru un moment, timp în care Lucy îşi închipui că „îşi cereau scuze". Apoi se auzi zgomotul unei uşi deschizându-se şi închizându-se şi, când se uită pe fereastră, Lucy îi văzu mergând braţ la braţ pe alee, spre maşina lungă şi neagră recent aleasă de Patricia Carstairs, plătită de domnul Maitland şi livrată abia cu trei zile în urmă.

– Oh, iubitule! Ce invidioşi vor fi oamenii când ne vor vedea împreună în maşina asta! fu replica de plecare a Patriciei, înainte de a urca în maşină.

Lucy îi privi cum se îndepărtează; femeia zveltă, frumoasă şi arogantă, în timp ce domnul era atent şi nepretenţios, un bărbat uriaş şi blând.

Lui Lucy i se părea că nu se potrivesc deloc.

– Femeia asta e o belea.

Ar trebui să scape de ea ca de un cartof fierbinte. Trăgând perdelele, traversă încăperea cu mişcări exagerate, în vârful picioarelor, imitând-o pe Patricia Carstairs, cu o mână în şold şi cealaltă legănându-se, plină de ifose şi imitând vocea femeii la perfecţie:

– Oh, iubitule! Ce invidioşi vor fi oamenii când ne vor vedea împreună în maşina asta!

Îi compătimea pe nefericiţii fără slujbe şi fără bani; a vedea trecând o maşină elegantă, ocupată de fiinţa aceea cu nasul pe sus, era ca şi cum ai fi agitat o cârpă roşie în faţa unui taur.

Începând să cânte, Lucy se întoarse la treaba ei. Şterse din nou ceainicul cel mare de argint, şi, cu cea mai mare grijă, îl aşeză la loc în vitrină. Apoi roti argintăria în aşa fel încât să fie plăcută ochiului.

După aceea închise uşa, luă o cârpă curată din coşul ei şi, după ce curăţă minuţios geamul vitrinei, respiră uşurată.

– Am terminat treaba pentru încă o săptămână.

Câteva minute mai târziu ieşea pe uşa casei, alergând peste pajiştile negre, spre ogoare. Când trecu peste vârful dealului, auzi râsetul dinspre casa lui Barney. Se opri puţin, îşi dădu pantofii jos şi o porni la fugă, iar nu peste mult timp ajunse la poarta fermei Overhill.

– Repede, Lucy!

Vicky îi făcea semne să se apropie.

– Grăbeşte-te!

Când tânăra femeie intră în fugă în grădină, îl văzu pe micul Jamie stând în picioare, cu spatele rezemat de trunchiul mărului, cu braţele desfăcute şi râzând aşa cum numai un copil poate să râdă.

– Încearcă să meargă până la noi fără niciun ajutor, îi spuse Vicky lui Lucy. A încercat de trei ori şi de trei ori a căzut. L-am ridicat, dar îi place jocul ăsta şi vrea să-l joace în continuare.

Lucy era încântată. Jamie mergea destul de bine acum, dar piciorul beteag îl făcea să cadă destul de des. Aşezându-se în genunchi, îşi desfăcu larg braţele şi începu să-l ispitească pe băiat.

– Vino la mama, iubitule!

Se opri din râs şi se uită fix la ea, ca şi cum s-ar fi gândit ce să facă. Apoi se uită în sus şi arătă cu degetul către cer, unde un şoim plana în apropiere.

– Pasăre! ţipă. Pasăre mare!

Cu braţele încă desfăcute, Lucy mai făcu un pas spre el.

– Uită-te la mine, Jamie! Vino, iubitule!

Copilul nici nu voia să audă. Ignorând-o complet, cerceta cerul cu ochii lui mari şi strălucitori şi cu degetul arătând în sus, în timp ce, încet dar sigur, aluneca în jos, cu spatele parcă lipit de trunchi.

– Rămâi aici, Lucy! Vicky alergă şi-l ridică din nou.

– Încearcă, drăguţule! îl încurajă pe micuţ.

Se retrase încet, cu o mână în aer, de parcă astfel l-ar fi împiedicat să alunece din nou.

Stând lângă Lucy, Vicky luă un cârnat de pe grătar.

– Ia uite ce am eu! Agită cârnatul dintr-o parte în alta. Dacă-l vrei, va trebui să vii să-l iei!

Lucy râse.

– Ce urât din partea ta!

Deodată, copilul păru interesat. Îşi linse buzele şi, ridicând braţele, făcu un efort să se împingă în faţă.

– E foarte serios de data asta, şopti Vicky. O să reuşească, ai să vezi.

Dar n-a reuşit, pentru că, atunci când l-a văzut pe Barney apărând, s-a aşezat imediat jos.

– Lăsaţi copilul în pace.

Încă în hainele de lucru, cu şapca pe cap, Barney veni lângă cele două femei şi, uitându-se la băiat, îl întrebă:

– Ce-ţi fac femeile astea?

Lucy se ridică în picioare.

– Încercăm să-l facem să meargă până la noi fără să cadă, îi răspunse. Vicky spune că a încercat de trei ori, dar n-a reuşit.

– Aşa e?

Zâmbetul pe care i-l adresă lui Vicky spunea o mie de cuvinte. Îi arăta că o iubeşte chiar şi când nu i-o spunea – cu zâmbetul, ochii şi felul în care stătea lângă ea – mereu alături, chiar şi când era absent.

– Pare că s-a plictisit de-a binelea, asta e clar. Bietul de el, l-aţi proptit de copac, iar acum nu mai poate să facă nimic decât să stea în fund.

Şi era exact ce făcea Jamie. Stând pe jos, smulgea iarbă şi încerca s-o mănânce.

– Hai, du-te! Ridică-l din nou, dar asta să fie ultima încercare, insistă Barney. Mi se pare că i-a ajuns.

Dându-şi pe spate şapca, se lăsă într-un genunchi şi aşteptă până când Lucy îl ridică din nou.

– Aşa, Jamie, băiete.

Privindu-l pe copil în ochi, spuse încet:

– Nu le băga în seamă pe femeile astea. Sunt la fel ca toate femeile din lume, nu fac decât să ne bată la cap. Dac-ar fi să le

asculţi, ai crede că nu ai decât un minut la dispoziţie ca să înveţi să mergi, când de fapt ai tot timpul din lume.

Mimă un oftat adânc.

– Dar dacă numai aşa vei putea să stai jos liniştit şi să-ţi mănânci cârnatul, atunci în locul tău aş mai face o încercare.

Ridică braţele în aer şi le desfăcu larg, îi făcu băiatului cu ochiul, şoptind încet pentru sine:

– Depinde numai de tine, fiule. Fie vii şi-i dai unchiului Barney o îmbrăţişare, fie refuzi să te mişti chiar şi un centimetru şi te aşezi jos. Cum spuneam, faci cum vrei. Dar ar fi bine să te hotărăşti repede. Am început munca la cinci dimineaţa şi mă dor toate oasele din corp. Am nevoie de un ceai şi de cinci minute de relaxare într-un fotoliu ca să-mi revin, aşa că dă-i drumul! Mergi pe picioruşele alea grase ale tale! Fă-o pentru Barney, ca un copil cuminte ce eşti!

Vicky îl împinse în joacă.

– Nu mai bălmăji pentru tine. Trebuie să vorbeşti tare şi clar, altfel nu va auzi niciun cuvânt din tot ce spui.

În acel moment, Lucy o înghionti.

– Uită-te la el, Vicky! Uită-te la Jamie!

Se pare că bălmăjelile lui Barney funcţionară, pentru că băieţelul îşi îndreptase spatele şi acum se împingea în copac, încercând să pornească. Cu braţele întinse spre Barney, făcu un pas nesigur, apoi încă unul şi apoi un al treilea. Când îl văzu pe Barney strâmbându-se la el, izbucni în râs şi aproape îşi pierdu din nou echilibrul.

Câteva minute mai târziu, încurajat de îndemnurile bărbatului, Jamie îşi încheie traseul de-a curmezişul livezii şi căzu în braţele lui Barney.

– Cine e campion, ia zi!

După ce îi dădu un sărut şi o îmbrăţişare, Barney i-l dădu lui Lucy.

– Ia-ţi-l! Acum, că merge atât de bine, vei avea nevoie de ochi şi în spatele capului. Să vă fie învăţătură de minte la amândouă!

Cu aceste cuvinte, îi făcu lui Vicky cu ochiul într-un mod familiar şi plecă, bălmăjind în continuare pentru sine.

– Bietul drăcuşor n-a avut nicio şansă. Femeile cu insistenţa lor – ce şanse ar avea un bărbat? Dar nu ar fi vrut să trăiască fără Vicky a lui nici pentru toate comorile din lume.

Entuziasmată de performanţa lui Jamie, Lucy îl luă de mână şi, încet, o urmară pe Vicky în casă. Aceasta avea să fie încă o amintire pe care Lucy o va preţui pentru totdeauna.

În timp ce copilul dormea buştean după atâta efort, cei trei stătură împreună în bucătărie, fiecare cu câte o cană de ceai şi o bucată generoasă de prăjitură cu fructe făcută în casă. Vicky şi Lucy la masă, iar Barney în fotoliu. O dată sau de două ori, Lucy îi surprinsese schimbând discret priviri, ca şi cum ar fi ştiut ceva despre care ar trebui să afle şi ea.

– Unde e Susie?

Lucy se ataşase de fiica lui Barney şi a lui Vicky, dar rareori o găsea acasă. Fie era plecată împreună cu prietenele de la şcoală, fie era în oraş unde învăţa să facă pălării.

– A plecat la picnic cu un grup de prieteni.

Vicky îşi făcea griji pentru fata ei cea mică. Deşi iubitoare şi generoasă, nu era sigură de ceea ce va face cu viaţa ei. De fiecare dată când Vicky îi vorbea lui Barney de temerile ei, el îi spunea:

– Lasă copilul în pace şi, în curând, îşi va găsi drumul.

– Voiam să te rog ceva, îi spuse Vicky lui Lucy după o vreme. Ceva ce mă preocupă de la un timp.

La auzul acestei introduceri, Barney îşi ridică privirea.

– Atunci ar fi bine s-o spui cât mai repede. E inutil să te mai frământi atât.

Ştia exact ce o preocupa pe Vicky, pentru că acelaşi lucru îl preocupa şi pe el, deşi nu în aceeaşi măsură.

– Despre ce este vorba? Pentru prima oară, aflându-se în compania lor, Lucy se simţi nelalocul ei.

– Am făcut ceva rău? Pentru că, dacă e aşa, n-am de unde să ştiu dacă nu-mi spui. Sau e vorba de faptul că nu mai poţi să ai grijă de Jamie?

Dacă asta o îngrijora pe Vicky, însemna că grija aceasta se transfera de la ea la Lucy, pentru că Lucy nu putea apela la nimeni altcineva în afară de micuţa Tillie. Şi nu voia ca Jamie să se întoarcă în casa lui Bridget.

– Nu, sigur că nu e vorba de asta!

Întinzându-se peste masă, Vicky mângâie mâna lui Lucy.

– În niciun caz nu e vorba de asta. Ştii cât de mult ne place să avem copilul în preajmă. Doamne sfinte! Aş fi pierdută fără el acum.

Barney îi spuse lui Lucy râzând:

– Acum că merge atât de bine, poate s-o ajute pe Vicky la întinsul rufelor. Peste câteva luni îndrăznesc să spun că va tăia lemne în hambar, după pofta inimii.

– Taci din gură, caraghiosule!

Învăluindu-l cu zâmbetul ei, Vicky dădu din cap.

– Vorbim despre lucruri serioase aici.

Lucy se îngrijoră.

– Ce este, Vicky? Ce s-a întâmplat?

Astfel, cu maximă blândeţe şi căldură, Vicky îi spuse:

– Ştiu că nu e problema mea şi poţi să-mi spui să-mi văd de treaba mea dacă vrei, numai că...

Tuşi scurt, încurcată.

Barney interveni s-o salveze.

– Spune odată, iubire. Ai făcut-o pe Lucy să se gândească la tot felul de lucruri îngrozitoare.

Vicky respiră adânc şi spuse:

– Treaba e că... ei bine, mă întrebam când plănuieşti să botezi copilul. Gata!

Acum, că o spusese, ridică repede ceaşca cu ceai, luă o înghiţitură mare şi apoape se înecă.

Pentru o vreme, Lucy nu spuse nimic. Barney şi Vicky se întrebau îngrijoraţi dacă e furioasă sau supărată, sau dacă pur şi simplu nu vrea să vorbească despre asta, pentru că era de părere că nu e treaba lor.

După ceva timp, evident emoţionată, Lucy le spuse:

– Mereu am vrut să-l botez pe Jamie, numai că...

Făcu o pauză şi se uită la Barney.

– Am tot aşteptat să se întoarcă tatăl lui acasă, sperând că ne vom ocupa de botezul fiului nostru împreună. Zâmbetul ei scurt şi luminos mască tulburarea interioară.

– Numai că, atunci când s-a întors şi a aflat că are un fiu, nu ne-a mai vrut pe niciunul dintre noi.

Umilirea era încă foarte prezentă în sufletul ei, după cum o demonstrau lacrimile care ameninţau să curgă, aşa că Barney îi spuse cu blândeţe:

– Ţie şi lui Jamie vă este mai bine fără el. Totul a trecut, Lucy dragă. Dă uitării ce a fost, altfel te va chinui toată viaţa... şi pe tine şi pe băiat.

Cu mult tact, Vicky o înveseli pe Lucy

– Am o idee!

Se aşeză lângă Barney şi li se adresă amândurora.

– Ce-ar fi să organizăm o dublă ceremonie?

Barney râse de entuziasmul ei.

– Îmi pare rău, iubire, dar pe mine nu mă poţi boteza. Sunt botezat deja.

– Nu!

Apostrofându-l, Vicky se întoarse la masă şi îi spuse entuziasmată lui Lucy:

– L-am putea boteza pe Jamie de ziua lui. În felul ăsta am avea două motive să sărbătorim şi de două ori mai multă distracţie. Ce zici, Lucy?

Fetei i se păru o idee foarte inspirată.

– A trecut de mult momentul oportun şi asta mă face să mă simt destul de ruşinată, dar, după cum spuneaţi, nu e prea târziu. Şi ar fi o ocazie minunată să-l botezăm la a doua lui aniversare.

Aşa că rămase stabilit. Iar data, cândva în cursul lunii noiembrie, fu însemnată în calendar. Cele două femei căzură de acord să meargă împreună la biserică şi să facă toate aranjamentele necesare, după care să-şi ia liber restul zilei, pentru a merge în Liverpool la cumpărături.

Cu o privire languroasă spre Barney, Vicky îi făcu lui Lucy cu ochiul.

– Voi avea nevoie de o rochie nouă pentru petrecere, anunţă trecându-şi mâinile peste coapse. S-ar putea să intru în magazinul acela nou din colţul străzii Victoria. Am auzit că au nişte lucruri încântătoare acolo.

Aranjându-şi părul, se uită în oglinda de pe consola şemineului.

– Şi voi avea nevoie de o pălărie nouă pentru botez, una superstilată, cu un bor mic şi o floare discretă într-o parte.

– Ai face bine să-mi iei şi mie una mormăi Barney. Una cu cel mai mare bor pe care-o poţi găsi, pe care să mi-o trag peste urechi când îmi vei spune cât mă vor costa toate dichisurile astea. După aceste cuvinte, îşi întinse picioarele, se afundă în fotoliu şi adormi.

* * *

Cu toate preparativele, cumpărăturile şi munca dintre ele, următoarele săptămâni se scurseră pe nesimţite. Toamna sosi şi, odată cu ea, se produse şi o revelaţie cu privire la Leonard Maitland, care o surprinse până şi pe Lucy.

Într-o după-amiază de duminică, Lucy îl dădea pe Jamie în leagănul pe care Barney i-l agăţase de stejarul cel mare din grădina căsuţei.

- Va trebui să-ţi găsim o cămaşă potrivită pentru botez, îi spuse copilului în timp ce el râdea, îşi legăna şi îşi agita picioruşele grăsuţe zburând prin aer.

- Cred că acum nu voi mai putea găsi vreo cămaşă de bebeluş care să ţi se potrivească. Îl împinse din nou cu grijă. Acum eşti baiat mare, aşa că va trebui să ne gândim la altceva. Vreau să te îmbrac oricum în alb, ca să arăţi frumos când se vor face fotografii.

Făcu o pauză şi se gândi la Edward Trent şi la modul în care-şi abandonase propriul fiu.

- Când vei fi mai mare, îţi voi spune de ce am aşteptat atât de mult ca să te botez. Îi va spune totul, dar nu cu răutate. În fond, Edward era tatăl lui Jamie şi, oricât de mult şi-ar fi dorit, nu putea să schimbe acest lucru.

Căzu tot mai mult pe gânduri. Lucrurile ar fi putut fi cu totul altfel. Ei trei ar fi putut alcătui o familie adevărată. Presimţise cumva că asta nu se va întâmpla niciodată, dar sperase, pentru binele fiului lor, că lucrurile s-ar putea aranja.

- Acum, că ştiu ce fel de om e cu adevărat, nu vreau să mai am niciodată de-a face cu el, şopti pentru sine. Dar Jamie trebuie să se hotărască singur. Dacă va dori acest lucru când va creşte mare, ea nu-l va împiedica niciodată să-şi vadă tatăl. Deşi nu credea nicio clipă că Edward Trent va avea tupeul să-şi arate faţa prin părţile astea din nou.

Când leagănul îşi încetini cursa, copilul începu să dea din picioare şi să ţipe:

- Mai vreau! Atunci Lucy începu să-l împingă din nou.

- Bine. Doar câteva minute, după care va trebui să te pregătim de culcare, îi spuse. Ai avut o zi plină şi, pe bună dreptate, trebuie să fii epuizat. Îl apostrofă cu degetul. Barney avea dreptate, chiar mi-ar trebui o pereche de ochi la ceafă!

- Vorbeşti de una singură, nu-i aşa?

Vocea răguşită îi era în mod plăcut familiară.

- Sunt sigură că ai putea fi închisă pentru mai puţin de atât.

– BRIDGET!

Se întoarse să-şi vadă vechea prietenă traversând grădina şi alergă în întâmpinarea ei. Trecându-şi braţele pe după talia femeii, o strânse tare în braţe.

– Îmi pare atât de bine să te văd!

– Dă-mi drumul, lunatică mică!

Râzând, Bridget o împinse pe Lucy deoparte şi-şi îndreptă pălăria – o chestie mare şi înflorată, cu o pană lungă şi albă.

– Ţi-am zis doar de atâtea ori să nu mă mai îmbrăţişezi atât de tare. Ştii doar că sunt o fiinţă delicată.

Arătă către copil, care stătea cuminte în leagănul lui.

– Gata cu prostiile. Îl iau pe flăcău şi mă duc înăuntru, pentru un strop din licoarea cea bună.

Îi făcu cu ochiul lui Lucy şmechereşte.

– Bănuiesc că o să vrei să afli toate noutăţile.

Fără s-o mai lungească, se duse la leagăn, ridică bara de lemn şi scoase copilul afară.

– Iar ţie, tinere Jamie, ţi-aş fi recunoscătoare dacă n-ai să faci pipi pe mine, îl avertiză. Mi-ai distrus fusta data trecută, blestemat mic ce eşti.

Îndreptându-se spre casă, copilul deveni fascinat de pana de la pălăria ei. Când începu să tragă de ea, Bridget i-l dădu imediat lui Lucy.

– Îţi vine să crezi? Nu-i ajunge că mi-a distrus una dintre cele mai frumoase fuste, micul drăcuşor are de gând să-mi distrugă şi pălăria.

Chicotind şi distrându-se la auzul lamentărilor lui Bridget, Lucy luă copilul şi o urmă în casă. Irlandeza mergea cu pas apăsat în faţă, preluând controlul ca de obicei, arătând impresionantă şi importantă în fusta ei dreaptă şi închisă la culoare, lungă până puţin peste genunchi şi cu jacheta ei cu o croială pretenţioasă, cu pliuri la bază, care îi scotea în evidenţă formele. Pălăria mare şi înflorată era aşezată într-o parte pe părul ei roşu

ca focul, răsucit, îmblânzit şi prins sub ea, cu excepţia câtorva cârlionţi care reuşiseră să evadeze.

– Arăţi foarte bine, o complimentă sincer Lucy. E un compleu nou?

Bridget îşi continuă drumul.

– Nou şi scump, îi răspunse peste umăr.

– Aşa că înţelegi de ce nu vreau să fie murdărit cu pipi, nu?

Lucy înţelegea.

– L-ai cumpărat pentru o ocazie specială atunci?

– Sigur că da. Aştept un domn să vină să mă ia dintr-o clipă în alta. Aşa că, dacă ai ceva să-mi spui, va trebui să te grăbeşti.

Aruncând o privire plină de importanţă în spate, continuă:

– Trebuie să-ţi spun că am depăşit o mulţime de obstacole pentru a ajunge aici. Am luat autobuzul pentru prima dată de secole şi am mers o jumătate de milă pe jos... rahat de câine şi balegă de cal peste tot!

Se uită la pantofii ei cu toc mic.

– Trebuie să ştii că am cumpărat pantofii ăştia abia acum câteva zile. Este prima oară când îi port. Şi uită-te la ei acum!

Poseda un întreg arsenal de expresii, iar cea pe care o folosi acum era de nepreţuit.

– Va trebui să le dau un luciu înainte să plec.

– Ah! ăsta era deci motivul pentru costumul pretenţios şi pălăria cea nouă. Care va să zică ai un nou prieten?

Lucy o tachină.

– Şi cum e tipul?

Bridget îi atinse vârful nasului.

– O să afli destul de curând, răspunse ea secretoasă. Am să-ţi spun când voi fi pregătită, nu mai înainte.

Dând buzna în căsuţă în stilul ei caracteristic, Bridget umplu camera cu prezenţa ei, ca de obicei. O aşteptă pe Lucy să culce copilul, înainte să servească ceaiul. Băieţelul se mai agită puţin, apoi căzu secerat de oboseală.

– Dumnezeule mare, n-am mai văzut aşa ceva! Ai epuizat complet copilul, asta ai făcut!

Acum, că nu mai putea s-o tragă de pană, se aplecă şi-l sărută.

– E un prichindel aşa de zdravăn!

Deşi îndrăgea copiii de la distanţă, Bridget nu era făcută să fie mamă şi nu făcea un secret din asta.

– Să faci un copil este o bucurie, spusese odată cu o licărire în ochi. Să-i creşti, e sfâşietor, îţi frâng inima.

Lucy merse la dulap.

– Mare sau mic? o întrebă, cu paharul ridicat în aer.

– Vreau unul mare, începu Bridget, după care rectifică: Nu! Mai bine unul mic.

Un zâmbet mic şi şmecher apăru pe faţa ei frumoasă.

– Trebuie să am mintea limpede astăzi.

Aşa cum i s-a spus, Lucy turnă o măsură mică de gin şi i-l aduse.

– De ce? Ce se întâmplă azi?

Îi dădu paharul şi privi uimită cum Bridget ia o înghiţitură mică. Nu stătea în firea dragei ei prietene şi binefăcătoare să-şi bea ginul cu moderaţie. În mod normal, ar fi dat pe gât un pahar şi l-ar fi cerut pe al doilea înainte ca primul să fie complet înghiţit.

Bridget plescăi din buze cu plăcere şi îşi ridică privirea. După ce mai luă o înghiţitură mică, zâmbi spre Lucy cu minunaţii ei ochi verzi şi, ridicând din sprâncene sugestiv, spuse în şoaptă:

– L-am găsit pe bărbatul visurilor mele, chiar l-am găsit.

Expresia uşor îngâmfată de pe chipul ei spunea totul.

– Serios? spuse Lucy şi se aşeză. Deci chiar crezi că el este alesul?

– Oh, da. Pur şi simplu simt că el e alesul.

– Atunci spune-mi odată! Cine e?

Bridget deschise gura să răspundă, apoi se răzgândi.

– Mai întâi toarnă-ţi o cană cu ceai. Şi mai dă-mi şi mie încă un pahar la fel.

Îi întinse paharul.

– Brusc m-a lovit setea.

Ridică din umerii ei largi, în acel mod plin de regret cu care Lucy era atât de familiarizată.

Lucy nu-i spuse nimic, pentru că ştia că ar fi fost inutil. Luă paharul, îl umplu pe jumătate şi i-l dădu înapoi.

– Ar fi bine să fie ultimul. S-ar putea ca prietenul tău să nu aprecieze ca femeia lui să umble pe trei cărări.

Bridget sorbi puţin, ca o doamnă.

– De ce, păgână mică şi amuzantă ce eşti?

Mai sorbi o dată, de data asta mai lung.

– Asta am să apreciez singură, aşa să ştii!

Se aplecă spre ea, într-o manieră intimă.

– Mă bucur atât de mult că îţi place compleul! îi spuse. L-am cumpărat special pentru ocazia asta. Pe toate le-am cumpărat special.

Ridicându-se cu greu din scaun, îşi ridică fusta dezvăluind nişte coapse generoase, acoperite de cei mai fini chiloţei cu mânecuţă pe care Lucy îi văzuse vreodată.

– Mătase pură, ca să ştii! îi spuse Bridget cu ochii mari. M-au costat o mică avere. Ei bine, ce părere ai? Îţi plac? Crezi că lui îi vor plăcea?

Lucy rămăsese fără cuvinte şi îi mărturisi lui Bridget acest lucru.

– Ah, du-te şi pune de ceai, îi spuse Bridget dezamăgită.

– Dacă nu-i plac, cu siguranţă nu e bărbatul care mă aşteptam să fie.

Zâmbind pentru sine, Lucy se duse în bucătărie, unde puse apa la fiert şi prepară ceaiul. Apoi se întoarse în camera de zi cu o farfurioară cu prăjiturele.

– Mănâncă una din astea. Mai taie din tăria ginului.

Bridget izbucni în râs.

– Deci acum îmi spui tu ce să fac, nu? izbucni ea în râs. Am impresia că te întreci cu gluma, tinerico.

Lucy se aşeză în celălalt scaun şi se lăsă pe spate. Cu ceaşca de ceai în mână, aşteptă.

– Ei bine?

Bridget replică agasată:

– Ei bine, ce?

– Care sunt ultimele veşti?

În maniera ei repezită, Bridget trecu în revistă obişnuitele subiecte de bârfă.

– Micuţa Tillie a plecat într-o vacanţă de o săptămână la Lake District. S-a certat cu prietenul ei acum câteva zile şi spune că a terminat-o pentru totdeauna cu bărbaţii. Mereu spune asta, iar apoi o ia din nou de la capăt, cu un alt pişpiriu, bubos şi care nu e bun de nimic.

Inspiră, apoi continuă într-un ritm şi mai alert.

– Eu i-am spus: n-o să te înveţi minte niciodată, fato? Nemernicii nu vor decât ce ai în chiloţi. Dar ce, mă ascultă? Nu, sigur că nu mă ascultă!

Lucy era de părere că Tillie a procedat bine.

– O schimbare de peisaj îi va prinde bine. Lacurile sunt atât de frumoase! După ce se întoarce, poate să se mute cu mine dacă vrea.

Lucy vorbise deja despre asta cu draga de Tillie.

– Poftim? Să se mute cu tine? Bridget era îngrozită. Nu va face una ca asta! Am nevoie de ea acasă. Cât a fost plecată, am fost nevoită să chem o femeie nepricepută din cealaltă parte a Liverpool-ului.

Gemu lung şi agonizant.

– Nici nu merită să-ţi povestesc ce pacoste e. Trecându-şi mâna peste frunte, oftă: Uneori am impresia că m-am născut să fiu martir.

– Bridget, nu fi atât de dramatică!

Schimbând cu iscusinţă subiectul, Lucy o întrebă:

– Spune-mi, ce mai e nou?

Revenindu-şi rapid, Bridget începu să relateze următoarele ştiri:

– Îmi fac o baie nouă sus, îmbrăcată în marmură neagră şi cu cea mai bună mochetă crem. Mă stilez un pic, asta fac.

Îi făcu din nou cu ochiul şmechereşte.

– Asta îi va costa pe clienţi un bănişor în plus, pentru plăcerea lor.

– Şi altceva?

– Perdele noi în camera de zi, bineînţeles. Şi mă gândesc dacă să dărâm sau nu vechiul şemineu victorian şi să fac altul nou în loc...

Lucy ascultă cu răbdare în timp ce Bridget îi povestea despre toate schimbările pe care urma să le facă la casă.

– Cum spuneam, toate astea mă vor costa ceva bănet, dar nu contează. Clienţii vor plăti până la urmă, am eu grijă de asta.

– Şi cu fetele ce mai e nou?

Bridget luă o gură zdravănă de gin.

– Asta voiam să-ţi povestesc.

– Mandy doar ce-a plecat şi a rămas gravidă...

Trăgându-şi suflarea se lansă în discurs.

– De câte ori le-am spus: nu cumva să rămâneţi gravide! Dar ce, ascultă?

Dădu îndelung şi tremurător din cap.

– Nu, nicidecum. Ştiu că tu nu ai concepe să te lipseşti de Jamie, nici pentru tot ceaiul din China, dragul de el... Dar trebuie să recunoşti că nu e cel mai uşor lucru din lume să ai un copil fără inel pe deget, nu-i aşa? În orice caz, Mandy a noastră s-a hotărât să se mărite cu individul în chestiune, iar acum a plecat să-i cunoască familia, îţi vine să crezi una ca asta? Sigur că nu le va spune nimic despre ocupaţia ei şi nici despre logodnicul ei, care trebuie să recunosc, că e un tânăr drăguţ. Nu le va spune nici că aşteaptă un copil, altfel o vor crede o paraşută, ceea ce nu e.

Mai inspiră o dată, şi mai adânc.

– Mandy e o fată bună, mereu a fost. Ca să fiu sinceră, niciodată nu a fost încântată de ceea ce face, aşa că poate e mai bine că a plecat.

Lucy era încântată.

– Sper să nu uite să ne scrie.

– Sunt sigură că ne va scrie. Dar nu prea mă aştept s-o văd aşa de des pe la noi, pentru că tipul e francez, iar ea într-acolo a plecat, într-un loc ce se cheamă Montpellier.

Suspină.

– Iar eu am rămas la strâmtoare.

Lucy chicoti.

– Atunci va trebui să-l faci pe prietenul tău să te consoleze, nu?

Ar fi vrut să afle mai multe despre el, iar asta era o ocazie bună.

– Sunt sigură că m-ar consola dacă i-aş cere asta, veni răspunsul ei hotărâtă.

– Este un domn adevărat, binecuvântată să-i fie inima cea bună. Bridget îşi goli paharul şi i-l întinse, rugând-o.

– Mai îmi pui un strop? Hai, fi o prietenă adevărată şi trimite-mă la drum cu zâmbetul pe buze.

Dând din cap şi gândindu-se la faptul că Bridget nu se va schimba niciodată, Lucy îi mai turnă un pahar.

– Ce drăguţă eşti! spuse Bridget şi dădu ginul peste cap.

Când i-a întins însă din nou paharul, Lucy fu de neclintit.

– Nu! Nu voi fi responsabilă pentru distrugerea întâlnirii tale. Dacă mai vrei să bei, va trebui să te serveşti singură. Aş vrea să nu mai tragi concluzii pripite.

Bridget era indignată.

– Acum îţi dădeam doar paharul înapoi.

Un pahar în minus nu conta prea mult, pentru că, atunci când plecă o jumătate de oră mai târziu, pălăria îi stătea strâmbă pe cap, iar picioarele doar puţin nesigure.

– Ne mai vedem! îi spuse lui Lucy.

Apoi îşi ridică fusta şi sări în maşina decapotabilă.

Aterizând în scaunul pasagerului, depuse fără ceremonie un sărut zgomotos pe obrazul bărbatului de lângă ea. Un „domn“, într-adevăr; cu mustaţa lui îngrijită şi jacheta de culoare crem, arăta foarte elegant. Îi fierbea sângele în vene, pentru că, văzându-i pentru o clipă chiloţeii cu mânecuţă când a ridicat piciorul să urce în maşină, îşi luă libertatea de a-i mângâia coapsa îmbrăcată în ciorap, până sus, la portjartier, luând-o repede când o văzu pe Lucy care îi privea amuzată.

Înclină capul în semn de salut, iar el îi răspunse la fel.

– Ţine-te bine, drăguţa mea, îi spuse lui Bridget care se îmbujorase. Putem atinge şi treizeci de mile pe oră dacă îmi pun mintea.

Porni în trombă, cu scârţâit de roţi, cu Bridget râzând şi chiţăind ca o şcolăriţă prostuţă lângă el.

Lucy îşi stăpâni râsul până când îi pierdu din vedere, apoi izbucni isteric, imitând stilul bine ştiut al lui Bridget. Cât spera ca prietena ei să poată face această relaţie să funcţioneze! Tipul era o comoară. De nepreţuit!

Intrând în casă, îşi şterse lacrimile şi-şi mai turnă o ceaşcă de ceai.

– Treizeci de mile pe oră, sigur că da! gândi, iar apoi spuse cu voce tare: Nu ştiu dacă e atât de important să te ţii bine. După părerea mea, nu eşti în pericol să cazi, ci să-ţi pierzi drăgălaşii de chiloţei din mătase cu mânecuţă.

Izbucni din nou în râs. Priveliştea oferită de Bridget, bine îmbrăcată, cu pălăria ei strâmbă şi expunându-şi lenjeria intimă, şi tânărul dandy cu ochii ieşiţi din orbite la vederea acestei privelişti divine, era prea mult pentru Lucy. Râse atât de tare încât Jamie se trezi din somn.

Dar dacă Bridget era fericită, gândi ea în timp ce-şi luă fiul în braţe şi-l îmbrăţişă, atunci şi ea era fericită. Pentru că, dacă nu ar fi fost Bridget, ea ar fi fost de mult pierdută.

CAPITOLUL ZECE

În ziua următoare, săptămâna de lucru a lui Lucy începu din nou. Se sculă dis-de-dimineață, se spălă și se îmbrăcă, apoi făcu patul și luă copilul din pătuțul lui.

Apoi așeză băiețelul în scăunelul lui de lângă masă și îi pregăti terciul de ovăz. În timp ce el și-l întindea pe toată fața și pe mâini, ea își prăji o felie de pâine pe care întinse gem de căpșuni făcut în casă de Vicky.

– Mătușica ta Vicky face cel mai bun gem din lume, îi spuse copilului, care era prea ocupat să-și lingă degetele dolofane, ca să mai fie atent la ea.

– Va trebui să fii foarte cuminte, încercă ea să-l convingă. „E multă treabă de făcut în Long Field, la recoltarea cartofilor și e nevoie de tot ajutorul pe care îl putem primi. Cartofii sunt numai buni de cules", spune Barney. Plantele au murit și pământul e uscat și tocmai bun.

Aceasta urma să fie prima ei experiență în lucratul pământului și era nerăbdătoare să înceapă.

Aruncă o privire fugară către ceasul de pe consola șemineului.

– Trebuie să plecăm pe la șapte, zise ea mușcând o bucată mare din felia de pâine, așa ca mănâncă repede, micuțule, apoi iți dau să bei ceva, te spăl și putem pleca.

Întinzându-se peste masă, îl gâdilă sub bărbie, iar băiețelul chicoti.

– Vicky a spus că va pregăti un picnic pentru noi în pauza de masă. O să mâncăm lângă râu, așa a zis. O să fie încântător, nu?

De fapt, viața ei era pur și simplu minunată în perioada aceasta, încât aproape că nu-i venea să creadă că are atât de mult noroc.

În următoarea jumătate de oră Lucy își făcu treburile prin casă. Strânse masa și spălă vasele rămase de la micul dejun, în timp ce Jamie se juca. Apoi își luă fiul și-l spălă, se asigură că aveau tot ce le trebuie și îl puse în cărucior. Strânse cureluşele bine în jurul lui, îl scoase afară pe alee și apoi încuie casa în urma ei.

O porni pe drumul cailor care urca spre ferma Overhill și constată că înaintează destul de greu. Trebuia ba să împingă căruciorul, ba să-l tragă, până începură s-o doară mâinile de la umăr până la încheietură. Dar era o zi atât de frumoasă, încât toate acestea nu o deranjau deloc. În plus, micuțul Jamie se afla în elementul lui, râzând și chicotind până când într-un final adormi, iar ea nu mai auzi decât cântecul păsărilor și râul clipocind peste bolovani.

După ce traversară crângul, drumul deveni mai ușor. Bine bătătorită de călători și de localnici în aceeași măsură, cărarea șerpuită era pe alocuri aspră si bolovănoasă sub tălpi, dar în cea mai mare parte era ușor de parcurs. De acasă îi lua exact douăzeci de minute să ajungă până la fermă, Lucy cronometrându-se încă din prima zi.

– Vicky!

Făcând cu mâna în timp ce se apropia de casă, Lucy o văzu pe soția lui Barney care întindea rufe la uscat.

– N-am ajuns prea târziu, nu-i așa?

Făcând și ea cu mâna, Vicky își scoase cârligele de rufe din gură.

– Băieții au plecat deja la câmp, răspunse.

– Barney o duce pe Susie în oraș la cursul de confecționat pălării și după aceea vine imediat înapoi. Nu va fi nevoie de noi pentru o vreme.

Termină de întins rufele.

– Vai! Mă faci să-mi fie rușine! Arăți încântător, Lucy. Radioasă și proaspătă ca o margaretă.

Era cât se poate de adevărat. Lucy era foarte atrăgătoare în fusta aceea lungă și închisă la culoare și bluza albă și largă, haine pe care le purta la lucru. Și era ceva în felul în care își strânsese părul într-o coadă groasă, care o făcea să arate ca un copil.

– Dar uită-te la mine – mâinile înroșite de atâta frecat la cearșafuri în cădiță și cu părul răvășit în toate direcțiile. Cred că arăt groaznic, râse Vicky cu amărăciune.

– Nici vorbă de așa ceva, respinse hotărât Lucy. Se uită la părul ei mângâiat de soare și la minunații ei ochi de un cenușiu expresiv și văzu doar frumusețe și bunătate.

– Tu arăți mereu minunat, spuse ea foarte sincer. E adevărat ce zice Barney: n-ai putea să arăți altfel decât superb, chiar dacă ai veni direct dintr-o mină de cărbuni.

Vicky râse.

– Așa e Barney al meu, spuse ea. Se uită la mine prin niște ochelari frumos colorați, dar nu vede pădurea de copaci.

– Asta pentru că te iubește.

Lucy se întrebă dacă va găsi vreodată felul acela de dragoste.

– Nu am cunoscut pe nimeni care să-și iubească soția așa cum te iubește Barney pe tine.

Pentru câteva clipe Vicky nu avu niciun răspuns la cuvintele profunde ale lui Lucy.

– Îl iubesc la fel de tare, se destăinui ea încetișor. Câteodată mă înfricoșează felul în care Barney crede că vom fi împreună pentru totdeauna. Problema e, Lucy, că atunci când doi oameni sunt atât de legați unul de celălalt, așa cum suntem noi doi, nu se poate termina niciodată în mod fericit. Cineva e musai să fie îndurerat când se termină totul.

Când își ridică privirea, era un fel de gol în ochii ei gri.

– Vezi tu, când unul dintre noi nu va mai fi, celălalt va fi complet dezorientat.

Lucy se miră de câtă durere era în vocea lui Vicky, în ochii ei, în întreaga ei ființă.

– Niciunul dintre voi nu se duce nicăieri! spuse ea ferm, încercând să depășească momentul. În orice caz, nu înainte să-mi faci destul gem de căpșuni cât să-mi ajungă până la adânci bătrâneți.

Momentul trecu și Vicky râse cu voce puternică.

– Dacă îți place așa de tare, mai ia încă un borcan din debara.

Apoi aruncă cârligele în coșul ei mare și, luându-l sub un braț, apucă cu celălalt mâna lui Lucy.

– Să mergem! Avea un zâmbet mulțumit. Apa e deja fierbinte în ibric, durează foarte puțin să clocotească din nou. Avem destul timp pentru un ceai până va trebui să ne suflecăm mânecile.

De fapt și Vicky și Lucy își suflecaseră deja mânecile în aceste ultime două ore și ceva. La fel de adevărat era faptul că o pauză cu o ceașcă de ceai și o șuetă între fete era binevenită, și chiar asta și făcură.

– M-a vizitat Bridget ieri, zise Lucy, iar amintirea o făcu să zâmbească. Trebuia s-o vezi, gătită de sus până jos, cu haine noi și o pălărie de nici nu-ți imaginezi.

Vicky sorbi o gură de ceai.

– Și-a găsit un bărbat dichisit, nu?

Vicky era o femeie deschisă la minte, care o respecta pe Bridget pentru bunătatea ei și o trata cu căldură, în timp ce alți oameni din oraș o priveau de sus.

– Așa se pare.

În timp ce-și beau ceaiul, iar Jamie continua să doarmă, Lucy reînnodă bârfa. Amândouă sperau ca Bridget să-și găsească un bărbat care să aibă grijă de ea, pentru că era o femeie bună la suflet și nu mai era la prima tinerețe.

Douăzeci de minute mai târziu, cu ceaiul și bârfa terminate, se apucară de treburile zilnice; Lucy se ocupă de baia de la etaj și apoi schimbă paturile cu cearșafuri proaspăt spălate, în timp ce Jamie o „ajuta", iar Vicky se apucă de treburile de la parter.

Ceva mai târziu, cu casa sclipind de curățenie, porniră spre câmp, unde Barney și fiii lui ajunseseră deja la jumătatea plantației de cartofi. Înarmați cu furci ușoare, fiecare scotea la

suprafață comoara secretă a cartofilor, cea ascunsă sub solul fertil. Erau o frumusețe – nici urmă de putreziciune sau infestare – iar Barney era încântat. O recoltă bogată i-ar fi putut reda buna dispoziție domnului Maitland, care părea foarte preocupat în ultimul timp.

- RONNIE!

Vocea lui Barney se auzi strigând instrucțiuni către cei doi băieți.

– Lăsați prostiile și continuați-vă treaba.

Cu atâtea lucruri de făcut, Barney nu prea avea chef de purtări neserioase.

– Mai avem jumătate de plantație de terminat!

Spre deosebire de tatăl și fratele său Tom, Ronnie, cu o fire independentă și veselă, era foarte ușor de distras. Strângea cartofii în roaba umplută până la refuz cu saci, apoi o ducea în hambar, unde cartofii erau păstrați la răcoare și întuneric, iar pe drumul de întoarcere se ținea de năzbâtii, vorbind cu calul de pe tarlaua alăturată sau făcându-i feste fratelui său.

– E un băiat bun, comentă Vicky cu toleranță, în timp ce se apropia de ei împreună cu Lucy. Dar încă mai trebuie să se maturizeze.

Încântată că se află acolo, Lucy lăsă atmosfera s-o învăluie. Atentă la tot ce se întâmpla în jur, observă cu nesaț toate detaliile: silueta familiară a lui Barney, aplecat deasupra unui șanț lung, razele soarelui reflectându-se în vârful furcilor, cerul ce părea fără sfârșit și soarele strălucitor și cald. Aici, acum, era ca și cum ea, Jamie și familia lui Barney erau singurii oameni din întreaga lume.

– Frumoasă recolta, de cartofi anul ăsta!

Lucrând alături de Barney atâtea sezoane, Vicky vorbea din experiență.

Când îi veni rândul să care roaba, Barney strigă:

– Ați venit să priviți sau să munciți?

Se îndepărtă râzând și continuă:

– Nu-mi sunteți de niciun ajutor dacă ați venit doar să admirați priveliștea.

– Drac nerușinat! strigă Vicky în urma lui. Încă o observație de genul ăsta și poți să culegi cartofii singur, pentru că noi am fi mers mai degrabă în Liverpool, să colindăm magazinele!

Vicky și Barney puteau să-și arunce unul altuia insulte fără să se supere. Era o parte din felul profund în care se cunoșteau unul pe celălalt.

Orele treceau prea repede și fiecare experiență era unică pentru Lucy. Muncind și râzând, împiedicându-se în șanțuri și ridicându-se din nou, intrând în ritmul recoltatului, cu soarele mângâindu-i fața și cu briza vântului ca o alinare, ar fi vrut ca ziua să nu se mai termine.

– Abia aștept o pauză. Vicky se opri să-și șteargă sudoarea de pe frunte. Sunt extenuată.

Îi mângâie părul lui Jamie, când acesta scoase un țipăt arătând entuziasmat către un vierme. Erau înconjurați de păsări, care se năpusteau spre pământ în momentul în care erau scoși cartofii.

Puțin timp mai târziu, cu dureri în toate oasele, Barney luă o pauză pentru a-și întinde membrele. Scoțând ceasul de buzunar, îi aruncă o privire fugară.

– Doamne sfinte! De ce nu mi-a spus nimeni că e aproape ora unu?

Spre ușurarea tuturor, hotărî să se ia o pauză, iar apoi profită de ocazie și-și cuprinse soția după mijloc dându-i un sărut zgomotos.

– Sunt mândru de voi trei, zise către Vicky, Lucy și Jamie. Aș merge chiar mai departe și aș spune că sunteți la fel de pricepute ca bărbații...

În acel moment îl văzu pe Ronnie tolănindu-se ceva mai departe, la umbra unui copac.

– Și poate chiar mai bune decât majoritatea, adăugă el cu voce joasă, dar bine dispus.

Ronnie reacționă primul.

- Nu-i rău deloc, spuse nonșalant. I-a luat ceva timp lui Lucy să se învețe, dar a reușit până la urmă.

Au făcut treabă bună.
Thomas îi făcu tatălui său cu ochiul.
– De fapt, au făcut treabă așa de bună încât noi, bărbații, am putea pleca acasă și să le lăsăm pe ele să continue. Hai, Jamie.
– Aveți grijă să nu vă lăsăm noi pe voi trei să continuați singuri intră și Vicky în jocul tachinării. Uite.
Împinse către fiecare câte un pachet cu sandvișuri învelit în hârtie cerată.
– Astea ar trebui să vă facă să vă țineți gura o vreme.
Toți își scoaseră șorțurile de cules și își clătiră repede mâinile la stăvilar cu apă din ulciorul smălțuit, pentru ca apoi să se așeze și să-și desfacă fiecare pachetele cu mâncare.
Pauza, deși scurtă, fu foarte plăcută. Nu numai pentru că erau hămesiți, iar sandvișurile făcute cu brânză, șuncă și murături erau delicioase, dar și pentru că era o plăcere să fie împreună, iar ziua era fantastică.
– Și tu, Lucy? o întrebă Barney pe Lucy, care îi dăduse de mâncare băiatului, iar acum îi pregătea ceva de băut. i-a plăcut prima ta experiență în grădinăritul la scară mare?
– Este obositor, spuse Lucy, adăugând: Nu cred să fi avut atâtea dureri toată viața mea, dar într-adevăr Barney, n-am cuvinte să-ți spun cât de mult mi-a plăcut.
Își luă băiatul în brațe.
– Și lui Jamie i-a plăcut, spuse drăgăstos. Chiar dacă nu i-a convenit să stea prins în cărucior în majoritatea timpului.
– Ei bine, sunt mândru de tine. zise Barney, iar ceilalți îl susținură fără ezitare.
Când terminară de mâncat, Ronnie și fratele său plecară să facă o baie scurtă în râu, pentru a-și curăța trupurile de praf și murdărie.
– Nu stați prea mult, strigă Barney în urma lor. Și așa avem de lucru până la lăsarea întunericului.
În scurt timp, Vicky îi urmă cu farfuriile și tacâmurile.
– Mă duc să le clătesc un pic în apă, îi spuse lui Lucy. N-am chef să fim asediați de muște pe tot drumul spre casă.

Rămas singur cu Lucy și copilul care ațipise, Barney ajută la strânsul lucrurilor folosite la masă.
– Ce mai faci, întrebă el, sincer?
– Sunt bine, Barney, mulțumesc. Deși avea prieteni apropiați ca Bridget și fetele, Barney și Vicky erau singurele persoane cu care putea comunica cu adevărat; în special cu Barney. Avea un fel de a fi atât de natural în grija și atenția pe care le arăta, încât Lucy simțea că poate să-i destăinuie orice.
– Deci ai făcut un lucru bun când te-ai mutat în căsuță? Arătând obosit și sleit de puteri, se rezemă de copac.
– A fost cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată, și asta numai datorită ție și familiei tale, răspunse ea.
Scoțând o cârpă din buzunarul pantalonilor, Barney își șterse sudoarea de pe față.
– Și ești mulțumită să lucrezi acasă cu Vicky și să muncești la câmp, sub un soare de vară indiană? zâmbi el. Mi se pare că te cam exploatăm.
Lucy zâmbi.
– Sunt mai mult decât mulțumită, Barney. Nu știu cum voi putea vreodată să vă mulțumesc la amândoi.
– Nu e nevoie de mulțumiri, răspunse blând.
E mai mult decât de ajuns să te vedem zâmbind astfel și să știm că ești la casa ta. Barney se uită la ea și gândi că e o femeie încântătoare.
– Tu și Vicky nu puteți ști cât de mult m-ați, ajutat insistă ea. N-am fost niciodată atât e fericită.
– Așa și trebuie, să fii fericită.
Fiind cuprins de o criză de tuse, Barney se întoarse cu spatele, cu fața congestionată. Lucy îi dădu o cană cu apă. După ce se opri din tușit, i se adresă din nou, cu vocea încă puțin răgușită.
– Ai muncit bine azi, fetițo.
Nu se întoarse cu fața.
– Vreau să știi cât de mult apreciez asta.
– Barney, pot să vorbesc ceva cu tine?

Îngrijorarea din vocea tinerei îl făcură să se întoarcă spre ea.
– Sigur că poți. Ce s-a întâmplat?
Ezitând, ridică din umeri.
– Nimic, scuză-mă.
Dintr-odată i se părea prostesc să spună ce o preocupa.
Îngrijorat, el veni și îngenunche lângă ea.
– Haide, spune-mi, draga mea. Ce s-a întâmplat?
Lucy se uită la el, la fața lui cu trăsături puternice și blânde și la privirea încântătoare și își deschise inima în fața lui.
– Mi-e frică, Barney... mi-e atât de frică.
– Cum adică? De ce anume ți-e frică? Expresia feței i se înăspri.
– Nu s-a întors cumva netrebnicul acela de Trent, nu? Pentru că dacă te supără...
Lucy clătină din cap.
– Nu, nu s-a întors, cel puțin eu nu știu nimic.
Zâmbi amuzată, inima strângându-i-se la acea amintire.
– După modul plin de lașitate în care a fugit, nu cred că-și va mai arăta vreodată fața pe aici.
– Atunci de ce îți este frică?
Cu o voce joasă, îi spuse:
– Poate că ți se va părea ridicol, Barney, dar simt că sunt prea fericită. Și mi-e frică, pentru că ceva rău e pe cale să se întâmple, știu sigur.
– Draga mea Lucy! Vino încoace.
Luând-o în brațe, o ținu strâns la piept.
– Nu se va întâmpla nimic rău. N-o să permit asta – nici Vicky n-o să permită asta. Ce a fost rău a trecut. Cu noi ești în siguranță.
O îndepărtă puțin de el și o privi în ochi.
– Lucy, promite-mi că, de fiecare dată când vei fi îngrijorată, vei vorbi cu mine sau cu Vicky. Promite-mi că nu te vei teme niciodată să ne spui ce te preocupă.
Cu inima plină, Lucy încuviință încet cu un gest al capului.
– Foarte bine. Îi ciufuli părul și apoi îi dădu drumul.

* * *

Câteva minute mai târziu, la sugestia lui Barney, lăsă copilul cu el și se îndreptă spre râu. Aici, așezându-se în genunchi, își spălă de praf fața și gâtul. Unghiile îi erau negre de mizerie. Se va ocupa de ele mai târziu.

Tocmai își scutura apa de pe mâini, când auzi un zgomot de undeva din amonte. Își întoarse capul și acolo, unde apa venită din stăvilar se prăvălea cu zgomot și cădea printre bolovanii mari, îi văzu pe Thomas și pe Ronnie ieșind din apă, cu trupurile musculoase încântător de goale.

Până în acel moment, ea îi văzuse ca pe tinerii fii ai lui Barney și ai lui Vicky: Thomas, serios și profund, iar Ronnie nebunatic, un neastâmpărat gata să încerce orice.

Acum îi văzu ca pe doi bărbați în adevăratul sens al cuvântului și acest lucru îi zdruncină puțin simțurile.

Urcând spre locul unde își lăsaseră hainele, Tom și Ronnie se îmbrăcară cu cămășile și începură să se usuce, în timp ce Lucy, roșindu-se până în vârful urechilor, o luă la sănătoasa și nu se opri din alergat până ce nu ajunse la bază.

Era prima oară când vedea un bărbat dezbrăcat. Chiar și când Edward Trent făcuse dragoste cu ea, acesta nu făcuse altceva decât să-și desfacă nasturii de la pantaloni și să-i ridice ei fusta. Fiind virgină când l-a întâlnit, la douăzeci și șapte de ani, Lucy era, din mai multe puncte de vedere, neexperimentată sexual. Avusese parte numai de scurte acuplări cu Edward, care îi încinseseră sângele și în urma cărora se alesese cu un copil, dar bogăția și profunzimea legăturii fizice din cadrul unei căsnicii reprezenta pentru ea un teritoriu necunoscut.

Știa acum că, ceea ce trăise ea nu era așa cum trebuia să fie dragostea fizică; fusese doar pură poftă trupească și atât, și se simți rușinată că își imaginase vreodată că fusese ceva mai mult.

Când se apropie de fiul său care încă dormea în căruciorul lui, fu uimită să constate că Barney nu era nicăieri. Stătu o vreme

cercetând cu ochii împrejurimile. Era ciudat. Nu-şi închipuise că Barney ar pleca vreodată lăsându-l pe Jamie singur.

Dintr-odată, reuşi să-l audă, sau cel puţin auzi ceva, pentru că sunetele aspre şi supărătoare pe care le auzea nu puteau fi umane. Semănau mai degrabă cu plânsul unui biet animal prins în capcană.

Lăsându-l singur pe Jamie, merse cu grijă în direcţia de unde veneau sunetele şi acolo, îndoit de mijloc lângă tractor, era Barney. În mod evident suferind şi luptându-se să respire, oferea o privelişte înspăimântătoare. Lucy alergă la el.

– Barney, ce se-ntâmplă, pentru Dumnezeu?

Fără suflare şi extenuat, nu putea să vorbească, dar când se uită în ochii ei, Lucy văzu în ei întipărită frica, iar inima începu să-i bată nebuneşte.

– Nu-i... spune... lui Vicky spuse el.

Lucy nu răspunse. În schimb, îl susţinu până îşi reveni complet. Atunci, el repetă rugămintea.

– Lucy... nu trebuie să-i spui lui Vicky despre asta. Şi-ar face griji şi ar fi inutil.

Lucy nu era atât de sigură de acest lucru.

– Dar eşti bolnav! îi spuse ea blând. Nu puteai să respiri, abia puteai sta în picioare! Se speriase văzându-l aşa. Greşeşti, Barney. Dimpotrivă, Vicky ar trebui să ştie despre asta. Când văzu privirea plină de panică de pe chipul lui, îl linişti.

– Bine, n-am să-i spun. Dar tu trebuie să-i spui.

– Nu e nevoie! Barney îşi recăpăta puterile.

– Nu sunt bolnav. Este ceva legat de recoltarea cartofilor. Nu-mi priesc. Ceva îmi intră în plămâni şi-i blochează, mă împiedică să respir şi mă face să mă simt rău. Vine pe neaşteptate şi dispare la fel de repede. Cum am spus, nu ai de ce să-ţi faci griji. Acum hai să ne întoarcem la copilul tău, fetiţo. Îmi pare rău că l-am lăsat singur, drăguţă. N-am vrut să-l trezesc, înţelegi?

– Bine, Barney, dacă tu eşti sigur de asta.

Văzuse cât de agitat devenise când crezuse că ea ar putea să spună totul familiei.

– Uită-te la mine, Lucy.

Ridicând braţele, le puse pe umerii ei.

– Poţi vedea şi singură că acum sunt ca nou. A fost o criză de tuse, asta-i tot. Nu vreau ca Vicky sau altcineva să se îngrijoreze pentru o nimica toată.

Lucy nu protestă. De fapt, era uimită de cât de repede îşi revenise. În urmă cu un minut arăta atât de rău încât se temuse pentru viaţa lui, iar în minutul următor părea sănătos.

– Eşti sigur că eşti bine?

El dădu din cap.

– Cum am spus, sunt ca nou.

Crezând că poate a exagerat, Lucy îl crezu pe cuvânt. De altfel, deşi culoarea nu-i revenise complet în obraji, chiar părea că se simte bine acum.

Barney îi atrase atenţia asupra celor trei siluete care se apropiau; cei doi fii în faţă, evident neştiind că mama lor îi urma îndeaproape.

– Nu uita, insistă Barney. Nicio vorbă.

În timp ce se uitau peste câmp, văzură silueta unui bărbat care stătea sub crengile lăsate ale unui copac.

– E şeful, a venit să ne supravegheze, spuse Barney în glumă.

În timp ce Leonard Maitland se uita la Vicky şi la băieţi, Lucy şi Barney se uitau la el.

– Ce Dumnezeului pune la cale?

Ca şi Lucy, Barney era intrigat.

– Bănuiesc că a ieşit la o plimbare lungă, iar acum se odihneşte la umbră, răspunse ea.

Barney râse.

– E posibil, remarcă el, apoi, fără să creadă cu adevărat ce spune, adăugă: De asemenea, se uită lung la femeia mea.

Băgându-şi mâinile în buzunare, păru să se mândrească.

– Ar fi trebuit să-i spun, zise el relaxat.

– Ce să-i spui? Lucy nu observase că Leonard Maitland se uita mai ales la Vicky. Dar acum putea să vadă că, în timp ce se adă-

postea de arşiţă, Leonard Maitland părea într-adevăr numai preocupat de Vicky care, inconştientă de acest interes, îşi văzu de drum, cu farfuriile legănându-i-se în braţe şi având ochi numai pentru Barney.

Ca mâţa care a mâncat frişca, Barney avea un zâmbet cât toată faţa.

– Ar fi trebuit să-l avertizez, spuse el.

– Toţi bărbaţii care au văzut-o vreodată pe Vicky a mea, s-au îndrăgostit de ea până peste urechi.

Ochii îi străluceau de bucurie în timp ce o privea apropiindu-se.

– Şi ea nu m-a vrut decât pe mine... un muncitor la fermă care nu are nimic şi nici nu va avea vreodată.

Făcu ochii mari, plin de uimire.

– Nu voi şti niciodată ce a văzut la mine.

Cu vocea devenindu-i o şoaptă, vorbi ca pentru sine.

– Dar îi mulţumesc lui Dumnezeu că mi-a scos-o în cale.

Ca de obicei, de fiecare dată când era martoră la dragostea dintre aceşti doi oameni, Lucy se simţea umilită. Vedea veneraţia în ochii lui Barney şi bucuria pe chipul lui Vicky, când îi făcu cu mâna.

Poate că Vicky era conştientă de prezenţa lui Leonard Maitland, sau poate că nu. Dar nu avea ochi decât pentru Barney. Barney, bărbatul ei, averea ei. Ea era o parte a monedei, el cealaltă.

– Uite, acum pleacă!

Lucy îi atrase atenţia asupra siluetei lui Leonard Maitland care se retrăgea.

Barney nu făcu niciun gest atunci, dar observă cum Leonard Maitland se uita încontinuu înapoi la Vicky. Cine îl putea condamna, se întrebă Barney, în timp ce-şi mută privirea tandră asupra femeii bune şi drăgăstoase pe care o adora.

Vicky arăta întotdeauna încântător, gândi el. Dar astăzi era mai frumoasă ca oricând, cu vântul jucându-se cu tivul fustei, ridicându-l şi învârtindu-l, cu părul auriu uşor dat la o parte de pe faţa fericită, oh, şi zâmbetul acela. Chiar şi acum, după atâţia ani, abia îi venea să creadă că Vicky era soţia lui. Din momentul în care o

văzuse, nu mai dorise pe altcineva. Şi nu va mai dori niciodată pe nimeni, pentru că genul de dragoste pe care îl împărtăşeau apărea o singură dată în viaţă.

Puţin după aceea, sosi Adam, prietenul lui Barney.

– Am terminat de acoperit prispa lui Widow Mason, îi spuse lui Barney, aşa că mă întrebam dacă nu ai nevoie de încă o pereche de mâini.

Barney îi mulţumi.

– Cu cât suntem mai mulţi, cu atât ne veselim mai tare, amice, spuse el, iar prietenul lui îşi dădu jos vesta şi se apucă de treabă.

Obosită şi transpirată sub soarele fierbinte, Lucy uită în curând de Leonard Maitland şi aparenta lui pasiune pentru Vicky. Barney însă, din motive întemeiate, o păstră în minte.

* * *

Leonard Maitland simţea nevoia să bea ceva.

Grăbindu-se să ajungă acasă, obosit şi înfierbântat, se grăbise să intre în casă, închisese uşa ca să se izoleze de lume, iar acum se servea cu puţin whisky.

– Dumnezeu ştie ce au gândit despre mine mormăi, dând pe gât băutura.

M-au văzut stând acolo, holbându-mă la nevasta altui bărbat ca un nebun amorezat.

Adâncit în gânduri, se plimbă prin cameră, cu imaginea lui Vicky persistându-i în minte: alergând, împiedicându-se, râzând, ea era esenţa feminităţii. Dar avea alte treburi mai urgente la care să se gândească. Cu câteva zile în urmă primise o scrisoare din America, în legătură cu averea răposatului său bunic din Boston, Massachusetts. Se părea că va trebui să lupte ca să păstreze casa şi pământurile bătrânului. Se întâmplau lucruri care puteau să ducă la finalizarea în mod diferit a situaţiei. Dacă lucrurile se derulau într-un anumit fel, atunci însemna că va trebui să vândă tot ce avea în ţara aceasta şi să înceapă o nouă viaţă acolo.

Leonard petrecuse în copilărie luni întregi cu bunicul din partea mamei, Farley Kemp, la ferma sa de o mie de acri. Îi plăcea acolo, deşi moştenirea sa englezească îl lega de pământurile de aici, la est de Mersey.

Se gândi puţin. Dacă ar fi plecat în America, ar fi luat-o pe Patricia cu el? Şi cum rămânea cu Barney şi cu familia sa... şi Vicky? Era adevărat că Leonard stătea bine din punct de vedere financiar, dar nu avea fonduri inepuizabile. Ultimul lucru pe care l-ar fi vrut, era să-l lase pe Barney fără slujbă, dar era posibil să nu poată evita acest lucru.

Dacă va fi nevoit, va lupta cu îndârjire să păstreze totul. Dar se întâmplau lucruri în America care făceau să nu aibă prea mult de ales. Dacă situaţia se rezolva într-un anumit fel, atunci ar însemna că va fi nevoit să vândă totul în Anglia şi să înceapă o nouă viaţă la Boston, în America.

Se gândi o clipă la această perspectivă. Aproape că i-ar plăcea provocarea. Ar însemna că ar putea să păstreze atât casa frumoasă a bunicului său, cât şi vasta proprietate. Bunicul său muncise şi ajunsese, dintr-un muncitor la fermă, să pună pe picioare cea mai de succes afacere din Boston. În plus, casa era minunată, caldă şi primitoare, plină de fericire şi mulţumire, o casă aşa cum el nu avusese niciodată.

Amintirile erau încă vii. Când era copil, cea mai frumoasă perioadă a anului era vizita la bunici. Acele uimitoare săptămâni petrecute acolo fuseseră cele mai fericite din viaţa lui. Bunicul îl lua cu el la plimbare pe pământurile lui, uneori călare pe calul lui, alteori alături de el, pe un ponei. Şi ce aventuri mai trăiau: se luau la întrecere, se urcau în copaci sau galopau până în vârful dealurilor, pentru ca bunicul să-i arate casa şi pământurile de sus. Şi nici chiar atunci nu reuşeau să vadă limita proprietăţii lui: pământurile care erau iubite şi îngrijite, casele şi reşedinţele fermei aşezate pe văi şi animalele cu sutele. Toate acestea, făcute cu greu şi cu iubire din nimic, numai cu puterea celor două mâini ale sale şi a inimii lui de leu.

Leonard închise ochii, emoţiile punând stăpânire pe el. Când soţia bunicului său s-a prăpădit, el şi-a pierdut rostul vieţii. Iar acum, toată averea, pentru care muncise din greu, era supusă unui mare risc.

Mergând spre fotoliu, Leonard se aşeză şi se uită în gol timp mult. Îşi adună gândurile şi hotărî ce trebuie să facă. Nu va lăsa să se piardă totul. Nu-i putea lăsa să-i ia moştenirea. Aici nu avea prea multe pentru care să lupte, dar putea să încerce să salveze visul bunicului său. Dacă i se va acorda şansa, asta va face! Ridicându-se din scaun, zâmbi, împăcat cu sine.

– Cred că e timpul să încep o nouă viaţă, să pornesc într-o nouă direcţie. Sunt puţine lucruri care mă ţin aici. Am mers cât am putut de departe, iar acum a venit timpul să mă confrunt cu o nouă provocare.

Băgând mâna în buzunar, scoase dinăuntru un plic lung, cu un aer oficial şi cu un timbru american pe el. Despăturind scrisoarea, începu să citească:

Stimate Domnule Maitland,

Îmi face plăcere să vă informez că anumite chestiuni legate de proprietatea bunicului dumneavoastră, răposatul domn Farley Kemp, sunt acum clarificate. Mai rămân totuşi câteva chestiuni importante care reclamă urgent atenţia dumneavoastră. Întrucât sunteţi singura rudă în viaţă a decedatului, este imperativ să mă contactaţi cât de repede cu putinţă. Trebuie să ne stabilim o întrevedere, pentru a rezolva aceste chestiuni.

Aşa cum probabil că ştiţi, timpul este preţios, iar situaţia reclamă prezenţa dumneavoastră.

Aştept să primesc răspuns de la dumneavoastră cât mai repede.

Al dumneavoastră, cu sinceritate,
Justin Lovatt, Avocat

Leonard ştia scrisoarea pe dinafară, pentru că o citise continuu de când o primise. Mâine trebuie să aranjeze plecarea.

– Ce citeşti acolo?

Vocea Patriciei îl şocă şi-i scurtcircuită gândurile.

– Pat! Doamne sfinte, nu te-am auzit intrând.

Împături rapid scrisoarea şi o băgă în buzunar. Nu auzise taxiul trăgând în faţă.

Traversând camera, îl luă de braţ.

– E ceva ce ar trebui să ştiu, iubitule?

El râse nervos.

– De ce crezi asta?

– Pentru că în momentul în care am intrat, păreai foarte îngrijorat. Şi, întrucât voi deveni în curând soţia ta, ar trebui să ştiu ce te preocupă.

– Serios?

O supuse unui test.

– Şi dacă ţi-aş spune că s-ar putea să fiu nevoit să fac o alegere dificilă, o alegere care mi-ar putea schimba viaţa, ce ai spune?

– Depinde.

– De ce anume?

Devenind tot mai frustrată, se desprinse din îmbrăţişarea sa.

– Păi ar putea să însemne că şi viaţa mea se va schimba şi nu ştiu dacă aş fi foarte încântată.

– Nici dacă asta ar însemna că vom fi împreună? Nu asta contează cel mai mult când o femeie şi un bărbat sunt îndrăgostiţi?

Ceva în felul lui de a fi, în felul în care se uita la ea, o făcea să fie foarte agitată.

– Nu, răspunse defensiv. A fi îndrăgostit nu e totul. Ceea ce contează e ca amândoi să fim fericiţi.

– Da, fu el de acord, deşi îi simţea rezistenţa şi începea să-şi piardă curajul.

– Dar dacă alegerea pe care trebuie s-o fac nu e deloc o alegere, ci ceva ce mă simt obligat să fac?

Se gândi o clipă la asta, apoi, ca un copil care nu e sigur cum să răspundă, îşi folosi farmecele şi, ducându-se la el, îi trecu braţul pe după talie.

- Cred că ar fi mai bine să-mi spui ce citeai adineauri, se alintă ea.

- Mai bine nu, Patricia. Chestiunea nu e complet finalizată şi, oricum, s-ar putea să nu iasă nimic.

- Hmm. Nu ai de gând să faci ceva care m-ar face nefericită, nu, iubitul meu? insistă ea drăgălaş. Adică o să mă laşi să-mi spun şi eu opinia în alegerea asta a ta, nu-i aşa?

Ţinând-o la o distanţă de un braţ, el răspunse înţelept:

Sigur că vei avea ceva de spus. Dar, aşa cum am zis, s-ar putea să nu fie cazul să fac nicio alegere. Nu voi şti asta decât după întoarcerea din America.

America?

Dintr-odată, era toată numai zâmbet, fiind sigură că va merge cu el.

Ştiam că dacă voi insista îndeajuns, mă vei duce undeva, dar America!

Râse plină de entuziasm.

Ce aventură va fi! Când plecăm?

Văzând cât de încântată este, Leonard fu pe jumătate tentat să o ia cu el. Se gândi că dacă va vedea întinderea nesfârşită de la marginea oraşului Charlestown şi casa frumoasă pe care o construise bunicul său de-a lungul anilor, s-ar putea să-i surâdă ideea de a se muta acolo. Dar bunul simţ câştigă şi el spuse doar:

Îmi pare rău, Pat, dar voi fi ocupat cu treburi importante. Nu te pot lua cu mine de data asta. Este şi aşa destul de neplăcut că plec din Comberton în perioada asta a anului.

Haide, Leonard! Ce fel de afaceri trebuie să rezolvi, încât nu pot să vin şi eu? În fond, mai avem puţin şi ne căsătorim, nu?

Sigur că da, dar pur şi simplu nu pot să te iau, nu de data asta. Uite, când mă întorc, promit să mă gândesc la un sfârşit de săptămână la Paris. Ţi-ar plăcea asta?

– Nu, nu mi-ar plăcea. Aruncându-i o privire înghețată, se întoarse pe călcâie și se îndreptă spre ușă.

– Am de făcut cumpărături la Manchester. Cred că am să lipsesc cel puțin patru ore. Ar trebui să fie de ajuns de mult timp încât să te hotărăști dacă mă iei cu tine sau nu.

Când auzi ușa de la intrare trântindu-se, Leonard merse la fereastră, de unde o putu vedea pe Patricia urcându-se în taxi. Nu se uită înapoi, dar, cumva, asta nu-l deranjă deloc.

În schimb, scoase scrisoarea și o citi din nou.

– Nu, Patricia, spuse cu glas tare. Nu te iau cu mine.

Era hotărât. Motivul pentru care mergea în America era prea important. Acum nu era vorba numai de el și de Patricia.

Băgând mâinile în buzunare, începu să măsoare camera în lung și-n lat, cu gândurile și simpatiile puse la încercare. Decizia trebuia s-o ia singur. Dacă s-ar fi dovedit că, până la urmă, nu avea de făcut nicio alegere, atunci asta era situația. Dar dacă ar fi fost constrâns să aleagă, atunci va trebui să se gândească și la cei care ar fi, în mod inevitabil, afectați.

Oamenii care-i fuseseră loiali de-a lungul anilor, aceștia erau cei a căror soartă îl preocupa în acest moment. Se gândi la Barney, acel om bun, iar inima i se strânse. Apoi se gândi la Vicky, la faptul că probabil nu o va mai vedea niciodată, iar perspectiva aceasta era insuportabilă. Se surprinse căutând o soluție care i-ar permite să-i ia pe membrii familiei Davidson cu el, dar pentru moment acest lucru părea destul de nerealist.

Gândurile lui se îndreptară atunci spre viitoarea călătorie, iar inima i se strânse. Oricare ar fi fost rezultatul călătoriei peste Atlantic, mai rămânea problema cu Patricia.

Deocamdată nu hotărâse ce va face în legătură cu ea.

CAPITOLUL UNSPREZECE

La treizeci și nouă de ani ai încă trupul unei fetișcane. După ce se urcă în pat, Barney se rezemă în cot și se uită la soția sa cum se dezbracă. Nu se dezbrăca prea des în fața lui. Pentru un motiv sau altul, prefera să fie lumina stinsă și, de câte ori venea lângă ea dezbrăcat, se roșea și se ascundea, apoi alerga în pat.

Nu trebuie să-ți fie vreodată rușine cu corpul tău, îi spuse el acum. Ar trebui să fii mândră. Vocea lui scăzu la intensitatea unei șoapte blânde. – Ești foarte frumoasă, Vicky. Mereu ai fost.

După ce-și perie părul, se strecură în pat lângă el.

Nu sunt frumoasă, protestă ea, zâmbind însă. Crezi asta doar pentru că mă iubești... Așa cum eu cred că ești chipeș pentru că te iubesc.

Cu tandrețe, el îi puse degetul pe buze.

Nu.

Iar apoi, cu cealaltă mână dădu la o parte o șuviță de păr din ochii ei.

Ești într-adevăr o femeie atrăgătoare, draga mea. S-ar putea ca tu să nu-ți dai seama, dar eu văd asta, ca și toți bărbații care te privesc.

Termină, Barney!

Vicky se înroși de plăcere.

Ce vei mai spune când voi fi bătrână, știrbă și cocoșată ca o salcie?

Răspunsul lui fu s-o ia în brațe și s-o țină strâns, atât de strâns cât putea să-și țină un bărbat femeia iubită.

– Nimic din astea nu va conta, răspunse cu sinceritate, pentru că pentru mine vei fi mereu frumoasă.

În lumina lunii care intra pe fereastră, ea putu să vadă în ochii lui profunzimea iubirii lui și asta o impresionă profund.

– Te iubesc atât de mult, îi spuse ea și vocea i se frânse. Îi iubesc pe copii și iubesc viața pe care o ducem, dar nimic nu ar fi la fel fără tine.

Simți tensiunea din corpul ei și fu șocat.

– Hei! Se ridică, se uită la chipul ei trist și se temu – nu pentru el, ci pentru ea.

– Nu trebuie să vorbești așa. Ne avem unul pe celălalt și, cu voia lui Dumnezeu, vom fi împreună pentru mulți ani de acum încolo.

– Promiți? șopti ea. Promiți să nu mă părăsești niciodată?

Barney văzu cum apar lacrimile în ochii ei frumoși și fu profund mișcat când o lacrimă grea se prelinse pe obrazul ei.

– Nu pot să-ți promit asta spuse el, ștergând lacrima cu vârful degetului mare.

– De ce nu?

– Știi bine de ce, o admonestă el cu blândețe. Niciunul dintre noi nu poate ști ce ne rezervă viitorul.

Ea îl strânse și mai tare.

– Trebuie să-mi promiți, Barney.

– Ce-i cu tine?

Sărutând-o pe buze, se întrebă ce-i veni să-i ceară așa ceva.

– De ce insiști, când știi că o asemenea promisiune e imposibil de făcut?

Frica îl făcu să i se strângă inima. Oare l-a auzit în una dintre crizele lui de tuse? Oare știa cât de rău se simțise în ultima vreme? Oare i-a povestit Lucy despre ziua aceea când se afla la câmp și l-a găsit chinuindu-se să respire? Iar acum Vicky îi cerea să facă o promisiune de genul ăsta. Nu putea s-o facă. Și nu putea nici să dea glas temerilor sale.

– Promite-mi, Barney, îi ceru ea cu anxietate în glas. Promite-mi că nu mă vei părăsi niciodată și voi fi mulțumită.

Uitându-se în ochii ei blânzi, își văzu întreaga viață în ei, în răstimpul unei bătăi de inimă. Și, dintr-odată, teama pe care o simțise începu să se risipească.

– Promit, șopti el. Dacă va depinde de mine să stau cu tine pentru totdeauna, atunci așa va fi.

– Vezi? N-a fost așa de greu, nu? Ea zâmbi și, pentru nu se știe ce motiv obscur, el își regăsi liniștea.

Luându-i fața în mâinile sale, o sărută lung și cu pasiune. Ea îi răspunse lipindu-și corpul gol de al lui, împingându-se ritmic spre el și apoi retrăgându-se, până când el o trase sub el. Punându-și cu blândețe câte o mână pe picioarele ei, i le desfăcu.

Nu fu nevoie de cuvinte. Nu era nimic de spus, nimic din ce nu fusese spus deja de o mie de ori până atunci.

Îmbrățișați, făcură dragoste atât de minunat; nu așa cum făcuseră de atâtea ori, cu tandrețe, ci cu o pasiune sălbatică și cu o foame disperată și dureroasă, care îi împingea unul către celălalt, ca și cum n-ar fi vrut să se despartă vreodată.

Apoi se liniștiră. Cu trupurile dureroase și vibrânde, cu lichidele vieții curgând încă, rămaseră înlănțuiți. Își vor aminti această noapte toată viața; făcură dragoste ca niciodată până atunci, și Vicky îi smulse lui Barney o promisiune pe care știa, în adâncul inimii lui singuratice, că nu o va putea respecta.

* * *

Două zile mai târziu, într-o dimineață frumoasă și răcoroasă, Leonard Maitland se îmbarcă pe un vapor cu destinația America.

– O să lipsesc o vreme.

Cu o oră înainte de a porni spre docuri, îl chemă pe Barney la biroul lui de la conac.

– Tu te vei ocupa de tot, ca de obicei. Dacă vei întâmpina dificultăți, deși nu cred că acest lucru se va întâmpla, știi pe cine să contactezi!

– Da, domnule, știu, vă mulțumesc. Am numele și adresa lui.

Ca de obicei, Barney era bine organizat.

– Foarte bine! Așa cum ți-am explicat deja, agentul știe la fel de multe despre afacerile mele ca și mine și mă poate contacta orice s-ar întâmpla. Am aranjat să aibă cineva grijă de casă, așa că nu trebuie să-ți faci griji în privința asta. În linii mari, nu cred că vor apărea probleme.

– Vă mulțumesc pentru încrederea dumneavoastră.

De-a lungul anilor, Barney ajunsese să-l placă și să-l respecte pe acest om care era șeful lui.

– Fiți sigur că voi face tot posibilul pentru ca ferma să funcționeze cum trebuie.

– Știu asta, spuse Leonard. Te-ai ocupat excelent de afacerile mele când am fost data trecută în Boston. Acum trebuie iar să plec. Mă așteaptă o călătorie lungă.

Barney îl însoți până la taxi, Leonard ducându-și geanta și servieta, iar el urmându-l cu geamantanul.

– Călătorie plăcută! îi ură lui Leonard când acesta se urcă în mașină. Sper ca totul să meargă bine.

– Oh, și eu, Barney, îi spuse. Și eu sper asta. După ce-i făcu semn șoferului să pornească, Leonard o văzu pe Vicky îndreptându-se spre râu. Nu putu să-și ia ochii de la ea. Dacă Patricia i-ar fi semănat câtuși de puțin, gândi el, ar fi fost mult mai fericit.

Vicky văzu taxiul și făcu cu mâna, fața umplându-i-se de zâmbet.

Inima lui se încălzi. Cu chipul ei în minte, Leonard luă zâmbetul cu el, până la Boston, în SUA.

* * *

– Se pare că domnul Maitland a plecat la momentul potrivit.

Toată familia se adunase pentru cina de duminică, un eveniment important, cu masa clătinându-se sub greutatea unei bucăți mari de carne de vită parțial feliată, un jambon gata să fie tăiat, mai multe vase pline cu cartofi copți sau fierți, cu varză și cu

morcovi și o grămadă de budinci de Yorkshire, așa cum Lucy nu mai văzuse vreodată.

Mai erau și două vase mari cu sos pline pentru carne și unul cu sos de hrean pregătit în casă, acesta din urmă plăcându-i în mod special lui Lucy.

– De ce spui asta, tată? întrebă Susie, care era așezată lângă el și se servea deja cu o felie de carne de vită.

– Pentru că vremea stă să se schimbe, îi explică el. Îndată ce vântul rece va începe să bată din nord, te poți aștepta oricând să vină iarna.

Vicky îi dădu lui Susie peste mână.

– Nu te apuca să mănânci deja!

Îi făcu un semn lui Barney cu capul, iar el imediat își ridică privirea și se uită, pe rând, la toți cei așezați la masă. După ce captă atenția tuturor, își împreună mâinile, lăsă capul în jos și începu să spună rugăciunea.

– Îi mulțumim bunului Dumnezeu pentru recolta bogată și pentru mâncarea pe care o vom mânca. Dumnezeu să ne binecuvânteze familia și prietenii. Își ridică privirea și văzu că vasele și platourile cu mâncare începuseră deja să fie date din mână în mână.

– Măi să fie! îl apostrofă Vicky. Asta da rugăciune scurtă!

– Nu are nimic, replică soțul ei, punându-și o grămadă mare de varză în farfurie. A fost sinceră, iar noi suntem mai mult decât pregătiți să mâncăm din fructele muncii noastre cât sunt calde încă.

– De ce a plecat domnul Maitland în America? întrebă curioasă Susie.

Barney îi înmână lui Lucy vasul cu cartofi și-i adresă fiicei sale una dintre privirile lui nerăbdătoare.

– Cred că mi-ai pus întrebarea asta mai mult de o sută de ori, o certă el. Răspunsul e același ca și până acum: nu știm. În plus, nu e treaba noastră.

Ea insistă în continuare.

– Trebuie să fie ceva important, pentru că e a doua oară când se duce anul ăsta.

Dându-şi ochii peste cap, Vicky zâmbi spre Lucy, un zâmbet care spunea: stai să vezi cum va fi când fiul tău va începe să-ţi pună întrebări la care nu ai răspunsuri, te va înnebuni.

– Deci? Susie era ca un câine care roade un os.

– Deci, ce? întrebă Thomas, cu gura plină de carne pe jumătate mestecată.

– Nu vorbi cu gura plină! îl admonestă Vicky. Niciunul dintre noi nu vrea să vadă ce mănânci, mulţumim.

Lucy adora să ia duminică masa alături de familia Davidson. Era o familie adevărată, cu certuri, opinii diferite şi întrebări fără răspuns, şi chiar şi cu guri pline de carne pe jumătate mestecată.

– Cred că Susie are dreptate, spuse uitându-se la fată. Domnul Maitland trebuie să aibă afaceri importante de rezolvat, altfel nu ar fi plecat din nou, atât de curând.

Se grăbi să salveze o felie de cartof, care era cât pe aci să cadă din linguriţa lui Jamie. Băieţelul putea deja să mănânce destul de bine singur, dar acum se uita cu ochii mari la maimuţărelile lui Tom şi nu mai era atent la mâncare. Lucy îl ridică şi-l aşeză drept. Stătea în scaunul înalt pe care îl făcuseră pentru el şi se afla în elementul lui.

– Dar prima oară de ce s-a dus? Susie se juca în budinca de Yorkshire, rotind-o cu furculiţa şi ronţăind din bucăţile crocante.

– Hei! Ronnie se aplecă spre ea. Dacă nu vrei bucata aia de budincă, o mănânc eu.

Terminase deja trei bucăţi şi încă avea o foame de lup.

– Nu mai plimbaţi mâncarea dintr-o farfurie în alta! spuse Vicky ridicându-se de la masă. Mai sunt o groază în cuptor. Le aduc eu. Ceea ce şi făcu, iar Ronnie fură una cu furculiţa înainte chiar ca ea să ajungă la masă.

Vicky se aşeză şi continuă să mănânce, în timp ce Barney îi explica lui Susie:

– Vezi tu, draga mea, n-am discutat prea mult despre asta la momentul respectiv, aşa că probabil tu nu ştii nimic. Bunicul domnului Maitland a murit la începutul anului, iar el a trebuit să plece să aranjeze treburile.

Susie fu indignată.

– De ce nu mi-aţi spus nimic? întrebă ea supărată. Nu mai sunt un copil care trebuie protejat.

– Ştiu asta, îşi ceru scuze Barney. Dar nu e un lucru de care să discuţi cu plăcere, nu?

Susie ridică din umerii ei micuţi.

– Pe mine nu mă deranjează.

Ronnie interveni.

– Atunci de ce ai plâns până ţi s-au umflat ochii când ţi-a murit şoricelul?

– Asta e altceva.

Ochii lui Susie se umplură cu lacrimi.

– Bobby era prietenul meu.

– Sigur că era şi bineînţeles că ai plâns.

Barney îi aruncă lui Ronnie o privire de avertizare, înainte de a-şi întoarce atenţia asupra fiicei lui.

– Şi domnul Maitland a fost supărat din cauza morţii bunicului său. Numai că, atunci când e vorba de un om, sunt mai multe lucruri de pus la punct... documente legale, lucruri de genul ăsta. De aceea a plecat în America prima dată. În ceea ce priveşte motivul acestei ultime plecări, nu îl cunosc, dar bănuiesc că are de-a face cu moştenirea bunicului său. Vezi tu, domnul Maitland a fost crescut în Boston. Şi-a petrecut cea mai mare parte a tinereţii acolo, după ce părinţii lui au murit. Şi, din câte mi-a povestit, a savurat fiecare moment trăit acolo.

Terminând primul fel şi aşteptându-l răbdător pe al doilea, Thomas se adresă tatălui său:

– Din câte îmi amintesc, mi-ai spus că bunicul lui avea sute de hectare de pământ şi o fermă foarte mare?

– Aşa e, răspunse Barney, aşezându-şi cuţitul şi furculiţa deoparte şi scoţând un oftat de satisfacţie.

Ronnie interveni în discuţie.

– M-am întrebat adesea de ce a plecat, dacă îi plăcea atât de mult acolo.

– Pentru o aventură! spuse Lucy. Mi-am dorit dintotdeauna să văd lumea. Poate că domnul Maitland şi-a dorit acelaşi lucru în tinereţe, aşa că, atunci când i s-a oferit şansa, a profitat de ea.

Această remarcă atrase o altă întrebare din partea lui Ronnie.

– Câţi ani are acum? îl întrebă pe Barney.

– Nu sunt foarte sigur.

Barney îşi aminti din nou momentele în care domnul Maitland i-a destăinuit o mulţime de lucruri.

– Nu e cu mult mai în vârstă decât mine – patruzeci şi trei, patruzeci şi patru de ani, poate.

– Frate! mormăi Susie. E antic.

În timp ce Lucy râdea, Vicky mimă indignarea.

– Hei, domnişoară, să ştii că eu şi tatăl tău avem încă sufletul tânăr.

Barney izbucni în râs.

– Ne dor toate, ne lasă şalele, avem bătături la picioare, dar, aşa cum spune mama ta, suntem încă tineri în spirit.

Râseră toţi, inclusiv Jamie, ceea ce-i făcu să râdă şi mai tare. Budinca cu gem şi crema de ecler fură servite de Susie şi mama ei, iar apoi urmă luxul zilei de duminică, a câte unui pahar de vin de casă pentru fiecare; cu excepţia lui Susie, care mârâi şi se plânse, dar, cu toate astea, nu primi decât un sfert de pahar.

– E de ajuns să-ţi uzi puţin gâtul, spuse Barney ferm. Mai ai răbdare un an şi, dacă eşti norocoasă, poate vei avea voie o jumătate de pahar.

După ce se ridicară de la masă şi femeile începură să strângă, bărbaţii plecară să facă un tur al fermei, discutând despre planurile de a pregăti câmpurile pentru iarnă.

– Nu vor mai fi multe zile ca asta, spuse Barney, uitându-se la cerul fără nori.

Într-o străfulgerare de moment, se întrebă oare câte zile mai avea el. Până acum, reuşise să-şi facă treaba fără ca nimeni să nu bănuiască adevărul, dar în sufletul lui era convins că ceva era în neregulă cu el.

În ultima vreme, singura sa grijă era familia. Dacă s-ar întâmpla ceva cu el, ce efect ar avea acest lucru, pentru numele lui Dumnezeu, asupra lui Vicky? Doamne Dumnezeule! Nu suporta să se gândească la asta, aşa că alungă gândul din mintea lui.

Poate că, până la urmă, nu era ceva care să nu poată fi îndreptat. Dar nesiguranţa era cuibărită în suflet, mai ales pentru că încă nu ajunsese la doctor.

În altă ordine de idei, dar cu gândul cel rău prezent tot timpul undeva în subconştient, se întoarse spre fiul cel mai mic, Ronnie.

– E timpul să înveţi tot ce presupune munca la o fermă, fiule.

– Păi ştiu deja ce presupune, protestă el.

– Te-am ajutat de când eram mic, tată, la fel ca şi Tom. Te-am ajutat la recoltat, la mânatul oilor în ţarc pentru tuns şi am mers în spatele carului cu fân şi am făcut atâţia scripeţi, că le-am pierdut şirul.

Tom interveni.

– Tata se referă la treburile adevărate.

Ronnie râse.

– Eu credeam că asta fac.

– Şi ai dreptate, încuviinţă Barney, dar mai sunt multe pe care trebuie să le aflaţi amândoi.

– Ca de exemplu?

– Ca de exemplu să cunoşti un tractor ca pe propriul buzunar, să-i ştii fiecare părticică şi fiecare şurub, să ştii cum funcţionează motorul, ce sunet ar trebui să scoată când merge şi să fii în stare să-l repari când merge prost. Apoi sunt uneltele, trebuie să ştii pe care să le foloseşti şi când. Barney continuă: Când oile sunt aduse pentru tuns, stai cu ele. Vorbeşti cu cel care le tunde şi ai grijă ca

munca să fie făcută cum trebuie. Iar când el nu poate să vină, le tunzi chiar tu, altfel viermii le vor mânca de vii.

– Aşa e! exclamă Tom.

– Prima dată când am văzut o oaie cu spatele pe jumătate mâncat, n-am ştiut ce are. N-am ştiut că viermii pot să intre prin lână şi să-i mănânce carnea.

Ronnie rămase cu gura căscată.

– Dumnezeule! E îngrozitor!

– Uite că ai învăţat încă un lucru. Barney îşi scoase pipa, şi-o aprinse şi începu să pufăie.

– Trebuie deparazitate şi tunse. Este un adevărat ciclu şi, dacă nu este respectat, ceva nu va merge cum trebuie la un moment dat.

Scoase un rotocol de fum.

– Amândoi veţi fi buni fermieri, dacă vă doriţi asta. Dar mai aveţi multe de învăţat. Trebuie să ştiţi cum să vă pregătiţi de iernat, cum să vă comandaţi rezervele de hrană şi trebuie să fiţi mereu la curent cu noutăţile. Apoi e hârţogăraia, desigur! Hârţogăraia vă va ţine ocupaţi până la orele dimineţii, iar când veţi fi terminat, va fi exact ora de muls animalele. Oftă adânc şi-şi scoase pipa din gură.

– Nu e o slujbă pe care o poate face orice nătăfleţ – dacă o poate obţine – unde semnează condica numai dimineaţa şi seara.

Se uită de la unul la celălalt.

– Veţi munci cu pământul şi cu animalele, veţi fi la cheremul anotimpurilor.

Zâmbi mulţumit.

– E o muncă grea şi solicitantă, dar Dumnezeu mi-e martor că nu veţi găsi un mod mai plăcut de a trăi. Scoţându-şi pipa din gură, făcu o pauză, înainte de a spune pe un ton serios. Nu pot spune niciunuia dintre voi cum să-şi trăiască viaţa, nici nu mi-ar trece prin cap să fac aşa ceva. Poate că nu vreţi să munciţi pentru domnul Maitland şi să rămâneţi aici, în Comberton. Sunteţi fiii mei şi sunt mândru de voi, dar trebuie să vă trăiţi vieţile aşa cum credeţi de cuviinţă.

– Eu m-am decis deja ce vreau să fac. Thomas se gândise serios la acest lucru în ultima vreme. La început nu eram foarte sigur, dar acum sunt. Vreau să devin fermier. Vreau să trăiesc aşa cum aţi trăit tu şi mama.

Barney era încântat.

– Nu voi nega că am avut o viaţă frumoasă, mama voastră şi cu mine...

Ronnie îl întrerupse cu un zâmbet.

– Şi vă mai aşteaptă încă mulţi ani de acum încolo, nu, tată?

Surprins de remarca lui Ronnie, Barney se simţi tulburat.

– Da, băiete, aşa e... vor mai veni încă mulţi ani de acum încolo. Cu voia lui Dumnezeu, gândi el. Cu voia lui Dumnezeu.

– Şi eu la fel.

Ca şi Thomas, Ronnie nu observase privirea plină de regret din ochii tatălui său.

– Vreau să mă ocup de fermă şi de tot restul. Fie iarnă sau vară, e un mod minunat de a trăi.

Barney fu foarte emoţionat de faptul că cei doi fii ai săi găsiseră atâta mulţumire în felul lui de a trăi, încât îşi doreau acelaşi lucru pentru ei înşişi.

– Mă bucur, răspunse mulţumit. Era şi dorinţa mea ca voi doi să-mi călcaţi pe urme, dar trebuia să fie decizia voastră, nu a mea.

În acel moment, Vicky şi Lucy li se alăturară, cu micuţul Jamie mergând şovăielnic între ele.

Barney apucă mâna liberă a lui Vicky.

– Mai e vin de soc rămas de la cină, iubito?

– O jumătate de sticlă. Vicky îi strânse instinctiv mâna. De ce?

Chipul lui se lumină.

– Pentru că avem ceva de sărbătorit. Arătă spre fiii lui.

– Noi doi am vorbit mult şi des, întrebându-ne dacă băieţii vor alege să devină fermieri, iar în seara asta mi-au dat răspunsul.

Când zâmbetul lui Barney se lăţi, Vicky lăsă să-i scape un chiot de bucurie.

– Oh, Barney! Deci vor să fie fermieri, ca tatăl lor?

Cu ochii umezi şi o expresie care pendula între lacrimi şi râset, alergă şi-i îmbrăţişă.

– Sunt atât de fericită! Iar acum lacrimile începură să curgă. Ne gândeam că poate, într-un final, vă veţi hotărî să plecaţi în lumea largă şi să vă alegeţi alte ocupaţii, dar speram să...

Ronnie o ţinu în braţe ceva mai mult.

– Dacă o să plângi, s-ar putea să ne răzgândim. Încetează, mamă, îl sperii pe micuţ!

Râzând, îl ridică pe Jamie în braţe şi-i spuse lui Lucy:

– Hai să punem ceainicul pe foc şi să scoatem din nou vinul.

– Bună idee. Lucy merse la cei doi tineri şi le dădu câte un sărut. E o veste minunată.

Înapoindu-se în bucătăria casei, cu toată lumea aşezată confortabil, Barney umplu paharele şi Vicky le dădu mai departe.

– Un toast! Barney îşi ridică paharul zicând: Pentru a patra generaţie de fermieri din familia Davidson!

Se gândi cu mândrie la tatăl şi la bunicul său şi la cei care le precedaseră, toţi oameni aşezaţi, care trăiseră până la optzeci de ani. Iar acum, cei doi fii ai săi vor duce mai departe tradiţia familiei.

Sentimentul de mândrie era însă umilit de un regret.

Nu se putea opri să nu se întrebe dacă va apuca să vadă următoarea generaţie – să-şi vadă propriii nepoţi. Asta ar fi cea mai mare dorinţă a sa.

Cumva totuşi instinctul îi spunea că nu-i era scris să trăiască vieţile lungi ale strămoşilor săi.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Leonard Maitland petrecuse mai multe zile străbătând frumoasele străzi din Boston, mergând de la un birou la altul, încercând să-i îmbuneze pe creditorii furioşi şi confruntându-se cu probleme cu care nu credea că se va întâlni vreodată. De data asta nu avea nicio şansă să exploreze oraşul. Când străbătea acum străzile, se gândea cât de mult i-ar fi plăcut să vadă echipa de baseball Red Socks jucând în Fenway Park, aşa cum făcuse adesea cu bunicul său. Dar nu era timp pentru asta, nu era timp! Viitorul lui depindea de modul în care va reuşi să îndrepte sau nu lucrurile. Analizând totul cu avocatul care se ocupa de executarea testamentului lui Farley Kemp, fusese atât de ocupat, încât abia dacă reuşise să vadă câte ceva din jur.

Acum mergea spre biroul avocatului, pentru a pune cap la cap ultimele informaţii.

– Intraţi, domnule.

Deşteaptă şi eficientă, tânăra de la recepţie îi adresă cel mai dulce zâmbet.

– Domnul Lovatt vă aşteaptă.

– Îmi pare bine să te văd, Lenny. Intră, te rog.

Omul masiv, cu ochelari cu ramă de os, deschise larg uşa biroului său.

– Cred că mai pregătiţi ca acum nu vom putea fi vreodată.

Fiind un avocat respectat în New York înainte de căderea bursei, experienţa lui Lovatt în chestiuni legate de proprietate era de neegalat şi, deloc surprinzător, agenda lui era invariabil plină.

Arătând spre fotoliul mare din piele, îi spuse lui Leonard:

– Nu ştiu ce părere ai tu, dar mie mi-ar prinde bine o ceaşcă de cafea. O să cer să se facă, în timp ce tu te instalezi comod.

După ce spuse asta, apăsă un buton de pe biroul lui şi spuse:

– Clara, un ibric cu cafea, te rog. Clientul nostru s-ar putea să aprecieze, de asemenea, câteva dintre fursecurile făcute de mama ta, dacă au mai rămas.

Urmă o pauză, apoi:

– Grozav!

Întorcându-se la Leonard, avocatul luă un dosar gros şi-l împinse spre el.

– Totul e acolo – nume, adrese, mărimea datoriei şi termenii stabiliţi între părţi. Zâmbi îngâmfat.

– Am rezolvat multe probleme, am negociat cu creditorii, iar acum, întâlnirea fiind stabilită pentru mâine-dimineaţă, restul ar trebui să fie o simplă formalitate.

Leonard dădu din cap apreciativ.

– Ai rezolvat, fără îndoială, partea care trebuia restituită din afacerea acesta. Îţi sunt recunoscător.

Omul masiv se aşeză din nou în scaunul său.

– După cum ştii, serviciile mele nu sunt tocmai ieftine spuse cu un zâmbet dezarmant. Treaba mea e să ajung să cunosc inamicul. Odată ce ştii cu cine te confrunţi, te poţi pregăti pentru bătălie.

Îşi lovi nasul cu viclenie.

– Şi poţi să câştigi.

Leonard era agitat, dar îşi făcuse temele şi era pregătit.

– Păcat că lucrurile trebuie să meargă aşa.

Şi avocatul regreta situaţia creată.

– Ascultă, Lenny, cu respect faţă de testamentul bunicului tău, îţi spun că îmi pare rău că s-a ajuns la asta.

– A venit ca un şoc, murmură Leonard, cu privirea aţintită asupra documentelor din faţa lui.

– Mereu am crezut că Farley e un om bogat. Cel puţin a trăit ca un om bogat. M-a răsfăţat îngrozitor după ce părinţii mei au murit. Împreună cu bunica Sophie, a venit în Anglia să mă ia cu ei.

Un nod i se puse în gât. Îi muriseră părinţii când avea patru ani, într-o epidemie de gripă la Londra.

– M-a zdruncinat până în adâncul sufletului când mi-ai spus că se află în asemenea datorii. Era pe punctul de a pierde totul.

Când ridică privirea, durerea se putea citi pe faţa lui.

– De ce Dumnezeului trebuia să fie atât de mândru? spuse încet. Dacă mi-ar fi spus prin ce trece, l-aş fi ajutat. Dumnezeule mare, cred că toate astea l-au tulburat foarte mult!

– Am încercat de mai multe ori să-l conving să te contacteze, spuse cu tristeţe avocatul. Te-aş fi chemat chiar eu, dar mi-a interzis cu desăvârşire. Îşi aruncă braţele în lături, într-un gest de neputinţă. A insistat tot timpul să aibă totul sub control. Nu ştiam chiar totul despre afacerile bunicului tău, aşa că, bineînţeles, a trebuit să-l cred pe cuvânt.

În acel moment cineva bătu la uşă şi în birou intră tânăra pe nume Clara, ţinând în mâini o tavă pe care se aflau un ceainic mare cu cafea, lapte şi o farfurie cu fursecuri care arătau delicios. Turnă câte o ceaşcă la fiecare şi spuse cu un zâmbet:

– Să-mi spuneţi dacă mai aveţi nevoie de ceva.

Bărbatul masiv întinse farfuria.

– Un fursec?

Leonard luă unul.

– Cum a fost posibil ca bunicul meu să se lase acaparat atât de tare de jocurile de noroc? gândi el cu voce tare pentru a o suta oară, înainte de a lua o gură de cafea şi a muşca din biscuit.

– Îţi aminteşti că ţi-am povestit de cei doi fraţi irlandezi, pe care Farley i-a ajutat? întrebă avocatul.

– Cum au venit să lucreze pentru bunicul tău la câmp şi au apărut beţi într-o noapte, după ce pariaseră şi câştigaseră la cursele de cai. Bunicul tău a fost îngrozitor de singur în ultimii ani, după ce şi-a pierdut soţia. A găsit o distracţie binevenită la cursele de cai şi a avut câteva încercări norocoase, înainte ca totul să se ducă de râpă. Vezi tu, ca toţi practicanţii jocurilor de noroc, era mereu convins că următoarea lovitură norocoasă se află imediat după colţ.

Ridică din umeri.

– Un om atât de inteligent... Nu e primul care s-a lăsat furat de patima asta şi poţi să pariezi pe ultimul tău dolar că nu va fi nici ultimul. E un lucru trist, Lenny, dar se întâmplă.

În adâncul sufletului său, dacă era cinstit cu sine, Leonard nu fu foarte surprins de ceea ce-i spuse avocatul.

– Mereu i-a plăcut să parieze pe întreceri sportive, recunoscu el.

– Îmi amintesc că bunica i-a făcut morală odată, dar nu a constituit niciodată o mare problemă, nu atunci, în orice caz. Şi de ce l-au lăsat băncile să se îndatoreze atât de mult, pentru Dumnezeu?

Avocatul arătă spre dosarul de pe birou.

– După cum ai văzut, nu au fost doar bănci, deşi ele au fost, de departe, cei mai importanţi creditori. Domnul Kemp a împrumutat bani de la oricine i-a dat. Şi nimeni nu l-a refuzat, pentru că-l cunoşteau drept un om respectat şi demn de încredere, care conducea una dintre cele mai mari ferme din această parte a statului Massachussets. Criza financiară i-a afectat pe toţi aici, în State, aşa cum s-a întâmplat şi în ţara ta, iar oamenii ăştia îşi vor banii înapoi. Au nevoie de aceşti bani, Lenny.

– Iar acum, dacă nu cădem la o înţelegere, totul va trebui vândut. Leonard îşi aminti de locul unde şi-a petrecut atât de mulţi şi minunaţi ani în timpul copilăriei, iar faţa i se înnegură.

– Jur că mă voi achita onorabil faţă de oricine i-a împrumutat bani, dar în acelaşi timp mă voi lupta cât pot să păstrez pământul.

Celălalt bărbat auzi pasiunea din vocea lui Leonard şi văzu cum pumnii i se încleştară instinctiv.

– Am făcut tot ce am putut, îl asigură el. Mâine-dimineaţă vom afla dacă a fost suficient.

Plin de disperare, dar nu complet lipsit de speranţă, Leonard se întoarse la hotelul din Beacon Hill. Fusese atât de procupat, încât abia dacă observase frumoasele străzi pietruite şi casele mari şi vechi, care erau caracteristica acestui renumit cartier al Bostonului. Febril, îşi citise din nou notiţele, apoi le puse în servietă. Se uită la ceas şi, văzând că mai are destul timp până va veni ora de culcare, se îmbrăcă şi porni în căutarea celui mai apropiat bar.

Comandă o bere şi se aşeză la o masă în colţ, unde se gândi la iminenta şi importanta întâlnire cu creditorii. Cum vor reacţiona în faţa ofertei lui? O vor accepta ca pe cea mai bună variantă pentru ei? Sau vor insista ca moşia Kemp să fie vândută, iar suma obţinută să fie împărţită între ei?

Bându-şi berea, deveni tot mai nervos şi mai îngrijorat.

Dacă va merge totul rău?

Dacă moşia va fi scoasă la licitaţie şi va fi pierdută pentru totdeauna? Cu siguranţă nu şi-ar permite să liciteze pentru ea.

Dacă se va întâmpla aşa... dacă se va întâmpla altfel? Mintea lui era ca într-un vârtej.

Având în vedere că erau atât de multe în joc, ziua de mâine nu putea veni îndeajuns de repede.

* * *

În dimineaţa următoare, Leonard se dădu jos din pat, obosit din cauza insomniei şi nerăbdător să pornească la drum. Făcu un

duş, se bărbieri, îmbrăcă o cămaşă curată şi îşi puse o cravată scumpă din mătase, pe care i-o cumpărase Patricia. Se uită în oglindă şi dădu din cap.

– Doamne Dumnezeule, în ce hal arăţi! Cu cearcăne negre sub ochi şi smocuri de păr netuns care-i ieşeau pe după urechi, avea o înfăţişare jalnică.

– Leonard Maitland, arăţi ca dracu!

Dându-şi la spate smocurile de păr, îşi încheie sacoul, îşi îndreptă cravata şi se îndreptă spre ieşire. Era gata de bătălie. Cu gândul ăsta în minte, ieşi elegant din cameră.

Farley Kemp împrumutase bani din diferite surse, dar cea mai mare datorie o făcuse la o bancă importantă. Fusese stabilit ca întâlnirea să aibă loc acolo.

Portarul fluieră şi opri un taxi. Leonard îi dădu o monedă de zece cenţi pentru deranj, se urcă în maşină şi spuse adresa băncii. Aşezându-se pe banchetă, cu documentele cele mai importante în braţe, se uită pe geam la străzile din Boston, nevăzând însă nimic.

Odată ajuns la destinaţie, plăti taxiul şi se uită apoi cum se îndepărtează. Pentru un lung moment, plin de gânduri, rămase pe trotuar uitându-se în sus la clădire, o structură impozantă în care intrau şi ieşeau oameni de afaceri îmbrăcaţi în costume închise la culoare. Acesta era locul unde urma să se hotărască viitorul lui.

Când ieşi din lift, putu să audă forfota şi zgomotul mai multor oameni în aceeaşi încăpere, târâitul scaunelor şi sunetul paşilor. Iar când deschise uşa către birouri, aproape că le putu mirosi furia.

Brusc, liniştea se lăsă în cameră, în timp ce toţi ochii se întoarseră spre el. Agitat şi nesigur, salută cu o înclinare a capului, zâmbetul lui încrezător mascând tumultul interior.

– Foarte bine, domnilor.

Justin Lovatt luă cuvântul.

– Acum, că suntem toţi prezenţi, putem începe.

Toţi cei prezenţi se îndreptară către masa mare şi ovală din centrul încăperii. După ce luară loc, Leonard observă că unii dintre ei vorbeau încet, în timp ce alţii tăceau şi aveau pe chipuri expresii furioase şi mohorâte. Toţi aveau un singur scop: să-şi recupereze banii.

Când intră în cameră, privirea îi fu atrasă instinctiv de un bărbat masiv cu ochelari, care, părând să păstreze distanţa faţă de ceilalţi, se uita pe fereastră. El fu cel care acum dădu glas lucrului care era în mintea tuturor.

– Domnule Lovatt, înainte de a începe procedurile, aş vrea să vă spun un singur lucru. Tot ce vrem este să recuperăm ceea ce am împrumutat cu bună-credinţă.

Vocea lui era surprinzător de calmă şi de blândă.

– Toţi avem afaceri de condus, aşa că haideţi să începem.

Două ore mai târziu, încă „începeau".

După încă o oră, bărbaţii se ridicaseră în picioare şi cereau pe un ton ridicat că îşi vor fiecare cent înapoi şi că nu vor fi mulţumiţi cu jumătăţi de măsură. Puterea de convingere a lui Justin Lovatt nu reuşi să-i facă să se gândească şi la alte soluţii.

Extrem de frustrat şi pierzându-şi speranţa, Leonard ceru permisiunea să vorbească. Iniţial fu întâmpinat de vociferările haotice ale furioşilor care nu puteau fi liniştiţi, dar mai apoi, bărbatul masiv cu ochelari chemă la calm.

– Lăsaţi-l pe nepotul lui Farley Kemp să vorbească, spuse el cu fermitate. Nu e el vinovat pentru greşelile de administrare ale bunicului său, aşa că daţi-i o şansă. În felul ăsta nu ajungem nicăieri.

Ridicându-se în picioare între ei, Leonard se uită prin toată încăperea, la feţele acestor oameni pe care bunicul său îi cunoscuse atât de bine – bărbaţi care avuseseră încredere că le va restitui ceea ce îi împrumutaseră în bună-credinţă. Şi se simţi ruşinat.

Dregându-şi glasul, începu să vorbească.

– În primul rând vreau să spun că vă înțeleg mânia. Ați avut încredere în bunicul meu, iar el v-a dezamăgit foarte rău. Vă cer scuze pentru asta. Știu că, în ciuda crizei financiare, unii dintre dumneavoastră și-ar putea permite să piardă banii, dacă n-ar avea încotro...

Când începură să protesteze zgomotos, Leonard ridică mâna.

– Vă rog, fiți amabili și lăsați-mă să termin. Când deveniră din nou atenți, el continuă. Nu spun că veți pierde sau că ar trebui să pierdeți bani. Sigur că doriți să vă primiți banii înapoi și pe bună dreptate. Și mai sunt printre dumneavoastră oameni care nu-și permit să piardă sumele împrumutate. Știu asta și mă aflu azi aici, pentru a încerca să rezolv problema într-un fel sau altul.

Se uită la documentele din fața lui și îl copleși un sentiment de amărăciune. Reputația bunicului său era distrusă pentru totdeauna. Era în joc onoarea familiei și o datorie de plătit. Depindea de el să-i calmeze pe acești oameni care își puseseră încrederea într-un bărbat care îi trădase și care nu-și onorase datoriile.

Ce putea spune ca să-i îmbuneze? Cum putea să îndrepte lucrurile?

Era atât de adâncit în gânduri, încât nu-și dădu seama cât de lungă fusese pauza cauzată de lipsa lui de concentrare. Până când îi auzi foindu-se nerăbdători în scaune și le auzi șușotitul, pe măsură ce deveneau tot mai agitați.

– Ascultă, domnule Maitland! Ai banii sau nu, asta vrem să știm, spuse bărbatul cu fața palidă, îmbrăcat într-un costum gri, așezat la capătul mesei.

– Exact! i se alătură încă o voce.

– Ai adus banii noștri care ni se cuveneau din Anglia?

– Nu! răspunse cu sinceritate. Tare și clar, acest cuvânt tăios se auzi cu ecou în întreaga cameră, efectiv reducându-i la tăcere pe toți. Am bani pentru dumneavoastră, dar s-ar putea să nu fie ceea ce ați sperat.

– Ce dracu înseamnă asta?

Vocile începură să crească în intensitate.

– Dacă ai venit să ne faci să pierdem timpul, am putea să plecăm chiar acum. Tot ce vrem e să ne primim banii înapoi, fir-ar să fie!

– Domnilor, uitați cum stă treaba.

Leonard începu precipitat să le explice.

– Am o fermă în Anglia, pe care o pot vinde și mâine – și o voi face. Dar nu voi obține destui bani încât să achit toate datoriile. De când am venit aici, am strâns câți bani am putut, dar, chiar dacă mi-aș vinde ferma, tot n-ar fi de ajuns pentru a acoperi întreaga sumă datorată. Înainte de a începe toți să protesteze, continuă repede.

– Am calculat totul împreună cu domnul Lovatt aici de față, și în final a reieșit că veți primi înapoi șaptezeci la sută din suma datorată.

– Șaptezeci la sută! Vocile începură să protesteze din nou.

– La ce dracu folosește asta? Nu ne vom mulțumi cu mai puțin decât ne datorați! Plus dobânda!

– Deci n-am făcut decât să pierdem vremea? Ne-ați adus aici sub un pretext fals. Iisuse! Nu ești mai bun decât bunică-tu!

Furia amenința să se dezlănțuie.

În acest moment, Justin Lovatt se ridică și ceru să se facă liniște.

– Domnul Maitland a venit de departe și a trecut prin multe greutăți în încercarea de a achita datoriile familiei sale, care nu sunt, repet, nu sunt datoriile sale. Cred că sunteți toți suficient de maturi ca să apreciați ce a încercat să facă. Acum ați putea măcar să ascultați ce are de zis.

Ceva în cuvintele lui păru să-i liniștească și, cu ochii îndreptați spre Leonard, ascultară toți ce avu de spus.

Le spuse că nu poate face mai mult decât făcuse deja.

– Dacă veți aștepta ca moșia Kemp să fie scoasă la licitație, s-ar putea să obțineți chiar mai puțin decât vă ofer eu acum. Aveți în fața dumneavoastră copii care demonstrează că vă pot oferi șaptezeci la sută din sumele pe care le-ați împrumutat. Documentele sunt semnate, parafate și pot fi onorate. O licitație nu vă oferă această certitudine. Totul depinde de ziua aleasă și de numărul celor care doresc sau își permit să cumpere proprietatea. Așa cum ați simțit pe pielea dumneavoastră, valoarea proprietăților a fost grav afectată de criza economiei mondiale.

– Are dreptate.

Un bărbat care păstrase tăcerea până acum, luă cuvântul.

– Fermele sunt încă proprietăți foarte apreciate și, dacă ar fi vândute cumpărătorului care trebuie, am putea avea noroc. Dar dacă nu sunt destui cumpărători, care să ridice prețul... Ridică mâinile în semn de resemnare.

– După cum a spus și el, am putea să rămânem chiar cu mai puțin.

Văzând că sorții s-ar putea întoarce în favoarea lor, Justin Lovatt interveni.

– Domnul Maitland și cu mine vom părăsi încăperea pentru o vreme. Aveți toți copii ale documentelor în fața dumneavoastră, care vor atesta ceea ce am discutat până acum: șaptezeci la sută din sumele care vă sunt datorate, fără incertitudine și fără prejudiciu. Citiți documentele și, dacă doriți să acceptați, vom încheia afacerea în favoarea dumneavoastră.

Făcu o pauză, înainte de a continua pe un ton mai sobru.

– Dacă totuși veți decide să vă încercați norocul la licitație, atunci așa să fie. Întâlnirea se va termina în acel moment. După aceste cuvinte, îl chemă pe Leonard să-l însoțească și părăsiră încăperea împreună.

În holul exterior, Leonard dădu glas îngrijorării sale.

– Sunt câțiva acolo înăuntru care ar prefera să aștepte și să vadă ce se va întâmpla la licitație, spuse el. Și, cine știe, poate că proprietatea va scoate mai mult decât suficienți bani pentru a le plăti datoriile.

– Tot ce putem face e să așteptăm și să vedem. Decizia se află în mâinile lor, iar noi nu putem decât să ne supunem.

Justin era un avocat cu experiență. Mai întâlnise astfel de cazuri și nu se putea ști cum se va soluționa totul.

* * *

Au așteptat o oră și jumătate până bărbatul cu înfățișare ciudată, îmbrăcat în costum gri, ieși să le spună:

– Am luat o decizie... într-un fel.

Urmându-l în sala de consiliu, Leonard se uită spre Justin și spuse încet:

– Într-un fel? Justin dădu din cap, semn că nici el nu știa ce putea asta să însemne.

Când intrară în încăpere, își dădură imediat seama că erau toți mai relaxați. Bărbatul cel masiv chiar le zâmbi când se îndreptară spre locurile lor.

– Am parcurs toate documentele spuse el și era evident că l-au ales ca purtător de cuvânt și mă tem că încă vrem ce ni se cuvine.

Leonard simți că i se oprește inima în loc, apoi își reveni când auzi continuarea.

– Acceptăm oferta ta... dar cu anumite condiții. Se uită la toți cei aflați în încăpere, pentru a se asigura că nu s-a răzgândit nimeni între timp.

După ce încuviințară toți, continuă.

– Nimeni nu e pregătit să accepte mai puțin decât întreaga sumă împrumutată.

Inima lui Leonard se opri parcă din nou.

Bărbatul masiv continuă.

– În final vom accepta oferta dumneavoastră, cu condiţia legală ca restul de treizeci la sută să fie achitaţi într-o perioadă de doi ani. Deci asta e. Aceasta este decizia noastră unanimă. Fie o acceptaţi, fie ne încercăm norocul la licitaţie.

Dându-şi seama că răspunsul lor a venit ca un şoc pentru Leonard, Justin vorbi în numele său.

– Ştiţi cu toţii care a fost rolul meu în această afacere, le aminti el. Decizia nu-mi aparţine. Nu pot spune dacă domnul Maitland poate sau nu să îndeplinească condiţiile pe care le cereţi. Tot ce vă pot spune e că trebuie să ne consultăm. Vă rog să ne acordaţi douăzeci şi patru de ore să analizăm oferta voastră.

Liniştea se instală în încăpere şi toţi ochii se întoarseră spre Leonard.

Cu capul plecat şi inima grea, se simţea pierdut. Căuta cu frenezie o cale de ieşire şi nu găsea niciuna. Fusese pregătit să-şi vândă ferma din Anglia şi să împrumute bani pe deasupra, doar pentru a păstra ferma iubitului său bunic în familie, acolo unde îi era locul. Dar acum vedea cum pierde totul. Dacă le-ar fi acceptat cerinţele, acest lucru l-ar fi schilodit financiar.

Un sentiment al urgenţei îi electriză gândurile. Nu ai parte decât de un singur moment preţios, care îţi poate schimba cursul vieţii pentru totdeauna. Acesta era acel moment. Dacă nu fi profita de el acum, ştia că nu va mai avea parte de un altul.

Ridicându-şi privirea, îi văzu pe toţi aşteptându-i nerăbdători răspunsul.

Un soi de nebunie puse stăpânire pe el. Îndreptându-şi umerii, îi mulţumi lui Justin, apoi se întoarse şi cuprinse mulţimea de feţe care îl ţintuia cu privirea. Ultimul la care se uită fu bărbatul cel masiv.

– Vă accept oferta, spuse simplu.

Într-un fel sau altul, vă veţi primi banii înapoi.

Urmă un scurt moment de linişte, apoi se instală bunădispoziţia. Uşurarea pe care toţi o simţeau era palpabilă.

Bărbatul masiv veni la Leonard şi-l întrebă dacă poate să-i strângă mâna.

– Farley ar fi fost mândru de dumneavoastră, spuse încet.

– Noroc!

* * *

Următoarea zi, când se îmbarca pe vapornl care avea să-l ducă acasă în Anglia, Leonard se întrebă dacă nu cumva greşise. Nici măcar acum nu ştia cum va plăti datoria pe care o moştenise de la bunicul său. Cu toate acestea, îşi dăduse cuvântul. Banii erau promişi şi, cumva, va trebui să găsească o cale.

Cândva, ferma Farley Kemp fusese o afacere prosperă şi profitabilă şi ar putea redeveni din nou. Mai ales dacă l-ar fi luat pe Barney cu el, peste Atlantic. Lucrau bine împreună, el şi administratorul fermei lui. Dacă ar fi putut cineva să-l ajute să repună pe picioare moşia şi să redea locului strălucirea pierdută, acela era Barney Davidson. Şi găsea minunat faptul că o va avea pe Vicky aproape. Se gândise cu teamă că va fi nevoit să-şi ia rămas-bun de la ea.

Cu acest gând în minte, Leonard încuie cabina şi se îndreptă către cel mai apropiat bar, unde comandă un whisky mare.

– Îl merit, îi spuse barmanului. Tocmai mi-am asumat cel mai mare risc din viaţa mea!

CAPITOLUL TREISPREZECE

Leonard îi spusese Patriciei în ce dată se va întoarce și credea că o să-l aștepte atunci când va debarca la Liverpool. Din păcate n-o văzu nicăieri, deși așteptă aproape o oră mergând în sus și-n jos, cercetând fiecare stradă, pentru ca nu cumva să nu o vadă.

Până la urmă chemă un taxi și, dezamăgit și plin de amărăciune, călători singur spre casă. Știa că va găsi casa curată și totul pus în ordine, datorită femeii lui în casă, doamna Riley, care se îngrijea de tot, folosind-o pe Lucy Baker în fiecare sâmbătă la treburile mai mărunte. Cu toate astea, casa va fi rece și goală.

Ajungând la conac, plăti șoferului și intră în casă. Aroma caldă și autentică de pâine proaspăt coaptă îi umplu nările și-l conduse direct în bucătărie.

– Ia te uită, e tânăra Lucy! Era uimit s-o vadă, cu mânecile suflecate, tocmai scoțând din cuptor o pâine cu coaja crocantă.

– Bine ați venit acasă, domnule Maitland, spuse cu un zâmbet timid. Vicky s-a oferit să aibă grijă de copil, pentru ca eu să pot să trec pe aici și să vă pregătesc câte ceva de mâncare, după lunga dumneavoastră călătorie. Pe lângă pâine, mai este supă de ciuperci. M-am gândit că nu veți dori ceva greu, la o oră atât de târzie. Și am aprins focul la parter și în camera dumneavoastră, sper că e totul în regulă...

Părea neliniștită.

El zâmbi.

– E mai mult decât în regulă, este o primire minunată. Îți mulțumesc, draga mea, că ai fost atât de atentă.

Mai atentă decât așa-zisa sa logodnică, gândi el.

Lucy își scoase șorțul de bucătărie și merse să-și ia haina și pălăria.

– Să nu tăiați pâinea cât timp e caldă, îi spuse la plecare. Se va sfărâma și nu veți putea tăia felii drepte.

– Am s-o las să se răcească, promise el. Acum mergi acasă și odihnește-te.

Tot ce voia era să rămână singur, să se întindă în pat, să mănânce direct din tavă și să savureze o băutură tare.

– E cam rece afară. Îi ținu haina lui Lucy.

– Și la Boston se lăsase frigul.

– Noapte bună, domnule Maitland. Mă bucur că v-ați întors.

Lucy spera că nu se poartă prea familiar. Îl admira destul de mult pe Leonard.

El zâmbi.

– E minunat să fiu din nou acasă, îi spuse.

Când bătu ora zece în acea seară, Leonard făcuse deja baie și-și schimbase hainele, mâncase trei felii din cea mai bună pâine pe care o gustase vreodată, înmuiată într-un castron măricel cu supă fierbinte și groasă de ciuperci; totul spălat cu două cești de ceai și un deget din cel mai bun whisky.

Doamne, ce bine era să stea din nou în fața șemineului său! Căscând, tocmai se gândea să meargă la culcare, când fu luat prin surprindere în momentul în care ușa se deschise și intră Patricia, aranjată în frumoasele ei haine și fiind deosebit de frumoasă.

Torcând ca o pisicuță, îl cuprinse cu brațele sale.

– Miroși frumos, îi șopti, mângâindu-l și stârnindu-l profund. Mi-ai lipsit, iubitule.

Adunându-și tot curajul, el se retrase din îmbrățișarea ei.

– Serios? o întrebă cinic. Atunci de ce ai uitat că trebuia să ne întâlnim la docuri?

Ea oftă lung, iritată.

– N-am uitat, răspunse oarecum enervată. Numai că... ei bine, am mers la cumpărături. Voiam să arăt cât mai bine pentru tine. S-a făcut târziu, iar când am ajuns la docuri, tu trebuie să fi plecat deja.

– Deci mai degrabă ai merge la cumpărături decât să vii să te întâlneşti cu mine, am dreptate?

Chipul ei deveni ca de piatră.

– Nu. Dar chiar contează? Acum sunt aici, nu?

Patricia se îndepărtase când văzu că e supărat, dar acum se apropie din nou, ochii ei lacomi cântărindu-i corpul, iar mâinile neobosite atingându-l exact unde trebuia.

– Îmi pare foarte rău.

Îşi apropie buzele de urechea lui şi suflă uşor.

– Mi-a fost atât de dor de tine... Te doresc atât de mult...

Şi el o dorea. Pe tot parcursul şederii în Boston se întrebase dacă nu ar trebui cumva să rupă logodna îndată ce ajunge acasă. Dar acum, când ea era atât de aproape, iar nevoia lui era presantă, nu avea prea mult control. Era bărbat, cu foamea unui bărbat, iar ea era acolo, o femeie frumoasă, logodnica lui şi i se oferea.

Aşa că o luă de mână şi o conduse până la baza scărilor. Acolo o luă în braţe şi o duse în dormitorul lui, încălzit de focul pe care Lucy îl aprinsese mai devreme.

O duse înăuntru şi închise uşa în urma lor.

Şi nu ieşiră de acolo până dimineaţă.

* * *

Era opt şi jumătate în dimineaţa următoare, când o duse pe Patricia acasă la părinţii ei, în casa cea mare din cealaltă parte a Liverpool-ului.

– Ne vedem mai târziu, îi spuse ea. Vorbim atunci pe îndelete despre călătoria ta în Boston. Sunt sigură că tata îţi va împrumuta banii de care ai nevoie, iar atunci nu va mai fi nevoie să vinzi

ferma Overhill. Sau ai putea s-o vinzi oricum şi să începi o altă afacere, ceva care să nu aibă nimic de-a face cu agricultura. Cred că ar fi o idee bună, ce zici?

– Ţi-am spus deja că nu vreau să discuţi despre afacerile mele cu tatăl tău, spuse Leonard încordat.

– De ce nu?

– Din motive pe care nu le-ai înţelege. Femeia asta îl sufoca.

– Bine. Dar cred că eşti egoist. Dumnezeule mare!

– Cum ai spus şi tu, ne vedem mai târziu. Nu se simţi în stare să spună altceva pentru moment.

Pe când o privea intrând în casă, gândi:

– Cu cât vorbeşte mai mult, cu atât îmi dau seama că nu ne vom potrivi niciodată.

În acel moment, Leonard nu era preocupat numai de relaţia sa cu Patricia. Trebuia să se gândească la Barney şi la familia lui acum. Cum vor primi vestea că ferma va fi vândută? Şi care va fi răspunsul lui Barney când îi va cere să meargă cu el în America? Şi, chiar dacă Barney ar fi de acord, ce vor zice Vicky şi cei trei copii? Oare ar fi pregătiţi să-şi lase în urmă viaţa de până atunci?

Abia acum, după ce ajunsese acasă, Leonard îşi dădu seama ce pas important era pe cale să facă, renunţând la viaţa lui de aici, întorcându-se în Statele Unite, preluând afacerea plină de datorii a bunicului său şi luând-o din nou de la capăt, de la zero, deja înglodat în datorii.

În concluzie, nu ştia nici el pentru ce motiv, pornea într-o călătorie singuratică şi înspăimântătoare.

* * *

În dimineaţa zilei următoare, Leonard merse cu maşina la Liverpool. Ca întotdeauna, oraşul era un loc plin de oameni, zgomotos, în ciuda problemelor serioase ridicate de sărăcie şi şomaj.

Când găsi adresa pe care o căuta, Leonard luă curba şi parcă. Pe firma agăţată deasupra intrării în birouri scria:

W. H. Brewer & Fiul
Agenţi de vânzări terenuri

Leonard mai apelase la bărbatul înalt şi cu favoriţi, care îl întâmpină acum cu:

– Bună dimineaţa, domnule Maitland! Cum vă pot ajuta, domnule?

Trase un scaun pentru Leonard.

Domnul Brewer era întotdeauna foarte politicos, în special când avea de-a face cu un om care avea caracterul admirabil al domnului Maitland. În plus, Leonard era un client bun, care îşi mărise treptat proprietăţile până ajunsese în prezent să deţină un total de aproximativ 400 de acri.

În timp ce îşi dădeau mâna, îl informă pe Leonard:

– Dacă aţi venit în căutare de pământ, mă tem că nu este absolut nimic disponibil deocamdată. A investi în pământ a apărut ca o opţiune înţeleaptă în acest moment. Îl avem un minut, iar în următorul e luat. Iar preţurile sunt tot mai sus, deocamdată.

Leonard abia îşi putea ascunde încântarea. El evaluase pământul la un preţ mai scăzut, pornind de la calcule mai degrabă pesimiste.

– Pentru mine sunt veşti bune, răspunse. Am venit să-mi vând toate proprietăţile.

Celălalt fu vizibil şocat.

– Toate? Sunteţi sigur? întrebă. Ferma, casa şi dependinţele?

– Tot confirmă Leonard, deşi nu m-am hotărât încă ce voi face cu căsuţa bătrânului meu grădinar.

– Serios? Agentul era intrigat. Din câte-mi amintesc, era ceva mai mult decât o ruină, nu?

Leonard încuviinţă.

– Da, aşa e. Şi nu i-am adus îmbunătăţiri de când a plecat grădinarul, în urmă cu câţiva ani. E o casă foarte mică, cu un singur dormitor şi cu o bucătărioară în care un bărbat abia dacă se poate mişca. Îmi pare rău s-o spun, dar a fost lăsată de izbelişte. Micuţa grădină a fost năpădită de buruieni într-un mod ruşinos, iar întreaga construcţie e mai degrabă la pământ. Dar mă gândesc s-o păstrez, aşa că aş fi recunoscător dacă ai exclude-o din ofertă.

– Dar casa lui Barney Davidson?

Agentul ştia cât de mult îi aprecia Leonard pe Barney şi pe fiii lui.

– Să sperăm că nu va avea nevoie de casă, veni răspunsul. Am alte planuri, mai generoase, pentru el şi familia lui.

Îngândurat, domnul Brewer îşi mângâie barba.

– Cred că am putea obţine o sumă substanţială pentru toate astea. De fapt, aş putea să le vând şi mâine unui domn care căuta o proprietate ca a dumneavoastră. Dar ar fi cel mai bine să ne mişcăm cu mare atenţie, spuse cu înţelepciune.

– Bineînţeles că am să-l informez pe domn imediat, dar îi voi informa şi pe alţi clienţi de ai mei, care ar fi interesaţi să cumpere parcele mai mici de pământ, nu toată proprietatea.

Leonard ştia prea bine că ambiţiile cumpărătorului erau întotdeauna dictate de cantitatea de capital pe care putea s-o strângă. Se gândi la propriile lui circumstanţe. Dacă ar fi putut să plătească datoriile bunicului său fără să-şi vândă pământul, nu s-ar fi aflat în acest birou astăzi.

– Uneori, dintr-un motiv sau altul, un om poate avea nevoie mai degrabă de o bucată mai mică de pământ continuă agentul. Iar asta poate fi în favoarea noastră.

Îi explică.

– Am putea vinde, să zicem, trei sute de acri într-un singur lot sau, dacă preferi, am putea să-i împărţim, în unităţi mai mici. Astfel, am obţine o sută de acri, plus casa, ceea ce reprezintă în sine o mică fermă. Aşa am obţine mai mulţi bani din vânzare sau,

cel puţin, vom da naştere la o competiţie, ceea ce va atrage după sine un preţ mult mai atrăgător decât dacă am merge direct la domnul în chestiune şi i-am vinde întreaga proprietate.

Lui Leonard îi surâse ideea.

– Lasă-i să se bată pe el. Asta vrei să spui, nu?

Zâmbetul agentului era cu adevărat diavolesc.

– Bineînţeles, lasă-i să se bată pe el. De ce nu?

Aşa că începură să discute despre fapte şi cifre. După ce întâlnirea se încheie, Leonard îndrăznea să spere că, dacă totul va merge bine, ar putea chiar să le plătească creditorilor americani întreaga datorie, până la ultimul dolar.

Cu acest gând în minte, se urcă în maşină şi merse direct la ferma Overhill, unde o găsi pe Vicky cocoţată pe o cutie, cântând şi spălând geamurile. Când o văzu, Leonard încetini, starea lui de spirit înviorându-se şi mai mult la vederea siluetei mici şi familiare, cu părul ei lung şi mătăsos uşor învolburat de vânticelul răcoros. Acum, când se ridica pe vârful degetelor ca să ajungă în partea de sus a geamurilor, privirea lui fu atrasă de gleznele şi gambele ei subţiri şi bine proporţionate.

– Eşti un bărbat norocos, Barney Davidson, şopti, iar când ea se întoarse şi se uită direct la el, inima îi sări din piept atât de tare, încât abia mai putu să respire.

– 'Neaţa, Vicky.

Vocea nu-l trădă când coborî din maşină şi se îndreptă spre ea.

– Aş vrea să stau puţin de vorbă cu Barney. E pe aici?

– Îmi pare rău, domnule Maitland, e plecat la păşune, spuse ea, pregătindu-se să coboare de pe cutie.

Fu luată prin surprindere când Leonard îi cuprinse talia şi o dădu jos fără efort.

– S-a dus să verifice oile, spuse ea, cu faţa îmbujorată. Pot să mă duc după el dacă vreţi.

– Nu, e în regulă, spuse Leonard. Mai bine nu-l deranjez de la muncă. Ce am să-i spun, poate aştepta până diseară.

– Sunteţi sigur? Nu-mi ia mai mult de cinci minute să-l chem. Pot să vă servesc cu o ceaşcă de ceai înainte să plec?

Vicky era tot mai curioasă. Nu se întâmpla prea des ca şeful să vină la ei în miezul zilei ca să vorbească cu Barney.

– Nu, nu spuse el. Nu e nevoie. Dar spune-i, te rog, că am trecut pe aici şi că am de discutat despre ceva important cu el. Făcu o pauză, nu voia s-o sperie. Dacă nu te superi, Vicky, aş vrea să fii şi tu de faţă. De fapt, ceea ce am de spus vă priveşte pe toţi.

Văzându-i expresia îngrijorată, adăugă repede:

– Aş prefera să nu vorbesc acum despre asta, am să revin în jurul orei opt. Terminaţi de luat masa de seară până atunci?

– Păi... da, dar despre ce e vorba, domnule Maitland? Ce s-a întâmplat? Pare să fie ceva foarte serios.

– Nu ai de ce să-ţi faci griji, spuse el blând. Aşadar vorbim diseară. La revedere! Repede, înainte ca ea să mai pună alte întrebări, urcă în maşină şi demară, lăsând-o pe Vicky într-o stare de confuzie.

– E totul în regulă?

Lucy îl văzuse pe Leonard plecând, iar acum, observând că Vicky e adâncită în gânduri, că nu-şi reia cântecul vesel şi că a uitat complet de cârpa de şters geamuri, se alarmă.

– Mi-a spus să nu mă îngrijorez, răspunse Vicky, dar e ciudat oricum.

Îşi ridică privirea spre Lucy.

– Domnul Maitland a spus că are de discutat lucruri importante cu mine şi cu Barney.

Ridicând găleata, aruncă cârpa înăuntru şi intră în bucătărie.

– Mi se pare că e vorba de ceva foarte important, îi spuse lui Lucy. Se întoarce diseară, după cină.

– Măi să fie! Lucy devenise foarte apropiată de familia aceasta, de parcă ar fi făcut parte din ea, şi ceea ce-i afecta pe ei o afecta şi pe ea.

– Ce crezi că ar putea fi, de a venit aici la ora asta? Şi spui că se întoarce diseară...

Ceva nu era în regulă, gândi Lucy. Ceva mirosea urât aici şi, la fel ca Vicky, se temea şi ea.

Prietena ei începu să măsoare bucătăria în lung şi-n lat.

– Nu ştiu ce să fac, Lucy, spuse ea. Să mă duc să-i spun lui Barney acum sau să-mi continuu pur şi simplu treaba şi să-i spun când se întoarce?

– Vrei să ştii ce cred eu? întrebă Lucy.

– Bineînţeles!

– Fă exact ce ţi-a spus adineauri – aşteaptă până vine Barney acasă. Hai să bem un ceai şi să mâncăm un sandviş, cum facem mereu la ora asta. Apoi o să ne vedem de treabă şi o să-l lăsăm şi pe Barney să facă la fel. Spune-i diseară, dar nu înainte să termine de mâncat. Dacă-i spui înainte, o să fie atât de agitat, încât n-o să mai poată mânca.

– Ai dreptate, fetiţo, încuviinţă Vicky. Asta vom face.

În timp ce Lucy se duse să-l trezească pe Jamie, Vicky puse ceainicul pe foc. Doamne sfinte, urma să se întâmple vreun necaz? Tocmai acum, când totul mergea atât de bine. Se rugă ca vieţile lor să nu le fie tulburate.

În camera de zi, Lucy tocmai îl lua pe Jamie din pătuţ şi avea acelaşi presentiment sumbru.

– Domnul Maitland a fost aici, îi spuse micuţului Jamie. Se pare că are de discutat lucruri importante cu Barney şi Vicky. Nu-mi pot închipui ce poate fi, dar e destul de important, dacă se întoarce să discute cu ei diseară. Sper doar să nu fie veşti proaste.

Îl sărută pe cap şi-l aşeză pe oliţa lui smălţuită, pentru un minut sau două, mustrându-se pe sine că s-a gândit la ce-i mai

rău. Ar fi putut fi la fel de bine veşti bune. Gândindu-se la asta, îl luă pe băieţel şi merse la Vicky, care tocmai pregătea masa pentru ei trei.

În timp ce trăgea scaunul înalt lângă masă, Lucy comentă:

– Poate că domnul Maitland are dreptate şi n-ar trebui să te îngrijorezi. Vreau să spun că s-ar putea să aducă veşti bune diseară. Nu există niciun motiv pentru care ar trebui să fie ceva rău, nu?

– Nu, niciunul.

Chipul lui Vicky se lumină într-un zâmbet.

– S-ar putea să ai dreptate, fetiţo. S-ar putea să fie veşti bune. Femeia se linişti la auzul cuvintelor încurajatoare ale lui Lucy.

– S-ar putea să fie ceva legat de cumpărarea altui tractor sau poate că a trimis muncitorii să-i pună un nou acoperiş la casă. Dumnezeu ştie că a curs destulă apă prin el.

Râse scurt şi spuse cu haz:

– Barney l-a reparat de atâtea ori, încât începe să arate ca o cuvertură făcută din petice.

Se duse în bucătărie şi se întoarse cu o tavă pe care se aflau un ceainic cu ceai şi patru sandvişuri imense cu şuncă şi mirodenii, alături de un castron cu supă pentru copil şi un măr.

Vicky luă o muşcătură zdravănă din sandvişul ei. Vorbi şi râse cu băieţelul şi mama lui, dar în tot acest timp era preocupată de vizita lui Leonard.

Lui Lucy îi plăcea să pună binele în faţă.

Vicky, dimpotrivă, punea răul în faţă.

Se gândea, de asemenea, la acel moment neaşteptat în care şeful lor o luase de talie şi o coborâse fără cel mai mic efort pe pământ.

– Leonard Maitland este un om bun, îi spuse lui Lucy, neputând să renunţe la subiect pentru prea multă vreme. Nu-mi pot închiupui că ar putea să ne aducă veşti proaste.

– Ha! Lucy îi băgă fiului ei o lingură de supă în gură. Femeia aceea pe care a ales să şi-o facă soţie este ca o veste proastă. Bietul om s-a întors din lunga sa călătorie şi nu era nimeni cu el. Nu crezi că ar fi trebuit să-i vină în întâmpinare la sosire? Nu... Dacă e să mă întrebi pe mine, va avea o viaţă de calvar dacă pune un inel pe degetul acelei femei.

– Sper că n-o va face, spuse Vicky încet. E un om atât de încântător, merită să aibă o căsnicie reuşită.

– Ca tine şi Barney al tău, spuse Lucy. Dar nu toate căsniciile pot fi la fel de reuşite ca a voastră, să ştii.

– Eu am fost norocoasă, răspunse Vicky melancolică. Oh, Lucy, îl iubesc atât de mult! Nu ştiu ce m-aş face fără el. Dumnezeu a făcut un lucru minunat când ne-a adus pe mine şi pe Barney împreună.

Nu pentru prima dată, Lucy se întrebă dacă va cunoaşte vreodată o asemenea dragoste.

– Mă întreb ce face Edward Trent acum, spuse ea.

– Îţi pasă? Vicky era surprinsă s-o audă pe fată menţionând numele acelui bărbat.

Lucy dădu din cap.

– Nu. Ca să fiu sinceră, nu ştiu cum am putut vreodată să cred că îl iubesc.

– Măcar ţi l-a dăruit pe micuţul Jamie. Vicky ajunsese să-l iubească pe copil de parcă ar fi fost al ei.

Lucy se uită cu drag la fiul ei.

– Ştiu că e trist să spun asta, dar sper să crească fără să-şi cunoască tatăl.

Vicky văzu amărăciunea pe faţa lui Lucy şi schimbă intenţionat subiectul.

– Uite cât e ora! spuse ea. Hai să terminăm treburile în casă. După aceea, tu şi tânărul James ar trebui să mergeţi acasă, înainte să se lase întunericul. De altfel, trebuie să fii moartă de oboseală.

Cu spălatul tuturor geamurilor de la etaj şi schimbatul aşternuturilor de pe toate paturile, ai făcut treabă într-o zi cât în două. Sincer, nu ştiu cum m-am descurcat înainte să vii să lucrezi la noi. Îţi mulţumesc, draga mea.

– Eşti sigură? Era adevărat că o ajunsese oboseala şi că nu-şi dorea nimic mai mult în acest moment decât să se ducă acasă, pentru o bine meritată odihnă.

Cu toate astea, văzând cât de îngrijorată era Vicky, se oferi:

– Nu mă deranjează să rămân şi să te ajut la pregătirea mesei de seară. Sunt sigură că Barney sau unul dintre băieţi mă va însoţi până acasă.

Vicky dădu din cap.

– Să nu crezi că nu sunt recunoscătoare, îi spuse ea lui Lucy, dar îmi face bine să fiu ocupată. Până va fi gata cina, Barney va fi acasă deja. Imediat după ce va termina de mâncat, îi voi spune că domnul Maitland va veni în vizită.

În timp ce ajuta la strânsul farfuriilor, adăugă mai mult pentru sine:

– Abia aştept să aflu despre ce treabă e vorba, de nu putea să discute cu mine. Mai ales că a spus că vrea să fiu şi eu de faţă când vorbeşte cu Barney.

Peste puţină vreme, Lucy plecă, ţinându-l pe băieţel de mână. Nu era mult de mers până la căsuţă. Adesea lăsa căruciorul la fermă.

– Sper că totul va fi bine, îi spuse lui Vicky. Dacă ai nevoie de mine, ştii unde mă găseşti.

* * *

La opt şi jumătate, domnul Maitland sosi. Barney îl întâmpină şi îl conduse direct în camera de zi.

– Vicky mi-a spus că problema despre care vreţi să vorbim ne-ar putea afecta pe toţi.

– Aşa este, Barney. Leonard se uită prin cameră.

– Copiii tăi nu sunt aici?

Barney îi explică.

– Fiii mei au plecat la nişte prieteni la Liverpool, iar Susie ia cursuri suplimentare de confecţionat pălării. Nu e nevoie ca ei să fie aici. Dacă aduceţi veşti proaste, e mai bine ca Vicky şi cu mine să aflăm primii. Astfel, îi vom putea înştiinţa chiar noi pe copii.

– Înţeleg.

Leonard nu avea cum să ştie în ce fel toate acestea i-ar putea afecta pe copiii lui Barney. Chiar dacă Barney i-ar fi acceptat oferta, copiii ar fi putut s-o refuze.

– Luaţi loc. Barney îi arătă un fotoliu, în timp ce el şi Vicky se aşezară unul lângă celălalt pe canapea. Trebuie să vă spun că am stat ca pe ace de când mi-a spus Vicky.

Leonard luă loc. Se uită la amândoi, cum stăteau în faţa lui, oameni de calitate, buni la inimă, muncind cât e ziua de lungă, iar inima i se strânse. Trebuie să vă spun la amândoi... începu el.

Apoi:

– Aceasta nu a fost cea mai uşoară zi din viaţa mea.

Barney îl privi în ochi.

– Aşadar sunt veşti proaste?

– Presupun că depinde cum priveşti lucrurile. Leonard îşi alese cu grijă cuvintele, pe măsură ce vorbi.

– Am venit aici în seara aceasta în primul rând pentru a vă informa despre rezultatul călătoriei mele la Boston, iar în al doilea rând pentru a vă cere amândurora ceva.

Respiră adânc.

– Ceea ce am să vă spun, m-a preocupat mult în aceste ultime săptămâni. Va fi o uşurare să vorbesc despre asta. Eu nu sunt ca tine, Barney, spuse cu blândeţe. Mereu mi-a fost greu să-mi fac prieteni.

Zâmbi timid.

– De fapt, aş merge până acolo încât să afirm că voi doi sunteţi cei mai apropiaţi prieteni ai mei. Nu am familie – copii sau soţie cu care să mă consult – aşa că, atunci când am probleme, mă frământ adesea destul de mult.

Când Barney dori să spună ceva, el îi făcu semn să se oprească.

– Nu vreau să spui încă nimic, Barney. După cum ştii, am fost chemat la Boston să aflu condiţiile testamentului bunicului meu şi să închei anumite afaceri neterminate acolo.

Se uită în altă parte o clipă, cu ruşine parcă, iar apoi continuă cu voce joasă:

– A fost un şoc pentru mine să aflu că bunicul meu căzuse pradă jocurilor de noroc şi că, în momentul morţii, era înglodat în datorii, iar pământul şi proprietăţile sale erau pe punctul de a fi vândute.

Când văzu reacţia de uimire a celor doi, trecu repede la subiect.

– Asta înseamnă două lucruri spuse el, şi ambele vă vor afecta pe voi şi pe familia voastră, în cel puţin un mod.

Continuă cu multe detalii, spunându-le cum s-a întâmplat totul, despre cum a muncit în fiecare clipă disponibilă pentru a economisi cât mai mult posibil. Au fost făcute sacrificii şi propriul lui viitor, dar şi viitorul lor, se afla acum la răscruce.

– Îmi pare rău să vă spun că nu am altă opţiune decât să vând conacul şi ferma Overhill.

Nu exista alt mod de a le-o spune decât direct.

Rămas fără cuvinte la auzul acestei veşti, Barney se ridică în picioare şi, cu ochi îngrijoraţi, se uită mai întâi la Leonard şi apoi la Vicky. Cu faţa albă precum creta, luă mâna lui Vicky într-a lui. Profund îngrijorată, ea nu putu decât să lase chestiunea în mâinile bărbaţilor, sperând că ei ar putea salva ceva din acest coşmar.

Leonard ar fi dat aproape orice pentru a şterge privirea devastată de pe chipul lui Barney.

– Dacă ar fi existat orice altă cale, ştii bine că aş fi urmat-o spuse el, neajutorat, şi se întrebă dacă ar fi existat un mod mai blând de a le aduce vestea.

Continuă.

– Am multe contacte profesionale în lumea agriculturii şi creşterii animalelor şi sunt sigur că-ţi pot găsi un loc de muncă în împrejurimi, dacă asta îţi doreşti. Ştiu că nu va fi acelaşi lucru, pentru că ai trăit aici în toţi aceşti ani, dar e de ajuns un cuvânt din partea ta şi îţi voi găsi ceva, ştii bine.

Barney dădu din cap.

– Vă mulţumesc pentru asta spuse încet, dar aveţi dreptate, e o compensaţie mică. Sunt aici de atâta vreme... Mă simt de parcă aş fi trăit aici toată viaţa. Copiii mei nu au trăit în altă parte.

Leonard mai avea de spus un lucru înainte de a pleca.

– Ar mai fi o opţiune...

Anticipându-i cuvintele, Barney îl întrerupse:

– Dacă îmi oferiţi prima şansă de a cumpăra ferma, nu există nicio posibilitate să o cumpăr vreodată. Nu sunt un om cu bani, nu am fost niciodată. Am trăit mulţumit an după an, crescându-mi familia şi îngrijind pământul.

Leonard îl opri.

– Nu e vorba de asta, Barney. Ştiu că nu ai mijloacele necesare pentru a cumpăra ferma, altfel ar fi a ta. Ceea ce îţi cer acum necesită chiar şi o dedicaţie din partea ta şi a familiei tale.

– Ce vreţi să spuneţi?

Barney era derutat.

– Ce îmi cereţi?

Leonard se uită la Vicky. Cu faţa tristă şi încleştându-şi degetele în poală, era în mod evident profund afectată de evenimente.

– Am reuşit să salvez proprietatea bunicului meu, începu el. A fost nevoie de un efort considerabil, iar acum sunt mai plin de datorii cum nu am fost niciodată în viaţa mea. Dar nu puteam renunţa pur şi simplu, fără a face tot posibilul pentru a o păstra.

– Mă bucur pentru dumneavoastră, domnule Maitland.

Barney era foarte generos, în ciuda dezamăgirii suferite.

– Ştiu cât de mult iubeaţi locul acela. Aţi vorbit despre el de atâtea ori, încât aproape că am senzaţia că îl cunosc.

– Excelent!

Remarcile lui Barney îl conduseră pe Leonard la propunerea pe care voia să i-o facă.

– Ţi-ar plăcea să o vezi, Barney? Tu şi familia ta.

Se uită din nou la Vicky, care se agăţa de fiecare cuvânt al lui.

În timp ce Barney era deocamdată prea surprins, întrebă ea:

– Ce vreţi să spuneţi mai precis?

Pe un ton blând şi convingător, îi spuse la ce se gândise.

– Îmi doresc foarte mult să veniţi toţi cu mine. Aş vrea ca Barney şi fiii lui să mă ajute să conduc ferma, iar tu să te ocupi de casă. În ceea ce o priveşte pe tânăra Susie, există în Boston un număr mare de confecţioneri şi vânzători de pălării pentru femei, care ar putea s-o înveţe meseria, dacă asta vrea cu adevărat.

În timp ce amândoi păstrau tăcerea şocaţi, Leonard se aplecă în faţă, cu mâinile pe genunchi şi cu ochii încercând să-i convingă pe fiecare în parte.

– Barney, Vicky, vă rog să vă gândiţi bine la asta. Ar însemna enorm pentru mine dacă aţi fi de acord.

Când Barney luă cuvântul, o emoţie crescândă îi făcu vocea să tremure.

– Dar de ce? întrebă el. De ce mă vreţi pe mine şi pe familia mea, când aţi putea angaja acolo cele mai bune ajutoare?

Pe faţa lui Barney, Leonard putu vedea o minusculă sclipire de speranţă.

– Barney, oare nu ştii că tu eşti cel mai bun posibil? De aceea te vreau pe tine, pentru că îţi cunosc valoarea şi ştiu că ferma va fi pe mâini bune.

Deveni tot mai emoţionat.

– Nu numai că aş avea cel mai bun angajat posibil, dar aş lua cu mine oamenii pe care-i consider prietenii mei, oameni buni pe care-i cunosc de ani de zile.

Izbucni în râs.

– Nu vă puteţi imagina cum e acolo. În Massachusetts este atât de mult cer, încât ai impresia că nu se mai termină! Iar pământul... Ai putea călări o jumătate de zi până să ajungi la hotar. Boston e capitala – are trei sute de ani şi e plină de istorie. Să ştiţi că nu totul în America e ca Charley Chaplin!

Chicoti voios.

Se ridicase deja în picioare.

– Spuneţi că veţi veni. Vă rog să vorbiţi cu copiii. Spuneţi-le cum va fi. Veţi avea o casă de două ori mai mare decât asta şi o grădină în care vă veţi pierde. Este şi o livadă, care acum e năpădită de buruieni, dar pe care o vom curăţa în curând. Vă rog! Spuneţi că veţi accepta provocarea aceasta! Nu vă voi dezamăgi. Şi, dacă după o vreme nu veţi fi fericiţi acolo, vă voi da bani să vă întoarceţi şi vă voi găsi o slujbă şi o casă pe deasupra. Ce spuneţi? Barney, Vicky? Veţi veni?

Brusc, Barney izbucni în râs. Expresia de fericire de pe chipul lui Vicky îl încurajă. O clipă mai târziu îi strângea mâna lui Leonard.

– Dacă familia va cădea de acord, atunci răspunsul nostru este da, oh, DA!

Într-o secundă, disperarea lui se transformase în bucurie.

În entuziasmul care urmă, Vicky îl sărută pe Barney, apoi îl sărută pe Leonard, iar acesta nu-şi mai încăpu în piele de fericire.

– Vorbiţi cu fiii voştri şi cu Susie, zise el. Spuneţi-le ce minunată va fi viaţa acolo.

Barney promise s-o facă.

– Ce şansă! spuse el.

Un nou început, o nouă viaţă. Nu vă pot mulţumi îndeajuns îi spuse lui Leonard.

– E un lucru incredibil!

Ceva mai târziu, Leonard se grăbi să plece, ca s-o ia pe Patricia. În urma lui, auzi vechiul fonograf al familiei Davidson cum cânta tare nişte jazz Dixieland, iar când demară, văzu prin fereastră cum Barney o ia pe Vicky în braţe şi dansează cu ea prin cameră. Zâmbi în direcţia lor. Zâmbetul îi dispăru când se gândi la întâlnirea cu logodnica lui. Oare el va fi vreodată la fel de fericit alături de Patricia? Deprimat, îşi răspunse singur la întrebare: nu. Nu-şi putea închipui cum ar fi posibil.

Frână brusc, întoarse şi porni pe drumul spre casă.

Când ajunse la conac, fu surprins s-o găsească pe Patricia acolo, tocmai ieşind dintr-un taxi. După ce intrară în casă, se întoarse spre el şi-i spuse:

– Uite ce e, Lenny, am hotărât că nu pot veni cu tine în America. Aşa că, dacă mă vrei de nevastă, va trebui pur şi simplu să dai uitării planul acesta nesăbuit.

– Şi eşti foarte hotărâtă în privinţa asta? întrebă el liniştit.

– Da.

– Atunci nu-mi dai de ales, Patricia.

– Ce vrea să însemne asta?

– Înseamnă că rupem logodna. Am înţeles acum că nu am putea avea un viitor fericit împreună.

– Nu se poate! Nu gândeşti limpede.

Când el rămase pe poziţii şi nu cedă nici chiar când ea îl luă în braţe şi nici în faţa stratagemelor ei pline de viclenie, ea se dădu un pas în spate şi-l privi cu suspiciune.

– E vorba de altă femeie, nu-i aşa?

Ochii îi ieşiră din orbite ca două bile strălucitoare.

– M-ai înşelat. E americancă, nu-i aşa? Ai întâlnit-o acolo, nu?

Cu fiecare acuzaţie în plus, vocea îi devenea tot mai ascuţită, până ajunse un ţipăt asurzitor.

– Nu există o altă femeie, răspunse el neclintit. După cum am spus, nu-mi pot imagina că am putea avea un viitor fericit împreună. Ne dorim lucruri diferite, Pat. Ăsta e adevărul.

Cu o mişcare rapidă şi plină de răutate care îl luă pe nepregătite, îi dădu o palmă peste faţă, lăsându-i urme de unghii pe obraz.

– TICĂLOSULE! Împroşcând obscenităţi, ieşi ca o vijelie din casă şi o porni cu viteză nebună spre sat.

Oftând adânc, Leonard simţi cum o mare greutate i-a fost luată de pe umeri.

– Îmi pare rău că a ieşit aşa, murmură în urma ei. Şi era sincer.

Încet, repetă cuvintele ei furioase. „E vorba de altă femeie, nu-i aşa?“

Zâmbi.

– Da, Patricia, e vorba de altă femeie. Dar nu e americancă. De fapt, se află la o arnncare de băţ de aici.

Ştia acum, fără urmă de îndoială, că e îndrăgostit până peste cap de Vicky. Oricum, aşa cum relaţia dintre el şi Patricia nu ar fi putut evolua niciodată, la fel stătea situaţia şi cu Vicky, dar din motive foarte diferite.

PARTEA A TREIA

În prag de iarnă, 1930
Alegerea lui Barney

CAPITOLUL PAISPREZECE

După euforia părinţilor, copiii Davidson reacţionară diferit la auzul ofertei lui Leonard.

– Eu aş sta mai degrabă aici, spuse Susie cu îndărătnicie.

– Ascultă, draga mea. Ţi-am spus deja că nu putem rămâne aici, îi explică Barney pentru a treia oară. Domnul Maitland a fost obligat să vândă ferma pentru a plăti datoriile bunicului său.

– Ascultă-l pe tatăl tău, draga mea.

Vicky era disperată.

– Fie că ne place sau nu, ferma aceasta va fi vândută. Nu e vina domnului Maitland şi nu e nici vina noastră. De vină sunt circumstanţele în care ne aflăm. Tuturor ne-ar plăcea să rămânem aici, dar nu putem. Aşa că trebuie să acceptăm lucrurile aşa cum sunt.

Spre deosebire de Susie, Thomas fu încântat la auzul veştii.

– Eşti pur şi simplu egoistă, îi spuse surorii lui mai mici acum.

– Adevărul e că am rămas cu trei opţiuni. Fie ne căutăm de lucru în Liverpool, fie ne mutăm în altă parte şi sperăm că va apărea ceva care va conveni tuturor. Fie acceptăm oferta generoasă a domnului Maitland şi îi suntem recunoscători. Gândeşte-te numai, Susie! AMERICA! Multe fete de vârsta ta şi-ar da şi sufletul pentru şansa care ni s-a oferit nouă!

– N-au decât!

Lovind cu piciorul în preşul de la picioare, Susie îşi încrucişă braţele şi se aruncă într-un fotoliu.

– Pentru că eu nu vreau să merg.

Făcându-le semn celorlalţi să iasă din cameră, Barney merse şi se aşeză pe braţul fotoliului ei.

– Ce te îngrijorează de fapt? o întrebă el cu blândeţe. Faptul că îţi vei lăsa prietenii în urmă? Dacă asta e, să ştii că poţi păstra legătura. Vă puteţi scrie şi poate că mai târziu vor putea chiar să vină în vizită.

– Cum ar putea face asta?

Acum începură să curgă lacrimile.

– America e la capătul celălalt al lumii!

– Ai înţeles greşit, iepuraşule.

Punându-şi braţul pe după umerii ei, o trase mai aproape.

– Nu am să neg că e destul de departe, încercă el s-o convingă, dar nu e la capătul lumii. Gândeşte-te la domnul Maitland – s-a dus acolo şi s-a întors de două ori anul ăsta, nu-i aşa?

Susie îşi ridică privirea, avea ochii plini de lacrimi.

– Mi-e frică, tati.

Îl duru inima să-şi vadă fiica atât de supărată.

– Nu ai de ce să te temi.

Barney îi puse mâna sub bărbie şi-i ridică faţa spre el.

– Crezi că eu şi mami te-am duce acolo dacă am şti că ai putea păţi ceva?

Zâmbi cu o expresie liniştitoare.

– Ai încredere în mine. Vom avea mare grijă de tine, draga mea.

Sărutând-o pe frunte, o trase mai aproape de el.

– Când ai văzut vapoarele plecând, de câte ori mi-ai spus că ţi-ar plăcea să fii pe unul dintre ele? Ei bine, acum poţi!

Uitându-se la el, zâmbi nesigură.

– N-am crezut că se va întâmpla vreodată.

– Uite că acum s-a întâmplat. Uite ce e, vom merge în America şi vom încerca să ne construim o nouă viaţă. Iar dacă lucrurile nu

vor merge bine, domnul Maitland a promis să ne plătească drumul înapoi. Dar trebuie să încercăm, pentru că toată lumea e atât de entuziasmată că pleacă. Şi, cum a spus şi Thomas, e o şansă minunată, cu care te întâlneşti o singură dată în viaţă. Iar mai târziu, când vom fi strâns destui bani, ne putem întoarce în vizită. Ţi-ar plăcea asta?

Cu vârful degetului şterse lacrimile care tremurau în vârful genelor sale.

– Cred că da. În sfârşit, pe faţa ei apăru un zâmbet mai luminos. Da, tati, mi-ar plăcea.

Barney dădu din cap.

– Atunci asta ne vom propune – să strângem destui bani ca să ne întoarcem în vizită.

– Promiţi?

El ezită, acel mic grăunte de presentiment negru făcându-l să fie mai reţinut.

– Promit să fac tot ce pot.

– Şi eu, spuse ea nerăbdătoare.

– Ai spus că ai aflat de la domnul Maitland că aş putea să-mi găsesc de lucru în unul dintre magazinele de pălării şi că aş putea învăţa meseria acolo?

– Da, aşa mi-a zis. Barney era uşurat văzând la ea o urmă de entuziasm. I-ar fi frânt inima dacă ar fi fost nevoit s-o forţeze să facă ceva ce ar fi făcut-o extrem de nefericită.

– Poate că într-o bună zi aş putea să am propriul meu magazin în Boston.

Barney râse.

– Ai putea, spuse el. Munceşte din greu, economiseşte bani şi cine ştie ce îţi va rezerva viitorul? Pentru noi toţi, adăugă în sinea sa.

Spera ca sănătatea lui va rezista în faţa încercărilor şi a emoţiilor care îi aşteptau.

Stând într-un loc unde nu putea fi văzută, Vicky privea din pragul uşii. Profund mişcată de înţelegerea pe care Barney o arăta

față de temerile fiicei sale, își șterse o lacrimă sau două de pe obraz. Văzând că Barney reușise cumva să-i risipească lui Susie temerile, se îndepărtă în liniște.

Îndată ce Susie dădu fuga să-i spună lui Vicky că avea de gând să-și deschidă propriul magazin în America, Barney se lăsă să alunece în scaun, unde rămase o vreme adâncit în gânduri și profund tulburat. După ce oftă lung și sacadat, duse instinctiv mâna la inimă.

– Nu, Susie, fetiță dragă, nimeni nu știe ce ne rezervă viitorul.

O premoniție sumbră îi invadă sufletul.

Se sperie când soția lui dădu buzna în cameră.

– Barney Davidson, tu ai putea să farmeci și păsările din copaci!

Se aruncă în poala lui.

– Acum un minut nu voia să meargă, iar acum e plină de vise. Cumva i-a intrat în cap ideea că va avea un lanț de magazine în toată America!

Barney zâmbi mulțumit.

– Las-o să viseze, murmură, trăgând-o în brațele lui. Dacă nu avem vise, atunci cum s-ar putea ele adeveri? Visul lui se adeverise când o întâlni pe draga lui soție.

Mulțumiți să stea în tăcere, soțul și soția rămaseră o vreme împreună. Fu un moment de liniște într-o dragoste care era deopotrivă profundă și îi făcea să se simtă împliniți; unul dintre acele momente rare și prețioase de care amândoi își vor aminti până la sfârșitul zilelor.

* * *

În dimineața următoare, când Lucy îi spuse emoționată vestea lui Vicky, aceasta din urmă nu știu dacă să fie entuziasmată pentru ei sau tristă pentru ea însăși.

– E o șansă minunată spuse ea, inhibându-și temerile.

– Trebuie să mergeți, Vicky... tu, Barney și copiii.

În timp ce Vicky îi explica cum s-a întâmplat totul, Barney intră în bucătărie.

– Bună, Lucy, draga mea. Ți-a spus Vicky deja?

Fusese preocupat de modul în care tânăra va primi vestea.

Alergă spre el și-l îmbrățișă.

– Sunt atât de bucuroasă pentru voi! îi spuse sincer. Dar îmi veți lipsi toți atât de mult! Lacrimile mai aveau puțin și curgeau, dar nu-i va lăsa să le vadă, nu acum. Nu acum, când acești oameni buni abia așteptau să-și înceapă noua aventură.

– Ce mă fac eu fără voi?

Nu se putea totuși opri să nu se întrebe unde vor locui ea și fiul ei.

– Și tu ne vei lipsi cumplit.

Vicky se uită la Jamie și buzele începură să-i tremure. Îl îmbrățișă, apoi deschise dulapul din bucătărie, pentru ca el să se poată juca cu tigăile și lingurile de lemn.

– Am să-ți spun ceva, Lucy dragă.

Barney îi oferi un scaun.

– Nu va trebui să-ți faci griji că îți vei pierde locul de muncă. Tocmai am fost să-i dau răspunsul șefului și am vorbit cu el despre tine. Spune că vei avea de lucru la viitorul proprietar al fermei, oricine va fi acesta. Se va asigura ca această condiție să fie trecută în contract.

Aceasta fu o mare ușurare pentru Lucy.

– Barney, cum îți voi putea mulțumi vreodată? Simți cum i se înmoaie genunchii. Fără o slujbă și o casă, situația ei și a lui Jamie ar fi fost disperată.

– Nu-mi mulțumi mie, protestă el. Mulțumește-i șefului și celui care va cumpăra ferma. Sunt vești bune pentru toți. Agentul i-a făcut o vizită în dimineața aceasta să-i spună că a găsit deja un cumpărător, un om care căuta o proprietate ca asta. Și pentru că vrea să pună mâna pe ea înaintea tuturor și să împiedice să fie

împărţită în mai multe loturi şi vândută, a oferit cincizeci de guinee mai mult decât preţul cerut.

Vicky fu uimită.

– Dumnezeule mare! Şi domnul Maitland a acceptat?

– Sigur că da. Îi făcu pe ascuns cu ochiul lui Vicky, care era entuziasmată că Lucy nu-şi va pierde locul de muncă.

– În plus... Zâmbetul lui Barney se lărgi în timp ce se uita, pe rând, la cele două femei.

– Domnul Maitland spune că Lucy poate să stea în continuare în căsuţă, le adăugă el.

Asta pentru că a obţinut un preţ atât de bun. M-a însărcinat să-ţi spun că nu va vinde căsuţa împreună cu ferma, pentru că este un loc atât de mic şi care necesită atâtea reparaţii, încât valorează puţin sau deloc. Aşa că nici domnul Maitland şi nici agentul nu au considerat că ar fi făcut vreo diferenţă la valoarea întregii proprietăţi. Aşa că totul a rămas stabilit.

Nemaiputând să păstreze secretul, explodă într-un strigăt triumfător.

– Căsuţa e a ta, Lucy dragă! râse plin de bucurie.

Trase adânc aer în piept şi dându-l afară pe nas, o apucă pe Lucy pe după umeri şi îi spuse cu o voce joasă, mai intimă.

– Acum ce mai ai de spus la asta?

Deocamdată Lucy nu putu spune nimic, pentru că nu numai că vestea o zdruncinase, dar rămăsese şi fără cuvinte.

Se uita la Barney cu ochi mari şi şocaţi, cu buzele tremurânde şi inima gata să-i spargă pieptul.

– Nu pot... să cred, ieşiră cu greu cuvintele. Căsuţa e într-adevăr a mea?

– Exact, Lucy, e a ta. Domnul Maitland mi-a zis să-ţi transmit că va trece să-ţi facă o scurtă vizită şi că nu trebuie să-ţi faci griji, pentru că totul va fi aranjat legal.

– Asta trebuie sărbătorit! Mergând la dulap, Vicky scoase cele mai bune pahare şi o sticlă din vinul ei de casă.

Barney ridică paharul.

– Pentru noua noastră viaţă şi pentru Lucy, draga noastră prietenă, care împreună cu tânărul Jamie aici de faţă, nu vor mai duce niciodată lipsa unui acoperiş deasupra capului.

Era o emoţie dulce-amară pentru Lucy. Îi venea greu să creadă ce noroc are. În timp ce-i mulţumea bunului Dumnezeu, se opri puţin şi-şi închipui cum vor fi lucrurile când Barney şi familia lui vor fi departe.

Deşi era fericită, gândul că îi va pierde pentru totdeauna era unul trist şi singuratic.

* * *

– Te simţi bine, Barney?

Era ora două dimineaţa când Vicky se trezi şi constată că e singură în pat. Pe jumătate adormită şi cu ochii împăienjeniţi, se întoarse pe partea cealaltă,uitându-se spre fereastră, unde silueta ca o umbră a lui Barney abia se vedea în obscuritate.

– Ce ai, iepuraş, nu poţi să dormi?

Încă respirând greu din cauza durerilor de piept care îl treziseră, Barney o îndemnă să se culce la loc.

– Culcă-te, iubire.

– Nu pot. Nu până nu vii înapoi în pat.

În ultimele săptămâni Barney învăţase să-şi ascundă durerea şi să se poarte curajos. Devenise ca o a doua natură pentru el. Inspirând adânc, îşi compuse un zâmbet şi, reuşind să facă cei câţiva paşi până la pat, se urcă în el.

– Acum ai să te culci?

Se retrase în partea lui, evitând s-o atingă. Stătuse mult la fereastră şi corpul i se răcise.

Instinctiv, Vicky se întoarse şi îl cuprinse cu mâinile peste abdomen.

– Brrr! tremură ea. Eşti rece gheaţă! De când stai la fereastră?

– Nu de mult timp, minţi el. Culcă-te acum.

Îngrijorarea se simţi în vocea ei.

– Te simţi bine?

– Da.

– Te îngrijorează plecarea la Boston? Din cauza asta te-ai trezit?

– Nu, cred că a fost o mică indigestie. Înainte ca ea să înceapă să protesteze, el adăugă: Am muşcat dintr-un măr copt şi ştii ce acre sunt.

– Atunci n-ar trebui să mai mănânci.

– Ştiu, dar arătau apetisant.

Vicky oftă.

– Barney Davidson, n-o să te înveţi minte niciodată?

– Culcă-te, Vicky. E abia trei dimineaţa.

– Chiar nu te îngrijorează faptul că ne mutăm la Boston?

– Nu, de ce m-ar îngrijora?

– Fără vreun motiv anume. Eram curioasă, asta-i tot.

– Tu eşti îngrijorată, draga mea? Poţi să-mi spui dacă eşti.

Ea scoase un oftat.

– Ţi-aş spune dacă aş fi îngrijorată, dar nu sunt. Ca să fiu sinceră, sunt chiar entuziasmată! Ştiu că îmi vor lipsi lucruri şi oameni de aici, dar cine nu şi-ar dori un nou început? Şi, aşa cum ai spus şi tu, nu e capătul pământului. Oh, Barney! Va fi o aventură adevărată, iar copiii aşteaptă cu nerăbdare noua lor viaţă de acolo. Chiar şi Susie, datorită ţie. Îl strânse în braţe. Eşti un tată atât de înţelegător, Barney. Mica discuţie pe care ai avut-o cu ea a avut un mare efect.

În acel moment liniştit şi oportun, Barney ar fi putut să i se confeseze. Ar fi putut să-i spună că avusese dureri mari în ultima

vreme şi că uneori abia putea să stea drept din cauza crampelor din piept. Dar când se întoarse spre ea, constată că Vicky se întorsese pe spate şi adormise deja.

Barney nu adormi. Aşteptă o vreme, apoi se ridică din pat şi se aşeză pe scaun, unde rămase cu capul în mâini şi inima bătându-i tare, până când soarele se arătă la orizont. Apoi se întoarse încet în pat.

Nici chiar atunci nu adormi, ci îşi planifică ziua. În dimineaţa asta trebuia să-i facă o vizită lui Adam. Îi promisese vechiului său prieten că îi va da o mână de ajutor la tractorul la care lucra. După aceea va trece pe la doctorul Lucas şi-i va spune ce îl doare. Cine ştie? se gândi plin de speranţă. S-ar putea să afle că îşi făcea griji degeaba.

Până la urmă se lăsă învăluit într-un un somn agitat şi visă vapoare care plecau pe mare şi că nu putea să ajungă la familia lui. Când se trezi speriat, Vicky se sculase deja şi se îmbrăca.

– Trezeşte-te, somnorosule! îl tachină ea. E timpul să-ţi începi ziua.

În timp ce ieşea pe uşă, îi strigă peste umăr:

– Până cobori tu, ouăle cu şuncă te vor aştepta în farfurie.

Ca întotdeauna, Vicky îşi ţinea cuvântul.

Douăzeci de minute mai târziu, întreaga familie se înfrupta din unul din renumitele şi consistentele mic-dejunuri ale lui Vicky.

Din fericire, eternele discuţii de la masă îl ajutară pe Barney să-şi mai uite grijile. În timp ce savura o porţie generoasă din specialitatea lui Vicky, se uită discret la toţi cei de la masă. Ronnie şi Thomas se certau ca de obicei, de data asta în legătură cu cine ar ieşi învingător într-o întrecere cu cai.

– Ţie ţi-e frică şi să sari peste pârâu, în capătul cel mai îngust, îşi chinui Ronnie fratele, dar eu nu! Mie nu mi-e frică, pot să sar peste orice cu calul meu.

– Asta numai pentru că ai cel mai bun cal, veni replica fratelui lui. Tu călăreşti iapa, iar ea are o inimă de leu. Ştii bine cât de tare se teme armăsarul de apă.

Ronni râse în pumn.

– Nu armăsarului îi e frică de apă, ci ţie.

Thomas lăsă deoparte cuţitul şi furculiţa.

– Bine, frăţioare! Ce zici atunci de o cursă peste capătul lat al pârâului şi până în câmpia de jos?

– Ce? Nici vorbă! Cred că ţi-ai pierdut minţile. Câmpia de jos este plină de gropi.

Imediat Vicky se opuse, iar subiectul fu abandonat.

Barney adora mesele în familie, când toţi stăteau împreună şi vorbeau, unde se râdea, se făcea zgomot şi se discuta în contradictoriu şi simţeai că faci parte din ceva foarte special.

Se uită cum Vicky pune cu furculiţa încă două felii de şuncă în farfuria lui Ronnie şi zâmbi pentru sine. Ea era piatra de temelie a acestei familii. Ea era cel mai important motiv al vieţii lui.

Privirea lui ajunse la Susie şi zâmbetul deveni hohot de râs.

– Pentru Dumnezeu, ce ai pe cap?

– Are impresia că o să plouă, o tachină Ronnie.

– Nu! Thomas avu altă idee. Se teme că va cădea tavanul, asta e.

Indignată, Susie îşi apără ultima creaţie.

– Este noul meu design, explică ea. Domnişoara Dandy a zis că ar trebui să iau acasă acest material şi să fac din el o pălărie aşa cum nu s-a mai văzut vreodată.

– Aşa deci?

Încercând din răsputeri să nu râdă, Barney se uită la pălărie. Era de un verde bolnăvicios, cu o pană în vârf şi o margine atât de largă, încât faţa mică a lui Susie era aproape ascunsă. Încercă să găsească ceva constructiv să-i spună, dar tot ce putu găsi fu:

– N-am mai văzut niciodată ceva asemănător şi cred că nimeni n-a văzut.

– Deci crezi că va fi mulţumită?

– Păi... Dădu din colţ în colţ şi nu ştiu ce să spună. Cred că va fi uimită!

– Mai degrabă va fi dată pe spate, comentă Ronnie.

– Te-ai descurcat foarte bine.

Ca de obicei, Thomas o încuraja.

– Nu oricine ar putea să facă o astfel de pălărie.

Dintr-odată, Vicky începu să se scuture în scaun, nemaiputând să-şi reţină râsul, cu lacrimile curgându-i pe obraji.

– Oh, draga mea fată!

Nu putea să vorbească din cauza râsului.

– Este cea mai comică pălărie pe care am văzut-o vreodată.

Cu gura căscată, toţi se uitară înmărmuriţi la ea.

– MAMĂ!

Thomas era şocat. Lui Barney nu-i venea să-şi creadă ochilor, iar Susie era în pragul de a izbucni în plâns. Ronnie însă, la fel ca mama sa, putea vedea umorul în ceea ce era cel mai prost exemplu de design de pălărie care ar fi putut exista vreodată. Faţa începu să i se schimonosească, apoi explodă, iar acum râdea atât de tare, încât stătea frânt de la mijloc deasupra mesei.

– Sunteţi îngrozitori!

Jignită, Susie se uita când la unul, când la celălalt.

– Mi-a luat jumătate de noapte să o fac. Dar în momentul în care se ridică să părăsească în viteză masa, pălăria îi căzu pe ochi şi nu mai văzu pe unde merge.

Într-o clipă, camera începu să vuiască de râsetele tuturor. Iar acum, până şi Susie văzu partea comică a situaţiei.

– Pun pariu că mulţi nu ar fi în stare să facă o pălărie ca asta! explodă ea şi toţi fură complet de acord.

Masa se termină într-o atmosferă bună, ca de obicei, şi cu o scurtă discuţie despre sarcinile care-i reveneau fiecărui bărbat pe parcursul acelei zile.

– Aşa! Atunci vă las să vă vedeţi de treabă, spuse Barney. În momentul când ieşi pe uşă, Lucy intră.

– 'Neaţa, puştoaico!

Ca întreg clanul Davidson, şi el avea o slăbiciune pentru ea.

– 'Neaţa, Barney! Înainte ca Lucy să fi apucat să-şi dea haina jos, Vicky îi turnase deja o ceaşcă de ceai şi îl dezbrăcase şi descălţase pe Jamie.

Barney îi făcu bine dispus cu ochiul lui Lucy înainte să plece şi îşi văzu vesel de drum. În acest timp, în spatele lui, Susie se grăbi să-i spună lui Lucy cât de cruzi au fost toţi în legătură cu iubita ei pălărie.

* * *

Luând calul şi căruţa, Barney porni spre ferma lui Casey pe drumurile de ţară. Vorbise cu Adam să se întâlnească acolo ca să-l ajute să repare tractorul. O casă mică şi obişnuită, ferma se găsea la trei mile distanţă.

Mergând relaxat, Barney vorbi cu bătrânul cal de ţară, ca de obicei.

– Să nu cumva s-o porneşti la galop! îl avertiză, deşi la treizeci de ani, bătrânul cal nu mai putea galopa.

Mulţumit să fie cu stăpânul lui, îşi ciuli urechile şi ascultă la ce avea Barney de spus, dar nu înţelese niciun cuvânt.

Apropiindu-se de drumul care ducea la ferma lui Casey, Barney îl ochi pe prietenul lui, tocmai când voia să se bage sub tractor.

– Adam, aşteaptă puţin! strigă el.

Când văzu că micuţul om nu-l auzi, strigă din nou, de data asta mai tare.

– ADAM! AŞTEAPTĂ PUŢIN!

De data aceasta, Adam îl auzi. Ridicându-se în picioare, aşteptă până Barney opri calul şi căruţa.

– Ai întârziat, bodogăni el. Te aşteptam acum o jumătate de oră.

Barney sări din căruţă.

– Ce naiba ai de gând să faci? Ştii cât de periculos e să te bagi sub un tractor, fără nimeni altcineva prin preajmă.

– Bătrânul Casey vrea ca scurgerea asta de ulei să fie reparată, înainte să folosească tractorul, îi explică Adam. Şi pentru că are o groază de lucruri de mutat înainte să se schimbe vremea, are nevoie de tractor acum.

– În cazul ăsta, mai întâi e nevoie să-l asigurăm cum trebuie, înainte ca cineva să se rănească. Dacă ne mişcăm repede, nu cred că ne va lua mai mult de o oră. În plus, am o întâlnire în dimineaţa asta şi nu vreau să întârzii.

Terminară treaba într-o oră. Tot ce mai rămăsese de făcut, era ca Adam să strângă sculele şi restul.

– Lasă totul în seama mea, Barney. Termin aici mai târziu, după ce tu vei pleca la întâlnire, îi spuse Adam.

– Bătrânul a lăsat bucătăria deschisă pentru noi, ca să bem ceva şi să ne spălăm. Mergem înăuntru?

Adam îi arătă drumul.

– Îţi mulţumesc că m-ai ajutat, spuse el în timp ce se îndreptau spre bucătărie. N-aş fi reuşit singur.

– Nicio problemă. Ei mereu se ajutau reciproc, şi asta de mulţi ani încoace. La asta sunt buni prietenii.

După ce s-au spălat li se făcu sete. Barney se aşeză la masă, în timp ce Adam mărunţea frunzele de ceai.

– Pari obosit, amice.

Adam puse ceainicul pe masă, alături de o farfurie cu sandvişuri.

– Doamna Casey a pregătit astea înainte de a pleca la magazine, explică el.

– Soţii Casey sunt un cuplu în regulă, dar, dacă mă întrebi pe mine, el ar trebui s-o ia mai uşor. Nu prea îl mai ţin picioarele şi nici vederea nu-l mai ajută ca înainte, dar refuză în continuare să se retragă cu demnitate.

Se aşeză pe scaun şi-i pasă lui Barney castronul cu zahăr.

– Îţi seamănă mult. Munca e viaţa lui. Îndrăznesc să spun că nu se va opri până nu va cădea lat.

Când văzu că Barney e adâncit în gânduri, îi puse un torent de întrebări.

– Ce s-a întâmplat? Nu ai dormit bine? Eşti îngrijorat în legătură cu mutarea, asta e?

Curios, studie faţa lui Barney şi se gândi că nu l-a văzut niciodată atât de îngrijorat.

– Nu mai vrei să pleci şi nu ştii cum să le zici. Am dreptate, nu-i aşa? Nu mai vrei să pleci până la urmă?

Barney zâmbi.

– Te înşeli amarnic, Adam.

Fără ştirea nimănui, Barney avea un plan drastic şi, chiar dacă îi va distruge viaţa, era convins că este cea mai bună soluţie pentru familia lui.

– Gândeşte-te puţin, îl îmboldi el.

– Am cea mai minunată soţie pe care şi-ar putea dori-o un bărbat, o fată care are deja ambiţii şi doi fii reuşiţi, care au deja microbul agriculturii în sânge. Dar ce îi aşteaptă pe ei aici?

– Ce îi aştepta şi până acum. Adam era un om simplu, cu nevoi simple.

Nu avea nevoie de prea multe ca să fie fericit; un prieten bun, o zi bună de muncă, o casă mică unde să se întoarcă la sfârşitul

zilei şi un zâmbet cald din partea lui Lucy... deşi nu trecea niciun minut în care să nu-şi dorească să fi fost mai mult.

Spre deosebire de Barney, nu avea o familie care să se bazeze pe el, aşa că nu avea aceleaşi responsabilităţi. În timp ce pentru Barney, familia era totul. Nimeni nu se îndoia că şi-ar fi dat şi viaţa pentru ei.

– E o lume dură şi crudă, replică Barney.

– Anglia este frumoasă. E casa noastră şi o iubim, mereu o vom iubi. Dar toţi ştiu că cele mai mari oportunităţi sunt acolo, în America.

Instinctul îi spunea lui Barney că în Statele Unite copiii lui vor reuşi.

Zâmbi. Era un zâmbet plin de durere şi melancolie, care-i trăda regretul de a nu putea trăi alături de îndrăgita lui familie această aventură unică într-o viaţă de om.

– Pot să-mi închipui totul deja, murmură el. Pe cei doi băieţi ai mei călărind pe propriul lor pământ, iar Vicky privindu-i din casă...

Îşi ridică privirea, iar mândria se putea citi pe faţa lui.

– Oh, Adam. Ştiu că vor reuşi. Dacă li se va da şansa, o vor lua cu ambele mâini.

Se entuziasmă tot mai mult.

– Văd totul! O simt cu toată fiinţa mea!

– Ştiu că îţi doreşti tot ce e mai bun pentru ei, Barney, aşa şi trebuie...

Adam simţea că se petrece ceva în mintea lui Barney, altceva decât ce spunea el.

– Dar nu crezi că e un pas cam mare? Să te dezrădăcinezi şi să traversezi oceanul până într-o ţară necunoscută, când există întotdeauna şansa ca ei să se realizeze chiar aici?

Barney clătină încet din cap.

– Am muncit din greu toată viaţa, răspunse sumbru. Am readus la viaţă pământuri năpădite de buruieni, am trudit în fiecare clipă de la Dumnezeu până mi-am însângerat mâinile, iar articulaţiile îmi ajunseseră carne vie. Am semănat şi am cules recolta, dar nimic nu a fost al meu. Am făcut tot ce se putea cere unui bărbat, dar nu am câştigat niciodată îndeajuns încât să-mi cumpăr măcar un metru pătrat de pământ pe care să-l pot numi al meu, să pot privi peste câmpuri şi să pot spune: „Sunt ale mele. Pentru că am muncit toată viaţa".

Făcu o pauză, mintea întorcându-i-se cu ani în urmă.

– Mereu a fost omul din casa cea mare care a putut să spună asta.

Oftă îndelung, din inimă:

– Nimic nu s-a schimbat. Nu există o formulă magică care să-mi garanteze că băieţii mei se vor descurca mai bine decât mine, deşi vor munci la fel de mult şi-şi vor da sângele şi sudoarea la fel ca mine.

– Da, Barney, nu crezi că ar fi mulţumiţi doar să muncească pământul alături de tatăl lor?

Deşi înţelegea motivele lui Barney de a pleca şi a începe o viaţă nouă, îşi dorea foarte mult ca el să rămână. Era o dorinţă egoistă şi i se făcu ruşine.

Barney încercă să explice.

– S-ar putea să ai dreptate, prietene, căzu el de acord. Sunt mulţumiţi să lucreze alături de mine, dar pentru cât timp vor mai fi? Va veni o zi când vor dori să se realizeze singuri. Atunci îşi vor da seama, ca şi mine, că nimic nu iese din nimic. Tot ce au sunt salariile pe care le primesc de la mine şi Dumnezeu ştie că sunt destul de mici. Ce şansă au ca, într-o bună zi, să aibă ferma lor? Aşa cum stau lucrurile deocamdată, vor ajunge bătrâni şi cărunţi şi tot pământul altuia îl vor munci. Ce viitor e ăsta pentru

doi flăcăi vânoşi, care au toate calităţile pentru a deveni ceva mai mult de atât?

În faţa argumentelor lui Barney, Adam fu convins, dar în acelaşi timp se întristă.

– Tot ce văd eu este felul în care lucraţi voi trei... o echipă echilibrată, puternică, trăgând toţi în aceeaşi direcţie şi, în tot acest timp, ştiind ce gândeşte celălalt. Clătină din cap. Se poate să nu văd eu bine până la urmă.

Barney îl corectă.

– NU! Vezi foarte bine şi e un mod minunat de a trăi. Dar n-ai auzit ce ţi-am spus? Nimic din toate astea nu ne aparţin şi nici nu ne vor aparţine vreodată. Nici pământul, nici animalele, nici măcar acoperişul de deasupra capetelor noastre. Am visat de multe ori să plec în America, cine n-a visat? Iar acum ni s-a oferit o şansă care s-ar putea să nu mai apară niciodată.

Continuă încet.

– Am strâns ceva bani... cu siguranţă nu de ajuns ca să-mi cumpăr o bucată de pământ. Dacă am rămâne aici, aş fi pentru totdeauna un administrator de fermă şi nu voi avea niciodată şansa de a avea vreodată ferma mea. Aşa stând lucrurile, fiii mei nu vor avea niciodată ce să preia şi să dezvolte mai departe. Da, e posibil să treacă peste asta şi cumva, cândva în viitorul îndepărtat, să ajungă să deţină până la urmă ceva. Dar nu pot fi niciodată sigur de asta, şi nici ei. În ceea ce o priveşte pe Susie, dacă îşi va împlini vreodată ambiţiile, va avea nevoie de tot ajutorul pe care-l poate primi, pentru că uneori talentul şi iscusinţa nu sunt de ajuns. Are nevoie de şansa de a arăta de ce e în stare, de bani pentru a studia unde trebuie şi apoi de mijloacele pentru a-i facilita întemeierea propriei ei afaceri.

Făcu din nou o pauză, gândindu-se la Vicky şi la copiii lor şi inima i se umplu de mândrie.

– Vreau să aibă parte de toate şansele posibile, murmură el. Vreau să vadă ceva din frumoasa lume în care trăim. Vreau să aibă toate şansele pentru o viaţă minunată. Datorită generozităţii unui om, li s-a oferit cea mai bună şansă pe care o vor avea: o viaţă nouă, un orizont mai larg, noi orizonturi şi mijloacele de a realiza ceva. Ochii îi străluceau de iubirea pentru ei. Sunt atât de entuziasmaţi. Au acceptat provocarea.

Vocea lui ajunse o şoaptă.

– Cine sunt eu să le refuz asta?

Tonul lui Adam se schimbă într-unul plin de admiraţie.

– Ai dreptate, prietene, dar e un pas important pentru oricine. Şi am să-ţi mărturisesc că îmi veţi lipsi toţi ca dracu, dar te şi invidiez. Trebuie să recunosc că eşti un om curajos, Barney. Mulţi şi-ar dori o asemenea provocare. Dar unii dintre noi vor rămâne pe veci nişte visători, în timp ce alţii, ca tine, au curajul să încerce.

Văzu tristeţe în ochii lui Barney.

– Cu toate astea, eşti îngrijorat, nu?

Barney clătină din cap.

– Nu, Adam.

Bău o gură de ceai.

– Nu asta mă îngrijorează, mă rog, nu pentru motivele pe care ţi le închipui.

– Dacă nu e asta, atunci ce e?

Barney tăcu. Se uită cu seriozitate la prietenul lui care-l privea curios.

– Ce urmează să-ţi spun acum, nu ai voie să repeţi nimănui, înţelegi Adam?

Îngrijorat, Adam îşi puse biscuitul înapoi pe farfurie.

– Nu am vorbit niciodată despre treburile altora spuse cu reproş, mai ales când un vechi prieten mi se confesează. Ar trebui să ştii asta până acum, Barney.

Jenat, Barney spuse:

– Îmi pare rău, Adam. Problema e că nu am spus nimănui şi nici nu voi mai spune. De aici am să plec la doctor. Nu i-am spus lui Vicky şi nu vreau să afle, oricare ar fi rezultatul analizelor.

Acum, pe măsură ce Adam începea să înţeleagă gravitatea situaţiei, înghiţi în sec atât de tare, încât îşi simţi mărul lui Adam în gât ca pe o cărămidă.

– Ar fi bine să-mi explici ce vrei să spui cu asta, zise el.

Barney se simţi foarte uşurat că a putut să se confeseze cuiva şi, având în vedere că această persoană fusese Adam, ştia că secretul lui e în siguranţă.

– Îmi pare rău că te pun în situaţia asta, spuse el, dar trebuia să vorbesc cu cineva.

Profund îngrijorat, pe celălalt bărbat nu-l mai interesau scuzele.

– Ce e, Barney bătrâne? Care e problema?

Barney nu voia să-l sperie inutil pe Adam. Pe de altă parte însă, dacă după vizita la doctor rezultatul ar fi fost unul nefavorabil, avea nevoie de cineva din afara familiei care să fie la curent cu toate faptele.

– Cred că e ceva în neregulă cu mine, începu el încet. Ceva ce nu poate fi rezolvat de doctor.

Adam era vizibil şocat.

– Doamne sfinte, Barney! Ce te face să spui aşa ceva?

Barney îi explică.

– De câteva luni încoace, am avut nişte dureri paralizante în piept. Uneori abia pot să respir, iar alteori orice îmi face rău. Sunt mereu obosit, dar niciodată nu pot să mă odihnesc cum trebuie noaptea. E ceva grav, Adam, sunt sigur.

– De ce eşti atât de sigur? Prietenul lui nu voia să accepte aşa ceva. Nu eşti doctor, ca să spui că e ceva serios, ce nu se poate trata. Dumnezeule, Barney, pot fi o groază de chestii.

O sclipire de speranţă se citi în ochii lui Barney.

– Ce crezi că ar putea fi?

– De unde vrei să ştiu eu? replică Adam iritat.

Nu sunt doctor şi nici tu nu eşti. Tot ce ştiu e că nu ar trebui să tragi concluzii pripite. Ar putea fi o afecţiune minoră, care poate fi foarte uşor tratată.

– Ca de exemplu?

– Ca de exemplu o criză urâtă de indigestie. Mie mi se-ntâmplă tot timpul, noaptea mă îndoaie de durere. Dar nu ai de ce să te îngrijorezi. În plus, mai e şi natura muncii tale. Ieşi la muncă în fiecare zi, pe orice vreme. De câte ori nu te-am văzut întins pe pământul umed sub vreo maşină sau cocoţat pe marginea vreunei scări, ca să ajungi la una şi la alta? Iar apoi depozitând fân până la tavan în hambar. Iisuse! Mereu eşti ocupat cu câte ceva întinzându-ţi corpul până la limită şi negândindu-te la consecinţe.

Îl atenţionă cu degetul.

– Ştii la fel de bine ca şi mine că mulţi fermieri au rămas schilodiţi din cauza acestei munci şi din cauza vremii schimbătoare.

– Ştiu, dar nu e deloc acelaşi lucru.

– De parcă nu puteai să-ţi întinzi un muşchi al pieptului sau chiar să-ţi fracturezi o coastă. N-ar fi prima oară când se întâmplă şi se descoperă peste multe săptămâni, când s-a agravat deja.

Barney începu să spere.

– Ai dreptate. Nu m-am gândit la toate astea.

– Nu, nu te-ai gândit, sublinie Adam. În schimb, erai prea ocupat să te gândeşti la ce-i mai rău.

– Atunci crezi că mai e cazul să mă duc la doctor?

– N-ar strica, dacă tot ţi-ai făcut programare.

Barney încuviinţă din cap.

– Mă bucur că ţi-am spus, Adam.

– Şi eu. Adam era însă îngrijorat în secret. Ai face bine să te grăbeşti. Cu cât te duci mai repede, cu atât mai repede scapi de durere.

Câteva minute mai târziu, Barney era gata de plecare.

– Am să trec pe la tine pe acasă la întoarcere, îi spuse lui Adam. Ca să-ţi spun ce-a zis doctorul Lucas.

Vechiul lui prieten îi făcu cu mâna la plecare.

– Aşa să faci, îl sfătui. Şi nu-ţi mai face atâtea griji!

Mult după ce Barney dispăruse din raza lui vizuală, Adam rămase în uşă, gândindu-se la ce-i spusese Barney: dureri în piept, stare de rău, imposibilitatea de a se odihni şi uneori greutatea de a respira. Îl asigurase pe Barney că ar fi putut fi un număr nelimitat de afecţiuni minore, dar în sufletul lui nu putea să nu se gândească la posibilitatea unei probleme cu adevărat grave, mult mai grave decât îl lăsase pe prietenul lui să creadă. Îi era teamă pentru prietenul lui.

Atât de teamă, încât lăsă sculele acolo unde erau şi plecă acasă, intenţionând să-l aştepte pe Barney ca să afle ce i-a spus doctorul Lucas.

* * *

Se aşteptase ca vizita la doctor să dureze în jur de cincisprezece minute sau mai puţin, în schimb a stat în cabinetul doctorului Lucas timp de o oră jumătate.

După ce fusese examinat şi descusut la nesfârşit, Barney se îmbrăcă în spatele paravanelor, apoi ieşi să discute cu doctorul.

– Deci care e verdictul, domnule doctor? întrebă.

Trebuia să ştie, dar se temea de răspuns. Nu degeaba îşi chemase Raymond Lucas colegul din cealaltă cameră de consultaţii şi îl examinaseră, pe rând, din nou pe Barney; pe tonuri joase, vorbiseră despre starea lui în timp ce el se îmbrăca rapid.

Doctorul zâmbi.

– Luaţi loc, domnule Davidson.

Zâmbetul lui scurt nu era unul liniştitor. În schimb, lui Barney i se păru mai degrabă unul de consolare, iar următoarele sale cuvinte îi confirmară suspiciunile.

– Mă tem că nu sunt veşti bune.

Reprimându-şi frica, Barney întrebă tremurând.

– E vorba de inima mea, nu-i aşa?

Doctorul Lucas încuviinţă uşor din cap.

– Îmi pare rău. Apoi adăugă repede:Dar nu sunt numai veşti rele. Cu un tratament corect şi cu odihnă, mai puteţi trăi ani buni.

Şocat până în adâncul sufletului, Barney îl întrerupse.

– Vreţi să spuneţi că dacă nu mai muncesc şi îmi petrec restul vieţii nefăcând nimic, atunci mi-ar mai rămâne câţiva ani de trăit?

– Nu spun că n-ar trebui să faceţi chiar nimic, ci că ar trebui să trataţi lucrurile mult mai lejer. Nu mai aveţi voie să stivuiţi fânul sau să mânaţi oile în dimineţile îngheţate de iarnă. Aveţi o inimă suferindă. Nu funcţionează aşa cum ar trebui şi acesta e un lucru periculos, mai ales pentru un bărbat atât de activ ca dumneavoastră, al cărui trai depinde de folosirea puterii fizice, pentru a-şi putea duce la îndeplinire îndatoririle.

O uşoară nerăbdare i se citi în voce când îl sfătui.

– De acum înainte, trebuie să faceţi totul cu cap. Şi nu pot să subliniez îndeajuns sfatul acesta.

Barney nu mai asculta. Îşi vedea deja viitorul cu ochii minţii, iar ceea ce vedea era mai mutilant decât tot ce îndurase până atunci.

– Spuneţi-mi, domnule doctor Lucas...

Făcu o pauză, sperând cu disperare că va obţine răspunsul pe care şi-l dorea.

– Puteţi face ceva pentru a vindeca beteşugul?

Doctorul clătină din cap.

– Mă tem că beteşugul pare a fi considerabil. Lipsa de aer, durerea şi starea de rău... totul are legătură cu inima care nu funcţionează cum trebuie. După părerea noastră, nu mai poate fi făcut mare lucru, în afară de a vă da sfatul pe care tocmai l-aţi auzit, iar dumneavoastră să-l urmaţi întocmai. Îşi coborî privirea şi, scoţând un caieţel, începu să scrie furios.

– Pot să vă mai fac un număr de analize şi să obţin, fără îndoială, un tablou mai complet. Dar inima e un organ complex şi adesea poate fi mai periculos s-o deranjezi, decât s-o laşi în pace.

Ridicându-şi privirea, adăugă pe un ton serios:

– Părerea mea şi a colegului meu este că noi trebuie să tratăm simptomele, iar dumneavoastră să vă achitaţi de partea care vă revine, adică să-mi urmaţi sfaturile şi să luaţi medicamentele prescrise. În acest fel, e foarte posibil să vă mai bucuraţi de câţiva ani buni de viaţă.

Dându-i lui Barney foiţa împăturită, îi spuse:

– V-am făcut programare ca să fiţi primit în infirmerie mâine dimineaţă la prima oră. Zâmbetul lui era plin de înţelegere. Îmi pare rău că veştile nu sunt tocmai cele pe care le aşteptaţi, domnule Davidson, dar vom face tot ce ne stă în putinţă, aşa cum trebuie să faceţi într-adevăr şi dumneavoastră.

Barney se simţi devastat.

Într-o stare vecină cu beţia părăsi cabinetul şi merse la căruţă şi la calul pe care îl legase afară. Fără să-şi mai salute bătrânul cal, cum făcea de obicei, urcă în căruţă, luă frâiele şi, îndemnându-l să pornească de pe loc, se lăsă pe spate în banca lui din lemn şi îşi îndreptă gândurile spre Vicky şi familia sa.

După ce lăsă satul în urmă şi intră în zona deschisă, opri calul, coborî din căruţă şi stătu în vârful văii, de unde putea vedea întregul domeniu.

Rămase multă vreme aşa, cu mintea amorţită şi cu inima grea, iar când cuvintele doctorului îi reveniră în minte ...

„E posibil să vă mai bucuraţi de câţiva ani buni de viaţă..." îşi ridică privirea spre cer şi, cu lacrimile curgându-i pe faţă, îl acuză pe Marele Stăpân care sălăşluia undeva în ceruri:

– La fiecare pas pe care l-am făcut am avut încredere în Tine. Iar acum, când viaţa pare să mi se schimbe în bine, Tu vii şi-mi iei totul.

Furia urlă în el.

– CE LUCRU ÎNGROZITOR AM FĂCUT CA SĂ MERIT ASTA?

Plângând încet, căzu la pământ.

Cu ochii minţii, îi văzu pe Vicky şi pe copii. Le văzu fericirea în ochi şi le auzi entuziasmul în voce când vorbeau despre noua şi iminenta lor viaţă în Boston şi parcă un cuţit i se răsucea în suflet.

Deveni sobru la gândul că va trebui să le spună. Se urcă înapoi în căruţă, dar nu luă hăţurile. În schimb, stătu aplecat şi dezolat, fără speranţă; fără viitor.

* * *

Adam stătea în prag fumându-şi pipa, când îl văzu pe Barney venind pe drum.

– În sfârşit!

Aproape că nu mai spera să-l vadă. Golindu-şi pipa de stâlpul de la prispă, o puse lângă cana de bere goală şi alergă în întâmpinarea vechiului său prieten.

– Unde ai fost? Ai lipsit o groază de timp, îi spuse lui Barney, în timp ce acesta cobora din căruţă sleit de puteri. Am crezut că nu mai vii.

O jumătate de oră mai târziu, după ce vestea cea îngrozitoare fusese adusă la cunoştinţă, lacrimile curseseră şi se uscaseră şi o halbă de bere fusese băută, Barney se întoarse spre Adam şi-i împărtăşi principala lui grijă.

– Cum Dumnezeului să mă duc să fac agricultură în Boston, când eu mă aflu în starea asta, bun de nimic? Nu mă văd stând degeaba ca un bătrân, uitându-mă peste câmpuri, privindu-i pe ceilalţi cum se spetesc muncind.

Vocea i se frânse şi-i trebui un moment să-şi revină înainte să poată continua.

– Nu le-aş putea face una ca asta, Adam, şi n-am să mi-o fac nici mie. Cred că am simţit în aceste ultime luni că zilele îmi sunt numărate, dar îmi este atât de greu să mă gândesc că-i voi părăsi pe Vicky şi pe copii! Însă va trebui s-o fac! Doamne Dumnezeule, va trebui s-o fac cumva.

Când se întoarse să-l privească pe Adam, acesta din urmă îi văzu durerea în ochi şi amărăciunea în linia dură a gurii sale.

– Tu, mai mult decât oricine, ştii că nu pot s-o fac, îi mărturisi Barney. Nu pot să nu strâng recolta sau să nu ies cu tractorul când pământul abia se trezeşte, să nu văd roua sclipind ca bijuteriile pe pământ şi animalele nocturne fugind de mine când încep aratul.

Pe măsură ce vorbea, ochii începură să-i sclipească.

– Bucuria vieţii mele este să mân oile, să culeg merele de pe ramurile la care Vicky nu poate ajunge, să îngrijesc pământul de la prima geană de lumină şi până se lasă întunericul. Asta e natura mea, o am în sânge, Adam – ştii asta! Dacă nu pot face toate astea, viaţa mea poate să se termine.

Când se ridică să plece, Barney puse o mână pe umărul lui Adam.

– Asta rămâne între noi doi, prietene, spuse încet.

Nimeni altcineva nu trebuie să afle vreodată.

Cu capul între umeri, şocat de veştile aduse de Barney, Adam rămăsese fără cuvinte. Nimeni nu putea să-l facă pe Barney să se răzgândească, odată ce lua o hotărâre.

Îl cunoştea pe Barney mai bine ca oricine, în afară de Vicky, care-l cunoştea ca pe ea însăşi. Şi era conştient că, orice s-ar fi hotărât să facă, Barney nu ar fi trecut la fapte fără să se gândească şi fără să se consume mult înainte.

Fixând cu privirea bulgării de noroi în care călcase mai devreme pe cărare, Adam clătină din cap.

– Mă găseşti aici dacă ai nevoie de mine, spuse simplu.

Era destul de puţin, se gândi el. Dar într-o asemenea situaţie, ce altceva putea face, pentru Dumnezeu?

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Pe parcursul săptămânii următoare, Barney îşi continuă activitatea ca de obicei, deşi uneori când era singur pe câmp, se oprea să se odihnească; nu pentru că ar fi vrut, ci pentru că era obosit şi bolnav şi mai încăpăţânat ca niciodată.

Mereu îi plăcuse începutul iernii, cu aerul rece şi curat urcând din vale, înţepându-i faţa şi făcându-l să se simtă viu. Dar, în această zi, totul i se părea prea mult. Îl durea tot corpul şi, pentru prima dată de mult timp, simţi nevoia să poarte o haină pe deasupra.

– Lucrurile nu mai sunt la fel ca înainte, nu-i aşa, bătrâne?

Îşi încolăci braţele în jurul gâtului gros şi păros al prietenului său patruped.

– Credeam că mă aşteaptă încă mulţi ani de viaţă. Nu sunt bătrân, am doar patruzeci de ani şi am încă multă ambiţie. Credeam că voi porni în cea mai mare aventură a vieţii mele, că o să-mi duc întreaga familie în America şi că o s-o iau de la capăt. Acum însă am ajuns inutil şi devin tot mai inutil, pe zi ce trece.

Vocea lui era încărcată cu o nuanţă ironică.

– În anii pe care îi are de trăit un cal, tu trebuie să fii la fel de bătrân precum dealurile.

Râse scurt şi sec.

– Dar ceva îmi spune că vei fi încă pe aici, mult după ce eu voi dispărea.

Se întoarse, se duse spre spatele căruței și dădu jos un sac cu fân. După ce îl legă după urechile calului, se urcă în vârful dealului, unde stătu și privi în jur, imprimându-și acea familiară și magnifică panoramă în minte, pentru eventualitatea în care nu o va mai vedea niciodată.

Cu mintea pierdută în amintiri și regret, nu auzi pașii care se apropiau.

– Bună ziua, Barney. Vicky mi-a spus unde pot să te găsesc.

Speriat, Banrey se întoarse și-l văzu lângă el pe doctorul Lucas.

– Ieșisem la plimbare, îi spuse lui Barney. Și dacă tot era în drum, m-am gândit să mă opresc puțin la ferma Overhill și să schimb două vorbe cu tine, dar plecaseși deja.

Se uită la căruța care era umplută cu crengi, trunchiuri de copaci și tot felul de resturi și, făcându-i cu degetul lui Barney, spuse:

– Sper sincer că te-a ajutat cineva să încarci toate astea.

Barney nu răspunse. Mintea îi rămăsese la primele cuvinte ale doctorului și era îngrozit.

– Spuneți că ați fost acasă?

– Pentru o clipă, da.

– Nu i-ați spus nimic lui Vicky, nu? Încă nu știe nimic.

– Nu, Barney. N-am spus la nimeni. M-ai rugat în mod deosebit să nu-ți trădez secretul și nu o voi face. Nu pot s-o fac.

Raymond Lucas știa cât de rău primise Barney vestea – și cine l-ar putea învinovăți pentru asta?

– Eu îmi fac griji pentru tine. De două ori în cursul săptămânii trecute, te-am văzut de la distanță stând aici sus, chiar pe marginea acestui deal.

Îl privi cu dezaprobare.

– Astăzi m-am gândit să vin să stăm puțin de vorbă.

Barney nu se putu abține să nu chicotească.

– Ați crezut că s-ar putea să mă arunc în gol, nu-i așa?

Doctorul Lucas clătină din cap.

– Nu mi-aș închipui niciodată așa ceva despre tine.

Doctorul zâmbi.

– După o asemenea veste, unii oameni s-ar putea arunca în gol, dar nu tu.

Uitându-se în jos, Barney clătină din cap.

– Să nu credeți că nu m-am gândit la asta, spuse el sincer, lovind pământul. Pentru că m-am gândit.

Celălalt nu spuse nimic. În schimb, se întoarse la căruță împreună cu Barney și ascultă ce avea să spună.

– Pentru familie îmi fac griji, se confesă Barney. Nu știu cum să-i pregătesc. Știu că ar trebui să le spun, dar nu vreau să știe. Am fost mereu apropiați – poate prea apropiați, pentru că astfel totul e mai dureros. În ceea ce-o privește pe Vicky a mea...

Oftă adânc.

– Ea a fost sensul vieții mele încă din ziua în care am întâlnit-o.

Când vocea începu să-i tremure, se opri și se reculese. Când își reveni, se uită la doctorul Lucas.

– Mi-am cercetat inima și m-am gândit la toate variantele, pentru a găsi o modalitate de a le da vestea. Apoi îmi închipui cât de mult o să sufere și nu pot... Pur și simplu nu pot s-o fac!

Merseră în liniște o vreme, doctorul plin de tristețe, iar Barney suferind cum nu mai suferise niciodată.

– Încă nu știu ce să fac, dar voi afla, spuse încet, parcă pentru sine. Voi găsi o cale!

Raymond Lucas se simți neputincios, nu pentru prima oară. În ultimii ani, se făcuseră progrese semnificative în medicină, dar deocamdată nu exista posibilitatea de a reînnoi o inimă, odată ce afecțiunea era una imposibil de reparat.

– Îmi pare rău, Barney. Sper că știi asta.

Barney clătină încet din cap.

– Şi mie îmi pare rău, spuse el, iar apoi avu o întrebare. Dacă aş fi venit la spital, aşa cum aţi vrut, m-aţi fi putut însănătoşi din nou? M-aş fi întors acasă şi aş fi putut face toate lucrurile pe care le-am făcut dintotdeauna?

Celălalt dădu hotărât din cap.

– Nu.

Barney zâmbi.

– Mulţumesc. Aşa mă gândeam şi eu.

Doctorul Lucas auzise vestea nemaipomenită, despre plecarea familiei Davidson în America.

– Te-ai hotărât ce vei face în privinţa ofertei domnului Maitland de a vă duce pe toţi în Boston?

– Încă mă gândesc la asta. Barney se urcă în căruţă, apucă hăţurile şi-i aminti celuilalt de promisiunea făcută. Nu vă faceţi griji în privinţa asta, spuse hotărât, dar nu impertinent. Este treaba mea şi am să mă îngrijesc de ea cum voi crede de cuviinţă. Partea care vă revine este să păstraţi secretul. Asta a fost înţelegerea noastră. Am dreptate, domnule doctor Lucas?

– Da, ai dreptate, Barney. Dar nu trebuie să amâni foarte mult momentul. Nu ar fi drept – nici faţă de tine, nici faţă de ei.

Acestea fiind spuse, îi făcu cu mâna de despărţire şi porni pe cărarea spre pădure, în timp ce Barney luă drumul cel lung, prin vale şi pe lângă râu.

Nu era încă pregătit să meargă acasă.

Trebuia să se gândească la multe.

* * *

Când ajunse înapoi acasă, Barney se purta ca de obicei.

– Ce înseamnă toate astea? Masa din bucătărie era plină de tot felul de obiecte – haine şi diverse lucruri pe care nu le mai văzuse

până atunci, chiar şi o minge de fotbal din piele pe care o cumpărase cu ani în urmă pentru a-i învăţa pe fiii lui jocul.

– Scot tot ce nu vom lua cu noi la Boston. Scuturându-şi părul de praf, Vicky îşi înăbuşi un strănut. N-o să-ţi vină să crezi câte lucruri am găsit, râse ea. Am găsit până şi pălăria de cowboy pe care ai purtat-o la prima petrecere din hambar pe care am dat-o.

Luând pălăria de pe masă, Lucy o puse pe capul lui Barney.

– Îţi stă bine, râse ea.

Ar trebui s-o porţi când mâni oile spre casă.

– Ce-ar fi s-o port la sărbătoare? sugeră el vesel.

– Ce idee grozavă! Zâmbind, Vicky se întoarse spre Lucy. Mă bucur că ai ales pentru botez prima zi după cea de-a doua lui aniversare. Ar fi fost prea mult să aibă două petreceri în aceeaşi zi.

Lucy abia aştepta aniversările.

– Ai văzut, Barney? strigă ea. Două petreceri într-una. Nu vei avea niciodată o ocazie mai bună pentru a purta pălăria.

Barney îşi scoase pălăria şi o puse în vârful grămezii.

– Uită-te la asta!

Unele obiecte căzuseră pe jos, iar pe masă nu mai rămăsese niciun centimetru liber.

– Parcă ar fi un magazin de vechituri aici, glumi el.

Ridică o pereche de pantaloni care ajunseseră acum să fie cu două măsuri mai mici.

– Sper că nu te aştepţi să port ăştia, spuse el, făcând o grimasă.

– Aş putea să ţi-o cer, dacă te mai plângi mult, răspunse Vicky cu un plescăit.

Văzând toate hainele şi obiectele adunate pe masă era ca şi cum vedea rămăşiţele vieţii lor împreună, ceea ce îl cutremură profund.

– De ce ai simţit nevoia să faci ordine în garderobă deja, nu o să înţeleg niciodată, spuse el. Vaporul nu pleacă până în data de

şase noiembrie... asta înseamnă mai bine de două săptămâni distanţă. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, acum ar fi dat o mână de ajutor, dar acum era prea speriat de repeziciunea cu care treceau zilele.

– Asta nu înseamnă mult, îl contrazise Vicky. Nu atunci când trebuie să fac ordine în toate sertarele şi dulapurile, să arunc o parte din lucruri, să donez altă parte bisericii pentru nevoiaşi şi să spăl şi să calc restul hainelor, ca să le luăm cu noi. Toate astea nu pot fi făcute în cinci minute.

– Vicky are dreptate. Lucy o ajutase toată dimineaţa şi erau încă abia la început. Apoi trebuie să facem curăţenie în toată casa – podelele trebuie spălate atât de bine încât să-ţi poţi mânca omleta cu şuncă de pe jos, dulapuri spălate şi aranjate cu hârtie de ziar nouă şi fiecare ochi de geam lustruit până capătă o strălucire de briliant... Şi asta numai la interior!

Vicky începea să intre în panică.

– Voi, bărbaţii, n-aveţi idee ce înseamnă asta, nu-i aşa?

– Nu, dar ce ştiu e că mi-e cam sete.

Barney se duse să ia ceainicul.

– Cred că amândurora v-ar prinde bine un ceai, nu?

– Voi doi staţi liniştiţi.

Lucy îl aduse înapoi şi îl făcu să se aşeze.

– Mărunţesc eu ceaiul.

Obosit şi sleit de puteri, Barney nu se împotrivi.

– Nu m-aş supăra dacă aş primi puţină prăjitură cu fructe, dacă a mai rămas...

Mai rămăsese, iar când Lucy o aduse împreună cu ceaiul, Barney o înfulecă din două înghiţituri.

– Gata!

Prăjitura alunecă şi mai bine după o înghiţitură de ceai fierbinte.

– Cred că femeia mea este cea mai bună bucătăreasă din lume, spuse el, lovind posteriorul lui Vicky când tocmai trecea pe lângă el.

– Încetează, Barney Davidson, îl apostrofă ea. Dar când se îndepărtă avea o strălucire în ochi şi o urmă de zâmbet pe buze.

– Aş mai vrea o bucată de prăjitură, dacă te duci în bucătărie, îi spuse plin de speranţă.

– Mă duc în bucătărie, răspunse ea, dar nu mai e prăjitură pentru tine.

– De ce?

– Pentru că în curând va fi gata cina.

În următoarele momente, în timp ce Vicky trebăluia în bucătărie, Barney şi Lucy stătură împreună, cum făceau adesea, vorbind, făcând planuri şi întrebându-se ce le rezervă viitorul.

– O să-mi fie cu adevărat dor de voi, Barney, îi spuse Lucy cu timiditate. Ştiu că nu ar trebui să spun asta, pentru că sunteţi toţi foarte entuziasmaţi şi plini de nerăbdare, dar uneori îmi doresc ca domnul Maitland să nu vă fi rugat să-l însoţiţi.

Se ruşină instantaneu.

– Oh, ce lucru îngrozitor am spus! Îmi pare rău, Barney, sincer. Aproape că îl venera pe acest om ca pe un erou şi nu voia să aibă o părere proastă despre ea.

În schimb, el spuse cu blândeţe:

– Aş fi vrut să vii şi tu, împreună cu micul Jamie. Faceţi parte din familie acum. După cum ştii, chiar l-am întrebat pe domnul Maitland dacă s-ar putea găsi ceva pentru tine, dar a modificat deja contractul de vânzare în favoarea ta.

Lucy înţelese.

– A făcut un lucru generos, asigurându-se că rămân cu o slujbă şi o locuinţă. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine, spuse ea.

O să mă descurc. Îi am pe Bridget şi pe micuţul Jamie şi, ca să fiu sinceră, nu am fost niciodată mai fericită – deşi o să-mi ia ceva vreme să mă obişnuiesc să nu vă am aproape de mine.

Aplecându-se în faţă, îşi puse mâinile într-ale lui.

– Mă bucur cu adevărat pentru tine, Barney... pentru voi toţi. E minunat ce se întâmplă!

Îşi permise să viseze o clipă cu ochii deschişi.

– Nu cunosc pe nimeni care a plecat să înceapă o nouă viaţă în America.

Simţindu-i căldura mâinii într-a ei, se retrase.

Era ciudat cum uneori simţea un fior când se uita la ea; şi era de neiertat faptul că ajunsese să se gândească la Barney altfel decât ca la un prieten.

În acel moment, Barney simţi cum durerea îi cuprinde pieptul. Când încercă să respire adânc, se auzi un sunet ca o tuse sugrumată. Iar acum durerea se întindea precum două mâini atotputernice care-l storceau de vlagă. Aplecându-se în faţă, se ridică din scaun, cu faţa palidă şi cu gura pe jumătate deschisă, ca şi cum i-ar fi fost greu să respire.

– Dumnezeule, ce-i cu tine?

Lucy se ridică imediat în picioare şi-l ajută. Ar fi strigat după Vicky, dar Barney îi aruncă o privire de avertizare.

Cât de repede putu, înainte ca Vicky să se întoarcă în cameră, trecu repede pe lângă Lucy şi ieşi afară poticnindu-se. Speriată de ceea ce văzuse, Lucy ieşi în fugă după el. Din fericire, Vicky nu-i văzu şi nici nu-i auzi când ieşiră pe uşa din faţă.

Lucy îl găsi pe Barney în şopronul cu lemne. Aplecat peste grămada de trunchiuri fără crengi, încă încerca să respire, dar părea să-şi revină cu fiecare minut ce trecea.

– Îmi pare rău, fetiţo. Îi adresă un zâmbet când o văzu dând buzna înăuntru. A fost o stafidă sau ceva de genul ăsta din prăjitura cu fructe. Cred că a luat-o pe calea greşită.

– Nu mă minţi, Barney, îl avertiză ea.

– Te-am mai văzut în starea asta. Eşti bolnav, nu-i aşa? Spune-mi, Barney... Care e problema? Ce se întâmplă cu tine?

Frica îi intrase în inimă. Abia putea accepta ideea plecării lui în America, dar dacă ar fi păţit ceva... nu! Această perspectivă era de neconceput.

– E o nimica toată, spuse cu un şuierat, încercând să pară relaxat. O mică jenă. Vine şi trece. Îl cuprinse încă un spasm şi îşi pierdu răsuflarea.

– Ai fost la doctor?

– Da, am fost. Şi dacă nu mă crezi, întreabă-l pe Adam Chives.

Un gând îi trecu prin cap; trebuie să ţină minte să-şi avertizeze prietenul să nu-i spună lui Lucy adevărul.

– Nu trebuie să-i spui nimic din toate astea lui Vicky, şuieră el. Are destule pe cap deocamdată, nu mai are nevoie să-şi facă griji şi pentru mine.

Lucy veni mai aproape.

– Nu mă minţi, nu?

Barney păru şocat.

– Dumnezeule mare, femeie! De ce aş face asta?

Îşi întinse braţele în lateral şi-i spuse:

– Uită-te la mine, Lucy. Sunt puternic şi în formă. După cum am zis, e o nimica toată.

Luând-o de braţ, o întoarse şi merseră împreună spre casă.

– Încă puţin şi se umple casa. Ar fi bine să-i dai o mână de ajutor lui Vicky la pregătirea cinei, nu?

În timpul mesei, Lucy îl urmări cu atenţie pe Barney; râse, discută şi se jucă cu micuţul Jamie şi ea începu să se întrebe dacă nu cumva a fost totul fructul imaginaţiei ei. Până la urmă nu-şi mai făcu griji şi li se alătură în discuţia plină de entuziasm despre apropiata aventură.

– Vreau să ajung milionar înainte de treizeci de ani, declară Thomas.

– Nu înaintea mea, interveni Susie.

– Domnişoara Dandie mi-a arătat o hartă . Ea crede că aş putea avea cel puţin zece magazine în Boston, înainte să-mi încep afacerea şi în New York.

– Lucy, o să dansezi cu mine la petrecere? întrebă Ronnie. Am fost lăsat baltă şi acum nu mai am parteneră.

– Mulţumesc, aş fi onorată, domnule. Lucy râse. Era încântată. Trecuse mult timp de când n-o mai învârtise cineva pe ringul de dans. Se gândi la Edward Trent, cu un familiar sentiment de furie. Îl iubise încă de la început, iar el îi spusese de la început cât de mult o iubeşte şi el. Ca o proastă, îl crezuse, iar el o dezamăgise.

Acum însă, din cauza a ceea ce făcuse când ea zăcea lovită, ar fi putut să treacă pe lângă el pe stradă şi să nu mişte niciun deget. Uşor, fără să-şi dea seama, pipăi cicatricea de la ceafă, unde îşi lovise capul de piatră.

– Asta îmi aminteşte ceva!

Barney uitase complet.

– Mâine la prima oră am nevoie de voi doi ca să pun podeaua de lemn în hambar. Nu a mai fost folosit de când eu şi mama voastră am sărbătorit douăzeci de ani de căsnicie. Cu toate invitaţiile care au fost trimise, bănuiesc că s-ar putea să avem nevoie de câţiva metri în plus.

Entuziasmul creştea.

– Botezuri, aniversări şi plecarea spre un tărâm nou. Ce mai urmează?

Vicky ridică paharul de vin pentru a mia oară.

– Pentru viitor! Şi toţi băură din inimă.

Toţi cu excepţia lui Barney, care îşi duse paharul la gură şi se prefăcu că bea. Lucy, care îl văzu, se întrebă dacă ascunde totuşi ceva.

În acel moment, el îşi ridică privirea şi-i zâmbi; iar zâmbetul era atât de frumos şi de relaxat, încât îi luă răsuflarea. Ea îi zâmbi şi îşi ridică paharul.

– „E totul în regulă, Barney?“ îl întrebă pe muteşte.

El încuviinţă, ridică paharul şi luă o înghiţitură. Curând începu să râdă, şi totul păru în regulă.

* * *

Botezul se desfăşură chiar mai bine decât plănuiseră.

Soarele ieşi să lumineze ziua, iar slujba a fost *simplă*, dar inspirată. Chiar şi când apa sfinţită a fost turnată pe fruntea lui Jamie, acesta nu se clinti. Se părea că îi place întreaga ceremonie.

Barney îl ţinu în braţe. Bridget şi Adam depuseră jurămintele de naşi, iar copilul fu binecuvântat.

– Cum te simţi acum? o întrebă Barney pe Lucy după aceea, iar aceasta răspunse că simte că a făcut ceea ce trebuia.

Vicky spuse că acum Jamie era un copil al lui Dumnezeu şi băură pentru viitorul lui.

Apoi, în toată nebunia, Jamie îşi udă pantalonii. Lucy îl schimbă şi el adormi imediat, extenuat după ce a fost centrul atenţiei. După care prietenii şi familia au luat o masă simplă, fără pretenţii.

– Mai avem de sărbătorit mult-aşteptata zi de naştere de mâine, spuse Ronnie, iar Susie fugi sus să verifice dacă s-a întâmplat ceva cu frumoasa rochie pe care Vicky i-o cumpărase pentru această ocazie.

Mai târziu în cursul amiezii, Adam îşi curăţa prispa, când văzu pe cineva mergând pe promontoriu. Convins că e Barney, se îmbrăcă şi urcă dealul spre el.

Când ajunse în locul în care crezuse că l-a văzut pe Barney, nu găsi pe nimeni; nici pasăre, nici iepure, absolut nimic, în afara frigului iernii care se aşternea peste pământ la căderea serii.

– Ce ciudat! Adam era sigur că văzuse pe cineva acolo sus.

Făcând mâinile pâlnie, strigă contra vântului.

– Barney! Unde naiba eşti? Dar nu primi niciun răspuns.

Intrigat, se întoarse la ferma lui Casey.

– Aş fi putut să jur... Clătină din cap.

Adam Chives, cred că începi să te ramoleşti.

Dar, deşi se certa singur, era oare surprinzător că începuse să aibă vedenii, când cel mai bun prieten al lui, singurul prieten adevărat pe care îl avusese vreodată, îi spusese că probabil acesta va fi ultimul lui Crăciun?

Pe deal în jos, silueta rămase ascunsă până când Adam plecă. Apoi ieşi pe ascuns şi-şi continuă drumul spre ferma Overhill.

* * *

Cei doi băieţi Davidson se aflau în hambar, unde îşi petrecuseră ultimele două ore.

– Nu, nu! Barney intră în fugă, exact la timp pentru a-l opri pe Ronnie să monteze o secţiune a ringului de dans prea aproape de colţ.

– Trebuie să fie loc pentru dans, spuse el.

– Dacă îl pui prea în colţ, oamenii nu vor avea loc să se mişte.

Ronnie râse la auzul acestor cuvinte.

– Deci vrei să ne vezi pe toţi făcând piruete, nu?

– Sper! Thomas mai aduse două bucăţi de podea.

– Eu vin cu cea mai drăguţă fată din lume şi aş fi foarte dezamăgit dacă nu am putea să dansăm! Îi făcu cu ochiul lui Ronnie, care îi spuse că e norocos, pentru că până atunci el nu avea o parteneră.

– O ai pe Lucy, îi aminti Barney.

– Dacă ai impresia că nu ştie să danseze, te înşeli. Pentru că, din câte am văzut eu şi mama ta, se poate lua la întrecere cu cei mai buni.

De fapt, o surprinsese adesea pe Lucy când asculta muzică la gramofon şi dansa singură în camera de zi.

– În plus, adăugă el, e o tânără foarte atrăgătoare. Ar trebui să fii mândru că a acceptat să danseze cu tine toată seara, băiete.

– Câte bucăţi crezi că mai trebuie să mai fac?

Thomas făcuse toată dimineaţa pătrate de podea, iar acum se părea că tatăl lui avea dreptate şi că ringul de dans nu va fi destul de mare pentru câţi oameni fuseseră invitaţi.

Barney parcurse suprafaţa cu el.

– Mai trebuie să acoperim până aici. spuse, arătând spre peretele hambarului.

– Acolo va fi mâncarea. Apoi trebuie să se întindă până la trei picioare de capăt. Acolo vor fi aşezate băncile, pe care vor putea să stea oamenii când nu dansează.

Îşi scărpină bărbia şi calculă în minte.

– Cred că dacă ai putea face încă două, ar trebui să fie de ajuns.

După ce Thomas se duse înapoi afară, Barney îi spuse lui Ronnie:

– De asta te vei ocupa tu după ce vei termina de montat podeaua. Vom avea nevoie de cel puţin patru bănci lungi, pe care să stea oamenii.

– Îmi place că spui noi, remarcă Ronnie cu umor. Nu te-am văzut mişcând niciun deget până acum, tată!

– Drăcuşor împieliţat! Barney îl apostrofă prieteneşte cu degetul.

– Unii dintre noi au mai multe de făcut decât să se pregătească pentru o petrecere în hambar. Sunt o mulţime de alte treburi care trebuie rezolvate.

În ultima vreme, Barney simţise tot mai mult nevoia să repartizeze treburile pe care nu era fizic în stare să le facă. Din fericire, până acum reuşise să-i păcălească pe toţi.

– Nu te mai văita şi dă-i bătaie, şmechere. Şi grăbeşte-te. Până ne dăm seama, vine peste noi ziua de mâine şi, odată cu ea, toţi invitaţii.

Până la lăsarea serii hambarul era pregătit, cu decoraţiuni colorate atârnând de bârne, o masă lungă pe care să fie aşezată mâncarea şi un perete întreg cu bănci pentru şezuturile obosite. Spre încântarea lui Barney, ringul de dans improvizat era nu numai o treabă cu care oricine se putea mândri, dar suficient de mare pentru a încăpea mulţi amatori de petreceri dansante.

– Aţi făcut o treabă grozavă, le spuse fiilor săi. Nici eu nu m-aş fi descurcat mai bine de atât.

Ronnie îi aminti că nu erau încă puse mesele la care urma să mănânce invitaţii.

– Vom avea destul timp mâine ca să le căutăm, spuse tatăl său.

– Dacă-mi amintesc bine, mesele pliante sunt îngropate sub tot felul de prostii în spatele şopronului pentru lemne.

Era trecut de ora nouă când Barney şi fiii lui intrară în casă.

– Am terminat pentru seara asta, îi spuse lui Vicky, care, împreună cu Lucy, încă scotea din cuptor tăvi cu plăcinte cu carne de porc.

– Ar fi cazul să faceţi la fel, fetelor. Era îngrijorat din cauza orei târzii.

– Ar fi cel mai bine ca Lucy şi micuţul să rămână la noi peste noapte, îi sugeră lui Vicky. Arată destul de epuizată – amândouă păreţi epuizate. Lăsaţi totul acum şi treziţi-vă devreme mâine

dimineaţă. Petrecerea începe abia spre seară. Veţi avea timp berechet să terminaţi ce aveţi de făcut.

– I-am spus deja lui Lucy să rămână la noi.

Cu dosul mâinii pline de făină, Vicky îşi dădu la o parte o şuviţă de păr de pe faţă.

– Dragul de el, micuţul Jamie a adormit acum multe ore... Lucy o să urce acum la el.

Frântă de oboseală şi gata să meargă la culcare, Lucy se spălă pe mâini la chiuvetă, spuse noapte bună tuturor şi urcă scările spre camera unde dormea copilul ei.

După ce se uită la copil, rămase o vreme la fereastră uitându-se la cer şi gândindu-se că viaţa poate fi foarte ciudată. Nu demult era liberă ca pasărea cerului; apoi apăru Edward Trent, care-i promise lumea întreagă, îi făcu un copil şi apoi o părăsi; apoi apăru din nou în viaţa ei, o făcu să creadă că s-a schimbat, că e gata s-o ia de nevastă şi să dea un nume fiului său, pentru ca după aceea să fugă din nou, în cel mai puţin curajos mod cu putinţă.

La un moment dat viaţa ei luase o turnură foarte proastă, iar acum se găsea în această situaţie, fără un soţ şi cu Jamie fără tată. Iar peste două săptămâni prietenii ei dragi urmau să traverseze oceanul, lăsând-o singură aici.

Îşi făcea griji pentru Barney. Oricât de tare a încercat s-o convingă că totul era în regulă cu el, Lucy nu putea scăpa de un gând care nu-i dădea pace. Era oare bolnav? Sau era, aşa cum a zis el, „o nimica toată“?

Prea obosită şi împovărată de regrete pentru a mai înţelege ceva, se dezbrăcă, urcă în pat şi luă copilul lângă ea. În câteva minute adormi şi ea.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Când, după câteva ore chinuitoare de somn, Lucy se trezi la auzul treptelor scârţâind, ca şi cum cineva cobora pe ele. Se duse repede la uşă, o deschise puţin şi o văzu pe Vicky coborând spre bucătărie. Aceasta se întoarse şi, văzând-o pe Lucy, îi şopti:

– Du-te înapoi la culcare. E abia cinci şi jumătate. Te chem eu peste o oră. După care continuă să coboare în vârful picioarelor.

Lucy se duse la baie, se spălă şi se îmbrăcă repede. Se asigură că Jamie e încă adâncit în somn, apoi coborî după Vicky.

– Parcă ţi-am spus să te culci la loc. Vicky scosese deja castronul şi ţinea borcanul cu făină în mână.

– Ai fi putut să mai dormi o oră.

Lucy luă un şorţ şi se înfăşură cu el.

– Cât timp tu faci biscuiţii, eu am să fac plăcintele cu mere spuse ea şi, înainte ca Vicky să poată răspunde, intră în cămară şi începu să adune toate ingredientele.

Peste o oră coborâră şi bărbaţii, urmaţi de foarte somnoroasa Susie. Aroma plăcută de prăjituri umplea încăperea, iar Barney comentă asupra înşiruirii de bunătăţi de pe comodă.

– Măi să fie! Iată o masă demnă de un rege spuse el, lingându-şi buzele la vederea plăcintelor, prăjiturilor, biscuiţilor şi fripturilor gata să fie servite.

Vicky îl scrută cu privirea.

– Te simţi bine, iubitule?

– Sigur că mă simt bine. Inima lui Barney tresări. De ce nu m-aş simţi bine?

Avusese încă o noapte dificilă, măsurând camera-n lung şi-n lat în cea mai mare parte a timpului sau stând proptit în pernă şi masând locul dureros din piept.

– Nu ştiu. Vicky ridică din umeri. Pari neliniştit, asta-i tot.

– Cum adică?

– Te-ai foit şi te-ai tot întors de pe-o parte pe alta.

– Şi te-am deranjat?

Se temu că l-a văzut plimbându-se prin cameră.

Vicky râse.

– Mă cunoşti doar, răspunse ea. Odată ce am adormit, ar fi nevoie de un cutremur ca să mă trezească. Nu, nu m-ai deranjat, îl asigură ea. Dar când am coborât din pat să merg la baie, păreai puţin agitat.

– Bănuiesc că visam la toate lucrurile care ar putea ieşi prost la petrecerea asta.

Se uită în jur.

– Unde este sărbătoritul?

– Încă doarme adânc.

Lucy scoase capul din cămară.

– Să nu te duci să-l trezeşti.

– Şi nu-ţi mai face griji că ar putea ieşi ceva prost la petrecere, îl sfătui Vicky. Pentru că totul e sub control. Totul a fost verificat de două ori; cadourile lui Jamie sunt ambalate, tortul e lăsat să se aşeze şi diseară va fi numai bun de tăiat, decoraţiunile sunt aranjate, iar hambarul e gata... Cel puţin aşa ai spus tu!

– Chiar este gata! Ronnie intră cu zgomot în cameră.

– Cu excepţia unor mici detalii, care ne vor lua doar câteva minute.

Stând aplecat în scaun, nebărbierit, nespălat şi cu părul vâlvoi, arăta de parcă ar fi fost pescuit din râu.

– Exact!

Bătând din palme şi împrăştiind un nor de făină, Vicky se duse la chiuvetă şi umplu ceainicul, pe care-l puse apoi pe aragaz.

– Lucy! Taie vreo douăsprezece felii de şuncă şi bate într-un castron nişte ouă. Avem o mulţime înfometată care aşteaptă să fie hrănită.

– Eu vreau trei ouă, dacă vă apucaţi de pregătit masa, spuse Thomas, cu ochii împăienjeniţi şi căscând.

– Dumnezeule mare! Uitaţi-vă în ce hal arătaţi amândoi! râse Vicky.

– Sper să reuşiţi să vă reveniţi până diseară. Se mişcă puţin în paşi de dans.

– Pentru că mami se aşteaptă să o invitaţi de câteva ori la dans!

Lucy văzu cum faţa obosită a lui Barney se luminează într-un zâmbet la vederea giumbuşlucurilor soţiei sale.

– Poftim, Vicky!

Punând ouăle şi şunca pe masă, se uită din nou pe furiş la Barney şi brusc, în acel moment preţios, toţi ceilalţi dispărură, iar în încăpere nu mai rămaseră decât ei doi.

* * *

La şase jumătate sosi primul invitat.

– Am ajuns cam devreme, se scuză Adam. Dar m-am gândit că poate aveţi nevoie de ajutor.

În realitate, voia să vorbească câteva minute în linişte cu Barney.

– Vino cu mine.

Barney ghicise motivul sosirii lui grăbite.

– Hai să verificăm hambarul, să vedem dacă am uitat ceva.

Îmbrăcat în pantalonii reiaţi gri, cu cea mai bună cămaşă de culoare albastră şi cu părul ciufulit făcut să strălucească, Barney arăta bine.

– Doamnele sunt sus, se dichisesc, iar băieţii sunt în bucătărie, ciugulesc din mâncare.

Chicoti.

– Dacă-i prinde Vicky, îşi vor dori să nu se fi născut vreodată.

În timp ce mergeau agale spre hambar, Adam îl întrebă:

– Cum te mai simţi, amice?

– Dacă vrei să ştii dacă aştept sau nu cu nerăbdare petrecerea, replică Barney,– răspunsul este da. Dacă vrei să ştii că am acceptat ce se întâmplă cu mine... Ridică din umeri. Ce altă opţiune aş avea, bătrâne prieten?

Întristat până în adâncul sufletului, Adam clătină din cap.

– Şi cum rămâne cu plecarea în America?

Nu-i plăcea să se bage, dar ştia că Barney se află în faţa unei dileme.

– Va veni clipa în care vei fi nevoit să spui totul familiei.

– Încerc să rezolv şi asta.

Adam oftă.

– Nu uita că nu eşti singur, Barney, îi spuse cu blândeţe. Eu îţi sunt alături. Oricând vei avea nevoie de mine, îţi voi fi alături. Când lacrimile îi umplură ochii, Adam clipi des şi le alungă.

– Ştiu. Punând braţul pe după umerii micuţului om, Barney îl conduse la hambar. Deschise larg uşa şi îl întrebă:

– Ei bine, ce părere ai?

Adam fu fermecat. Hambarul era împodobit în culoare de la un capăt la celălalt: lanţuri de hârtie colorată şi fâşii textile agăţate de tavan şi pe pereţi, iar între ele, agăţate strategic, ca să nu pună vreun pericol, un şir de felinare lungi, toate aprinse şi sclipind. Băncile se aflau la locul lor, masa era acoperită cu un material lung şi roz, iar ringul de dans se întindea cât vedeai cu ochii.

– E ca în Ţara Minunilor! se minună Adam, iar Barney râse. Intrară şi merseră puţin prin încăpere. Apoi apăru Susie în fugă.

– A zis mama să veniţi şi să aduceţi mâncarea, spuse ea şi fugi din nou.

În următoarea jumătate de oră se instală haosul, cu toată lumea fugind încolo şi-ncoace cu platouri, mâncare, tacâmuri şi căni

mari, ferindu-se unii de ceilalţi şi făcând câte trei drumuri între bucătărie şi hambar. Iar când masa cea lungă fu umplută până la refuz, invitaţii începură să apară: măcelarul şi soţia sa, Doris Dandy din Everton, mai mulţi săteni şi alţi oameni care-i cunoşteau pe membrii familiei Davidson de ani de zile.

Jamie era tot mai încântat. Îmbrăcat în cele mai bune haine ale lui, era copleşit de toate zgomotele şi de chipurile necunoscute. Lucy îl lăsă să se distreze cam o jumătate de oră. Apoi se întoarse în casă cu el şi îl duse la culcare, aşteptând până adormi, înainte de a se întoarce la petrecere.

Leonard Maitland veni singur, iar atenţia îi fu imediat atrasă de Vicky, care arăta deosebit de atrăgătoare cu fusta ei nouă de culoare crem şi cu bluza din dantelă roz, cu părul lejer prins în vârful capului şi cu şuviţe lungi şi cârlionţate încadrându-i faţa. Era încântătoare.

Veniseră şi doi fermieri vecini cu familiile lor şi, în sfârşit, sosind într-un vârtej de bună dispoziţie, cu una dintre noile ei fete ţinându-se după ea, Bridget intră valsând pe uşă.

– Iisuse, Marie şi Iosife, uită-te la asta! Parcă a coborât raiul pe pământ! chiţăi ea de plăcere.

Un moment mai târziu, luând-o pe tânără deoparte, îi aminti:

– Nu te afli aici ca să te distrezi.

Continuă să vorbească încet.

– Am suportat destul atmosfera tensionată din casă din aceste ultime zile, cu voi două bătându-vă şi certându-vă ca două pisici vagaboande! Te-am adus aici în seara asta doar ca să stau cu ochii pe tine, în timp ce cealaltă se calmează.

Îi flutură degetul în faţă, în semn de avertizare.

– Ai grijă ce spui şi stai în banca ta, Brenda. Nu vreau să ai de-a face cu bărbaţii în seara asta.

Se apropie şi mai mult, până ajunseră nas în nas.

– Jur că dacă te văd uitându-te doar la un bărbat, îţi bătucesc fundul, aşa să ştii!

Tânăra dădu dovadă de înţelepciune şi se retrase.

– Şi ce să spun dacă vine cineva şi vorbeşte cu mine?

– Găseşti tu ceva, sunt sigură. Bridget o împinse uşor.

– Acum du-te şi adu-mi un pahar cu vin din ăla de care au pus pe masă.

Cu toată lumea înăuntru, fiecare având câte un pahar cu cel mai bun vin de casă în mână, Barney se urcă pe un scaun şi le ură tuturor bun-venit.

– Aceasta este de fapt o triplă sărbătoare spuse el, făcându-i cu ochiul soţiei. Nu marchează numai ziua micuţului Jamie şi botezul, deşi copilaşul în chestiune a plecat la culcare, dar, aşa cum cei mai mulţi dintre voi ştiu deja, familia Davidson este pe cale să înceapă o nouă viaţă în America.

Făcând o pauză de respiraţie, se gândi la iminenta călătorie, iar secretul îl apăsă şi mai mult.

– Îmi pare bine să vă văd pe toţi aici, încheie el. Iar acum să toastăm – pentru Jamie... şi America!

Spuseră toţi cu putere:

– Pentru Jamie şi America!

– Dumnezeu să vă binecuvânteze pe tine şi pe familia ta, Barney, şi să aveţi parte de tot norocul din lume. Îl meriţi cu prisosinţă.

Paharele se ridicară din nou, iar când se goliră, Vicky, Lucy şi Susie fură gata să le umple din nou.

În timp ce se toasta, doctorul Lucas, care se afla în spatele hambarului, ridică şi el paharul împreună cu toată lumea. Cu excepţia lui Barney şi a lui Adam, era singurul care ştia că Barney s-ar putea să nu plece niciodată în America. Şi dacă lucrurile stăteau astfel, însemna că nici familia lui nu va pleca.

Nu peste mult timp începu muzica, sursa fiind bătrânul Victor şi acordeonul său şi, alături de el, fierarul, care nu se pricepea

doar să potcovească un cal în timp record, ci şi să cânte cu vioiciune la flaut. Împreună, interpretară o piesă veselă şi în curând muzica îşi făcu efectul, petrecăreţii înghesuindu-se pe ringul de dans şi dezlănţuindu-se.

– Uită-te acolo! îi făcu Barney semn lui Lucy să se uite pe ringul de dans, unde măcelarul îşi învârtea soţia cu braţele lui dolofane.

– Cred că are impresia că e o bucată de carne, glumi el, după felul cum o aruncă.

Atenţia lui Lucy era captată de altceva.

– Nu i-a trebuit mult lui Leonard s-o invite pe Vicky în ringul de dans remarcă ea, iar când Barney se uită într-acolo, fu surprins de felul în care şeful lui o ţinea pe Vicky în braţe, strâns şi aproape, ca şi cum nu ar fi vrut să-i mai dea drumul.

Un mic val de gelozie urcă în el.

– Haide, fetiţo, să le arătăm cum se face!

Apucând-o de braţ, o duse pe ringul de dans, iar când muzica se schimbă brusc într-un vals, îşi strecură braţul după talia ei şi o trase aproape.

– Arăţi minunat, îi şopti el la ureche. Am vrut să-ţi spun asta îndată ce te-am văzut, îmbrăcată ca o prinţesă, cu frumoşii tăi ochi strălucind.

Lucy râse.

– Mulţumesc, domnule, nici dumneavoastă nu arătaţi prea rău.

În mod secret, era entuziasmată că se afla în braţele lui şi, pe măsură ce el dansa încet cu ea pe ringul de dans, îşi închise ochii şi-şi imagină că el e adevăratul ei partener; după ce o adusese la dans, ar fi condus-o mai târziu acasă, după ce petrecerea s-ar fi terminat; la uşă ar fi sărutat-o, i-ar fi urat noapte bună, iar ea ar fi mers la culcare şi l-ar fi visat.

Râse când Barney o învârti din nou. Ştia că dansul se va termina, dar nu conta. Mâine se întorcea la realitate, seara aceasta însă avea să fie o amintire pe care nu o va uita niciodată.

În timp ce dansa cu Lucy, Barney nu-şi lua ochii de la Vicky. Uitându-se la Leonard, vorbea cu el aparent fără să-şi dea seama că s-ar putea s-o ţină prea strâns în braţe, şi nici că el nu asculta nimic din ce spunea ea. În schimb el se uita în ochii ei, în secret, mulţumit că o ţinea în braţe pe femeia pe care o iubea.

Barney văzu toate acestea, iar când Vicky se întoarse spre el şi-i zâmbi, el îi zâmbi la rândul lui şi-i făcu cu ochiul; fu încântat când soţia lui îi transmise conspirativ un sărut.

Barney râse cu Lucy şi dansă cu ea aşa cum un tânăr dansează cu iubita sa. În tot acest timp însă, se gândea la viitor şi la încântătoarea lui soţie. Ştia cât de devastatoare ar fi ştirea despre boala lui pentru întreaga familie şi ar fi făcut orice ar fi putut ca să nu-i spună soţiei lui. Dacă ar exista măcar o cale să nu-i spună, gândi el. Dacă ar fi putut cumva să-şi protejeze familia de durerea şi chinul pe care le-ar fi suferit.

În adâncul minţii sale, o idee căpăta tot mai mult contur; o idee care, după o anumită perioadă de timp, se va realiza şi le va modela destinele.

* * *

În timpul serii, Lucy intra din când în casă. O bătrână dădacă din sat era acolo şi avea grijă de micuţul Jamie.

– E la fel ca acum o jumătate de oră, când ai venit ultima oară. Văduvă timp de mulţi ani, bătrâna Meg îşi umplea existenţa având grijă de copiii altora. Doarme, îi spuse lui Lucy cu un zâmbet ştirb. Du-te şi simte-te bine, dragă, şi lasă-mă să împletesc în linişte. Flăcăiaşul tău este în siguranţă cu mine.

După ce se duse sus să se uite la Jamie, Lucy îi dădu bătrânei un sărut plin de recunoştinţă şi se întoarse la petrecere.

Afară, în întuneric, Edward Trent ieşi din ascunzătoarea lui şi se strecură nevăzut spre hambar. Oprindu-se într-un loc unde nu putea fi văzut, se uită pe geam înăuntru.

Îl văzu pe fiul lui Barney, Ronnie, ţinându-se de mână cu Lucy, în timp ce o conducea pe ringul de dans. Cei doi dansară dezlănţuit pe muzica ritmică a acordeonului, Ronnie făcând pe nebunul, iar Lucy râzând de maimuţărelile lui, în timp ce flirta în mod neruşinat cu ea.

Când muzica se opri şi Lucy porni spre masă cu Ronnie, fratele lui, Tom, apăru şi, apucând-o de mână pe Lucy, o duse înapoi pe ringul de dans. Muzica se schimbă într-un tempo mai lent şi în curând Lucy se lăsă condusă fără efort de braţele lui, vorbind şi zâmbind şi părând foarte împăcată cu sine.

Edward văzu toate acestea şi furia din el nu cunoscu limite. Împingând cu pumnii în fereastră, păru pentru o clipă că o va sparge. Apoi muzica se opri şi toţi aplaudară. Iar când, în acel moment, o femeie se întoarse spre fereastră, el se lăsă în jos şi dispăru din nou în întuneric.

– Ce îţi închipui că faci? îl întrebă vesel Ronnie pe fratele său. Îmi furi femeia de sub nas?

– Am salvat-o, răspunse Thomas, înfulecând o bucată de plăcintă din carne de porc.

– Am văzut că s-a săturat să danseze cu un idiot cu patru picioare, aşa că m-am gândit să-i arăt de ce-i în stare un partener de dans adevărat.

Lucy râse.

– Terminaţi voi doi! spuse ea.

– Mă simt minunat. Amândoi sunteţi dansatori buni, ştiţi asta.

– Spui şi tu aşa. Ronnie căută încă o bucată de prăjitură de fructe.

– Sunt sigur că suferi cumplit după ce te-a călcat de atâtea ori pe picioare.

La douăsprezece jumătate, petrecerea luă sfârşit.

La plecare toţi spuseră cât de minunat s-au simţit, cât de bună fusese mâncarea şi cât de rău le va părea că familia Davidson va pleca.

Stând unul lângă altul la uşă, luându-şi rămas-bun de la toată lumea, Barney şi Vicky le mulţumiră, pe rând, la toţi.

– Ne mai vedem pe aici înainte să plecaţi!

După ce băuse mai mult decât o ţineau puterile, Bridget mergea pe patru cărări.

– Hopa!

Râzând tare, se clătină până afară la maşina care o aştepta, agăţându-se de însoţitoarea ei, cu jacheta pătată de vin şi cu părul, până atunci atât de frumos coafat, arătând acum de parcă ar fi trecut printr-un vârtej de vânt.

În spatele ei, Barney şi Vicky se îndreptară braţ la braţ spre casă. Alături veneau Lucy şi Susie, care dansase cu prietenii ei până începuseră s-o doară picioarele.

– Lăsaţi totul pe mâine, le spuse Barney fiilor săi, care intenţionau să se apuce să strângă mobila.

Aşa că îi lăsă stând pe jos în hambar, terminându-şi paharele de vin şi adânciţi în conversaţie.

– Crezi că sunt îngrijoraţi în legătură cu plecarea în America? o întrebă Barney pe Vicky.

– Deloc! afirmă ea. Sunt foarte entuziasmaţi, la fel ca noi toţi. De fapt, Thomas a zis că i s-ar frânge inima dacă Leonard Maitland s-ar răzgândi şi ne-ar spune că nu putem să mergem până la urmă.

Cuvintele ei nu-l ajutară pe Barney. În schimb, simţi că propria-i inimă e pe cale să se frângă, pentru că foarte curând nu va mai avea de ales şi va trebui să le spună adevărul despre boala sa. Şi cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât se temea mai mult de ziua aceea.

Intrând în casă, o găsiră pe bătrâna Meg dormind în scaunul ei, cu lucrul de mână în poală şi sforăind ca un om bun ce era. Barney chicoti.

– Va trebui s-o trezim, spuse el.

Bătrâna dădacă trebuie dusă la culcare.

Vicky o scutură cu blândeţe, însă Meg tresări atât de tare, încât îi sperie pe toţi şi făcu să-i cadă pe podea lucrul de mână.

– Ce s-a întâmplat? Ce vreţi?

Se holbă la ei cu ochii căscaţi.

– Ah, voi eraţi. Gura i se lărgi într-un zâmbet ştirb. Am crezut pentru o clipă că era răposatul meu soţ care s-a întors să mă bântuie.

– Vino, draga mea, e timpul să mergi la culcare. Barney o ajută să se ridice de pe scaun, Vicky se duse să-i aducă pălăria şi haina, iar Lucy îi dădu banii pe care i-i datora.

Ronnie intră în fugă.

– Fiul dumitale este aici, îi spuse el, iar faţa ei bătrână se lumină.

– E un băiat bun, spuse ea. Are grijă de bătrâna lui mamă.

Nu mult după ce fu ajutată să urce în maşină, adormi.

– E nepreţuită, îi spuse fiul ei lui Barney, cu un zâmbet plin de mândrie.

– Nu se opreşte niciodată, e mereu în mişcare. E trecută de şaptezeci de ani acum, dar cred că eu voi fi epuizat mult înaintea ei.

După ce plecă Meg, Jamie se trezi şi începu să plângă. Lucy alergă sus şi coborî cu el în braţe.

– Of, Doamne, a udat patul. Îmi pare rău. Am pus cearşafurile în găleată la înmuiat şi am să le clătesc mâine. Salteaua e uscată, datorită bucăţii tale de muşama. Ştii ce – cred că ar fi mai bine să mergem acasă.

– Dacă vrei să rămâi, sunt sigură că am găsi ceva potrivit ca să-i îmbrăcăm funduleţul spuse Vicky. Şi avem destule cearşafuri curate, ştii unde sunt.

Lucy îi mulţumi, dar se gândi că e mai bine să-l ducă pe Jamie acasă şi să se îngrijească de el acolo.

– Au fost două zile foarte lungi, se va odihni mai bine în pătuţul lui.

– Atunci ne vedem mâine, îi spuse Vicky, în timp ce Barney se duse să-şi ia haina.

Zece minute mai târziu, ferindu-se de aerul rece al nopţii, ea şi Barney plecară cu copilul, care între timp adormise din nou.

– Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, îi spuse Lucy lui Barney.

– Să-mi mulţumeşti? Pentru ce?

Barney îl ridică pe Jamie mai sus.

– Pentru că ai dat o petrecere pentru Jamie.

– A fost o plăcere, răspunse el. Şi nu uita că petrecerea a marcat şi plecarea noastră în America.

Ceva în vocea lui o făcu pe Lucy să întrebe:

– Asta îţi doreşti cu adevărat, Barney, să pleci în America?

Bărbatul îşi alese cu grijă vorbele, nu în ultimul rând pentru că Lucy îşi exprimase deja îngrijorarea pentru sănătatea lui.

– Bineînţeles că vreau să plec! De ce n-aş vrea?

Lucy se uită la el pieziş. În lumina lunii, arăta incredibil de palid şi era ceva nefiresc în liniştea lui. De două ori în timpul acelei seri observase un fel de regret pe chipul lui, care o îngrijorase.

– Ce se întâmplă cu tine, Barney? îl întrebă încet.

Şi nu-mi servi minciuni. Am ajuns să te cunosc destul de bine şi simt că ceva nu e în regulă. Ce este? Poţi să ai încredere în mine – ştii asta, nu?

Barney nu răspunse şi nici nu se uită la ea. În schimb, lovi iritat pământul.

– Ar fi timpul ca cineva să facă ceva în legătură cu drumurile astea, bodogăni el.

– Săptămâna trecută, calul bătrânului Ted Foggarty şi-a rupt articulaţia şi a trebuit sacrificat.

Lucy insistă.

– Vorbeşte cu mine, Barney.

– Dar asta fac.

Îi aruncă o privire scurtă.

– Nu i-am spus nimic lui Vicky şi nu o voi face, dar ştiu că e ceva în neregulă, repetă Lucy. Bridget mi-a spus că te-a văzut intrând în cabinetul doctorului cu ceva timp în urmă.

Întorcându-se să se uite la ea, spuse:

– Nu mai vreau să aud nimic despre prostia asta, Lucy. Da, nu am să neg că am fost la medic, dar numai pentru că mă simţeam epuizat. Nu m-am simţit prea bine în ultima vreme şi m-am gândit că ar fi o idee bună să merg să iau un tonic.

– Şi ţi-a prescris ceva? Lucy se simţea oarecum uşurată, dar încă mai avea sentimentul că nu-i spune totul.

– Da, şi l-am luat cu religiozitate.

– Şi funcţionează?

Barney se simţi prins în cursă.

– Păi nu m-ai văzut simţindu-mă rău, nu-i aşa?

Lucy dădu din cap.

– Nu.

Insistase de ajuns. Barney devenea tot mai iritat.

– Dar nu sunt mereu cu ochii pe tine, nu?

Barney râse.

– Sper că nu.

Când ajunseră la căsuţa lui Lucy, o ajută să ducă înăuntru copilul şi geanta. Câteva minute mai târziu, el şi Lucy apărură în uşă.

– Noapte bună, Lucy dragă, spuse Barney şi căscă lung. Ca de obicei, o sărută pe obraz.

– Ne vedem mâine.

– Noapte bună, Barney.

Îi făcu cu mâna până ajunse pe potecă, şi intră înapoi înăuntru, cu faţa încă arzând în locul în care o atinseseră buzele lui. Era

trist, gândi ea, să iubeşti un bărbat care aparţinea celei mai bune prietene ale tale. Dar chiar îl iubea şi, oricât ar fi încercat să schimbe asta, nu putea.

Nici Barney şi nici Lucy nu-l văzuseră pe Edward Trent ascunzându-se în întuneric, privind şi aşteptând. Când Lucy fu sărutată de noapte bună, se cutremură la vederea expresiei pline de iubire de pe chipul ei, în timp ce îi făcea cu mâna lui Barney. Şi inima i se înnegri de gelozie.

Fiind urmărit de ghinioane în ultima vreme, auzise zvonuri despre faptul că Lucy primise o căsuţă în care să locuiască şi o slujbă stabilă. Fiindcă nu mai era nevoie de marinari şi neavând unde să locuiască, Trent se gândi să se aciueze lângă Lucy, convingând-o că o iubeşte pe ea şi pe copil. Îndată ce se va vedea în casă, ar fi plănuit următoarea mutare: în timp ce Lucy ar fi muncit şi ar fi adus bani în casă, el i-ar fi cheltuit.

Ceea ce-l şocă însă fusese faptul că, întorcându-se din motive pur egoiste, o văzuse pe Lucy în braţele altor bărbaţi şi realizase că are încă sentimente puternice faţă de ea. Ea îi aparţinea lui, pentru Dumnezeu. Îi luase virginitatea şi era de drept a lui, ea fiind şi mama fiului său – deşi nu ar fi putut să-şi amintească numele împieliţatului.

După ce intră în căsuţă, Lucy spălă repede copilul cu un strop de apă caldă, vorbind cu el în tot acest timp.

– Asta e casa noastră, Jamie. E adevărat că e mică şi dărăpănată, dar acum, după ce Barney a reparat acoperişul şi a montat uşi noi, iar eu împreună cu Vicky am spălat totul până a căpătat strălucire, cu toate că nu e cea mai luxoasă locuinţă din lume, totuşi e destul de confortabilă pentru noi amândoi.

Adevărul e că iubea fiecare colţişor şi nişă.

– A fost o petrecere frumoasă spuse ea, îmbrăcându-l în pijama. Barney şi Vicky au organizat-o doar pentru tine.

Îşi aminti ce spusese Barney.

– Şi ca să-şi ia rămas-bun de la prietenii lor, pentru că în curând vor pleca să înceapă o nouă viaţă peste ocean.

Lăsând la o parte tristeţea, îi spuse copilului ei:

– Acum eşti botezat, iubitule.

Îi sărută faţa somnoroasă.

– Asta e minunat, nu-i aşa? Ai numele trecut în carte, aşa încât să-l poată vedea toată lumea.

Când îl gâdilă, el chicoti şi ţipă, iar Lucy îl luă în braţe şi îl strânse la piept ca şi cum nu ar fi vrut să-i mai dea drumul.

– Eşti băiatul mare al mamei, spuse ea. Curând îi vom pierde pe cei mai buni prieteni pe care i-am avut vreodată, aşa că va trebui să avem grijă unul de celălalt, da?

– *Nu şi dacă am eu grijă de voi.*

– EDWARD! Chiar înainte de a se întoarce, Lucy îi recunoscu vocea, îl cunoştea pe bărbatul acesta şi nu-i venea să creadă că se află în casa ei.

– Ar trebui să încui întotdeauna uşa noaptea.

Zâmbetul lui sigur de sine şi periculos, o învălui.

– Nu poţi şti niciodată cine dă târcoale.

– Ce vrei?

Instinctiv, îşi strânse la piept copilul. Când el făcu un pas spre ea, Lucy se dădu înapoi.

– Pe tine te vreau, Lucy.

Îi fusese teamă, dar acum trecuse peste şocul iniţial şi deveni furioasă.

– Nu m-ai vrut în ziua în care ai fugit, lăsându-mă să zac inconştientă, ca un laş ce eşti!

Şiret ca o vulpe, îşi plecă fruntea, ca şi cum i-ar fi fost ruşine.

– De aceea m-am întors minţi el, cu ochii trişti plini de regret.

– E adevărat că m-am purtat ca un laş şi vreau să mă revanşez faţă de tine.

– Nu te cred!

Stând dreaptă şi opunând rezistenţă, Lucy îl privi în ochi.

– Mi-am construit o viaţă, Edward, şi sunt mai fericită decât am fost de mulţi ani încoace. Acum nu mai e loc pentru tine aici.

– Te rog, Lucy, nu spune asta se văită el. Am avut nevoie de mult curaj să vin aici după tot ce am făcut. Se uită prin cameră şi o găsi caldă şi confortabilă; o diferenţă remarcabilă faţă de cârciumile unde se ascunsese în ultima vreme. Am putea duce o viaţă bună împreună, continuă el. Tu lucrezi deja la fermă, iar eu îmi voi găsi de lucru, promit. Trebuie să încercăm.

Când îi văzu expresia de pe faţă, o apucă cu violenţă de braţ.

– Uite ce e, Lucy. Ştii bine că ne-am simţit mereu bine împreună!

– M-ai folosit!

Eliberându-şi mâna din strânsoare, îi spuse încet, cu voce tremurătoare:

– M-ai minţit tot timpul, iar când am avut nevoie de tine mai mult ca niciodată, ai fugit. Se uită la el, întrebându-se ce văzuse la el.

– Nu avem nevoie de tine, Edward. Nu te vrem aici. Te rog să pleci. Lasă-ne în pace.

Acum devenise disperat.

– Te iubesc, Lucy, de aceea mă tot întorc la tine. Mi-am dat seama de asta abia acum.

Înaintând brusc, o apucă de braţ.

– Te-am avut şi te-am aruncat. spuse furios. Dar acum te am din nou şi nu am de gând să-ţi mai dau drumul.

Luându-i faţa în palmele sale, îi şopti cu sinceritate:

– Ştiu că am greşit, dar te iubesc, Lucy. Trebuie să mă crezi.

Şi chiar o iubea. Atât cât poate iubi un om ca el pe cineva.

– Dă-mi drumul!

Instinctele lui Lucy îi spuneau că, în sfârşit, s-ar putea să spună adevărul, dar era prea târziu. Edward Trent nu mai însemna nimic pentru ea. Din fericire, nu mai avea niciun sentiment faţă de el şi îi putea vedea adevărata faţă de om egoist şi vicios.

– Nu te vreau aici, ieşi afară!

Îl puse pe Jamie jos şi încercă să-i distragă atenţia cu o jucărie, în timp ce spuse şuierător

– Haide, ieşi din casa mea!

Dându-şi seama că nu glumeşte, Edward clătină din cap şi zâmbi.

– Nu plec nicăieri, spuse încet. Nu fără tine.

Făcându-i-se frică, Lucy se concentră. Trebuia să scape de el, dar cum? Brusc, îi veni o idee.

– Multă vreme m-am rugat şi am sperat că te vei întoarce minţi ea, dar nu te-ai întors. Aşa că a trebuit să-mi construiesc o viaţă pentru mine şi micuţul Jamie, iar acum voi pleca în America. Vom pleca în curând, Edward, e totul aranjat. Apoi adăugă ca să-l împace. Am să-ţi scriu. Dă-mi o adresă şi am să-ţi scriu îndată ce ajungem acolo.

Vizibil şocat, făcu un pas în spate.

– America!

Uitându-se în ochii ei, îi zâmbi nesigur.

– Nu te cred.

– Acesta e adevărul. Încerca ea din răsputeri să-l facă să creadă. De ce aş minţi? Dacă ai stat afară, trebuie să-l fi văzut pe Barney Davidson aducându-mă acasă. A fost o petrecere mare la ferma Overhill, pentru a ne lua rămas-bun de la prieteni şi vecini. Domnul Maitland a vândut moşia şi plecăm toţi cu el, ca să-l ajutăm să-şi administreze ferma din Boston, Massachusetts. Dacă nu mă crezi, întreabă pe oricine. Toată lumea ştie asta pe aici!

– Târfă ce eşti!

Pe neaşteptate, smulse copilul de lângă ea şi, peste ţipetele lui îngrozite, spuse calm:

– Nu pleci nicăieri, nici cu domnul Maitland, nici cu altcineva. Vii cu mine. Plecăm de aici. Am să găsesc ceva de închiriat în Londra. O să ne descurcăm cumva. Ne va fi bine împreună, mie şi ţie... şi lui.

Deşi îşi descoperise iubirea pentru Lucy, nu avea niciun sentiment pentru copil. Până acum nu-i vorbise lui Jamie, nici măcar nu se uitase la el.

– Nu, Edward! A fost o vreme când aş fi mers până la capătul pământului pentru tine, dar lucrurile nu mai stau aşa. Vezi tu, nu te iubesc.

Calmul din vocea ei ascundeau agitaţia dinlăuntru.

– Acum dă-mi fiul înapoi.

Întinzând mâna să-l ia pe micul Jamie, care între timp ajunsese să ţipe isteric, nu se aştepta le ceea ce urmă. Ridicând mâna, Trent o lovi cu putere în tâmplă şi o proiectă în cealaltă parte a camerei.

– Cred că mi-am pierdut minţile, dar te vreau înapoi, izbucni el. Dansezi, râzi şi flirtezi cu toţi bărbaţii disponibili. Eşti o târfă ordinară!

Lovită şi ameţită, se ridică de jos agăţându-se de un scaun. Undeva în haosul din mintea ei, îl auzi pe Jamie plângând.

– Dă-mi copilul înapoi! spuse cu voce răguşită.

– Îl vrei pe împieliţat înapoi, nu?

Râse cu voce joasă şi hârşâită care-i dădu lui Lucy fiori.

– Îl poţi avea înapoi... dar va trebui să mă primeşti şi pe mine.

Lucy era disperată.

– Te rog, Edward, relaţia noastră nu va funcţiona. Tot ce vreau este să fiu lăsată în pace.

Sprijinindu-se de scaun, Lucy se ridică, pentru a cădea din nou când el o lovi cu gheata în stomac.

– Se pare că nu înţelegi ce spun, mârâi ameninţător. Fie vii cu mine acum, fie îl iau pe el şi nu-l vei mai vedea niciodată. Deci ce hotărăşti?

Îngrozită că ar putea să pună în practică ameninţarea, Lucy era tentată să cedeze şi să-l lase să stea – ar fi făcut orice, numai să-l aibă din nou pe micuţul Jamie în siguranţă în braţele ei. Dar după aceea ce ar fi urmat? Ar fi putut s-o violeze şi s-o lase însărcinată din nou! Se înfioră la gândul atingerii lui. Îi provoca repulsie.

Oricum, în curând ar fi descoperit că încearcă să-l păcălească, iar atunci mânia lui nu ar fi cunoscut margini. Ce s-ar fi întâmplat atunci cu ea şi cu Jamie?

– *Ei bine?*

Stătu deasupra ei, cu faţa neagră de dispreţ.

Lucy se uită la fiul ei, care încă plângea de teamă. Îşi întoarse privirea spre Edward şi îl imploră:

– Nu-i face niciun rău, te rog. Dacă vrei, poţi să rămâi şi vom sta din nou de vorbă mâine dimineaţă.

Când îi văzu privirea, înţelese că nu e de ajuns.

– Te rog, Edward, îmi ceri să renunţ la tot ce cunosc şi iubesc şi să plec cu tine. Nu spun nu, dar nu spun nici da. Dă-mi timp să mă gândesc la asta; îmi datorezi măcar atât. Întinse braţele.

– Acum... *dă-mi copilul.*

* * *

Luând-o spre râu în drum spre casă, Barney îşi spuse că lumea lui este una frumoasă, când luna era plină şi rotundă, iar cerul era presărat cu un număr infinit de stele strălucitoare. De-a lungul gardului viu îngheţat, putea auzi animalele nocturne mişunând, iar în depărtare, sunetul unic al unei bufniţe de hambar.

– Ai făcut un lucru minunat când ai creat pământul, murmură, cu privirea plimbându-i-se pe cer.

Era atâta pace şi frumuseţe pe pământul Domnului, încât se simţi profund privilegiat să fie o parte din el.

Apoi, dintr-odată, Barney se opri din drum.

– Ce e acolo?

De undeva, de aproape, putea auzi voci omeneşti vorbind cu mânie. Întorcându-se încoace şi-ncolo, încercă să-şi dea seama de unde veneau vocile, dar era dificil; căderea apei din stăvilar îi înşela simţurile.

Vocile se auziră din nou! Atenţia îi fu atrasă înapoi, spre cotul mare al râului, nu departe de căsuţa lui Lucy. Se auzea ca şi cum cineva e în pericol! Se întoarse repede din drum, oprindu-se din când în când ca să-şi tragă răsuflarea şi pornind din nou, când plânsetul unui copil tăie aerul nopţii.

Când dădu colţul pe lângă crâng, văzu în lumina lunii o siluetă alergând. Silueta avea ceva în braţe – oare ce era? Un sac... un copil? Doamne sfinte, era un copil! Iar în urma lui venea o femeie, alergând şi împiedicându-se şi în tot acest timp strigându-i bărbatului să se oprească.

Când o recunoscu, se îngrozi.

– Lucy?

Nu-şi putea crede ochilor. Femeia era Lucy, iar copilul trebuia să fie micul Jamie... Dar bărbatul – el cine era? Numele lui apăru în mintea lui Barney ca un semnal luminos. EDWARD TRENT! El trebuia să fie!

– *Lucy!*

Începând să alerge, Barney o striga din când în când, dar Lucy nu auzea. Erau prea aproape de acea parte a râului unde apa cădea de pe versant şi se spărgea cu zgomot în bazinul de jos.

Respirând cu greutate, cu pieptul luându-i foc, Barney porni din nou şi, treptat, reduse distanţa dintre el şi ei. Atunci văzu cum, ajungând la râu, Lucy se aruncă peste Trent. Urmă o luptă în timpul căreia, cu o lovitură spre spate a braţului său greu, Trent o doborî la pământ.

În vârful versantului, Barney fu nevoit să se oprească din nou. Se aplecă în faţă şi, cu mâinile pe genunchi, inspiră lung de câteva ori. După câteva clipe, îşi recăpătă controlul. Când porni din nou, îl putu vedea pe Edward Trent. Cu copilul sub braţ, se folosea de lumina lunii ca să-i lumineze cea mai periculoasă parte a râului – un şir de bolovani mari, aşezaţi în mijlocul apei. Urmărindu-l cu insistenţă şi ieşită din minţi de spaimă, Lucy îi

striga să-i dea copilul. Jamie se zbătea cu disperare în brațele bărbatului, făcând situația și mai periculoasă.

Când Trent îi ignoră rugămințile, porni după el către malul îndepărtat, alunecând pe bolovanii acoperiți cu mâzgă.

– *Nu, Lucy, vino înapoi!*

Când Barney strigă, din coșmarul în care era cufundată, Lucy auzi. Dar nu se opri, pentru că Edward Trent îi luase copilul și ar fi mers după el până în iad dacă ar fi fost nevoie.

Când Barney ajunse la râu, Lucy și Edward Trent erau încleștați într-o luptă periculoasă pe bolovanii din partea superioară a stăvilarului, iar copilul terorizat țipa isteric.

Disperat să o scoată pe Lucy și pe fiul ei de acolo și fără să se gândească la propria-i siguranță, Barney o porni în fugă pe bolovanii alunecoși. Apucând-o, încercă să o ducă în siguranță la mal, dar ea nu voia să-l asculte cu niciun chip. Tot ce știa era că băiețelul ei este într-un pericol îngrozitor. Când, mânată de disperare, îl apucă în mod nesăbuit, Trent își pierdu echilibrul și, spre groaza ei, Lucy alunecă împreună cu el.

Mergând prin apă ca să ajungă la ei, Barney îl văzu pe Trent târându-se spre mal. Când Lucy porni după el, cu hainele îmbibate cu apă, Barney o avertiză să stea locului.

– Lasă-l în seama mea, Lucy!

Apoi strigă din nou.

– Îți pui copilul în și mai mare pericol!

Dar pierzându-și demult discernământul, ea nu-i acordă nicio atenție.

Totul se întâmplă atât de repede, încât nici Barney și nici oricine altcineva nu ar fi putut face nimic. Neascultând sfatul lui Barney, Lucy apucă din nou copilul. Când îl luă în brațele sale, Trent călcă strâmb și căzu peste Lucy. Aceasta își pierdu atunci echilibrul și, în câteva secunde, râul îl smulse pe Jamie din brațele sale și îl învârteji în îmbrățișarea sa.

Lucy făcu un efort plin de vitejie de a-și salva fiul, dar nefiind o înotătoare puternică, fu izbită de toate obstacolele, în timp ce copilul era purtat tot mai departe.

Barney i-o luă înainte și ajunse primul la copil. Dar era deja prea târziu. Forța apei care îl smulsese din brațele mamei sale și îl purtase în aval, îl proptise între două pietre pe jumătate scufundate.

Când îl găsi Barney, apa curgea în rotocoale peste fața sa și nu mai era nimic de făcut.

Dezolat și murdar din cap până-n picioare, luă copilul înecat în brațele sale și începu să urce în amonte, de unde Lucy venea spre ei.

La început strigă de fericire.

– L-ai prins!

Râse tare.

– Oh, Barney, l-ai prins!

Inima îi exultă la vederea fiului său aflat în siguranță în brațele lui Barney.

Cu lacrimi curgând pe fața lui sobră, Barney o privi în ochi și clătină încet din cap.

Când Lucy îi văzu expresia de pe chip, fu ca și când întreaga lume s-ar fi prăbușit. Nu există cuvinte care să descrie sentimentul de groază care o sfâșie. Pentru o clipă infinită și profundă, liniștea din acel loc fu impresionantă.

Luându-i cu blândețe copilul din brațe, Lucy se gândi că nu va mai cunoaște niciodată în viața ei o asemenea durere.

Pe jumătate orbită de lacrimi, se uită la fața mică și împietrită și plânsetul ieșit din inima ei zdrobită se auzi în întreaga vale, scuturând noaptea și băgând spaima în inima lașă a lui Edward Trent, care ajunsese deja la o distanță apreciabilă.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

La fel ca toată lumea din Comberton-by-Weir şi din împrejurimi, Leonard Maitland era profund şocat de evenimentele din noaptea aceea.

Când Jamie Baker fu îngropat, Leonard fu alături de Lucy, împreună cu prietenii şi vecinii ei. După ce părinţii ei se despărţiseră şi rupseseră legătura cu ea, nearătând niciun interes faţă de nepotul lor de când s-a născut – şi apoi a murit, fără tată, sărmanul micuţ, Lucy nu avea o familie adevărată care s-o ajute să treacă de acest necaz.

Slujba fu foarte emoţionantă, iar după aceea, când toată lumea se strânse la ferma Overhill, în aer plutea stupefacţia. Nimeni nu-şi putea aminti să se fi întâmplat un asemenea eveniment tragic în timpul vieţii lor.

În zilele negre care urmară, Lucy se retrase în sine; ziua străbătea neobosită câmpurile şi dealurile, ca şi cum şi-ar fi căutat copilul pierdut, iar noaptea se îndrepta orbeşte spre casa lui Barney, unde acesta, Vicky şi copiii o aşteptau să-i ofere sprijin şi s-o liniştească. Şi ei duceau dorul băieţelului şi aveau inimile frânte.

Într-o zi friguroasă, în timp ce data plecării se apropia cu repeziciune, Lucy şi Barney se pregăteau să-i facă o vizită lui Leonard Maitland.

– Lucy, draga mea, eşti sigură că asta vrei să faci?

Barney era îngrijorat de decizia lui Lucy şi făcuse tot ce-i stătuse în putinţă ca s-o facă să se răzgândească, fără succes însă.

Încercă din nou s-o convingă, dar ea era hotărâtă.

– Tu şi familia ta aţi fost bunătatea întruchipată, îi spuse Lucy, dar în curând veţi pleca. Trebuie să iau din nou frâiele vieţii mele în propriile mâini.

Vocea i se frânse.

– Ştii cât de mult iubesc căsuţa aceea, Barney, dar nu m-aş putea întoarce niciodată acolo, nu fără îngeraşul meu. Făcând o pauză să se liniştească, şopti

– Cum mi-aş putea ierta vreodată, Barney?

– Ce vrei să spui?

Ştia foarte bine la ce se referea, pentru că el era acela care îi spusese de nenumărate ori că se înşală.

– Ştiu că n-ai să recunoşti asta niciodată, Barney, dar a fost numai vina mea.

Înghiţindu-şi lacrimile, revăzu din nou în minte acea noapte îngrozitoare.

– Dacă te-aş fi ascultat şi aş fi dat înapoi, tu l-ai fi salvat pe Jamie. Ştii bine că e aşa...

Când emoţia puse stăpânire pe ea, se aruncă la pieptul lui, iar el o ţinu strâns lângă inimă, braţele lui făcând-o să se simtă în siguranţă în timp ce plângea neajutorată.

După o vreme, când se linişti, îşi reluară drumul, Barney ţinând-o în continuare pe după umeri.

– Ascultă-mă, iubita mea Lucy spuse cu blândeţe, ce s-a întâmplat în noapte aceea nu a fost vina ta. Răul ţi-a luat copilul, iar aşa cum stăteau lucrurile, nici tu şi nici eu nu am fi putut face nimic ca să preîntâmpinăm acel lucru îngrozitor. Amândoi am încercat tot ce ne-a stat în puteri ca să-l salvăm pe micuţul Jamie, dar nu a fost de ajuns.

Oftă adânc.

– Uneori, draga mea, intră în joc puteri mai mari decât vom putea noi să înțelegem vreodată.

Făcând-o ușor să se oprească, o întoarse cu fața la el. Privind-o în ochii înroșiți și suferinzi, spuse emoționat:

– Sunt atât de mândru de tine, Lucy. Toți suntem. Ai reușit să depășești ceea ce probabil că va fi cea mai grea încercare a vieții tale și deja ai început să iei decizii.

Zâmbi vesel.

– Nu sunt de acord cu decizia de a te muta înapoi în casa lui Bridget, dar e viața ta și trebuie să faci ceea ce ți se pare corect.

Lucy înghiți în sec.

– Adevărul este că nu mai știu ce e bine, mărturisi ea cu glasul în lacrimi. Tot ce știu e că trebuie s-o iau din nou de la capăt. Și, înainte de a merge mai departe, trebuie să mă întorc înapoi.

Chiar și cufundată în durerea ei, observă schimbarea în înfățișarea lui Barney; trauma acelei nopți îl făcu să arate îngrozitor de bolnav. Ridicând mâna, îl mângâie pe fața care-i era atât de dragă, ca și cum ar fi vrut la rândul ei să-l liniștească.

– Nu trebuie să te superi din cauza mea, îl rugă ea.

Arăți atât de epuizat și de obosit, nu vreau să-ți fiu o povară.

De teamă să nu vadă cât de bolnav era de fapt, își puse mâna peste a ei și, dând-o la o parte, o ținu strâns pe măsură ce-și continuară drumul.

– N-ai putea să fii niciodată o povară pentru noi, spuse grav. Te iubim ca pe un membru al familiei, știi asta.

Lucy zâmbi cu regret.

– Știu și vă iubesc pentru asta, dar nu vă voi avea mereu ca să mă sprijin de voi. Trebuie să încerc să-mi pun ordine în viață, dacă pot.

– Vei putea. Sunt sigur de asta.

Dar nu mă încântă deloc ce vrei să faci azi.

– Totul va fi bine, îl asigură Lucy.

Dar pentru el nu era de ajuns.

* * *

Aproximativ douăzeci de minute mai târziu, în biroul lui Leonard Maitland, cei doi îi explicară ce decizie a luat Lucy și, la fel ca și Barney, Leonard nu fu de acord cu ea.

– Bineînțeles că e decizia ta, draga mea, dar nu e înțelept să te întorci în casa prietenei tale Bridget! Să nu mă înțelegi greșit, e încântătoare și bună la suflet și știu că ți-a fost cea mai bună prietenă, dar conduce o casă rău-famată, Lucy. Dacă vrei să știi care e părerea mea, nu cred că e locul cel mai potrivit pentru tine.

– Dimpotrivă, este cel mai potrivit loc pentru mine. răspunse Lucy. De când m-a primit la ea și până m-am mutat în căsuța dumneavoastră, mi-a fost ca o mamă. Ne înțelegem una pe cealaltă și știu că, atunci când Barney și familia lui vor pleca, ea va fi sprijinul meu. A fost atât de bună încât m-a întrebat dacă vreau să locuiesc la ea și am acceptat.

– Atunci, dacă decizia e luată, vreau să te întreb dacă vei face ceva pentru mine.

– Dacă pot, da, acceptă imediat Lucy.

După ce sosise, pusese cheile de la căsuță pe masa lui. El le luă și i le întinse.

– Te rog să le iei înapoi. Ți-am dat căsuța ca să locuiești în ea, cu un act de proprietate în regulă. Și chiar dacă nu o vrei în acest moment, s-ar putea să te bucuri de ea mai târziu, când vei putea să te gândești mai lucid la viitorul și la siguranța ta.

Pentru că ea ezită, Maitland îi ridică mâna și-i puse cheile în palmă.

– Ia-le, Lucy. E în regulă dacă nu te poți duce acolo deocamdată. Dar s-ar putea să vină o zi când îți vei găsi liniștea acolo. Fie că-ți place sau nu, căsuța îți aparține legal și obligatoriu.

Cu mâna întinsă încă, Lucy rămase în dubiu până când, făcând un pas în față, Barney îi închise mâna peste chei și o strânse de braț.

– Domnul Maitland are dreptate, îi spuse el grav.

– S-ar putea să vină o zi când vei avea nevoie de căsuţă.

O clipă înainte să răspundă, Lucy se aruncă în braţele lui Leonard Maitland, care fu speriat şi încântat totodată.

– Vă mulţumesc, şopti ea, cu ochii strălucitori şi trişti şi cu inima atât de îndurerată, încât abia putea suporta. Fusese periculos de aproape de a fi pentru totdeauna pierdută, dar aceşti oameni buni şi atenţi o aduseseră înapoi din pragul disperării. Poate că, până la urmă, exista un viitor şi pentru ea. Numai timpul o va spune.

Pe drumul înapoi, simţindu-se rău, Barney se opri de mai multe ori, sub pretextul de a privi un iepure sau de a fi văzut ceva alergând în crâng. Lucy nu văzu nimic acolo unde el îi arătă cu degetul, dar era atât de adâncită în gânduri, încât îl crezu pe cuvânt.

– Sunt atât de bucuros că domnul Maitland a reuşit să amâne călătoria şi semnarea contractului de vânzare a proprietăţii pentru încă două săptămâni. Revenindu-şi pentru o vreme, Barney merse alături de ea.

– E un om foarte atent, nu crezi?

Lucy fu de acord cu el.

– Voi toţi aţi făcut tot ce aţi putut pentru mine, iar acum m-am împăcat cu gândul că în curând veţi pleca. Două săptămâni în plus nu va schimba nimic, nu?

– Poate că nu, draga mea Lucy, dar Leonard Maitland este un domn adevărat. I-a explicat avocatului său circumstanţele şi, din respect pentru tine, au reuşit să amâne totul, dar numai pentru o scurtă perioadă. El avea şi alte motive pentru care era recunoscător că plecarea era amânată.

– Vicky va fi mulţumită când îi voi spune. A fost foarte îngrijorată pentru tine.

Când îi aduseră veştile ceva mai târziu lui Vicky, aceasta fu încântată.

– Cel puţin acum vom avea ceva mai mult timp pentru a petrece împreună şi te va ajuta să te obişnuieşti cu ideea că vom pleca. În plus, eu voi fi liniştită să te ştiu instalată bine înainte de a pleca.

În timp ce ele vorbeau, Barney se scuză.

– Trebuie să mă îngrijesc de câteva lucruri, spuse el şi plecă în grabă, înainte ca Vicky să poată să-l chestioneze mai îndeaproape.

Evitându-şi toţi cunoscuţii, Barney merse în sat, la cabinetul doctorului Lucas. Nu era niciun pacient, aşa că fu primit repede.

– Cred că ai venit să-mi spui că eşti gata să te internezi pentru efectuarea testelor?

Rugându-l de mai multe ori pe Barney să fie de acord să meargă la spital, doctorul Lucas nu renunţă niciodată la speranţa că pacientul său se va răzgândi până la urmă.

Barney însă îi spulberă foarte repede speranţele.

– Dacă sunt de acord să fac analizele, starea mea se va îmbunătăţi?

– Nu-ţi pot promite asta.

Era genul de doctor care dădea răspunsuri directe la întrebările directe.

– Aşa cum ţi-am explicat deja, inima ta este foarte bolnavă, dar nu putem şti cât de bolnavă, până când nu facem mai multe investigaţii.

Observând deja respiraţia greoaie şi paloarea feţei lui, era profund îngrijorat.

– Sper că îţi dai seama cât de gravă e starea ta.

– Încep să înţeleg.

Barney era sincer.

– Am observat cât de repede obosesc în ultima vreme, iar uneori mă doare când respir.

Zâmbi larg.

– Dar sunt încă aici şi încă lupt, aşa că nu poate fi atât de grav, nu?

Doctorul nu răspunse, dar îşi luă stetoscopul de la gât şi-l rugă pe Barney să se ducă după paravan şi să-şi dea cămaşa jos. Un moment mai târziu, îl examină cu mare atenţie pe Barney.

– Aşa! Acum poţi să te îmbraci, îi spuse el şi se sprijini de marginea biroului său.

Pe faţa lui se putea citi teama.

– E bine?

Şi Barney era plin de teamă.

– E mai rău?

– Destul de rău.

Privindu-l fix în ochi, îi spuse direct:

– Te joci cu focul, omule.

– În ce sens?

– Nu mi-ai urmat deloc sfaturile, nu-i aşa?

– Ba da, explodă Barney. Îmi iau medicamentele, exact aşa cum m-aţi sfătuit.

– Asta e doar o parte şi chiar şi asta este o precauţie pe termen scurt, până când vom şti cât de grav e afectată inima. Nu ai lăsat-o mai moale cu munca şi am văzut cu ochii mei cum continui să slugăreşti la fermă, chiar şi după ce te-am avertizat să nu mai depui niciun efort.

Mânia i se simţea în voce în timp ce-şi apostrofa pacientul.

– Dumnezeule mare, omule! Ai de gând să te sinucizi? Ţine-o tot aşa şi nu-ţi pot promite că vei mai trăi un an de acum încolo, sau chiar mai puţin.

Barney ştia că este bolnav, dar faptul că i se spuse atât de brutal, îl zdruncină până în adâncul sufletului.

– Sunt un om muncitor, domnule doctor, spuse el încet. Nu mă pot opri din ceea ce fac. Vacile nu se mulg singure dacă n-o fac

eu. Fiii mei îmi sunt de ajutor, dar mai au nevoie de mine pentru încă o vreme.

Doctorul nu îl menajă.

– Dacă vei continua să-mi ignori sfaturile, nu te vor mai avea alături deloc.

– Atunci spuneţi-mi, vă rog...

Barney era sfâşiat.

– Dacă din acest moment nu aş mai munci şi aş sta degeaba ca o pleaşcă, acest lucru mi-ar prelungi cu mult viaţa?

Doctorul analiză cu grijă întrebarea lui Barney, înainte de a da un răspuns onest, deşi destul de vag.

– Aşa cum ţi-am spus mai devreme, nu putem şti cu certitudine lucrurile acestea. Inima ta se află într-o stare gravă şi dacă ai fi de acord s-o laşi mai moale cu munca, asta ar putea îmbunătăţi cu mult situaţia. Mai mult de atât nu-ţi pot spune.

Barney nu fusese niciodată mai lipsit de curaj ca în acel moment. Se temea pentru sine însuşi, dar şi mai mult se temea pentru familia lui iubită. Când vorbi, cuvintele sale exprimară decizia lui finală.

– Nu voi merge la spital şi nu voi face niciun test, spuse taciturn. Dacă mai am de trăit un an sau mai puţin, atunci aşa să fie. Ridicându-se să plece, zâmbi obosit. Vă mulţumesc pentru tot ce aţi făcut.

Doctorul Lucas îl cunoştea foarte bine pe Barney şi îl durea sufletul să-l vadă atât de deprimat.

– Îmi pare foarte rău, spuse el. Aş fi vrut să mai pot face ceva.

– Puteţi.

– Spune atunci.

– Dacă eu nu i-aş trage înapoi, familia mea ar avea şansa unei noi vieţi, şi nimic nu trebuie să strice asta.

Doctorul fu uimit.

– Ce tot spui? Doar nu ai de gând să faci o călătorie atât de lungă şi de obositoare.

– Asta am să decid singur, replică Barney ferm. Tot ce vă cer este să nu se afle nimic din ce am vorbit noi doi.

Doctorul Lucas clătină din cap.

– Cred că deja am stabilit asta.

– Şi am cuvântul dumneavoastră de domn?

– Ai cuvântul meu de domn şi de medic.

Barney îi strânse mâna.

– La revedere. Aceasta a fost ultima mea vizită, îşi zise.

Apoi plecă, mai înţelept şi mai trist de cum venise. Ştia ce are de făcut şi trebuia să găsească îndrăzneala de a merge până la capăt.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

– Scuzaţi-mă, domnişoară... Cred că aici trebuie să coborâţi.

Conductorul autobuzului observase că Lucy nu este atentă la drum. Stătea adâncită în gânduri, în cel mai îndepărtat colţ al autobuzului, uneori uitându-se pe fereastră, alteori ţinând ochii închişi. Acum, uitându-se drept în faţă, părea că nu ştie unde se află.

Speriată de bătaia lui îngrijorată pe umăr, Lucy îi mulţumi şi se îndreptă spre uşă. Când autobuzul se opri, coborî repede.

Liniştea din autobuz fusese reconfortantă, dar acum, când porni spre biserică, zgomotul şi forfota din Liverpool o încercuiră; huruitul căruţelor trase de cai, mirosul şi zgomotul autovehiculelor pe benzină; priveliştea oferită de femeile bogate îmbrăcate în blănuri, femeile sărace în haine subţiri şi bărbaţii în costume, toţi mergând la treburile lor. Era vineri, o zi în care toţi aşteaptă cu nerăbdare sfârşitul de săptămână şi abia aşteaptă să se termine ziua. Dar pentru Lucy, de când îşi pierduse copilul, toate zilele erau la fel.

Lăsând zarva în urmă, urcă panta ce ducea la biserică. Cu cât se îndepărta mai mult de centrul oraşului, cu atât mai tare părea să sufle vântul. Începând să tremure, Lucy îşi strânse mai bine haina pe trup.

Urcă pe trotuar şi merse pe lângă gardul viu până ajunse în curtea bisericii. Locul de odihnă al micuţului Jamie era la dreapta faţă de intrare, sub stejar. Lucy alesese biserica Sfântului

Salvator pentru că obişnuise să vină aici la şcoala de duminică pe când era copil şi avea amintiri frumoase legate de acea perioadă. Biserica din Comberton părea acum pângărită cumva de spiritul rău al lui Edward Trent.

Scoţând o batistă din buzunarul hainei, şterse cu ea crucea mică pusă temporar, până când va fi înlocuită cu o inimă de marmură. După ce puse pe mormânt un buchețel de flori şi o mică jucărie, îngenunche ca să-i spună lui Jamie cât de mult îi lipseşte şi cât de mult îl iubeşte. Ca de obicei, şi-l imagină mergând cu paşi şovăitori prin grădină şi râzând când ea îl fugărea, iar lacrimile ameninţară să curgă.

După o vreme, când frigul parcă îi ajunse până la oase, îşi luă un rămas-bun din inimă.

– Ne vedem curând, dragul meu.

În biserică, aprinse o lumânare care să-i ghideze copilului ei paşii spre Rai. Iar după ce flacăra se aprinse, mai rămase o vreme să-i pună întrebări Domnului. Ce rău atât de mare făcuse încât trebuise ca El să-i ia copilul? Ce se va face acum fără el? De ce nu-l prinsese poliţia pe Edward Trent ca să-i dea o pedeapsă aspră? Iar în final, Îl rugă să aibă grijă de Barney şi de familia lui în lunga călătorie către o viaţă nouă.

Puţin timp după aceea, extenuată de atâtea emoţii, Lucy se îndreptă înapoi către staţia de autobuz. În momentul în care se urcă în autobuz, îl văzu pe Barney. Ieşind dintr-o cârciumă şi ţinându-se destul de nesigur pe picioare, avea la braţ o femeie.

Râzând împreună, porniră în jos pe stradă şi în curând dispărură.

Căzând pe scaun, Lucy era înmărmurită de şoc. O recunoscuse pe femeie ca fiind o prietenă apropiată şi colegă cu Bridget şi, ştiind cu ce se ocupa, Lucy nu putea să înţeleagă de ce se găsea Barney în compania ei. Bănuia, de asemenea, dacă ar fi fost să se ia după mersul lui nesigur, că băuse. Acest lucru era în sine uimi-

tor, pentru că, din câte ştia Lucy, Barney obişnuia să bea câte un pahar numai când ocazia o cerea.

Convingându-se că trebuie să existe o explicaţie nevinovată, se hotarî să-l întrebe data viitoare când se vor întâlni.

Ajungând acasă, se duse în bucătărie să-şi facă un ceai.

– Fă-mi şi mie unul, dacă tot te-ai apucat.

Bridget dădu buzna în cameră.

– M-am târât ore în şir de la un magazin la altul şi am gâtul uscat ca glaspapirul.

Aruncă pe jos o grămadă de sacoşe şi, aşezându-se la masă, îi spuse lui Lucy:

– Le-am lăsat pe fete căutând ţinute noi. Au prins o afacere profitabilă pentru săptămâna viitoare. Vor însoţi prin oraş un om de afaceri din Londra. Dumnezeu ştie că, dacă vrem să dăm afacerii o întorsură mai respectabilă, fetele vor trebui să arate cât mai bine.

Gândindu-se încă la Barney şi la femeia aceea, Lucy nu auzi niciun cuvânt.

– Trei linguriţe de zahăr, nu? întrebă ea şi începu să pună zahăr din pungă.

– Mai bine patru, îi ceru femeia. Sunt terminată, serios.

Când Lucy îi puse în faţă ceaşca şi farfurioara, Bridget observă ce faţă preocupată avea.

– Ce-i cu tine? Ai o faţă ca o zi ploioasă.

– N-am nimic.

Lucy se aşeză şi bău o gură de ceai.

– Nu mă lua cu d-astea.

Voluminoasa irlandeză o apostrofă.

– Te cunosc destul de multă vreme încât să-mi dau seama când ceva e în neregulă, aşa că spune tot! Ce te frământă?

Ezitând câteva secunde, Lucy îi spuse:

– Tocmai l-am văzut pe Barney Davidson ieşind dintr-o cârciumă şi era beat... sau aproape beat, la naiba.

– Înţeleg. Bridget duse ceaşca la gură şi luă o înghiţitură mare. Eşti sigură că era Barney?

– Sunt sigură.

Bridget se uită la ea peste marginea ceştii sale.

– Era singur?

– Nu. Era cu o femeie. Ezită să spună că era una dintre prietenele lui Bridget.

– Înţeleg.

Când începu din nou să vorbească, Bridget o avertiză pe Lucy:

– Să nu te amesteci în ce nu înţelegi, o puse ea în gardă. Nu e treaba noastră ce face şi ce nu face Barney.

După reacţia lui Bridget, Lucy suspectă că ştia mai mult decât spunea. Când realiză acest lucru, o confruntă.

– Ştiai totul, nu-i aşa? întrebă ea. Ştiai că Barney bea şi petrece cu femei. Nu nega, pentru că o citesc pe faţa ta!

– Bine, da, ştiam. De fapt, mi s-a spus că durează de ceva vreme, iar acum nici nu-i mai pasă cine îl vede! Dar m-am gândit că nu e treaba mea să bârfesc. Dacă Barney Davidson are o problemă, o va rezolva. Nu face aşa mereu?

Nedorind să fie atrasă pe un teren periculos, Bridget îşi bău repede ceaiul, îşi luă sacoşele şi urcă la etaj.

– Ne vedem mai târziu strigă peste umăr.

Neputând să şi-l scoată pe Barney din minte, Lucy îşi propuse să facă o vizită familiei Davidson în seara aceea.

– Trebuie să mă duc să-l văd, şopti ea în timp ce o ajuta pe Tillie să cureţe cartofii pentru cină. Trebuie să-l întreb direct. Îl cunoştea îndeajuns de bine ca să facă asta.

Barney îi apăruse în minte destul de des în ultima vreme. Se purta ciudat, lipsea de acasă cu orele, iar acum asta. La început crezu că ar putea fi trauma după cele întâmplate în acea noapte.

Dar să bea la cârciumă cu o asemenea femeie, să meargă braţ la braţ cu ea pe stradă, râzând ca şi cum nu i-ar păsa cine-l vede... acesta nu era Barney pe care-l cunoştea şi iubea. La priveghiul lui Jamie, sentimentele ei jenant de romantice faţă de el dispăruseră. Dar acum ieşiseră din nou la suprafaţă şi nu avea ce face, se gândea mereu la el. Ajunsese la stadiul în care îi era frică s-o privească pe Vicky în ochi, ca nu cumva prietena ei să citească adevărul pe chipul ei.

Mai târziu, în acea seară, după ce toată lumea mâncase, iar bucătăria de la numărul 23 din strada Viaductelor era curată lună, Lucy îşi luă pălăria şi haina şi porni spre ferma Overhill.

În timp ce urca pe cărarea care ducea la uşa din faţă, auzi voci ridicate şi sunetul unei uşi trântindu-se. Brusc, uşa de la intrare zbură de perete şi Susie ieşi în fugă, direct în braţele lui Lucy.

– Oh, Lucy! Ronnie şi tata îşi spun lucruri urâte şi nu vor să se oprească...

Începu să plângă nestăpânit.

Lucy o luă în braţe.

– Stai liniştită, totul va fi bine.

Dar încă auzea vocile celor doi bărbaţi dinăuntru, iar acum vocea lui Thomas rugându-i să nu se mai certe. Un moment mai târziu, uşa se deschise şi Vicky ieşi, arătând înnebunită în timp ce o căuta pe Susie. Văzând-o pe Lucy, fu vizibil uşurată.

– Doamne Dumnezeule, Lucy, nu ştiu ce să fac. Parcă lumea mea se destramă.

Tremurând şi suferind, o luă pe Susie după umeri.

– Fugi înăuntru, iubito, şi adu hainele.

Calmându-se de dragul fiicei ei, sugeră cu un zâmbet chinuit:

– Hai să mergem să facem o plimbare, tu, eu şi Lucy. Când ne vom întoarce, totul va fi rezolvat.

Mulţumită să-şi vadă mama zâmbind şi liniştită de cuvintele ei, Susie fugi să aducă hainele.

– Ce se întâmplă? întrebă Lucy îngrijorată. Barney e de vină?
În mintea ei chinuită încă îl vedea împreună cu femeia aceea.
– Da.
Vicky scutură din cap.
– E ceva în neregulă, spuse ea. Barney a fost foarte ciudat în ultima vreme – pleacă de acasă şi nu se întoarce decât la ore foarte târzii. Are un somn agitat, iar uneori, când mă trezesc în miezul nopţii, mă uit afară pe fereastră şi-l văd măsurând curtea în lung şi-n lat, ca un animal în cuşcă. Brusc a căpătat un temperament foarte urât, îi sare ţandăra, ţipă şi sare la noi din orice. Chiar a lovit-o pe Susie aseară, pentru că a coborât plângând după ce a visat urât. Nu e normal, Lucy. A fost mereu un om atât de iubitor.
Inspiră lung, obosită.
– Iar acum, Ronnie jură că l-a văzut pe Barney în Liverpool astăzi... braţ la braţ cu o paraşută, spune el. Şi jură că erau amândoi beţi.
Cu ochii plini de furie se uită la Lucy, ca şi cum ar fi vrut ca ea s-o liniştească.
– Nu am crezut că el ar fi în stare de aşa ceva, Lucy. „Nu putea fi tatăl tău“ i-am spus lui Ronnie. „El nu ar face niciodată aşa ceva“.
Vocea i se frânse.
– Dar, ca să fiu sinceră, undeva în mintea mea... Dumnezeu să mă ierte, dar, din cauza comportamentului lui Barney, din ultima vreme, sunt pe jumătate tentată să cred ce a spus Ronnie.
După ce se întoarse Susie, se îmbrăcară cu hainele şi îşi puseră fularele şi porniră toate trei spre crâng. Zilele acestea se fereau să se apropie de râu, din cauza amintirilor dureroase.
Lucy nu spuse nimic despre faptul că, la fel ca şi Ronnie, şi ea îl văzuse pe Barney pe stradă, băut şi râzând cu o femeie. În schimb, îi spuse lui Vicky:

– Mă gândesc că Barney s-ar putea să sufere încă efectele acelei nopţi. A fost martor la ceva îngrozitor. Durerea şi şocul ne pot afecta în feluri diferite, spuse ea încet. Dumnezeu ştie că şi ea fusese aproape ieşită din minţi. Poate că Barney nu se poate împăca cu grozăvia celor petrecute.
Vicky luase deja acest fapt în calcul.
– Bineînţeles că suferă când îşi aminteşte, toţi suferim. Îi strânse mâna lui Lucy. Dar e mai mult de atât, continuă ea sobru.
Acum, când mă gândesc la asta, îmi dau seama că am văzut anumite schimbări în comportamentul lui Barney mult înaintea acelei nopţi. Era tot mai preocupat şi mai distant, ca şi cum se gândea mereu la ceva la care niciunul dintre noi nu putea lua parte.
Ridică din umeri.
– A muncit atât de mult, forţându-se până la limita durerii. E ca şi cum ar vrea să demonstreze ceva. S-a schimbat, Lucy, iar acum a ajuns în aşa fel încât abia îl mai regăsesc în el pe bărbatul cu care m-am măritat.
În ciuda hotărârii de a nu o lăsa pe micuţa Susie să vadă cât de supărată este, Vicky începu să plângă, încet la început, iar când nu se mai putu stăpâni, plânsul se transformă în suspine violente, care o sfâşiau.
– Îmi pare rău, spunea încontinuu, îmi pare atât de rău. Pentru prima dată de când era căsătorită, nu ştia cum s-o scoată la capăt cu Barney.
Alergând spre ea, Susie o cuprinse cu braţele pe după talie. Cu vocea înecată îi spuse:
– Nu plânge, mami. Totul va fi bine. Te rog, nu plânge.
Rolurile fuseseră inversate între mamă şi fiică, iar Vicky se simţea ruşinată.
După o vreme, îşi reluară plimbarea; Lucy pierdută în gânduri, Vicky tăcută şi ea, iar Susie, cu mâna încleştată în mâna mamei ei.
Toate trei se gândeau la Barney; Lucy era hotărâtă să-l ia deoparte şi să aibă o conversaţie deschisă; Vicky se întreba cum

l-ar putea câştiga din nou pe bărbatul pe care îl iubea; iar fiica ei, înspăimântată, se gândea cu teamă la evenimentele acelei nopţi, cu inima plină de tot felul de emoţii – chiar şi, în mod şocant, un mic început de ură faţă de tatăl pe care îl adora.

Când se întoarseră acasă, în ciuda frigului, Ronnie stătea pe banca din grădină. Cu capul în mâini, nu le auzi când se apropiară.

– Ronnie? Ducându-se imediat la ea, Vicky îl luă pe după umeri. Ce faci aici afară, în frig?

Ronnie îşi ridică privirea. În lumina slabă care venea dinspre ferestre, ea putu vedea că a plâns.

– Ce este, iubire?

Se aşeză lângă el.

– Ce s-a întâmplat?

Pentru un moment lung, plin de tensiune, Ronnie nu răspunse. În schimb se uită înapoi, spre casă. Apoi se uită la mama sa, cu faţa scăldată în lacrimi.

– Pe omul din casă, şopti el zdruncinat, nu-l mai recunosc.

Venind în apărarea lui Barney, Vicky spuse ferm:

– Orice spune sau face şi orice ai gândi despre el în acest moment, el este tatăl tău.

Ronnie clătină din cap.

– Nu, nu este. Îmi cunosc tatăl ca pe mine însumi, iar bărbatul din casă e un străin.

Vicky înţelegea, dar, în acelaşi timp, era îngrozită.

– Tatăl tău este bolnav, spuse ea patetic. Nu pare să-şi dea seama cât de mult ne răneşte. Barney e un om bun. Ne-a susţinut pe toţi, într-un moment sau altul, iar acum e rândul nostru să-l susţinem pe el.

Ridicându-se cu greutate, Ronnie se uită la ea uimit.

– Cum poţi să spui aşa ceva? întrebă el. L-am văzut cu ochii mei! Era beat pe stradă, în compania unei asemenea femei... S-au îndepărtat râzând – râzând de tine, mamă! Nu numai că te înşeală, dar o face pe faţă. Se îmbată şi apoi vine acasă pus pe harţă şi face

probleme în familie. Vocea îi tremură de furie. Tu poţi să rămâi lângă el dacă vrei, dar eu nu o voi face! Nu pot să-l iert.

Văzându-şi fratele afundându-se furios în noapte, Susie ţipă ascuţit:

– Opreşte-l, mami! OPREŞTE-L!

Luând-o în braţe, Vicky o ţinu strâns la piept.

– Nu pot, spuse ea, dar se va întoarce. Vei vedea, iubito, Ronnie se va întoarce. În adâncul inimii însă, nu putea fi sigură de asta.

– Vrei să plec?

Fiind martoră la atâta durere în această familie unită, Lucy se temea pentru ei toţi, inclusiv pentru Barney. Voia să rămână, dar simţea că Vicky vrea să rămână singură cu familia ei.

Vicky dădu din cap.

– Îmi pare rău, Lucy, îi ceru ea scuze. Am să-l chem pe Thomas ca să te ducă acasă.

Pentru că noaptea era rece şi pentru că ea simţea o mare afecţiune pentru Lucy, o invită să intre mai întâi în casă.

Ea o luă înainte, cu Susie alături şi Lucy urmându-le.

Când intră în camera de zi, Lucy fu şocată la vederea lui Barney. Neîngrijit şi nebărbierit, stătea în fotoliu cu cămaşa desfăcută la piept şi cu capul atârnând leneş într-o parte. Lucy se gândi că e bolnav şi, încet, îi spuse acest lucru lui Vicky.

Thomas stătea lângă şemineu, cu ochii strălucind de mânie în timp ce se uita la tatăl său.

– Nu e bolnav.

Scuipa cuvintele.

– E beat!

– Mă ocup eu de tatăl vostru.

Luându-l de braţ, Vicky îl susţinu.

– Vreau s-o duci pe Lucy acasă cu brişca.

Thomas încuviinţă.

– Tu o să te descurci?

– Mă descurc, răspunse ea zâmbind. Ia-o şi pe Susie cu tine.

Când fata protestă, ea îi spuse cu blândeţe:

– Lui Lucy i-ar face plăcere, nu-i aşa, fetiţo?

Înţelegând ce vrea să facă, Lucy dădu din cap.

– Da, mi-ar plăcea.

Apoi îi spuse lui Susie:

– Vreau să ştiu totul despre hainele pe care tu şi mami le-aţi cumpărat pentru călătoria în America.

La aceste cuvinte, Thomas mormăi:

– Asta dacă mai plecăm!

Susie ţipă:

– Ba plecăm, nu-i aşa, mami?

Vicky încuviinţă.

– Ăsta e planul, draga mea. Deşi inima îi era frântă, zâmbi cât putu de larg.

– Într-o săptămână şi câteva zile ne vom îmbarca în nava care pleacă spre America. Se uită pieziş la Barney.

– Noi toţi.

Pe drumul de întoarcere din strada Viaductelor, Thomas stătea aplecat în scaun, tăcut şi morocănos. Îşi văzuse tatăl beat o singură dată, atunci când prietenul lui, Adam, le adusese un cidru tare de casă, ca să-şi sărbătorească ziua de naştere. Fusese o noapte de neuitat, care sfârşi în râsete şi umor de calitate. De data aceasta era altfel. În toată viaţa lui, Thomas nu se simţise atât de neajutorat.

* * *

În următoarele zile, bunul renume al lui Barney se deteriora şi mai mult.

– Să-şi înşele o nevastă atât de bună! îşi exprimau oamenii dezaprobarea.

– Se ţine cu tot felul de femei şi se îmbată turtă de câte ori are ocazia.

– Am auzit că, acum ceva vreme, nu s-a întors acasă toată noaptea. Chiar şi în autobuz vorbeau despre el.

– Dumnezeu ştie prin ce trece familia aceea. Şi ar trebui să plece în America cât de curând.

Aşezată în spatele celor două femei care bârfeau, Lucy abia aştepta să coboare din autobuz. Trecând pe lângă ele, făcu cu glas tare câteva comentarii despre oamenii care nu ştiu altceva decât să bârfească, chiar şi atunci când nu au idee despre ce vorbesc!

Grăbindu-se să ajungă acasă, se întrebă când se vor termina toate astea.

Bridget era singură.

– Fetele au plecat din nou, într-una din întâlnirile astea „de afaceri", spuse mândră. Am urcat pe scara socială, nu crezi?

„Mmm". Aşezându-se la masă, Lucy îşi aminti ce spuseseră femeile din autobuz.

– Am auzit că, acum ceva vreme, Barney nu s-a întors acasă o noapte întreagă. Cum Dumnezeului află oamenii atâtea lucruri, atât de repede?

Bridget trânti pe masă ceaşca de ceai.

– Despre ce vorbim mai exact?

Lucy îi povesti despre cele două femei şi despre conversaţia lor.

– Ce Dumnezeului putem face în legătură cu Barney? întrebă ea. Sunt la capătul răbdării. Se uită la Bridget cu precauţie. Dacă află Vicky că a fost aici în noaptea în care n-a venit acasă?

– Eu nu spun, dacă nu spui nici tu, replică Bridget.

– Ce era să fac dacă a apărut la uşă ud leoarcă şi dorind să intre înăuntru? A dormit până s-a trezit din beţie, iar între timp eu i-am uscat hainele, asta-i tot.

Cu ochii mari, o întrebă pe un ton arţăgos:

– Ar fi trebuit să-l gonesc, asta vrei să spui?

Lucy dădu din cap.

– Nu, sigur că nu.

Cu toate astea, simţea că o trădează pe Vicky nespunându-i şi îi spuse asta lui Bridget.

Bridget se supără.

– Ascultă, domnişoară! E adevărat că omul te-a rugat să nu spui nimănui unde şi-a petrecut cea mai mare parte a nopţii şi ai făcut bine că nu ai spus. În plus, nu-i aşa că se certaseră, iar ea s-a supărat şi l-a încuiat afară?

– Aşa mi s-a spus, da.

– Poftim! Chiar dacă s-ar fi dus acasă, n-ar fi putut să intre înăuntru. Ar fi fost nevoit să doarmă pe banca din grădină, aşa să ştii!

Odată ce Bridget se aprindea, nu mai era chip s-o opreşti.

– I-am dat un pat pentru o noapte şi nu e nimic ruşinos în asta. Amândouă ştim cât de mult mă străduiesc să transform casa asta într-una respectabilă. E adevărat că a fost acum ceva vreme o casă de plăceri, dar lucrurile se schimbă.

Se îndreptă de spate cu mândrie.

– Vei constata că sunt mai degrabă o femeie de afaceri acum. În plus, micuţa Tillie se simte cu noua ei ocupaţie de contabilă ca o raţă în apă.

Fluieră scurt.

– N-am bănuit niciodată că este aşa de bună la ţinut registrele contabile. Şi e încântată că munceşte mai puţin şi e plătită mai bine.

Lucy nu se putu abţine să nu zâmbească.

– Ai fost mereu ambiţioasă, îi spuse ea cu drag. Şi, întâmplător, ai dreptate în privinţa găzduirii lui Barney pentru o noapte. Dacă a supărat-o pe Vicky atât de tare încât să-l dea afară din casă, ar fi putut să se poarte şi mai urât, dacă s-ar fi întors şi ar fi bătut la uşă în mijlocul nopţii.

Bridget exultă.

– Vezi? Nu asta am spus şi eu până acum? Avea o întrebare.

– Ai reuşit să stai de vorbă în linişte cu el... despre umblatul cu femei şi despre băutură?

Lucy clătină din cap.

– Am încercat de mai multe ori să-l prind singur, dar reuşeşte mereu să scape de mine.

De data aceasta era hotărâtă.

– Am vorbit cu Adam. E foarte îngrijorat în legătură cu Barney, dar nici chiar el nu a reuşit să-i bage minţile în cap. Vicky şi băieţii vor merge în seara aceasta acasă la Leonard Maitland. Se pare că e îngrijorat în legătură cu Barney şi nu înţelege ce se întâmplă. A rugat familia să vină să vorbească despre asta, aşa că diseară Barney va fi singur.

Bridget se îndoia de reuşita planului.

– Crezi că Barney va sta acasă? Nu crezi că va ieşi cu amanta lui?

Lucy se arătă destul de sigură pe sine.

– Totul a fost aranjat. Barney a fost de acord să se întâlnească cu Adam şi, având în vedere că nu şi-a onorat cuvântul de două ori până acum, sperăm ca de data aceasta să-şi ţină cuvântul şi să fie acasă când soseşte prietenul lui.

Bridget înţelese.

– Dar nu va apărea Adam, nu? Te vei duce tu, am dreptate?

Lucy confirmă că acesta era planul.

– Având în vedere că mă tot evită, asta pare a fi singura modalitate.

– Sper să iasă, pentru că cineva trebuie să-i bage minţile în capul ăla nesăbuit, declară ea. Şi dacă poate cineva s-o facă, acea persoană eşti tu.

În acel moment intrară fetele, îmbrăcate în noile lor haine şi arătând de milioane.

– Tocmai am petrecut o după-amiază întreagă într-unul din cele mai bune hoteluri din Manchester.

Silueta înaltă şi zveltă a Brendei era îmbrăcată în cea mai scumpă haină cu guler de blană şi cu buzunare îmblănite.

– Iar eu am fost la curse.

Mai scundă şi cu o conformaţie perfectă, lui Lynette i se potriveau de minune pălăria cu boruri mici şi deux-piece-ul din mătase maro.

– Sper că v-aţi purtat amândouă ca nişte doamne.

Ridicându-şi sprâncenele, Bridget le aruncă o privire de avertizare.

Auzind ce generos au fost plătite pentru îndatoririle lor, Bridget le felicită.

– Dacă merge tot aşa, va trebui să ne mutăm în vecinătăţi mai luxoase, glumi ea.

– Acum sus cu voi şi daţi jos hainele acelea scumpe. Veţi avea din nou nevoie de ele, sper, aşa că aveţi grijă să le aranjaţi frumos.

Puţin după ce fetele plecară, Lucy se scuză.

– Ar fi bine să mă pregătesc, îi spuse lui Bridget.

– Atunci fugi şi baftă!

Prietena ei era îngrijorată.

– E mare păcat felul în care Barney îşi răneşte familia. Dacă nu-şi bagă minţile-n cap repede, n-o să mai plece în America şi va rămâne şi fără familie.

Cu toate astea în minte, Lucy se spălă, se schimbă şi se pregăti să se vadă cu Adam. Cumpărându-şi de curând un mic Ford negru, trebuia să o ducă până unde se termina drumul şi s-o aştepte acolo până se întorcea.

Nu aşteptă mult până ce micuţa maşină trase la numărul 23.

– Cum ţi se pare? o întrebă mândru. M-a costat ceva, dar a meritat.

Lucy îi spuse că i se pare frumoasă. Cu un zâmbet până la urechi, o ajută să urce pe platforma laterală şi apoi în maşină, înainte de a lua manivela pentru pornit şi s-o introducă în faţa maşinii.

Transpirând din cauza efortului, Adam conduse neregulat, hurducând maşina şi luând toate hopurile.

– Încă nu sunt obişnuit cu ea, se scuză el jenat.

Dar o să ajungem acolo, nu-ţi face griji.

Când ajunseră la capătul drumului care ducea la ferma Overhill, se opriră şi stătură aşa o vreme.

– Crezi că familia a plecat deja, ce zici?

Adam stătea ca pe ace.

– Nu sunt sigură. Şi Lucy era nervoasă. Dacă reuşea să-l găsească pe Barney singur, ce i-ar fi spus? Cum să-l convingă că faptele lui destrămau familia? Cu viitorul cum rămânea? Cum rămânea cu plecarea în America, pe care toată familia o aştepta cu sufletul la gură? Şi de ce făcea asta? Aceasta era cea mai importantă întrebare.

În timp ce aşteptau şi priveau, Lucy îi spuse lui Adam ce o preocupa.

– Nu înţeleg de ce a început Barmey să se comporte brusc astfel spuse ea. Este un om inteligent, plin de compasiune şi de atenţie. Cu toate acestea, iată-l aruncând cu bună ştiinţă la gunoi tot ce preţuieşte.

Adam bănuia ceva, dar nu putea să-i răspundă lui Lucy la întrebare.

– E foarte ciudat, spuse el adâncit în gânduri. Îl cunosc de foarte multă vreme, dar nu-mi amintesc să se fi purtat vreodată ca acum, rănindu-i pe cei dragi şi părând hotărât să se autodistrugă. Un minut în urmă este hotărât să plece în America, iar acum se poartă de parcă ar vrea să distrugă orice şansă pe care o au de a începe o viaţă nouă. Am încercat să vorbesc cu el, dar pur şi simplu pleacă. Nu vrea să mă asculte.

Luă mâna lui Lucy într-a lui.

– Să sperăm că o să stea de vorbă cu tine, spuse el mângâindu-i dosul mâinii. Să sperăm că tu vei reuşi ceea ce eu nu pot, să

ajungi la inima lui. În lumina slabă, el îi zâmbi, încercând să ascundă iubirea pe care o simţea pentru ea. Ea era prietena lui bună şi nu era pregătit să strice asta vorbindu-i despre sentimentele lui.

Nebănuind nimic despre adevăratele lui sentimente, Lucy îl înghionti cu cotul.

– Uite-i, spuse ea. Familia ieşea din casă; mai întâi Vicky şi Susie, apoi cei doi fii.

Mergând unul lângă altul, porniră pe jos în direcţia opusă, luând drumul spre conacul lui Leonard Maitland.

– Mai stăm circa un minut şi apoi ar fi bine să intri, spuse Adam.

– Crezi că-ţi va deschide uşa?

Lucy zâmbi şugubăţ. Băgând mâna în poşetă, scoase de acolo cheia de la ferma Overhill.

– Nu m-am gândit niciodată s-o înapoiez, după ce am stat acolo îi spuse. Ştiu că ar fi mai politicos să bat la uşă, dar aşa cum ai spus, ar putea să mă vadă pe fereastră şi să fugă pe uşa din spate. Aşa că am să intru singură.

Nu-i plăcea să facă asta, dar nu vedea altă cale.

Coborând din maşină, Lucy închise încet portiera şi se apropie de casă. Îl putea vedea pe Barney pe fereastră; aşezat în fotoliul său, stătea aplecat în faţă adâncit în gânduri şi părând pierdut.

Concentrată la ce făcea, Lucy introduse cheia în broască, deschise uşa şi intră. Pentru că nu voia să-l sperie, făcu intenţionat zgomot când se apropie de camera de zi.

– Cine e acolo? răsună vocea lui prin casă. Vicky! Tu eşti?

Când se trezi brusc faţă în faţă cu ea, rămase cu gura căscată de uimire.

– Lucy! Ce naiba faci aici? Cum ai intrat?

– Îmi pare rău dacă te-am speriat. Când Lucy făcu un pas înainte, Barney făcu unul înapoi.

– Te rog, Barney, trebuie să vorbim.

– Nu vreau să vorbesc. Pleacă şi lasă-mă în pace.

Văzând-o acolo şi ştiind că, la fel ca restul familiei sale dragi, era teribil de îngrijorată, voia tare mult s-o ia în braţe şi să-şi deschidă inima în faţa ei. Dar, dacă o făcea, atunci totul ar fi fost în zadar.

– Cum ai intrat? Ţi-a dat Vicky drumul înauntru? S-a gândit că ţie am să-ţi spun lucruri pe care nu i le pot spune ei? Cu ochii strălucind din cauza lacrimilor, îşi lăsă privirea tristă la pământ.

– Vicky nu ştie că sunt aici, îi spuse ea. Uite, încă am cheia mea. O puse pe cuier. Ţi-o înapoiez acum.

Când se apropie de el, Barney îi blocă drumul, cu umerii lui mari şi faţa împietrită, fără expresie.

– Nu am nevoie de tine, vreau să pleci.

Acum, când Lucy se uită în ochii lui, el se uită în altă parte, ca şi cum nu ar fi suportat să vadă durerea şi teama pe chipul ei.

– Am spus că vreau să pleci. Acum!

Lucy refuză.

– Va trebui să mă dai afară din casă, Barney.

Bărbatul suferea; voia să-i spună adevărul, dar nu îndrăznea. Nu putea.

– Vorbeşte cu mine, Barney.

Punându-şi mâna pe braţul lui, se bucură că este aproape de el. Dar, deocamdată, tot ce voia era să-i aducă din nou liniştea, să-i spună că nu e singur.

– De ce faci toate astea?

Vocea ei era ca mătasea pentru urechile lui.

– Ai fost mereu un om atât de bun şi de iubitor, preocupat de sentimentele celorlalţi. Nu eşti un beţiv sau un om rău. Eşti un om muncitor şi luptător. Ţi-ai riscat viaţa ca să-mi salvezi copilul şi ai fost sprijinul meu după aceea. Noaptea aceea e de vină,

Barney? E din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu micuţul Jamie? Vocea i se frânse.

– Ai spus-o chiar tu – nu am fi putut face nimic. Era prea târziu, Barney... mult prea târziu.

Când se opri, înfrânându-şi durerea acelei amintiri, Barney îşi ridică privirea. Era atât de ruşinat.

– Cum te mai simţi, Lucy?

Cuvintele fuseseră abia şoptite, dar veneau din inimă.

Privindu-l cu ochii strălucitori şi cu un zâmbet trist, îi spuse:

– Rezist, Barney. Dar sunt foarte îngrijorată pentru tine... toţi suntem. Ce înseamnă toate astea? Ce-i cu tine? Trebuie să mă laşi să te ajut. Trebuie să ne laşi pe toţi să te ajutăm.

Simţea că rezistenţa lui păleşte, când brusc, uşa fu dată la perete şi înăuntru intră o femeie înaltă şi atrăgătoare, cu părul vâlvoi şi un ten sănătos, duhnind toată a băutură.

– N-ar trebui să-ţi laşi uşa deschisă noaptea, remarcă ea cu umor. Ea cine este, Barney? Ştiu că nu e soţia ta, pentru că mi-ai zis că va fi plecată cu copiii.

– Iisuse!

Dând-o pe Lucy la o parte, o prinse pe femeie de braţ.

– Ce naiba cauţi aici, şi beată pe deasupra?

Ea zâmbi.

– Mi-am amintit că mi-ai spus că familia va fi plecată şi că ar trebui să-ţi fac o vizită dacă voi avea drum pe aici. Ei bine, poate că nu aveam drum pe aici, dar acum mă aflu aici şi am adus şi nişte voie-bună cu mine.

Ridicând o sticlă de vin de Xeres, îl tentă cu ea.

– Dacă nu vrei să stăm aici, putem merge la mine. Mă aşteaptă o maşină afară.

Clătinându-se, aproape că îşi pierdu echilibrul.

– Şoferul e un vechi prieten de-al meu... îi făcu cu ochiul, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Cât p-aci s-o arunce pe uşă afară, Barney se opri. Nu! Asta ar putea fi şansa lui. Adineauri, Lucy aproape îl făcuse să i se confeseze. Iar dacă musafirul acesta nepoftit nu apărea, ar fi fost posibil să spună lucruri pe care le-ar fi regretat. Şi ar fi fost un dezastru.

– Aceasta e femeia cu care te-am văzut la Liverpool.

Lucy era şocată şi furioasă.

– Spune-i să plece, Barney. Murdăreşte minunatul cămin al lui Vicky.

Enervată, femeia se repezi spre ea. Barney păşi între ele. Întorcându-se spre Lucy, spuse ca un străin:

– Noapte bună, Lucy. Nu vreau să te mai văd niciodată. Poţi să pleci acum.

Lucy fu surprinsă.

– Nu vorbeşti serios, nu?

Încuviinţă încet cu un gest al capului.

– Îţi mulţumesc că ai venit aici în seara aceasta, dar nu am nevoie de ajutorul tău.

Lucy ar fi putut să se împotrivească, dar nu avea niciun sens. În schimb, se ridică şi, punându-şi mâinile pe umerii lui, îl sărută pe obraz.

– Gândeşte-te la ce faci, Barney, îl rugă încet. Te iubim toţi foarte mult.

El o privi pentru un moment parcă fără sfârşit, şi pentru o scurtă clipă, Lucy chiar crezu că el o ascultă. Apoi o luă de braţ şi o duse la uşă, unde o împinse fără ceremonie pe treapta exterioară. O mai privi o dată dur, iar apoi închise uşa.

În timp ce cobora pe alee, le putu auzi râsetele.

– Dumnezeu să te ierte, Barney Davidson, şopti ea.

Urcând în maşină, rămase o vreme nemişcată, neştiind ce să facă.

– Am văzut-o pe femeie.

Vocea lui Adam îi întrerupse şirul gândurilor.

– Mă întrebam dacă ar trebui să intru, apoi m-am gândit că e mai bine să n-o fac.

– Dacă ai fi intrat, n-ai fi făcut decât să înrăutăţeşti lucrurile.

– Cine era femeia?

Lucy clătină din cap.

– Ea e cea cu care s-a întâlnit în ultima vreme. Acum e cu ea şi nu are chef de vorbă.

Se întoarse spre el, cu un zâmbet mic şi trist pe faţă.

– A fost cât p-aci să mi se confeseze, îi mărturisi.

– Dacă n-ar fi venit femeia aceea, ar fi vorbit cu mine, sunt sigură de asta.

Mai rămaseră o clipă în tăcere, Adam simţind că ar trebui să intre şi s-o arunce afară, iar Lucy gândindu-se cât de jos a ajuns Barney.

– Ce se întâmplă cu el, Adam? îl întrebă ea. De ce face asta?

Adam nu ştia mai multe decât ea, deşi o suspiciune începea să i se trezească în minte.

– Poate că nu-l cunoşteam atât de bine cum credeam, răspunse el îngândurat. Sau poate că a muncit atât de mult, iar apoi... tragedia ta îngrozitoare... Făcu o pauză, asigurându-se că nu a supărat-o. Cine ştie de ce e nevoie pentru a schimba un om ca Barney?

Lucy fu de acord.

– Noi am încercat, murmură ea. Mai mult de atât nu puteam face. Poate că se va mai ivi vreo ocazie mai încolo.

Oftă adânc.

– Nu mai ştiu ce să cred.

– Mergem acasă atunci?

După ce Lucy încuviinţă, el porni motorul, întoarse maşina şi o luă pe drum în jos, într-un ritm lejer. Nu vorbiră. Deocamdată erau prea preocupaţi.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Leonard Maitland primise familia în casa lui şi pentru o vreme se bucurară de ospitalitatea lui. Când discuţia deveni serioasă, o întrebă direct pe Vicky:

– Aşadar, după cum merg lucrurile acasă acum, vei mai putea, tu şi familia ta, să veniţi cu mine în Boston?

Vicky se uită la fiii ei şi i se frânse inima.

– Sunt sigură că ştii ce se petrece cu Barney...

Leonard încuviinţă.

– Îmi pare rău. Îi părea mai rău decât va şti ea vreodată, gândi el, pentru că, dacă pleca la Boston fără Barney, însemna că pleca şi fără Vicky. Ştia asta chiar înainte să-i spună ea.

– Nu sunt sigură dacă vom putea veni sau nu, spuse Vicky solemn. Ne dorim asta atât de mult – de fapt, am fost toţi atât de entuziasmaţi...

Ar fi dat mai multe explicaţii, dar Ronnie o întrerupse.

– Spune-i adevărul, mamă! Spune-i cum va trebui probabil să renunţăm la cea mai mare aventură pe care o vom trăi vreodată şi asta pentru că tata a devenit un beţiv şi a ajuns de râsul lumii.

– De ajuns!

Când Thomas puse mâna pe braţul fratelui său, Ronnie îşi lăsă capul în jos cu ruşine.

– Dar ăsta e adevărul, nu?

Ridicându-se de pe scaun, traversă camera cu paşi mari şi fugi din conac, în noaptea de afară.

– Du-te după el, Tom. Ai grijă de el.

Vicky era devastată. În timp ce Thomas se duse să-şi caute fratele, ea se adresă lui Leonard cu mândrie.

– Îmi pare rău că ţi-am provocat atâta îngrijorare. Dacă vei fi nevoit să cauţi pe altcineva ca să te ajute la ferma din Boston, noi vom înţelege.

Leonard o opri.

– Vicky, ascultă-mă.

Venind şi aşezându-se lângă ea, îi vorbi cu o reală compasiune.

– Înţeleg pe deplin drama prin care trebuie să treceţi cu toţii în acest moment şi nici nu m-aş gândi să mă grăbesc să caut pe altcineva.

– Vorbiţi serios?

– Bineînţeles. Mai avem încă ceva timp. Până atunci, bănuiesc că Barney trece printr-un fel de criză, probabil cauzată de gândul că ar fi putut să salveze copilul şi nu a făcut-o. E un om bun şi a făcut ce a putut mai bine. Nimeni dintre noi nu poate mai mult de atât.

– Rugaţi-vă să iasă bine, spuse Vicky.

Adânc în sufletul său, se temea că Barney decăzuse atât de mult, încât s-ar putea să nu se mai întoarcă niciodată la ea.

– Vreau să spun că nu doresc să-ţi dăm planurile peste cap, mai ales că ai fost atât de bun cu noi.

Afară, Thomas reuşise să-şi calmeze fratele, iar când Vicky ieşi cu Susie, porniră toţi patru pe drumul înapoi spre casă.

– S-a dus totul, nu-i aşa?

Ronnie era înfrânt.

– Familia noastră fericită, visul nostru, dorinţa de a pleca cu toţii în America... s-au dus toate.

Grăbind pasul, o luă înainte. Thomas îl supraveghea îndeaproape, în timp ce Vicky mergea între el şi Susie şi se întreba de ce mica ei lume sigură şi fericită fusese într-un mod atât de crud distrusă.

* * *

În casă, femeia îl acaparase pe Barney.

– Nu eşti prea prietenos în seara asta, nu-i aşa? Stând pe genunchiul lui, îl muşca de ureche.

– Haide, vrei să facem dragoste, nu?

Barney nu răspunse. Atingerea pielii ei îi repugna şi îi simţea mirosul de băutură al respiraţiei.

– Mai bine nu, spuse el. Nu putem şti la ce oră se va întoarce familia mea. Încă vedea în minte chipul descurajat al lui Lucy. Venise aici să-l ajute, iar el o gonise. Ce fel de monstru devenea?

Dar ce altă opţiune avea? Aceasta era cea mai neagră perioadă a vieţii lui şi avea nevoie cu disperare ca familia să-i fie alături. În schimb, pentru binele lor, îi îndepărta în mod intenţionat.

Când uşa se deschise şi cei doi fii ai lui intrară în casă, Barney fu derutat. Pentru o sutime de secundă, nu ştiu ce să facă. Dar se hotărî repede şi, cu inima îndurerată, îşi jucă bine rolul.

– Ia te uită!

Sărutând-o pe femeie cu zgomot pe gură, arătă cu degetul spre membrii familiei lui care, şocaţi şi dezgustaţi, se strânsese acum la uşă.

– E iubita mea familie, râse el. Să le cerem să plece? Ce zici?

Fără pic de ruşine, femeia pufni.

– Încă un minut şi ar fi putut să te prindă cu pantalonii în vine, spuse ea.

– Ieşi afară din casa mea!

Cu faţa palidă şi pumnii încleştaţi, Vicky se repezi către femeie.

– Ieşi afară sau jur în faţa lui Dumnezeu că nu voi mai răspunde pentru faptele mele!

Dându-şi seama că a împins-o pe Vicky peste limită, Barney se ridică greoi în picioare. Luând-o pe femeie de braţ, îi spuse:

– Ar fi mai bine să pleci.

– Vreau să pleci şi tu cu ea.

Vicky vorbise calm, dar mânia îi făcea vocea să tremure. Nu-l privi pe Barney. Văzuse destul.

– Ai mers prea departe de data asta, îi spuse ea. Nu te mai vreau alături.

Lacrimile se adunau, dar ea nu-i lăsă să le vadă.

Barney ezită, urându-se, iubind-o atât de mult încât îl durea. Voia s-o ia în braţe şi să-i spună că totul e prefăcătorie, că nu încetase nicio clipă s-o dorească, că o va iubi mereu.

Dar nu putea face asta. În schimb, se uită la ea şi se adăpă cu frumuseţea ei, ştiind că s-ar putea să nu o mai ţină niciodată în braţe.

– Ai auzit ce a spus. IEŞI AFARĂ!

Îmbrâncindu-l, Ronnie îl trânti pe Barney la pământ.

Înainte ca acesta să-şi revină, fiii lui îl luară fiecare de câte un braţ şi-l aruncară pe uşă afară; şi pe femeie cu el.

– Ce fel de bărbat eşti tu?

Thomas era şocat până în adâncul sufletului de comportamentul inexplicabil al lui Barney.

– Cred că ştii cât de mult rău ne faci. Dar acum s-a terminat! Nu ne mai poţi răni. În ceea ce ne priveşte, acel Barney Davidson pe care-l cunoşteam, a dispărut pentru totdeauna.

Afară în frig, cu uşa casei sale închisă în spatele lui, Barney înţelese că, în sfârşit, câştigase ura familiei sale pe care o adora. Doamne Dumnezeule, ce-am făcut? Nu era prima oară când punea la îndoială înţelepciunea propriului comportament.

– Vino, frumosule!

Femeia îl apucă de braţ.

– Nu-i băga în seamă. Hai să găsim un loc să dormim în seara asta.

Furios pe sine, furios pe ea, o împinse cu violenţă.

– Dispari din faţa mea!

– Măi nefericitule, încercam doar să te înveselesc!

Dându-şi seama că nu era vina ei, Barney se mai îmblânzi.

– Spuneai că te aşteaptă o maşină?

– Exact.

Arătă cu degetul spre micul vehicul ascuns pe alee.

– Uite-l acolo.

Barney o luă de braţ şi, conducând-o spre maşină, spuse şoferului:

– Te rog să ai grijă să ajungă în siguranţă acasă.

Şoferul, un individ bine făcut, cu o pălărie pe cap, răspunse cu o mişcare a capului.

– Dacă am adus-o aici, am s-o duc şi înapoi, spuse el.

Barney o ajută să urce în faţă şi îi privi cum se îndepărtează. Rămase mult timp ascuns lângă fereastră, privind cum fiii lui o consolează pe Vicky. I se rupea inima văzând-o plângând astfel.

Deodată, Susie îl văzu acolo şi, alergând afară, luă o mână de noroi şi aruncă în el, lovindu-l tare la gât.

– Te urăsc!

Plângând nestăpânit, continuă s-o spună fără oprire, aruncând cu noroi şi spunându-i:

– Te urăsc, te urăsc…

O clipă mai târziu, Vicky ieşi afară şi, punându-i mâna pe după umeri, îi spuse:

– Vino, draga mea.

Se uită la Barney, acoperit cu noroi, patetic şi extenuat şi, pentru un moment, păru că se va duce la el. Dar apoi spuse cu vocea frântă:

– Nu mai ştiu cine eşti.

Cu capul jos, ţinându-şi fiica aproape, se îndepărtă şi nu se mai uită deloc în urmă.

Barney era un om terminat. Văzu perdelele trase în fața lui și rămase acolo până ce frigul îl pătrunse până la oase. Înfrânt, se întoarse și porni în noapte, neștiind încotro merge și nepăsându-i.

* * *

După ce stătuse de vorbă cu familia lui Barney, Leonard Maitland porni la plimbare peste câmp, așa cum obișnuia la această oră din noapte. Era o întâmplare tristă, gândi el. Lui Barney i se oferise o nouă viață, iar acum totul părea aruncat la gunoi. Nu știa cât de norocos era să aibă o familie minunată și o soție ca Vicky – atât de frumoasă, muncitoare și total devotată. Leonard ar fi dat orice ca să aibă o asemenea femeie. Și iată-l pe Barney aruncând-o deoparte, ca un prost ce era!

Își continuă plimbarea. Ruta lui obișnuită era până la crâng și înapoi, pe lângă râu. În acel moment, văzu o siluetă stând pe pământ. Lui Leonard nu-i venea să-și creadă ochilor.

– Barney Davidson! Ce Dumnezeului faci aici, omule?

Se apropie și îngenunche lângă el.

– Te simți bine? Ești bolnav?

Stând jos, cu brațele strânse la piept și rezemat cu spatele de un copac, Barney tremura necontrolat.

Leonard îl ajută să se ridice și tresări în mod vizibil când Barney se agăță de el.

– Trebuie să mă asculți, îl imploră el. Trebuie să mă ajuți.

– Sigur că am să te ajut. Ce Dumnezeului faci aici? Vino acasă cu mine. În curând te vei încălzi, iar apoi am să te duc înapoi la fermă. Pentru Dumnezeu, ești rece ca gheața!

Dându-și jos haina, o puse pe umerii lui Barney.

Dar Barney nu se clinti.

– Nu înțelegeți, bălmăji el. Nimeni nu înțelege.

Brusc începu să plângă.

– A trebuit s-o fac, înțelegeți? A trebuit să-i întorc împotriva mea, era singura cale posibilă. Băutura, femeile, certurile – totul a fost prefăcătorie. *A trebuit s-o fac...*

Când lacrimile îl copleșiră și nu mai putu vorbi, Leonard îl ajută cu blândețe să se ridice.

– Vino cu mine, spuse plin de compasiune. Orice ar fi, vom îndrepta. Îți promit.

Pe jumătate susținându-l, pe jumătate cărându-l, Leonard merse cu Barney în noapte, iar, când ajunseră la conac, îl așeză pe canapea, în fața focului puternic.

– O să aduc o pătură, să-ți țină cald. Apoi am s-o anunț pe soția și pe copiii tăi că ești teafăr, îi spuse el.

Intrând în panică, Barney se ridică și, împleticindu-se, îl apucă pe Leonard de guler și îl imploră să nu le spună.

– Eu n-am să pot veni cu dumneavoastră, dar familia mea poate. Nu trebuie să știe nimic despre mine. Nimeni nu știe, în afară de Adam și de doctor, iar ei sunt legați prin jurământ să nu spună.

Când începu să respire cu greutate și să-l roage să nu spună, bărbatul mai în vârstă îl calmă.

– Prea bine, Barney, secretul tău e în siguranță cu mine. Dar acum lasă-mă să aduc o pătură și o băutură fierbinte, iar apoi vom sta de vorbă amândoi, fără să ne deranjeze nimeni. De acord?

Era șocat și întristat de starea în care se afla Barney. Cu fața pământie și ochii afundați în orbite, Barney arăta mult mai bolnav decât Leonard și-ar fi putut închipui.

Barney încuviință tremurând.

– Bine, de acord. Dar trebuie să vă rog ceva...

– Poți să mă rogi orice vrei tu, promise Leonard. Dar nu înainte de a te încălzi. Ridicându-i picioarele, îl forță să se întindă pe perne, înainte de a se duce în bucătărie.

– Am să mă întorc cât pot de repede.

Se întoarse în câteva minute, cu o tavă cu lapte fierbinte, whisky şi biscuiţi, iar sub braţ avea o pătură.

– Aşa!

Aşezând tava pe măsuţă, îl înfăşură pe Barney în pătură.

– Foarte bine! Te-ai oprit din tremurat.

Era uşurat să vadă că deja începe să-i revină culoarea în obraji.

Dându-i cana lui Barney, îl avertiză:

– Ai grijă, e foarte fierbinte.

Era exact ce avea nevoie Barney.

– Aşa deci.

Leonard se aşeză pe fotoliul din faţa lui.

– Eşti gata să vorbeşti?

Barney îl privi cu prudenţă.

– Pot să am încredere în dumneavoastră?

Leonard îl linişti.

– Nu sunt genul de om care să trădeze încrederea acordată.

Punând cana cu lapte în vatra şemineului, Barney se dezveli şi îşi dădu picioarele jos de pe canapea, ca să stea faţă în faţă cu Leonard. Apoi rămase tăcut o vreme. Numai ticăitul ceasului se auzea. Când vorbi, în final, spuse cu voce joasă, secretoasă:

– Vreau să-i duceţi pe soţia mea şi pe copiii mei în America.

Leonard deveni curios.

– Dar nu am hotărât deja asta? Tu şi băieţii mă ajutaţi să administrez ferma, iar Vicky are grijă de casă. Credeam că am căzut de acord.

Făcu o pauză.

– Te-ai răzgândit – asta e, nu-i aşa, Barney?

În vocea lui se putea ghici dezgustul.

– Din cauza asta te-ai purtat într-o manieră atât de şocantă – pentru că te-ai răzgândit şi n-ai avut curajul să-mi spui. Aşa că te-ai gândit că, dacă te vei purta îndeajuns de urât, n-o să mai vreau să te iau cu mine?

– Ar fi bine ca lucrurile să fi stat astfel, spuse Barney cu tristeţe. M-aţi întrebat mai devreme dacă sunt bolnav. Ei bine, da, sunt bolnav... foarte bolnav. De fapt, nu prea mai e timp. Adevărul e că îmi fac griji pentru Vicky şi pentru copiii mei. Dacă ar şti cât sunt de grav bolnav, nu ar pleca niciodată fără mine şi mă tem foarte tare pentru ei. Vreau să-i luaţi cu dumneavoastră, domnule Maitland. Aveţi grijă să aibă o viaţă bună şi vă voi rămâne etern îndatorat.

Leonard clătina din cap nevenindu-i să creadă.

– Nu înţeleg. Îmi ceri să-i iau cu mine, fără tine?

– Este exact ceea ce vă cer.

– Pentru Dumnezeu, omule, ce se întâmplă în capul tău? Ţi-ai pierdut de tot minţile? În primul rând, dacă eşti atât de bolnav, ai nevoie de familie mai mult decât oricând. Vicky nu ar pleca niciodată fără tine. Şi uiţi încă un lucru: de tine am nevoie, Barney. Nimeni altcineva nu m-ar putea ajuta să pun ferma pe picioare aşa cum ai face-o tu.

Urmă un lung moment în care Barney se lăsă pe spate cu ochii închişi, dorindu-şi să nu aibă această conversaţie. Cu toate acestea, nu avea de ales, dacă voia ca familia lui să aibă şansa unei noi vieţi în America.

Aplecându-se în faţă, îi spuse lui Leonard:

– Nu mă ascultaţi. Vreau să înţelegeţi de ce m-am purtat în felul acesta. Mai mult de atât, am nevoie să mă ajutaţi, altfel totul va fi fost în zadar.

Înţelegând cât de serios vorbea Barney, Leonard rămase tăcut, atent la fiecare cuvânt al managerului fermei sale.

Barney îi spuse totul: că inima lui era pe cale să cedeze şi că nu există cale de însănătoşire. Îşi chinuise mintea neîncetat ca să găsească o modalitate de a oferi totuşi familiei lui şansa să înceapă o viaţă nouă fără el, conştient fiind că, dacă ei ar bănui

că era grav bolnav, nu l-ar abandona niciodată. Îi spuse lui Leonard de entuziasmul lor fără margini și de disperarea lui.

– Fără să port nicio vină, acea minunată șansă pe care ne-ați dat-o, mie mi-a fost luată. Dar nu trebuie să-i fie luată și soției și copiilor mei. De aceea m-am purtat astfel, ca să-i întorc împotriva mea, să-i fac să mă urască așa cum n-au urât pe nimeni altcineva.

Se opri din nou, incapabil să continue o vreme. Când reluă discuția, lacrimile începură să-i curgă.

– Știu că o iubiți pe Vicky a mea, spuse el.

Când Leonard încercă să protesteze, Barney ridică mâna și-l opri.

– Vă rog să nu negați. Știu de ceva vreme că o iubiți. Am văzut cum o priviți când e la câmp. Am văzut cum ați dansat cu ea la petrecerea noastră, cu dragoste în ochi și cu atingerea plină de tandrețe a unui bărbat cu femeia pe care o iubește. Are copiii alături de ea, dar va avea nevoie de dumneavoastră mai mult decât credeți. Sunteți un om bun, domnule Maitland. Luați-o și aveți grijă de ea, vă implor. Am să-l rog pe Adam să vă scrie și să vă-nștiințeze când se va termina totul, astfel încât să vă puteți căsători cu draga mea Vicky cât mai repede.

Mai avea un singur lucru de spus, pentru că puterile începeau să-l lase.

– Eu nu mai am putere, dar fiii mei au. Nu vă mai pot ajuta să puneți ferma pe picioare, dar ei pot. I-am învățat tot ce știu. Ajutați-i să-și îndeplinească visul, vă implor! Luați-i cu dumneavoastră și nu le spuneți niciodată despre conversația pe care am avut-o în seara aceasta.

Extenuat, se lăsă pe spate pe perne.

– Trebuie să-mi promiteți acest lucru, altfel toate lucrurile rele pe care le-am făcut vor fi fost inutile.

Leonard era devastat de veștile teribile aduse la cunoștință de Barney, iar acum, rugămintea aceasta îi provocă o stare gravă de derută.

– Ceri prea mult de la mine, Barney.

Cu capul plecat, căută cuvintele potrivite.

– Cum aș putea lua familia cuiva peste Atlantic și să-l las în urmă să...

Nici măcar nu reuși s-o spună.

– Cum aș putea să fac asta?

– Puteți s-o faceți, domnule Maitland, altfel ei vor rămâne aici, fără casă și fără niciun sprijin. Dumnezeu știe că în scurtă vreme eu nu voi mai fi și gândul ăsta e mai mult decât pot îndura. Vă cer să mă ajutați. La cine altcineva aș putea apela? Le-ați oferit o viață nouă, o călătorie care nu le va mai fi oferită vreodată. Depinde de dumneavoastră.

Cu o voce slabă, îl rugă pentru ultima oară:

– Doar n-o să mă refuzați. Gândiți-vă la Vicky. Gândiți-vă că va fi singură și neprotejată. Nu, domnule Maitland, nu-mi puteți refuza asta.

O vreme, Leonard măsură camera în lung și-n lat, oprindu-se din când în când și clătinând din cap și întorcând problema pe toate părțile.

După o vreme, veni și se așeză în fotoliu.

– Ce se va întâmpla cu tine, Barney? întrebă îngrijorat. Cine va avea grijă de tine?

Bărbatul bolnav nu ezită.

– Lucy va fi alături de mine la nevoie, sunt sigur.

Leonard oftă lung și adânc.

– Nu știu, Barney, pur și simplu nu știu. Ești bolnav, ai nevoie ca familia să-ți fie alături. Ai nevoie de Vicky... Ce ar spune dacă ar afla vreodată că am luat-o cu mine când tu aveai mai mare nevoie de ea?

Barney îl privi atunci, cu ochii plini de înțelegere.

– Vicky nu trebuie să știe niciodată. Niciunul dintre ei nu trebuie să știe.

Leonard se simți umilit.

– Ai atâta încredere în mine?

– Da. Vreau să nu spuneți nimănui, atâta vreme cât veți fi în viață. Vreau să-mi promiteți și să nu vă încălcați niciodată promisiunea. Veți face asta pentru mine, domnule Maitland? Îmi promiteți să-i luați cu dumneavoastră, să aveți grijă de ei și să nu-mi trădați secretul niciodată?

Uimit de calmul lui Barney, Leonard se uită la el cu alți ochi; acel om obișnuit avea un curaj extraordinar, iar el se simțea profund umilit.

– Îmi pare rău, Barney, spuse aspru. Îmi pare rău pentru ce ți s-a întâmplat și îmi pare rău că familia ta îl va pierde pe cel mai curajos om pe care l-am cunoscut vreodată.

– Dar îmi promiteți toate acele lucruri? Promiteți?

Leonard se ridică de pe scaun și începu să măsoare din nou camera, ținându-și bărbia în mână în timp ce se gândea profund la această situație unică. Era adevărat că o iubea pe Vicky și era adevărat că avea nevoie disperată de oameni în care să aibă încredere, cum erau cei doi băieți din familia Davidson, pentru a-l ajuta să redea fermei bunicului său gloria de altădată. Barney fusese managerul fermei de aici, dar cei doi băieți ai lui erau făcuți din același aluat.

Cântărea bine în minte această promisiune. Cum ar putea să promită să nu-i spună niciodată lui Vicky despre Barney, să nu-i spună că ar fi trebuit să prețuiască pământul pe care a călcat în loc să-l fi respins? Tot ce făcuse Barney – lucrurile rele și pline de furie, făcându-i să-l disprețuiască în timp ce el suferea atât de îngrozitor – totul fusese făcut în mod deliberat, ca să scutească această familie de multă durere și suferință.

Ar putea oare să joace acest rol în planul lui, așa cum Barney insista să facă? Și dacă o făcea, oare ar fi putut trăi, văzându-i pe Vicky și pe copiii ei în fiecare zi, lucrând alături de ei și ajungând să-i cunoască și, în același timp, să țină secret acest uimitor adevăr despre tatăl lor? Oare era atât de puternic?

Părea un lucru rău și necinstit, dar, cu toate astea, era ceea ce își dorea Barney, ceea ce își dorea cu disperare: să-și vadă familia stabilită într-un loc și în siguranță – singurul lucru care îi putea asigura liniștea minții și a sufletului.

În timp ce Barney aștepta răbdător, Leonard continua să se plimbe prin cameră. Când, în sfârșit, se așeză la loc, se hotărâse.

– Bine, Barney. Dacă-mi stă în puteri să-ți asigur pacea sufletească de care ai nevoie, promit să fac ce ceri.

Vizibil copleșit, Barney se lăsă pe spate și închise ochii. După o clipă, cu ochii strălucind de lacrimi, se uită la acest om și cu o voce puternică și calmă, îi spuse:

– Nici nu puteți bănui ce ați făcut pentru mine, prietene. Primiți recunoștința mea profundă. Orice s-ar întâmpla de acum încolo, știu că mă voi putea odihni în pace.

Sub pretextul că i s-a răcit laptele, Barney îl întrebă pe Leonard dacă nu-i putea aduce alt pahar. Bărbatul se conformă fără ezitare și, după ce lipsi câteva minute, se întoarse și găsi ușa de la intrare deschisă, iar pe Barney îl văzu mergând încet pe drum, înaintând în întuneric precum un animal rănit.

Mai întâi, Leonard porni după el. Dar apoi se gândi mai bine.

– Sunt sigur că ai multe lucruri la care trebuie să te gândești șopti el, închizând ușa. Cu toții avem multe lucruri la care să ne gândim.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Era cu o zi înainte de plecarea familiei Davidson peste ocean. Atmosfera în casa fermei era una de entuziasm, deşi temperată de o anumită sobrietate.

– N-am crezut că o să apuc ziua în care tatăl vostru să ne întoarcă tuturor spatele.

Vicky avusese multe nopţi nedormite de când Barney ieşise din viaţa lor.

Ronnie nu avea niciun regret.

– Eu nu mai am tată, declară el furios.

Deşi îl durea inima la acest gând, Thomas fu şi el de acord. Prea multe se întâmplaseră. Fuseseră vărsate prea multe lacrimi şi se căutase prea mult vina pentru cele întâmplate, iar acum venise vremea să se pună punct la toate acestea.

– El şi-a ales calea, acum trebuie să ne-o alegem şi noi pe a noastră.

Mergând la mama lui, Tom o luă în braţe şi o strânse tare, zicându-i:

– O să avem noi grijă de tine, mamă, eu, Ronnie şi Susie a noastră.

După ce-şi adunase şi ultimele lucruri care trebuiau împachetate, Susie îşi ridică privirea când auzi vorbele fratelui său.

– Aşa e, spuse ea. Noi nu te vom dezamăgi, cum a făcut el!

Alungarea lui Barney din viaţa ei a fost cel mai greu lucru pe care Susie fusese nevoită să-l facă, dar acum o făcuse. Şi, deşi existau regrete, nu exista cale de întoarcere.

Ronnie nu comentă, era morocănos şi înverşunat. Spusese tot ce era de spus despre Barney Davidson, iar acum se concentra asupra perspectivei aşteptate cu nerăbdare a unei lungi călătorii pe apă şi, la capătul ei, a unei noi vieţi; o viaţă în care nu era loc pentru omul care fusese odată iubitul şi respectatul lor tată.

Deşi mama lor îi asigurase că totul va fi bine şi că nu trebuie să-şi facă griji în privinţa ei, pe dinăuntru era sfâşiată. Dragostea ei pentru Barney nu pălise niciodată, nici măcar în momentele îngrozitoare, când o umilise, îşi expusese femeia şi o împinsese la capătul sănătăţii mintale.

– Domnul Maitland vine să ne ia mâine dimineaţă devreme, le reaminti ea. Asiguraţi-vă că împachetaţi tot ce vreţi să luaţi. Odată plecaţi, nu ne vom mai întoarce.

Cuvintele îi rămaseră în gât – odată plecaţi. Ce relaxat sunase, când, de fapt, această incredibilă călătorie spre America era cel mai înspăimântător pas pe care îl făcea, mai ales fără iubitul ei Barney alături.

– Trebuie să mai iau câte ceva din oraş, minţi acum. N-o să lipsesc mult. Voi faceţi-vă treaba şi vom verifica din nou totul, când mă întorc.

Ronnie merse cu ea până la uşă.

– Totul va fi bine, să ştii, spuse încet. Ne vom descurca fără el.

Cu un zâmbet luminos, ea încuviinţă.

– Ştiu, fiule.

– Încă îl iubeşti, nu-i aşa?

Zâmbetul dispăru şi-i luă locul o privire dulce-amară plină de regret.

– Da, am să-l iubesc mereu, răspunse ea blând. La fel şi tu... toţi îl vom iubi mereu.

Simţindu-i durerea, o luă în braţe.

Nu mai spuseră nimic. Iar când Vicky se pregăti să plece, el o ajută să se îmbrace cu haina şi-i deschise uşa. Când ea începu să coboare pe drum, el rămase acolo parcă un veac.

– Am rămas doar noi patru acum murmură el. Va trebui să avem grijă unul de celălalt.

Vicky făcuse deja toate cumpărăturile şi era pregătită să plece din Liverpool pentru totdeauna. Dar mai trebuia să facă o ultimă încercare disperată să-l redobândească pe Barney pe care-l ştia ea şi să reconstruiască mariajul în care găsise atâta bucurie în toţi aceşti ani.

Cu acest lucru în minte, se îndreptă spre casa lui Bridget.

* * *

Lucy era în camera de zi şi vorbea cu Barney, când auzi o bătaie la uşă.

– Pun pariu că e Bridget, şi-a uitat din nou cheile, îi spuse ea. Urmând sfatul lui Lucy în aceste ultime zile, Barney se odihnise şi se simţea mult mai bine.

Când deschise uşa, Lucy fu uimită şi încântată s-o vadă pe Vicky în prag.

– Oh, Vicky, sunt atât de bucuroasă că ai venit! îi spuse ea. Aveam de gând să vin în vizită ceva mai târziu, să vă urez drum bun.

Se dădu la o parte din uşă.

– Intră. Te rog, intră.

Vicky nu se mişcă.

– Mă întrebam dacă îţi va trece prin cap să vii pe la noi din nou.

Tonul ei era neprietenos.

– Nu ai fi fost binevenită nici astăzi, aşa cum nu ai fost nici ieri. Ştii ce părere avem despre faptul că Barney stă aici. Faţa i se împietri.

Eşti ultima persoană la care m-aş fi gândit că îl va ţine pe soţul meu departe de noi.

Lucy se pregătea să răspundă, când apăru Barney.

– Lucy n-a avut nicio legătură cu asta, îi spuse lui Vicky. Stau aici împreună cu o prietenă.

Vicky se uită la el, la acest străin nebărbierit şi mai slab decât îşi amintea ea şi cu o privire în ochi pe care nu o recunoştea.

– Încă nu e prea târziu, îi spuse ea. Încă mai poţi să îndrepţi lucrurile.

Acum, când Barney se uită la faţa ei obosită, îşi dădu seama cât suferise, şi totul din cauza lui. Sufletul i se umplu de iubire. Voia atât de mult s-o ia în braţe şi să-i spună că o adoră încă şi că familia conta pentru el mai mult decât orice pe lume.

În schimb, faţa i se înăspri.

– De ce aş vrea să îndrept lucrurile? întrebă el cu cruzime. Acum nu am nicio grijă şi nicio responsabilitate. Sunt liber să fac ce vreau şi să merg unde vreau şi nu trebuie să mă spetesc muncind să întreţin o familie. Zâmbetul lui era plin de răutate. Am terminat cu toate prostiile alea. Da!

Reuşi chiar să fie arogant.

– Mă consider un om norocos!

Pentru o clipă, Vicky nu ştiu ce să spună. Până la urmă nu spuse nimic.

Se îndepărtă, iar Barney căzu pe jos în hol, acoperindu-şi faţa cu mâinile.

– Dumnezeu să mă ajute! strigă el. Cum pot să-i fac asta? Cum pot fi atât de crud?

Lucy îl duse înapoi în camera de zi.

– Faci un lucru cumplit, îi spuse ea tremurând. Dar ai mers mult prea departe, iar acum, că mi-ai spus adevărul despre cât eşti de bolnav, înţeleg cum aceasta ar putea fi singura modalitate pentru

a proteja şi a-i asigura un viitor familiei tale. Chiar dacă asta înseamnă să îi trimiţi departe de tine, urându-te.

Îl ţinu în braţe în timp ce plângea.

– Dar faci bine procedând astfel, Barney. Chiar dacă ceea ce faci este îngrozitor, nu numai pentru ei, dar şi pentru tine, eu te înţeleg.

Atunci se întoarse spre ea, cu ochii marcaţi de durere.

– Deci e bine ce fac, Lucy? întrebă el. Sunt îndreptăţit să fac ceea ce fac?

Simţi o oarecare compensaţie când ea îi zâmbi, un zâmbet plin de dragoste, durere şi speranţă.

– Da, Barney, spuse ea cu sinceritate. Treci cu bună ştiinţă prin cel mai urât coşmar, iar în final vei rămâne fără familie şi fără linişte. Da, dar eu cred că faci ceea ce trebuie... pentru ei.

Nu şi pentru el, gândi ea. Nu şi pentru acest om drag care făcea un sacrificiu ale cărui dimensiuni nici nu putea să şi le imagineze.

– Mulţumesc, Lucy, eşti o prietenă bună, murmură el. Deci tu crezi că fac ceea ce trebuie. Zâmbetul lui era acela al unui om mulţumit. Asta e tot ce am nevoie să ştiu.

* * *

Devreme, în dimineaţa următoare, Lucy îl însoţi pe chei. Din locul în care se aflau, puteau vedea cum familia iubită a lui Barney se urca la bordul unui vapor mare. Să-i vadă plecând fără el era mai sfâşietor decât orice îndurase vreodată. Ce simţea acum, în acest moment cumplit, era cel mai pustiitor sentiment din lume.

Conştient de faptul că Barney trebuie să-i privească din vreun loc ascuns şi singuratic, Leonard Maitland se uită în mod repetat peste umăr, sperând să-l vadă măcar o clipă. Nu-l zări, pentru că, nedorind să fie văzut de familia sa, Barney stătea foarte bine ascuns.

Numai când vaporul începu să se pună în mişcare, Barney îşi schimbă poziţia, ca să vadă mai bine cum marele transatlantic îi purta familia departe de el. Făcu un semn cu mâna în gol, dar ei nu-i răspunseră la rândul lor. Cum ar fi putut?

De pe punte, Vicky îşi lungi gâtul ca să vadă dacă el era acolo. Când constată că nu-i nici urmă de el, se întoarse în cabina ei şi plânse până când crezu că îi va plesni inima.

Un minut mai târziu, Susie intră în fugă în cabină, entuziasmată de tot şi, cel puţin deocamdată, părând să uite de omul pe care-l lăsau în urmă.

– Vino repede! Vino să vezi! strigă ea. Domnul Maitland ne duce pe toţi pe punte! Luând-o pe Vicky de mână, fugi cu ea.

În timp ce fugeau, Vicky îşi şterse discret ochii. Ea era tot ce le rămăsese acum. Şi, spre deosebire de Barney, nu-i va dezamăgi.

* * *

Mai târziu în acea zi, după ce Barney adormi, Lucy o rugă pe Bridget să-l supravegheze.

– Mă duc sus, la căsuţă, spuse ea.

Cred că Barney s-ar simţi mai bine acolo. A fost închisă de când... s-a întors Edward Trent. Încă nu putea să spună ce s-a întâmplat de fapt. Deşi se ducea foarte des la cimitir, tot i se părea un fel de coşmar – ireal, imposibil.

Bridget fu de acord cu ea. Nu în ultimul rând pentru că vedea cât de îngrozitor de bolnav era Barney şi îşi imagina de câtă îngrijire va avea nevoie până îşi va recăpăta puterile. Deşi nu cunoştea adevărul, şi anume că Barney mai avea atât de puţin timp de trăit.

– Cred că va fi nevoie să aeriseşti, îi spuse lui Lucy. Va trebui să aprinzi focul şi cred că e un deget de praf peste tot. Ia tot ce

vrei din dulapul cu produse de curăţat şi dacă mai ai nevoie de altceva, spune-mi şi o voi trimite pe una dintre fete să-ţi aducă.

Lucy îi mulţumi şi în final adăugă:

– Dacă eşti de acord, aş vrea să fac în continuare menajul. Voi avea nevoie de salariu.

Bridget mormăi.

– Ah, sigur, cine altcineva ar face-o dacă nu tu? Tillie e ocupată până peste cap cu registrele contabile, iar fetele au impresia că sunt darul lui Dumnezeu pe pământ, aşa că nici nu ar concepe să-şi strice mâinile delicate. Nu, slujba e a ta, draga mea Lucy, pentru oricât timp o vei dori. Pe cine altcineva aş vrea în casă, spune-mi!

Plecând din strada Viaductelor 23, fiecare pas îi amintea de Jamie şi de Edward Trent.

– Nu-l voi mai lăsa pe monstrul acela să-mi distrugă din nou viaţa murmură, apropiindu-se de căsuţă.

Îmi voi întemeia o nouă viaţă aici, cu Barney, şi voi avea grijă de el atâta timp cât va avea nevoie de mine.

Deschizând uşa căsuţei, stătu în prag şi se uită prin micuţa cameră de zi. Prima şi singura casă numai a ei fusese un loc luminos şi plin de veselie, cu draperiile ei din creton şi covoarele drăguţe şi micuţele tablouri cu vederi de la mare atârnate pe pereţi.

Reprimându-şi lacrimile, dădu la o parte draperiile şi lăsă lumina după-amiezii să intre. Bridget avea dreptate, totul era acoperit de praf. Era acoperit şi cu amintiri. Amintiri cu Vicky şi copiii ei; amintiri cu Barney, pe vremea când era sănătos şi în putere şi viaţa era minunată, iar Jamie era peste tot... mergând prin casă, ţinând-o de mână, atât de plin de iubire şi încredere.

Se cufundă în nostalgie, apoi plânse şi se apucă de treabă. Peste două ore focul ardea vesel în vatră, mobila strălucea şi te simţeai din nou ca acasă. Nu era la fel ca înainte – nu va mai putea fi niciodată ca înainte – dar atmosfera era impregnată cu amintiri pe care nu voia să le piardă niciodată.

– Vom fi fericiţi aici, Barney şi cu mine.

Un sentiment de apartenenţă o copleşi când se gândi la acel om minunat.

– Voi avea grijă de tine, murmură ea. Ne vom bucura de fiecare moment care ne-a mai rămas. Ne vom plimba şi vom vorbi, vom sta lângă râu şi vom privi păsările cum vin să bea apă, iar seara vom lenevi în grădină şi vom privi apusul de soare. Câte planuri! Câtă dragoste!

O mare linişte îi umplu sufletul.

– Vom fi buni unul pentru celălalt le spuse ea pereţilor. Şi poate că, chiar şi după tot ce s-a întâmplat, viaţa nu va fi atât de rea până la urmă.

Mai târziu, în acea seară, Barney se lăsă totuşi uşor de convins. Cu inima şi sufletul rănite de cărţile rele pe care soarta i le împărţise, tot ce voia era să se retragă într-un colţ şi să moară, pentru că nu-şi putea imagina viitorul fără cei dragi.

– Nu, Lucy.

Celor doi li se oferise intimitatea camerei de zi a lui Bridget.

– Nu mă pot muta în căsuţă cu tine. Ce-ar spune lumea? Reputaţia ta ar fi distrusă.

– Nu-mi pasă de reputaţia mea! replică Lucy.

Îmi pasă doar de tine.

– Lucy, draga mea, să nu crezi că nu sunt recunoscător, pentru că sunt. Dar răspunsul trebuie să fie nu. Nu-ţi voi face asta.

Lucy insistă.

– Te rog, Barney.

Barney clătină din cap şi nu mai spuse niciun cuvânt. Lucy înţelese că nu va putea fi convins.

Când ea plecă o jumătate de oră mai târziu, el se duse în pat să se odihnească, în timp ce Lucy se întorcea tristă acasă.

– Vreau să ai nevoie de mine şopti ea în timp ce se îndepărta. Am nevoie să am grijă de tine, Barney.

Dar Barney dormea deja. Avea inima obosită, iar deocamdată, un singur lucru îi ocupa gândurile, iar acesta era familia lui.

– Dumnezeu să mă ajute! plânse el. Nu-i voi mai vedea niciodată... oh, Doamne Dumnezeule! Doamne Dumnezeule! Adormi și visă, iar visele lui îi distrugeau sufletul.

* * *

În următoarele săptămâni, Lucy veni în vizită în fiecare zi. Ea și Barney stăteau în camera de zi și vorbeau. Uneori îl făcea să râdă, iar atunci ea știa că acesta era doar pojghița subțire de deasupra suferinței lui, dar era oricum bine să-l audă râzând. Și inima i se umplea de speranță.

Poate că doctorii se înșelaseră, iar Barney se va face bine. Poate că ei doi aveau încă un viitor împreună – nu în același fel cum fusese cu Vicky a lui, dar într-un mod plin de căldură și de dependență, fiecare satisfăcând o nevoie pentru celălalt, pentru că acum amândoi știau ce înseamnă singurătatea.

Prea curând însă speranțele ei fură spulberate.

Barney petrecea tot mai mult timp în pat și, deși Bridget era o prietenă minunată, era totuși prea mult pentru ea.

– Oricât de mult aș vrea, nu pot să conduc o afacere și să am grijă și de el, îi spuse lui Lucy. Iar tu nu ai loc să rămâi aici, știi asta.

Pe un ton blând și plin de atenție o grăbi pe Lucy.

– Trebuie să fie dus într-un loc unde poate primi îngrijire medicală adevărată.

Lucy era la capătul puterilor.

– N-am să-i las să-l ia! protestă ea. N-aș putea îndura.

Cu un plan încolțindu-i în minte, se duse la Barney.

– Lasă-mă să te iau acasă cu mine, îl rugă ea. Bridget a fost minunată, dar acum e rândul meu.

Așa slăbit cum era, Barney rămânea pe poziții.

– Știu că a fost minunată și că lucrurile i se par mai dificile acum. Dar nu sunt complet țintuit la pat zâmbi el, cu acel zâmbet șugubăț și jucăuș de odinioară. Așa că nu mă șterge de pe listă încă, fata mea!

– Vino acasă cu mine, Barney. Lasă-mă să am grijă de tine... te rog.

– Deci acesta e planul tău? întrebă el. Să „ai grijă de mine"?

– Da.

– Crezi că nu-mi pot purta singur de grijă?

– Știu că poți, dar pentru cât timp încă, Barney?

Barney se gândise la asta, pentru că în ultima vreme se simțea tot mai slăbit.

– Și ești gata să-ți riști reputația, doar ca să nu mă lași să-mi sfârșesc zilele într-un pat de spital?

– Știi bine că da!

Barney zâmbi din nou, la fel de minunat.

– Atunci cum aș putea refuza?

– Oh, Barney!

Entuziasmată că vor fi în sfârșit împreună, deși nu se păcălea că va fi pentru multă vreme, Lucy își aruncă brațele în jurul gâtului său.

– Nu vei regreta, promit.

Barney râse.

– Dacă n-o să mă lași să respir, nu voi fi destul de mult prin preajmă ca să ajung să regret, spuse el.

Lucy îi dădu drumul îngrozită.

– Nu trebuie să spui astfel de lucruri, îl certă ea.

Pe un ton serios, el îi spuse:

– Iar tu nu trebuie să te prefaci că speri să fiu mult prin preajmă, pentru că nu voi mai fi.

Supusă, ea dădu din cap. Bucuria îi dispăruse din ochi.

– Ştiu, şopti ea. Dar va fi atât de bine să te am deocamdată aproape.

Şi aşa rămaseră lucrurile. În mod surprinzător, nimeni nu văzu mutarea ca pe altceva decât ca pe grija arătată de Lucy unui vechi prieten. Într-adevăr, o admirară pentru asta.

În următoarele luni, Barney şi Lucy petrecură aproape fiecare minut unul în compania celuilalt.

– Mă bucur atât de mult că m-ai convins să vin aici, îi spuse într-o noapte când stăteau lângă foc. Să fiu aici cu tine a fost o bucurie. Te privesc uneori când întinzi rufele şi mă gândesc la Vicky. Sunt profund umilit de felul în care ai devenit o parte din viaţa mea... zâmbi el obosit, sau din ce a rămas din ea. Doctorul mi-a zis maxim un an, poate mai puţin, dar în ultima vreme mă simt mai înzdrăvenit şi asta numai datorită ţie, Lucy.

– Mă bucur. Lucy văzuse cum se înzdrăvenise de când venise la ţară. Dar nu e meritul meu, spuse ea. Aerul de la ţară îţi prieşte.

Barney o corectă.

– Nu e numai asta, Lucy, spuse el cu blândeţe.

– E datorită liniştii şi confortului pe care îl simt, aflându-mă aici, cu tine.

– Aş vrea să pot fi Vicky, răspunse ea. Aş vrea să-ţi pot aduce înapoi familia.

Dacă ar fi putut să-i readucă fericirea şi familia pe care o adora, ar fi renunţat la fiecare minut petrecut cu el.

– Nu-i poţi aduce înapoi, murmură el. Şi chiar dacă ai fi putut, n-aş vrea eu. Sper că nu vor afla niciodată cum stau lucrurile cu mine. De aceea i-am trimis departe... ca să găsească noua viaţă după care tânjesc şi să nu fie nevoiţi să mă vadă suferind sau să simtă neliniştea pe care o simt eu.

Îi luă mâna într-a sa.

– Nici nu ştii cât îţi sunt de recunoscător, spuse el. Ai fost cel mai bun prieten pe care l-ar putea avea cineva.

– Aş vrea să poţi... Vocea ei se frânse. Aş vrea...

Voia să spună că îşi dorea ca el s-o iubească aşa cum îl iubea ea. Dar lacrimile începură să-i curgă, şi înainte de a-şi dea seama ce se întâmplă, el o ţinea în braţe. Iar când o sărută, abia îi venea să creadă.

– Ştiu ce ţi-ai dori, o linişti el. Am văzut-o în ochii tăi şi cumva am ştiut...

Îi luă faţa în mâini.

– Eşti cea mai drăguţă persoană, Lucy...

Sărutul fusese blând. Făcură dragoste cu stângăcie şi tandreţe, iar Lucy i se dărui din toată inima.

După aceea, se ţinură în braţe. Lucy plânse, iar el, o linişti.

– Acum ne aparţinem unul celuilalt, tu şi cu mine, şopti el. Nu vom putea fi niciodată cum am fost eu şi Vicky, dar suntem împreună, iar asta trebuie să însemne ceva. Îi zâmbi.

– Înţelegi ce vreau să spun?

Lucy încuviinţă.

– Cred că te-am iubit mereu, spuse ea.

– Şi eu am ajuns să te iubesc, dar e o dragoste foarte diferită de ceea ce simţeam pentru Vicky. Dragostea noastră e liniştită, blândă. Dar e de ajuns pentru tine? E de ajuns, Lucy?

– Da. Inima lui Lucy era împăcată. E de ajuns, şopti ea, cuibărindu-se mulţumită în braţele sale.

* * *

În următoarele săptămâni, Barney îi surprinse pe doctori căpătând din nou puteri. Viaţa era frumoasă. Făceau plimbări liniştite în natură, petreceau mult timp în grădină, iar o dată pe săptămână se duceau la cimitir şi depuneau un buchetel de flori pe mormântul lui Jamie. Dar în sufletele lor era mereu prezentă

teama că starea lui Barney se va deteriora din nou, iar oboseala din membrele lui se va accentua.

Când Lucy află cu imensă bucurie că poartă în pântece copilul lui Barney, fericirea lor nu cunoscu margini. Dar Barney era hotărât.

– Nu putem să lăsăm să se afle că ești însărcinată, spuse el. Asta ar da apă la moară bârfelor. Dumnezeu știe că au fost și așa destul de multe, din cauza prezenței mele aici și a faptului că trăim sub același acoperiș.

Era adevărat, gândi Lucy. La început, toată lumea acceptase că doar avea grijă de Barney. Dar acum, după ce trecuseră mai multe luni, iar ei doi fuseseră văzuți împreună, bârfele nu mai încetau și nu era plăcut deloc.

– Ascultă, Lucy. Am o mică sumă de bani pusă deoparte. Hai să ne mutăm de aici, să închiriem o locuință undeva departe, unde oamenii nu vă vor arăta cu degetul pe tine și pe copil.

Era doar o idee, dar Lucy nu era încântată să părăsească zona.

– Trebuie să fii aproape de doctori, știi doar, îi spuse ea.

– Nu ai vrea să o iei de la capăt cu altcineva, care nu te știe așa de bine ca doctorul Lucas. Deocamdată ești bine. Te rog, Barney, nu risca.

– Dar ai să te gândești la asta, da, Lucy? insistă el.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât îi plăcea mai puțin ideea de a-l muta pe Barney din zonă. Aici îl avea pe doctorul Lucas, care îl cunoștea mai degrabă ca pe un vechi prieten, iar spitalul era destul de aproape încât putea să-l interneze cât mai repede dacă era nevoie. Aici îl avea și pe prietenul lui dintotdeauna Adam, care venea în mod regulat în vizită, precum și pe alte persoane care erau interesate de starea lui de sănătate.

Dar nimic din toate astea nu-l deranjau pe Barney. Tot ce voia era ca ultimul copil să nu crească într-un loc unde oamenii l-ar fi arătat cu degetul.

Cu toate acestea, grija cea mai mare a lui Lucy era față de Barney, așa că deocamdată, plină de tact, dădu uitării această chestiune.

Când îi spuse lui Bridget de copilul ce urma să vină și despre dorința lui Barney de a se muta, aceasta fu încântată și îngrozită în același timp.

– Oh, Lucy, mi se pare minunat că tu și Barney v-ați găsit unul pe celălalt. Chiar dacă el se va gândi întotdeauna la Vicky, cel puțin a găsit puțină liniște și fericire alături de tine. În ceea ce te privește pe tine, ei bine, pur și simplu ești înfloritoare!

Observase ochii strălucitori ai lui Lucy și pasul ușor când mergea, și inima ei fu alături de ea.

– Am știut mereu că-l iubești, mărturisi ea. Oricine, chiar și cu o jumătate de ochi, putea vedea.

* * *

Câteva luni mai târziu, copilul, o fetiță, veni pe lume. Îi puseră numele Mary, după mama lui Barney.

– E frumoasă, spuse el, cu bucuria întipărită pe față.

– Știu că nu o voi vedea devenind femeie, dar, dacă Dumnezeu va vrea, s-ar putea să mai fiu prin preajmă îndeajuns încât să o cunosc ca pe o persoană în miniatură.

Și așa și fu, întrucât, deși boala era o amenințare teribilă, care plana peste ei toți, o văzu pe micuța Mary când începu să meargă, iar când spuse primul cuvânt, lui îi fu adresat.

– LUCY!

Într-o dimineață frumoasă, Barney o întâmpină pe Lucy care se afla în grădină, cu lacrimi în ochi.

– Mi-a spus... „tati“.

Era unul dintre cele mai frumoase momente din viața lui, iar Lucy îi mulțumi lui Dumnezeu pentru faptul că-l lăsase pe Barney să trăiască îndeajuns încât să simtă această bucurie.

Dar la cea de-a doua aniversare a lui Mary, starea lui Barney se înrăutăți. Țintuit la pat timp de o săptămână, avu timp să se gândească la viitorul lui și la acela al fiicei lui și al lui Lucy.

– A venit vremea să plecăm de aici, îi spuse lui Lucy într-o seară, când stăteau lângă foc.

– Nu vreau ca Mary să afle ce s-a întâmplat cu Vicky și copiii. Nu vreau să creadă că sunt un fel de monstru, pentru că i-am trimis singuri departe. I-am făcut să mă urască, Lucy. I-am făcut să creadă că sunt un bețiv și un fustangiu. Cum să las să audă fata noastră așa ceva? Precis va auzi toate astea, pentru că sunt sigur că toată lumea de pe aici trebuie să știe cum stau lucrurile. Îndată ce va putea să înțeleagă, Mary va afla toate aceste lucruri, și nu vreau asta. Mă înțelegi, iubito? Nu vreau să afle până când nu va fi destul de matură încât să înțeleagă aceste bârfe și să fie în stare să mă ierte pentru tot.

Lucy îi răspunse cu blândețe:

– Îi voi spune când va sosi momentul. Îi voi povesti ce lucru curajos și minunat ai făcut din dragoste pentru familia ta. Va înțelege.

– Dar vreau să ne mutăm, Lucy, o rugă el.

Știu că așa e cel mai bine pentru Mary. Barney nu putu fi făcut să se răzgândească. Iar când se gândi mai bine, Lucy înțelese cât de înțelept era raționamentul său. Așa că vorbi cu câțiva agenți și chiar trimise scrisori, chiar până în Bedfordshire.

Înainte de cea de-a treia aniversare a lui Mary, căsuța fu vândută. Același om de afaceri care cumpărase ferma lui Leonard, voia să-și extindă proprietatea, și apoi să o vândă mai departe, cu un minimum de cinci acri de pășune. Era în competiție cu altcineva,

așa că prețul crescu, îndeajuns încât Barney și Lucy să poată cumpăra o proprietate destul de mare, ceva mai departe de acel loc.

Nu trecu mult până ce eforturile îi fură răsplătite. Primi vești despre o casă aflată la aproximativ două sute de mile depărtare, într-un mic sat de lângă orașul Bedford.

Casa era de dimensiuni considerabile. „O mândră și frumoasă femeie și-a petrecut aici cei mai frumoși ani“ i se spuse. Aparent, casa rămăsese goală timp de mulți ani și starea ei se degradase treptat. În consecință, se vindea la un preț mic, pentru oricine avea posibilitatea de a o readuce la gloria de odinioară. Dacă nu, era oricum locuibilă, fără niciun defect de structură aparent.

Întrucât călătoria ar fi fost prea obositoare pentru Barney, Lucy merse cu Adam ca să vadă casa. Se îndrăgosti instantaneu de ea. Mai era o casă mică lângă cea mare, și ea dărăpănată din cauza neglijenței și a intemperiilor.

– Dacă m-aș muta cu tine și cu Barney, aș putea începe o afacere în oraș, se entuziasmă Adam. Între timp, aș putea face unele reparații la casă. Nu sunt constructor, dar știu să-mi folosesc mâinile. Adevărul era că nu suporta gândul să fie atât de departe de Lucy când avea atâta nevoie de ajutor, mai ales că starea de sănătate a lui Barney părea să se degradeze rapid.

De fapt, Lucy văzuse starea lui Barney deteriorându-se atât de mult în ultima vreme încât, în ciuda faptului că el o asigura mereu de contrariu, se temea că nu va fi destul de puternic să suporte mutarea.

La întoarcere, Lucy îi mulțumi lui Bridget care fusese atât de amabilă încât să stea cu Barney, în timp ce ea călătorise spre sud ca să vadă casa.

– Deci cum ți s-a părut?

Bridget era entuziasmată, deși urma să-i fie dor de prietena ei dragă.

– Este atât de grozavă cum au zis?

Lucy descrise casa în detaliu, stilul puternic Edwardian, plafoanele înalte și pereții cu lambriuri, ferestrele înalte care ofereau priveliști panoramice asupra peisajului.

– Ar putea fi foarte frumoasă, îi spuse Lucy. Dar are nevoie de multe reparații, deși Adam a venit cu o idee.

Când Adam îi explică lui Barney la ce se gândise, acesta din urmă fu entuziasmat:

– Ar fi atât de bine, spuse Barney. Mi-am făcut atâtea griji pentru Lucy și copil... M-aș putea odihni în pace, dacă aș ști că tu ești aproape și ai grijă de ele.

Așa că tranzacția fu încheiată, iar ei începură să-și facă planuri.

Peste câteva săptămâni, Barney, Lucy, Adam și Mary porniră spre noi orizonturi; deși pentru Barney urma să nu fie o aventură prea lungă; toți știau asta.

PARTEA A PATRA

Înapoi în ianuarie, 1952
Mary și Ben

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

În timp ce Lucy dormea sus, Adam Chives stătea lângă foc în casa Knudsen, cu gândurile înapoi peste ani şi cu inima plină în acelaşi timp de mândrie şi tristeţe.

– Barney şi mama ta au trăit în căsuţa aceea ceva mai mult de doi ani, îi spuse el lui Mary, în timp ce Ben asculta. Doctorii îi dăduseră cel mult un an de viaţă, dar Lucy i-a adus un dram de linişte şi au reuşit să-şi construiască o viaţă împreună. Zâmbi cu regret la amintire, pentru că el o iubise pe Lucy la fel de mult cât ea îl iubise pe Barney.

– Nu a încetat să-l iubească nici până în ziua de azi. Tu te-ai născut din acea iubire, Mary.

Vocea calmă a lui Lucy umplu camera.

– Semeni atât de mult cu tatăl tău. Ai ochii lui frumoşi şi manierele pline de blândeţe.

– Lucy!

Adam era îngrozit.

– Doctorul Nolan a spus că trebuie să stai în pat.

– Prostii, mă simt foarte bine, replică ea.

– Nu am nimic, mai am mult până mă voi ramoli de tot, pentru Dumnezeu! Doctorii nu ştiu totul. Pur şi simplu am exagerat cu treaba, asta-i tot.

Şchiopătând, dar plină de hotărâre, intră în cameră şi se aşeză lângă Adam, cu mâna odihnindu-se pe umărul lui, iar privirea cercetând fiecare centimentru al feţei fiicei sale.

– De câte ori mă uit la tine, îl văd pe Barney.

Adam se uită la Mary şi-l văzu şi el, de asemenea, pe Barney, în fiecare trăsătură a ei – mai rotunde şi mai feminine, da, dar în acelaşi timp puternice şi atrăgătoare.

– Am fost prezent în ziua naşterii tale, spuse Adam cu afecţiune. Aşteptam în camera de zi împreună cu tatăl tău, în timp ce doctorul Lucas era sus şi te aducea pe lume. Când a auzit primul tău ţipăt, Barney a urcat pe scările alea de parcă renăscuse din nou. Te-a luat în braţe şi era atât de mândru şi de fericit.

Când Adam îşi aşeză mâna peste mâna lui Lucy, ea abia remarcă, deşi înlăuntrul ei se simţea liniştită de atingerea aceasta.

Profund impresionată de tot ce auzise, Mary se duse la Lucy şi, conducând-o cu blândeţe până la fotoliu, o ajută să se aşeze.

– N-am ştiut, spuse ea. N-am bănuit nicio clipă că acesta era secretul pe care mi l-ai ascuns atâţia ani.

Aflase mai multe despre tatăl şi despre rădăcinile ei într-o singură seară, decât în toţi acei ani. Avea atâtea lucruri la care să se gândească. Revelaţia că avea trei fraţi vitregi în America, plus trista veste că fratele ei vitreg Jamie murise înainte ca ea să se nască, constituiau un şoc imens pentru ea şi ştia că îi va trebui foarte mult timp ca să se împace cu tot ce aflase în seara aceasta.

Lucy era mulţumită că Adam alesese să spună adevărul.

– A fost aşa o povară tot acest timp, recunoscu ea acum. Dar am promis, înţelegi? Am făcut o promisiune şi nu am putut s-o încalc.

Adam o linişti.

– Nu ai încălcat-o, îi aminti el. Eu m-am gândit că Mary ar trebui să afle. Mereu am fost de părere că e dreptul ei să ştie.

Lucy zâmbi.

– Aşa că te-ai gândit să-ţi dai drumul la gură cât timp eu zăceam sus, nu?

– Nu-mi pare rău că adevărul a ieşit la suprafaţă, spuse el hotărât. Mi-ar părea rău doar dacă te-am supărat.

Lucy oftă.

– Ai procedat bine, bătrânul meu prieten. Ai procedat bine.

Se întoarse şi i se adresă lui Ben, care fusese fascinat de întreaga poveste.

– Ce părere ai despre dragul meu Barney? întrebă ea. Crezi că el a procedat bine?

Lucy îl testa. În Ben văzuse ceva asemănător lui Barney, dar simţea nevoia să se convingă.

Ben se gândi la întrebarea ei şi-i dădu răspunsul. Îi răspunse cu un soi de uimire.

– În viaţa mea nu am auzit de un asemenea om, spuse el. Ce a făcut el e incredibil. Pentru binele celor dragi, s-a aşezat pe un plan inferior şi s-a pedepsit depăşind orice capacitate de înţelegere. Înţeleg acum ce înseamnă inscripţia *A făcut cel mai mare sacrificiu dintre toate.*

Lucy îi mai puse o întrebare:

– În acele circumstanţe, ai fi făcut la fel?

Ben zâmbi în sinea lui. Datorită celor spuse de Adam despre tăria ei de caracter, dar şi pentru că o remarcase el însuşi din momentul în care s-au întâlnit, Ben ştiu deja că este supus unui test şi bănui că părerea ei despre el depindea de răspunsul pe care l-ar fi dat.

– E bine, tinere?

Aşa cum îi stătea în fire, Lucy deveni nerăbdătoare.

Ben se gândi din nou şi când răspunse, fu cel mai sincer răspuns pe care-l putea da.

– Orice om este gata să facă orice i-ar sta în putere pentru a-i proteja pe cei dragi spuse el, dar, ca şi firele de nisip şi ca pică-

turile de ploaie, oamenii diferă unul de celălalt. Orice om ar trebui judecat după meritele sale. Barney Davidson este genul de om care oricui i-ar plăcea să fie, dar eu nu sunt Barney, şi nici n-aş putea fi vreodată. Totuşi aş vrea ca, în aceleaşi circumstanţe, să pot găsi curajul şi puterea să fac ceea ce a făcut el. Mai mult de atât nu pot spune.

Un moment, toţi reflectară la cuvintele lui, înainte ca Mary să o întrebe pe mama ei:

– Ce s-a întâmplat cu tatăl meu? Cum şi-a găsit sfârşitul?

Lucy zâmbi jucăuş.

– S-a terminat aşa cum ne-am gândit mereu că se va termina, spuse ea. Era cea mai frumoasă seară de vară. Stăteam în grădină şi priveam soarele cum apune, când Barney se întoarse spre mine şi-mi spuse cât de mult ajunsese să mă iubească... dar că nu mă va putea iubi niciodată la fel cum o iubise pe Vicky. Ea fusese toată viaţa lui, în timp ce eu devenisem viaţa lui, aşa a spus.

Lucy se gândi la cuvintele lui Barney, aşa cum o făcuse şi în acea noapte memorabilă.

– M-am gândit adesea la asta, spuse ea.

Mi se părea straniu să spună asta, iar o vreme nu i-am pătruns înţelesul.

Uitându-se la Mary, îi luă mâna într-a ei.

– După o vreme, am înţeles. A vrut să spună că el şi Vicky s-au maturizat împreună, au învăţat împreună şi îşi cunoşteau cele mai intime gânduri...

Făcu o pauză.

– Cu mine a fost altfel. Când eu şi Barney ne-am cunoscut, eu am devenit o parte din familia lui; eram o străină. Apoi, dintr-odată, am rămas doar noi doi şi am ajuns să ne cunoaştem şi să ne iubim. Aşa cum a spus Ben adineauri, el nu ar putea fi Barney... aşa cum eu nu puteam să fiu Vicky. Suntem diferiţi şi

ne influenţăm vieţile unul altuia în moduri diferite. Dar dragostea e dragoste, oricum ai privi-o.

– Îţi mulţumesc, spuse ea grav şi Ben ştiu că trecuse testul.

– Dragostea e dragoste şi asta am avut noi, eu şi Barney. Am avut atâta dragoste de împărtăşit, doar stând de vorbă şi râzând sau pur şi simplu stând împreună. Şi dacă nu aş mai avea nicio zi plină de mulţumire, am avut parte de mai multă fericire în acei ani alături de Barney, decât au majoritatea femeilor într-o viaţă întreagă.

Brusc, Lucy fu străbătută de un fior.

– Sunt obosită acum, draga mea, îi spuse fiicei sale. Mă duci înapoi în pat?

Mary o duse sus, iar după ce Lucy se întinse confortabil în pat, tânăra o întrebă:

– Ai mai avut vreo veste de la Vicky şi de la copii?

Lucy clătină din cap.

– Nu, niciodată. Temându-se că Mary are prea multe întrebări la care ea nu avea răspuns, Lucy îi spuse: Din motive pe care sper că acum le înţelegi, Barney n-a vrut ca ei să ştie de existenţa ta.

– Deci am doi fraţi şi o soră pe care s-ar putea să nu-i văd niciodată?

Deşi Mary fusese profund impresionată de povestea tatălui ei, se simţea păcălită cumva şi avea tot felul de regrete; regretul că nu îl cunoscuse niciodată şi regretul că nu i se spusese niciodată adevărul. Dar acum ştia tot şi era ca şi cum un nor se ridicase de deasupra capului ei. Cum rămânea însă cu restul familiei ei?

– Îi voi întâlni vreodată – pe Thomas, pe Ronnie şi pe sora mea Susie?

Lucy nu era pregătită pentru asta.

– Lasă-mă acum, iubito, spuse ea. Lasă-mă să dorm.

În linişte, Mary plecă. Mâine, când mama ei va fi odihnită, o va întreba din nou. Şi va continua s-o întrebe până ce Lucy va fi de acord să-i facă cunoştinţă cu familia pe care nu o cunoscuse niciodată.

* * *

Mult mai târziu, Adam bătu la uşa dormitorului lui Lucy să vadă cum se simte. Ben plecase deja acasă, iar Mary se culcase. Lucy stătea în capul oaselor, trează, dar împăcată cu sine.

– Ben seamănă atât de mult cu Barney, murmură Lucy.

Amintirea lui Barney era foarte vie în seara aceasta.

– Spune-mi un lucru, îi ceru Adam. Crezi că vei lua vreodată legătura cu Vicky?

– Am promis să nu le spun niciodată, oftă ea. Şi tu ai făcut aceeaşi promisiune.

– Ştiu şi am regretat mereu. Am respectat-o atâta vreme cât Barney a fost în viaţă şi am respectat-o şi toţi aceşti ani. Nu am spus nimic nici măcar când l-am anunţat pe domnul Maitland de moartea lui Barney, aşa cum mi-a cerut în ultimele sale clipa de viaţă. Dar nu m-am simţit niciodată bine respectând-o, Lucy. Cred că ei au dreptul să ştie de ce a făcut ceea ce a făcut, aşa cum Mary avea dreptul să ştie totul. Numai Dumnezeu poate şti cât au suferit în toţi aceşti ani.

Pentru că ea nu spuse nimic, el întrebă din nou.

– Le vei spune, Lucy? O vei contacta pe Vicky?

Neputând să răspundă la o întrebare atât de importantă pentru viitor, lui Lucy îi fugi mintea pentru o fracţiune de secundă la fiica ei şi la Ben şi inima i se veseli. Era magie între cei doi.

– Te iubesc, Lucy. Vocea lui Adam se auzi atât de aproape de urechea ei, încât îi simţi respiraţia caldă pe piele.

– Ştiu. Se întoarse spre el şi-i zâmbi. Am ştiut mereu.

– N-ai zis niciodată nimic.

– Pentru că nu ar fi avut niciun rost şi puteam să te rănesc. Vezi tu, eu nu te iubeam.

– Acum mă iubeşti?

– Cred că da. Se întoarse cu spatele.

– Îţi dai seama că nu te-aş putea iubi niciodată aşa cum l-am iubit pe Barney?

– Te căsătoreşti cu mine?

– Suntem prea bătrâni pentru prostiile astea, râse ea.

Dar în mod secret se simţi mai degrabă entuziasmată. Avusese doi copii cu doi bărbaţi foarte diferiţi – unul plin de întuneric şi celălalt plin de lumină – şi, cu toate astea, nu se căsătorise niciodată. Poate că aceasta era următoarea experienţă pe care i-o pregătea soarta.

Deocamdată însă, momentul trecu şi rămaseră amândoi tăcuţi.

– Când vei lua legătura cu Vicky, insistă Adam, îi vei spune ce a făcut Barney pentru ei? Luând-o pe Lucy de umeri, o întoarse cu faţa la el. Ştiu că Leonard Maitland ţi-a dat adresa lui. Poţi să iei legătura cu ei dacă vrei, spuse el. Sunt sigur că nu s-au mutat de la fermă.

Lucy făcu un gest care însemna că nu-i spune încă ce va face.

– Aş putea s-o fac... sau nu.

Zâmbetul ei deveni jucăuş.

– Dar asta e cu totul altă poveste, nu crezi?

Adam ştia că, atunci când Lucy se afla în starea aceasta stranie, nu se putea discuta cu ea. Atunci o sărută – nu sărutul unui iubit, ci al unui om care o cunoştea bine.

– Noapte bună, Lucy.

Zâmbind resemnat, clătină din cap.

– Somn uşor.

Pentru o vreme după plecarea lui, Lucy continuă să se uite la mica fotografie care se afla încă pe cuvertură. Era singura fotografie pe care o avea cu Barney şi era comoara ei. Făcută în

ziua în care îşi luă în primire tractorul cel nou, Barney stătea lângă el, un bărbat mândru, în timp ce Leonard Maitland imortaliza momentul.

Luând fotografia în mâini şi uitându-se la ea, se lăsă purtată în trecut, la anotimpuri însorite şi recolte, la picnicuri şi râsete, pe vremea când Jamie era mereu lângă ea şi în inima ei. Fotografii în mişcare în mintea ei; calde şi adevărate în inima ei. Fuseseră vremuri minunate alături de familia Davidson, împreună cu toţii şi niciun nor pe cer.

– Vremuri frumoase, murmură ea. Dar acesta nu e sfârşitul, dragii mei.

Punând înapoi fotografia, se uită din nou spre fereastră, unde, afară, se năştea o nouă dragoste.

* * *

– Povestea tatălui tău este cea mai remarcabilă pe care am auzit-o vreodată.

Ben fusese profund tulburat de întorsătura evenimentelor din această noapte şi, chiar dacă ar trăi o sută de ani, nu ar uita niciodată această noapte şi nici pe bărbatul care fusese Barney Davidson.

– N-am ştiut nimic din toate astea, spuse Mary îngândurată. N-am ştiut nimic în toţi aceşti ani.

– Mama ta a spus că semeni cu el.

Ben se uită la chipul ei mic şi frumos şi îi veni să o ia în braţe.

– Eşti atât de calmă... Îmi închipui că trebuie să fi moştenit şi unele din trăsăturile lui de caracter.

Mary zâmbi.

– Sper.

– Mă bucur că ne-am întâlnit. Îi luă mâna într-a lui şi, spre încântarea lui, ea nu şi-o retrase.

– Crezi că am putea avea un viitor împreună, tu şi eu?

Entuziasmată de întrebarea lui, răspunsul ei fu să se aplece şi să-l sărute. Se uită în acei ochi negri şi sinceri, la maxilarele puternice şi, remarcând acel sentiment de încredere pe care-l emana, se gândi la toate câte se întâmplaseră cu ani în urmă.

Dar aceea nu era viaţa ei. Aceasta era viaţa ei, a ei şi a lui Ben şi brusc, când îi simţi braţele tandre cuprinzând-o, înţelese că acolo este locul ei – alături de acest bărbat pe care abia îl cunoscuse şi pe care simţea, cu toate astea, că îl cunoaşte dintotdeauna.

– Tot nu mi-ai răspuns, Mary.

Vocea lui era caldă în urechea ei.

– Nu mi-ai spus dacă tu crezi că am putea avea un viitor împreună.

Întorcând capul, ea se uită în sus la el.

– Da. Zâmbetul ei îl făcu mulţumit. Chiar cred că am putea.

Lucy văzu toate acestea. Îi văzu sărutându-se şi remarcă tandreţea îmbrăţişării lui. Iar acest lucru o făcu să se gândească la Barney.

– Sper că veţi găsi fericirea împreună şopti ea.

Ostenită şi mulţumită, Lucy se urcă în pat. O vreme stătu cu ochii deschişi, cu gândul înapoi unde se întâmplase totul. Fusese o aventură uimitoare. Şi nu se terminase încă.

Deocamdată însă, venise vremea să mediteze şi să mulţumească.

Sfârşit

Acţiunea acestei cărţi continuă în romanul
„Sfârşitul Călătoriei“, în curs de apariţie